Jukka
Hankamäki

Blogikirjoituksia 2022

Pastöroimatonta filosofiaa

*Vertaisvartioimattomia verkkokolumneja
kriisien syöksykierteestä*

jsh

Hankamäki
Éditions

Maailma on olemassa päätyäkseen kirjaan.

Stéphane Mallarmé

JUKKA HANKAMÄKI

PASTÖROIMATONTA FILOSOFIAA

VERTAISVARTIOIMATTOMIA

VERKKOKOLUMNEJA

KRIISIEN

SYÖKSYKIERTEESTÄ

•

BLOGIKIRJOITUKSIA

2022

Jukka Hankamäki

Ph.D., D.Soc.Sc.

ISBN 978–952–7562–02–4

Aluksi

Tämän kirjan kirjoittamisen aikaan Venäjä hyökkäsi jälleen Ukrainan alueelle ja jatkoi siitä, mihin Krimin ja Itä-Ukrainan valtaus oli pysähtynyt vuonna 2014. Muistutin tilanteen vaarallisuudesta jo vuoden 2016 joulupäivänä julkaisemassani blogikirjoituksessa ”Ukraina ei saa unohtua”.[1]

Hyökkäyssodan aloittaessaan Putinin hallinto osoitti tehneensä Venäjästä brutaalin terroristivaltion. Venäläisten sotilaiden tekemiä rikoksia on turha laskea, sillä koko sota on rikos kaikkia henkensä, terveytensä ja omaisuutensa menettäneitä kohtaan. Silti Venäjän kansasta valtaosa antaa kannatuksensa Putinin hallinnolle joko propagandan sisäistämisestä johtuvan tietämättömyytensä, oikeauskoisen uppiniskaisuutensa tai miliisin pelon vuoksi.

Lännessä puolestaan tiedetään, että kansainvälistä oikeutta ja inhimillisyyden perustuslakeja vastaan rikkovien kanssa ei pidä tehdä yhteistyötä eikä käydä kauppaa. Toisaalta energiantuonnin katkaiseminen Venäjältä oli vähällä jättää Euroopan maat kylmiksi. Venäjän aiheuttamat tuhot koko maailman taloudelle ovat mittavat. Kaiken lisäksi Venäjän aloittama sota on täysin turha. Venäjä ei tarvitse lisää tonttimaata, sillä federaatio hallitsee noin yhtätoista prosenttia maapallon pinta-alasta.

Sotaa ei käydäkään Ukrainan aroista vaan arvoista. Venäjä sanoo puolustavansa historiallista näkemystä itsestään suurvaltana. Tosiasiassa mikään tai kukaan ei ole uhannut Venäjää. Aggressiolla Venäjä toistaa traumaattista ulkoisten valloittajien pelkoaan, joka juontaa juurensa Tšingiskaanin ja Hitlerin ajoilta. Putinin hallinto pönkittää itseään venäläisten sielussa asuvalla myytillä, jonka mukaan suuri johtaja pitää ulkoisen vihollisen ja sisäisen sekasorron loitolla. Ajattelutavan alkuperä on ortodoksisen kirkon ja kommunismin opettamassa auktoriteettiuskoisuudessa.

Vaikka Venäjän toimia voidaan ymmärtää, niitä ei pidä hyväksyä. Venäjä on omaksunut menetelmikseen neljä kieroa harhautusta. Ne ovat pelottelu, propaganda, projisointi ja peilailu. Kaksi ensin mainittua tunnetaan laajalti. Projisointi puolestaan tarkoittaa omien ongelmien siirtämistä muiden syyksi esimerkiksi väittämällä, että länsimaat eristävät Venäjää. Peilailu taas on toisissa maissa nähtyjen piirteiden omaksumista Venäjän toimintatavoiksi esimerkiksi katsomalla, että Venäjällä on oikeus vallata lähialueitaan, koska Nato turvasi rauhaa Balkanilla viime vuosituhannen vaihteessa.

Myös Suomea Venäjä uhkasi vuoden 2021 lopulla vaateella luopua mahdollisuudesta hakea jäseneksi puolustusliitto Natoon. Tuosta pitäen julkis-

ten keskustelujen tärkeimmäksi puheenaiheeksi nousi Suomen liittyminen Natoon.

Kansallismielisyys ei ole imperialismia

Venäjän hyökkäys Ukrainassa pysähtyi paljolti länsimaiden antaman aseavun turvin mutta myös siksi, että Ukrainalla oli ollut Krimin miehityksen jälkeen lähes kymmenen vuotta aikaa varustautua. Putinin hallinto ei käy sotaa ensisijaisesti Ukrainan maa-alueista vaan valtapoliittisesta asemastaan. Putinin tavoite on muokata koko maailmanjärjestys uuteen muotoon, luhistaa niin sanotut länsimaat eli Euroopan, Pohjois-Amerikan ja Kaukoidän hyvinvointivaltiot ja niiden poliittiset järjestelmät sekä jakaa maailmaa autoritaaristen ja demokrattisten maiden blokkeihin.

Koronakriisin ja Euroopan unionissa tehtyjen talouspoliittisten virheiden jälkeen tällaiseen horjuttamiseen onkin ollut hyvät mahdollisuudet, mutta aseellisesti ne ovat huonot. Kremlissä olisi pitänyt ymmärtää, ettei maailmaa voi hallita nykyisin aseellisilla sodilla vaan tiedolla, moraalilla ja hyvällä tahdolla. Aggressioillaan Putin on joka tapauksessa päässyt tavoitteeseensa, joka on blokkijaon terävöittäminen.

Myöskään Venäjän kansalaiset eivät ole valintoihinsa syyttömiä, niin kuin saksalaisetkaan eivät olleet syyttömiä Hitlerin nostamiseen valtaan maailmansotien välisenä aikana. Venäläiset äänestivät Putinia tukevaa Yhtenäinen Venäjä -puoluetta määräenemmistöä vastaavalla kannatuksella vuonna 2007. Georgian raa'an sodan ja Groznyin verilöylyn jälkeen vuonna 2008 Putinia kannatti 88 prosenttia venäläisistä, ja Krimin valtauksen aikaan 2014 hänen kannatuksensa oli 80 prosenttia. Venäjän hyökättyä Ukrainaan vuonna 2022 Putinin kannatus nousi 83 prosenttiin.[2] Ukrainan sota ei ole yhden miehen sota.

Venäläiset kärsivät edelleen Leningradin piirityksen aiheuttamasta traumasta, joka velvoittaa ampumaan rivit sisäpoliittisesti suoriksi, kestämään koettelemuksia ja kulkemaan syvimmäkin rotkon halki luteiden lailla: vastustajansa tai toinen toisensa orvaskettä ravinnokseen nauttien. Erona toisen maailmansodan tilanteeseen on vain se, että Hitler ja Stalin ovat nyt kumpikin Venäjän puolella, ja Putinin syytökset länsimaiden ”natsismista” ja omasta ”denatsifikaation” missiostaan ovat joko hänen oman mielipuolisuutensa tai tarkkaan harkitun propagandan hedelmiä.

Paljon parjatussa nationalismissa eli kansallismielisyydessä ei ole mitään pahaa, sillä se tarkoittaa vain hyvää kansallista itsetuntoa. Etenkin monien identiteettipoliitikkojen olettaisi olevan nykyään sen kannalla. Ongelmia aiheuttaakin *imperialismi*, eli pyrkimys maailmanvaltaan. Se taas on aivan eri asia kuin nationalismi, johon imperialismi usein liitetään virheellisesti. Isovenäläinen imperialismi ei ole kansallismielisyyttä, sillä se ei kunnioita kansallisia rajoja vaan rikkoo niitä.

Atavistisia aavistuksia maailmojen mullistuksista

On joko liian aikaista tai liian myöhäistä sanoa, miten Ukrainan sodassa käy. Aikaista siksi, että sota voi jatkua pitkään. Siinä ovat mukana niin suuret osapuolet, että se ei voi päättyä sen enempää Venäjän kuin Ukrainankaan luhistumiseen ja antautumiseen. Perinteisestä strategisesta ratkaistutaistelusta tulisi helposti ennenäkemätön Harmageddon. Myöhäistä sodan kulun ennustaminen on puolestaan siksi, että sen alkutekijät luotiin jo vuosikymmeniä sitten niin sanotun holodomorin aikana, jolloin Venäjä tyhjensi Ukrainan vilja-aitat ryöstelemällä ja aiheuttamalla ukrainalaisten keskuuteen suunnattoman nälänhädän. Venäjä on hävinnyt otteensa ukrainalaisista ihmisistä jo moneen kertaan, eikä sellaista kansakuntaa voi hallita, vaikka sodan voittaisikin. Sodan lisäksi olisi voitettava myös rauha, mutta se ei ole mahdollista ilman Venäjän sotilaallista tappiota ja vetäytymistä valloittamiltaan alueilta.

Rohkenen ennustaa, että sota venyy vuosien mittaiseksi, eikä siinä saada aikaan tulitaukoa kummempaa tulosta. Eräs vaihtoehto on, että Kremlissä tapahtuu palatsivallankeikaus ja sotaan kyllästyneet kenraalit ja armeijakunnat yksinkertaisesti lopettavat sodankäynnin sekä kaappaavat vallan tehdäkseen viattomien tapattamisesta lopun. Myös oligarkkien intressit nykyisen hallinnon vallasta syöksemiseen alkavat olla suuret.

Sen sijaan kansan syvistä riveistä nousevat vallankumoukset ovat Venäjällä harvinaisia ja rajoittuvat vuosiin 1917 ja 1991, jolloin ihmisiä nähtiin panssarivaunujen katoilla. Armeijaakin vahvemmat sisäisen turvallisuuden joukot pitävät levottomuudet loitolla, ellei sitten käy niin, että kapina alkaa Venäjän osavaltioista, jotka ryhtyvät tavoittelemaan itsenäisyyttä, ja Venäjän liittovaltio hajoaa pirstaleiksi. Juuri sitä venäläiset pelkäävät, ja sellaisessa tilanteessa Venäjän niin sanottu eksistentiaalinen olemassaolo voi olla uhattuna. Se puolestaan täyttää Venäjän doktriinin ydinaseiden käyttämiselle. Mutta ketä vastaan ydinasella voisi hyökätä, jos uhka tulee liittovaltion sisältä?

Ennustan myös, että Ukrainan sodasta tulee vain yksityiskohta paljon suuremmassa vallan uusjaossa. Jo koronapandemia osoitti globaaleihin tavaravirtoihin ja riippuvuuksiin perustuvan maailmantalouden huonoksi toimintamalliksi. Pakolaiskriisit puolestaan ovat osoittaneet rajattomiin ihmisvirtoihin ja maahanmuuttoon perustuvan yhteiskuntakäytännön epäoikeudenmukaiseksi Euroopan valtioita kohtaan. Pakolaistulvan muodossa saapunut maahanmuutto on juurisyy siihen, miksi myös Puolan ja Unkarin tapaiset Itä-Euroopan maat ovat päätyneet valitsemaan valtaan diktatorisia johtajia ja hallituksia sinänsä demokraattisissa vaaleissa. Asenteiden kiristyminen eri puolella maailmaa on seuraus hallitsemattomasta muuttoliikkeestä ja kehitysmaissa tapahtuneen väestöräjähdyksen pur-

kautumisesta Euroopan ja Pohjois-Amerikan maihin. Se osoittaa, että globaali monikulttuurinen väestöjen vellominen muodostaa kataklysmisen mullistuksen, joka aiheuttaa eripuraa kaikkialla ja joka olisi pysäytettävä palauttamalla kansallisvaltioiden rajat kunniaan. Myös teollista tuotantoa olisi kotiutettava kaukomailta takaisin Eurooppaan.

Paluu kansallisvaltiokeskeiseen politiikkaan

Tämä teos sisältää blogikirjoitukseni vuodelta 2022. Edes tämän kokoelman julkaisuajankohtana 2023 ei voida vielä sanoa, miten Ukrainan sodassa käy. Kyseessä on toisen maailmansodan jälkeisen ajan suurin ja tuhoisin sota. Se kyseenalaistaa koko maailman turvallisuuden ja osoittaa, kuinka vaarallista on, kun jotakin maata maata johtaa entinen KGB-agentti sensuurin ja kansalaisten pahoinpitelyjen tuella. Ensimmäinen maailmansota alkoi pienestä leimahduksesta, joka levisi räjähdysmäisesti, sillä kaasu oli vallan kulisseissa ja kamareissa. Samoin voi käydä myös nyt, sillä ideologiset jännitteet ovat ilmiselvät.

Paluu kansallisvaltiokeskeiseen toimintamalliin on sinänsä hyvä asia, ja sitä Putinin aloittama sota nopeuttaa. Globaaliin internatsismiin perustuva maailmankyläpainajainen on tullut tiensä päähän muistakin syistä kuin Kremlissä juoniteltujen maailmanparannushaaveiden vuoksi. Tässä mielessä myös Putin on pelkkä oireiden ilmentymä. Harmillista vain, että kansallisvaltioiden ja valtiollisen suvereniteetin kunnianpalautuksen täytyy tapahtua sodan seurauksena.

Olen kirjoittanut tämän kokoelman teksteissä etupäässä Venäjästä ja Suomen hakeutumisesta jäseneksi Natoon. Tämän esipuheen kirjoittamisen aikaan Suomi hyväksyttiin puolustusliittoon Turkin ja Unkarin pitkän viivyttelyn jälkeen. Poliittiseen kaupankäyntiin liittyvällä iltalypsyllään molemmat maat uhkasivat jäsenyyttä hakevien Suomen ja Ruotsin turvallisuutta ja koko Naton uskottavuutta. Näin osoittautui, että organisaatiot tulevat sitä toimintakyvyttömämmiksi mitä enemmän niissä on eripuraisia osapuolia. Näin ollen myöskään kuuluminen puolustusliittoon ei takaa turvallisuutta, jonka vain oma armeija voi antaa. Myös tämä puoltaa kansallisvaltiokeskeisen ajattelun palauttamista oikeaan arvoonsa.

Toiseksi osoittautui, että Suomen turvallisuuspoliittisesta asemasta pyrittiin päättämään entisen Osmanien valtakunnan suunnalla aivan niin kuin vuosina 1853–1856 käydyn Krimin sodan aikana. Osoittautui myös, että Baltian maat ja muut Euroopan Nato-maat saattavat tarvita enemmän Suomen Puolustusvoimien suojaa kuin Suomi lähellämme olevien Nato-maiden turvaa, joka on sotavoimiltaan suhteellisen vähäpätöistä.

Ja osoittautui, että puhe liittokunnan ydinsateenvarjon alle kuulumisesta on mieletöntä. Putinin väläyttelemä ydinasekortti on menettänyt uskottavuutensa ja vahvistanut saman minkä muistamme jo Viipurin pa-

mauksesta: suuret räjähteet ovat käyttökelvottomia sodankäynnissä, sillä ne tuhoavat valloituksen kohteena olevan omaisuuden, jäävät ihmisten mieliin pitkiksi ajoiksi ja ansaitsevat moraalisen paheksunnan.

Ydinaseet ovat käyttökelvottomia valtioiden välisissä valloitussodissa, ja sopivia ne ovat vain terroristisissa tuhoamissodissa ja koston tarkoituksissa. Ydinaseet ovat menettäneet myös pelotevaikutuksensa poliittisessa sananvaihdossa. Mitä useammin ydinaseisiin vedotaan niitä käyttämättä, sitä vähemmän uhkaajaa uskotaan. Toisaalta kärsivällisyyden mitan voidaan ajatella tätä kautta myös täyttyvän, ja ydinpokerin pelaajilta vaaditaan Kuuban kriisissä osoitettua eleiden ja ilmeiden lukutaitoa.

Muutamat ovat arvailleet, onko Putinin uhkauksissa kyse enemmän machiavelliläisestä hullun miehen pelotestaregiasta vai aidosta hulluudesta. Minä sanoisin, että molemmista, sillä rationalistisesta harkinnasta ja laskelmoinnista huolimatta sellainen hallitsija, joka tapattaa satoja tuhansia ihmisiä turhassa sodassa on aidosti mielisairas, ja harkinta petti jo aseiden kalistelun alkaessa sekä realiteettitajun vaihtuessa klaustrofobiaa ilmentävään megalomaniaan. Sen saattoi laukaista koronakriisin aiheuttama eristäytyminen, mikä osoittaa pienen viruksen suurta valtaa maailmanpolitikan näyttämöllä.

Maailman ajatumisessa kriisien syöksykierteeseen on lopulta kyse pitkään jatketun internationalistisen, globaalin ja monikulttuuri-ideologisen valheellisuuden aiheuttamasta hoippumisesta kuilun partaalla. EU-valtiot ovat tuhlanneet varoja epätasapuoliseen, epäoikeudenmukaiseen, ylimitoitettuun, tehottomaan ja omaisuudensuojaa rikkovaan ilmastopolitiikkaan. Valtioiden taloudet ovat vajonneet valliriutan alapuolelle maahanmuuttokuluihin ja kehitysyhteistyöhön tuhlattujen uhrilahjojen vuoksi. Tosiasiassa mikään moraali ei oikeuta saati vaadi tukemaan vieraita kansakuntia oman kansan tappioksi, ja hyväntekeväisyys voisi olla mahdollista vain ylijäämästä eikä alijäämästä.

Euroopan johtavat poliitikot ovat paenneet elämänvalheitaan juopotteluun ja rillumareihin. Ministerit ovat tukahduttaneet oman idealisminsa ja todellisuuden välisestä ristiriidasta kummunneet vastaväitteet oman alitajuntansa sakeuteen. Sieltä ne ovat kuitenkin nousseet wagneriaanisen Wotanin tavoin ja lähteneet lentoon tavalla, jolla koko manner peittyy nyt päämääriä ja arvoja koskevasta eripuraisuudesta. Se ulottuu yhteiskunnan väestöllisestä perusrakenteesta ja kansanryhmien välisistä etu-, arvo- ja kulttuurikonflikteista sosiaalisen median kautta valtavirran uutismediaan, josta joudumme kuuntelemaan jokapäiväistä jankutusta ”rasismin” pahuudesta ja kansallismielisyyden kamaluudesta. Se on sekin pelkkä oire, joka muistuttaa, että kansallista etua olisi pitänyt valvoa paremmin.

Ukrainan sodan ja Venäjän aiheuttaman energiakriisin käynnistämä inflaatio ja korkojen nousu paljastavat, että euroalue on Ponzi-huijauksen kaltainen korttitalo, joka luhistuu kasaan heti, kun rahoittajat alkavat vaatia saataviaan. Espanjan, Italian, Kreikan ja Portugalin velkakriisit on

pystytty toistaiseksi hillitsemään EU:n jäsenvaltioilta perityllä jättiläismäisellä elpymisrahastolla, joka tarkoitettiin koronapandemiasta johtuvien tuhojen paikkaamiseen. Tosiasiassa kyseinen tilapäiseksi tarkoitettu rahasto on yksi tulojen ja menojen siirtorahasto useiden loputtomasti toistuvien rahastojen ja subventioiden ketjussa, jossa Suomi on hävinnyt miljardeittain rahaa muiden jäsenvaltioiden hyväksi. Samalla kun nippuside nimeltä Venäjä höllentää otettaan Euroopan unionin maiden ympäriltä, alkavat jäsenmaiden suhteet rakoilla, ja edessä on valtava valtiontalouksien rahoituskriisi, joka tekee selvää jälkeä koko euroalueesta.

Euroalueen kriisiytyminen voi olla hyväksikin, sillä se ohjaa EU:ta lopettamaan yhteisen valuutta-alueen ja supistamaan roolinsa takaisin pelkäksi vapaakauppa-alueeksi. Myös muutamissa jäsenmaissa havaitut diktatoriset piirteet johtuvat EU:n puuttumisesta kyseisten maiden sisäisiin asioihin. Esimerkiksi Unkarissa kukoistaa pääministeri Viktor Orbánin yksinvalta siksi, että EU salli laajat pakolaisvirrat Balkanilta Unkariin eikä pystynyt estämään niitä. Tämä ohjasi Unkarin kansakuntaa laajaan EU-vastaisuuteen ja ampumaan omat rivinsä suoriksi.

On irvokasta väittää, että demokratiaa olisi EU:n harjoittama kiristys, jolla se nyt pakottaa Unkaria noudattamaan muiden maiden näkemyksiä oikeusvaltiosta. Ei ole oikeusvaltioperiaatteen mukaista puuttua jäsenvaltioiden sisäpolitiikkaan, arvostella kansakuntaa laillisissa vaaleissa tehdyistä äänestyspäätöksistä ja estää jäsenvaltiota saamasta osuuttaan EU:n elpymisrahastosta vain siksi, että vaalien tulokset eivät ole olleet EU:n muille valtioille mieluisat. Jos Suomen Nato-prosessin hidastelusta voi jotakin oppia, on opetus seuraava. EU:n ei olisi pitänyt kiristää Unkaria oikeudettomalla ja kansallista suvereniteettia rikkovalla näkemyksellään ”oikeusvaltioperiaatteesta”, eikä Naton jäseneksi pyrkivän Ruotsin olisi pitänyt ottaa vastaan Turkista pakolaisina tulvivia terroristeja. Syyt EU:n sisäiseen eripuraan ovat EU:n harjoittamassa pakotuksessa ja EU:n lietsomassa maahanmuuttopolitiikassa, jonka tuloksena myös Suomen tulevaisuus voi olla synkkä kuin ruotsalaiset rikossarjat.

Sosialistihallitus tuhosi Suomen valtiontalouden

Suomea on johtanut toisen maailmansodan jälkeisen ajan pahimpien talous- ja turvallisuuskriisien keskellä kaikkien aikojen huonoin hallitus. Vuoden 2019 eduskuntavaalien jälkeen SDP, Vasemmistoliitto, Vihreät ja RKP muodostivat hallituksen Keskustan myötävaikutuksella, vaikka eduskunnassa olisi ollut 123 paikan tuella oikeistoenemmistö. Ei ollut parlamentarismin mukaista se, että kansan selvästi ilmaisema tahto sivuutettiin vain, koska SDP oli voittanut Perussuomalaiset yhdellä eduskuntapaikalla vaalissa ja hallituksenmuodostajan avaimet annettiin sen vuoksi SDP:lle. Siihen ei olisi ehdottomasti velvoittanut edes perustuslain 61. pykälä.

Suomessa istui tuosta pitäen vasemmistoenemmistöinen tuhlaajahallitus, joka on ratkonut sisäisiä ristiriitojaan jättiläismäisellä velanontolla ja laittamalla laskut tulevaisuuden veronmaksajien piikkiin. Vihreät ja vasemmistopuolueet nöyryyttivät ideologiseen alennustilaan ja feministiseen identiteettipolitikointiin ajautunutta Keskustaa ja tekivät valtion budjettiin kymmenen miljardin euron loven. Laskua syntyi nettotappiollisista EU-jäsenmaksuista ja -rahastoista, kehitysavusta, ilmastopoliittisista lehmänkaupoista, niin sanottuun ”vihreään siirtymään” tuhlatuista uhrauksista, tuulivoiman syöttötarffeista, valtionyhtiö Fortumin Uniper-katastrofista ja tietenkin alati paisuvista maahanmuuttokuluista. Vasemmistoenemmistöisen punaviherhallituksen ministerit ovat olleet kyvyttömiä ymmärtämään edes poliittisen dynamiikan alkeita, kuten sitä, että rasismi ei ole *syy* mihinkään vaan *seuraus* väestöjen sekoittamisesta, kun taas kansallisen edun puolustaminen voisi olla ratkaisu koettuhin ongelmiin.

Tätä esipuhetta kirjoittaessani Suomessa käytiin kevään 2023 eduskuntavaalit, joissa kansa antoi selvän kannatuksensa Kokoomukselle ja Perussuomalaisille. Valtiovarainministeriön virkamiehet ovat vaatineet kylmä hiki otsallaan velanoton supistamista ja säästötoimia. Nyt kun niitä aletaan tehdä, kansa tulee kipuilemaan leikkauksista ja verojen korotuksista. Kansalaisten olisi hyvä muistaa, että kaikki ongelmat johtuvat huulipunahallituksen tavasta hoitaa valtiontaloutta kuin juopon torppaa. Siksi ei pitäisi syyttää tulevaa hallitusta, kun se joutuu pakon edessä tekemään *vastuullista* politiikkaa ja laittamaan taloutta kuntoon.

Todennäköisesti käy niin kuin usein ennenkin, eli kansa kyllästyy vyönkiristyksiin ja äänestää seuraavissa vaaleissa jälleen valtaan vasemmiston, joka tuhoaa aikaansaadut korjaukset ja upottaa julkisen talouden. Näin laiva keinuu vasemmalta oikealle ja takaisin tilanteessa, jossa pitäisi katsella pitkillä valoilla eteenpäin ja laatia kymmenien vuosien mittaisia suunnitelmia valtion velkakurimuksesta vapautumiseksi. Lopulta laiva haukkaa vettä ja painuu kuin vene ilman tappia kohti pohjaa, josta IMF sen esiin sukeltaa.

Ukrainan sodan ja Suomen Nato-hakemuksen lisäksi käsittelen tässä kokoelmassa myös koronakriisin jälkimaininkeja ja teen tilinpäätöstä Suomen punavihreän hallituksen harjoittamasta taloudenpidosta ja ympäristötoimista. Vaikuttaa siltä, että vihervasemmistolaisen hallituksen istuessa ei ympäristöargumenttien ohella ole tunnustettu eikä otettu huomioon mitään muita näkökohtia eikä ajattelutapoja kuin yksi. Se on jatkuvasta ”ilmastohätätilan” ja ”luontokadon” toistelusta koostuva vaahtoaminen, jolla on sivuutettu niin perustuslaillinen omaisuudensuoja kuin valtiontalouden hoitokin. Tosiasiassa väitteet ilmastohätätilasta ja luontokadosta eivät oikeuta suomalaisten pakottamista muita maita tehokkaampaan ympäristöpolitiikkaan. Ne eivät anna oikeutta myöskään metsien käyttörajoituksia lisäävään viherkommunismiin eivätkä ekososialismiin, joista on saatu näyttöä taksonomia-asetuksen ja suojeluvelvoitteiden muodossa.

Ajojahdista

Palaan tämän kokoelman kirjoituksissa myös mediatutkimustani *Totuus kiihottaa* (2020) vastaan suunnattuun vyörytykseen ja minuun kohdistettuun maineterroriin, sillä aihe on pysynyt jatkuvasti ajankohtaisena. Julkaisin kirjani käsittelystä vuoden 2022 lopulla vastaanottotutkimuksen *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta*. Siihen perehdyttyään professori Timo Vihavainen päätyi lausumaan arviossaan, että ”Hankamäen tapaus ei ole enempää eikä vähempää kuin aikamme törkein yksittäiseen tutkijaan kohdistuva oikeusmurha.”[3]

Voin vaivatta jakaa professorin käsityksen. Mitä enemmän aikaa konfliktistani median ja byrokraattien kanssa on kulunut, sitä selvemmäksi on tullut, että minua vastaan suunnatussa aggressiossa ja tutkimustani kohtaan esitetyissä naisvihaväitteissä oli kyse vain ja ainoastaan homoseksuaalisuuttani vastaan kohdistetusta vihasta.

Heteroseksuaaliset feministit tulivat raivoihinsa havaitessaan, että heidän tyypilliset kiristys- ja painostuskeinonsa eivät tepsi homomieheen. Olen riippumaton naisten harjoittamasta seksuaalisen vaihdon kartellista, jonka kautta heteronaiset käyttävät valtaa suhteessaan heteroseksuaalisiin miehiin. Naisten tapa säädellä seksuaalista mielihyvää kaulimen kautta ei vaikuta minuun, ja siksi olen voinut lausua naisten ja miesten välisten suhteiden kompleksisuudesta omat kyyniset arvioni.

Osa heteroseksuaalisista miehistä osoitti kiitollisuutta minua kohtaan sanottuani asiat niin kuin ne ovat: miehet kärsivät naisten harjoittamasta tasa-arvototalitarismista, ja feministinen media on miesten kulkusten polkemisessa vahvasti mukana. Osa heteromiehistä puolestaan pahastui havaittuaan, että naisten käyttämät seksuaalisen vallan ja sääntelyn keinot eivät tehoa minuun, enkä tunne syytä liittyä naiskuningattaria palvovaan mieskuhnurien parveen. Minua todennäköisesti vihataan siksi, että olen jotakin sellaista, mitä vihaajat haluaisivat itse olla mutta eivät ole.

Putinin pahuudesta ohitse vetääkin vain yksi. Erästä ranskalaista vallankumousfilosofia siteeraten olen sanonut, että huonoin ajateltavissa oleva yhteiskuntajärjestelmä on rumien naisten hallitsema diktatuuri. Epätoivo telaketjufeministien riveissä on sakeaa ja synkkää, sillä he ovat pelanneet omahyväisyytensä kortit käsistään ja vaihtoarvo markkinoilla on rupsahtanut, vähän niin kuin Putinilla. Mutta hänellä on vielä sentään jotakin jäljellä: energia-ase ja Stalinin urut. Sen sijaan feministit ovat polttaneet omat aseensa eli *queer*-teorettiset, intersektionaaliset ja *standpoint*-ideologiset läksytyksensä loppuun. Siitä miksi näin on, saatte kuvaa perehtymällä teokseni *Totuus kiihottaa* päälukuun 17.

Käsittelen tämän kokoelman kirjoituksissa edelleen myös opetus- ja kulttuuriministeriön minua, julkaisijaani Suomen Perustaa ja koko tiede-

yhteisön vapautta haavoittanutta tiedepoliittista kiristystä, jonka tuloksena ajatuspajalta perittiin valtiontukea takaisin vain siksi, että en ollut noudattanut istuvan kepulaisen ministerinsijaisen Hanna Kososen näkemyksiä ”tasa-arvosta” ja ”yhdenvertaisuudesta”.

Vihervasemmiston rääväsuut kiljuivat rahojen takaisinperinnän puolesta mediassa ja paheksuivat, että olin tuottanut filosofiaani ”valtion varoilla”. Tosiasiassa filosofille pitää maksaa vain siitä, että seuraan tieteen ja filosofian metodisääntöjä sekä esitän yhteiskuntakritiikkiä – ei siitä, että suostuisin noudattelemaan hallintoviranomaisten mielipiteitä ”tasa-arvosta” ja ”yhdenvertaisuudesta”, jotka sitä paitsi ovat yksimielisen määrittelyn kohteiksi soveltumattomia käsitteitä.

Eräissä tämän kokoelman kirjoituksissa olen osoittanut, millaista tutkimustoimintaa *ei* pitäisi missään tapauksessa julkisin varoin tukea eikä hyväksyä akateemisissa yhteyksissä. Tuossa joukossa on loppumaton määrä feministien, naistutkijoiden ja poliittista vihervasemmistoa edustavien tendenssitieteilijöiden suoltamaa komiteamietintötutkimusta, jolla ei ole pennin jeniä tieteellistä arvoa.

Silti tai siksi on juuri sitä varten suunnattu satojen tuhansien eurojen rahavirtoja opetus- ja kulttuuriministeriön alaisesta ja poliittisesti ohjatusta Suomen Akatemiasta. Alta paljastuu pelkkää politiikkaa, kun ”tieteellisyyden” kaapu riisutaan pois, ja katsonkin, että tuon tyyppisen ”tutkimuksen” tuottamiin koodikielisiin valheisiin ja muihin puppulauseisiin ei loppujen lopuksi usko kukaan. Sitä mukaa kun akateemisen kultapossukerhon miljoonat ovat mennyttä, myös heidän maineensa on mennyttä. Tason vaatiminen myös feministeiltä ja sukupuolen tutkijoilta ei ole naisvihaa vaan ajatuskurin noudattamista.

Minä olen hyvä

Laitoin tämän kokoelman nimeksi ”Pastöroimatonta filosofiaa” ja alaotsikkoon maininnan kirjoitusteni ”vertaisvartioimattomuudesta”. Akateeminen vertaisarviointikäytäntö on yksi tieteen epäfilosofisimmista periaatteista, sillä se velvoittaa anomaan kirjoituksilleen julkaisuoikeutta omilta periaatteellisilta vihollisiltaan. Jollakin luonnontieteellisellä tai lääketieteellisellä toimialalla sen tapainen kontrolli saattaa olla perusteltua, mutta filosofiassa se takaa vain, että julki ei voisi päästä mitään, missä kirjoittajat edustavat omia yhteiskuntatulkintojaan ja näkemyksiään rehellisesti.

Filosofisten kirjoitusten ”vertaisarviointi” johtaisi samaan kuin kokoomuslaiset pakotettaisiin lähettämään ohjelmansa kommunistien hyväksyttäviksi ja kääntäen. Tulokseksi voitaisiin saada ihailtavia kompromisseja, mutta kukaan ei voisi tehdä filosofiaa persoonallaan, mikä olisi filosofian tappio. Molemminpuolisen anonymiteetin mukaisessa vertaisarvioinnissa refereet voivat läimäyttää vaikka kuinka kovaa jäämättä kiinni mielival-

lastaan, ja sellaisia kirjoituksia, joita ei voida tunnistaa kirjoittajan tyylistä, ei kannattaisi lainkaan julkaista.

Refereet eivät oikeasti olekaan missään vertaisasemassa vaan hurjassa valta-asemassa tehden julkaisupolitiikasta vartiontiliikkeiden filosofiaa. Siksi en kunnioita kyseisiä prosenduureja millään tavalla ja julkaisen kirjoitukseni itse tarjoten lukijoille kannullisen pastöroimatonta filosofiaa.

On joka tapauksessa hyvä muistaa, että myöskään Louis Pasteur ei ollut maailmaa kermaisin viiksin katseleva tiedeyhteisön gospelkuorolainen. Bakteereja tuhoavan lämpökäsittelyn lisäksi hän kehitti muun muassa käymisilmiötä sekä keksi rokotteet paiseruttoa ja vesikauhua vastaan. Napoleonin jälkeisellä aikakaudella elänyt ranskalainen biokemisti vihasi saksalaisia niin, että siitä syystä hän motivoitui tutkimaan oluen pilaantumista ja happanemisen estäviä tekniikoita. Tuossa työssä onnistuttuaan hän tuli parantaneeksi oluen säilymistä ja huonontaneeksi saksalaisten sotilaiden taistelukuntoa siinä määrin, että aikaansaannosta voitiin pitää uudenlaisen kemiallisen aseen keksimisenä.

Koska minun oletetaan olevan yksiselitteisesti kiero ja paha, otan oikeudekseni luetella muutamia hyviä tekoja, joita olen vuosien saatossa tehnyt. Ollessani peruskoulussa neljännellä luokalla ongin talvisaikaan valtaojasta erään minua vuotta nuoremman koululaisen, joka olisi muuten saattanut hukkua veteen. Kävin hakemassa eräältä kulmakunnan raggarilta hänen varastamansa polkupyörän takaisin sen oikealle omistajalle, mistä kyseinen Mervi kiitti minua vielä 45 vuotta myöhemmin sanoen pitävänsä minua ”sankarinaan”. Kavalsin koulun nurkan takana tupakoivat oppilaat opettajille. Piirsin ja väritin yhdeksänvuotiaana kuorma-auton kuvan, jolla voitin Sisu-lehden piirustuskilpailun. Voitin peruskoulun viimeisellä luokalla valtakunnallisen taloustietokilpailun, mutta tuolloinen opettaja antoi minulle arvosanaksi vain ysin, vaikka olin saanut myös jokaisesta muusta kirjallisesta kokeesta kympin. Missähän tuokin ämmä nykyisin makaa? Voitin myös abiturienteille tarkoitetun Nuoren Voiman Liiton valtakunnallisen kirjoituskilpailun vuonna 1985, jolloin sain kynälläni ensimmäistä ja todennäköisesti viimeistä kertaa rahaa: tuhat markkaa. Tein siis nuoruudessani paljon hyvää, mutta monien on ollut sitä vaikeaa ymmärtää.

Minun on ollut puolestani vaikeaa lopettaa sitä hyvää, jonka olen saanut kirjoituskoneellani aikaan jatkossa. Olen useasti yrittänyt lopettaa kirjoittamisen mutta huomannut, että haastavinta elämässä on olla tekemättä mitään. Pelkään pahoin, etten onnistu nytkään lopettamaan. Siitä olen varma, että tämä kirja ei ole keneltäkään pois.

Suomen Natoon liittymisen päivänä 4. huhtikuuta 2023

JUKKA HANKAMÄKI

2022

Lauantaina 1. tammikuuta 2022

”JOS VENÄJÄ HYÖKKÄÄ” – MIKSI SUOMEN PITÄISI LIITTYÄ NATOON?

Strategit voivat iloita, sillä Venäjän siirrettyä sotilasjoukkojaan Ukrainan rajan tuntumaan ne eivät ole ainakaan Suomen rajoilla.[4] Kun sodan uhka kohdistuu muualle, sitä ei käydä todennäköisesti täällä. Tämä on totuus mutta vain osatotuus, sillä myös itärajamme takana Alakurtissa majailee suuri määrä lomamatkalle kaipaavia sotilaita.[5]

Ensin oli riski, sitten oli uhka, nyt on pitkään jatkunut kriisi, ja kohta voi olla *vaara*. Venäjä valloitti nopean toiminnan joukoillaan Krimin keväällä 2014 ja vei tunnuksettomat sotilaansa Itä-Ukrainaan. Nyt kun Putin on jälleen laittanut militaaripoliittiset toimija-agenttinsa eli sotilasjoukkonsa lähtötelineisiin, tämä on aktualisoinut kysymyksen, missä Putin pysähtyy.

Median ja poliitikkojen tyynnyttelevästä uneliaisuudesta päätellen kysymys ei liioin näytä kiinnostavan Suomessa, vaikka Venäjältä Suomeen ei ole matkaa yhtään ja Suomi on Venäjässä kiinni kuin laiva laiturissa. Ilman jarruja Venäjän sotilaskoneisto ei todennäköisesti pysähdy missään vaan etenee alue kerrallaan: siinä meni Tšetšenia, tuossa Etelä-Ossetia ja Georgia ja vihdoin Krim sekä Ukraina.

Jos Venäjä vie lisää joukkojaan Ukrainan alueelle, eli hyökkää kahdeksan vuotta sitten aloittamansa konfliktin jatkoksi nyt uudestaan, se aiheuttaa entistä syvemmän kriisin, joka vaikuttaa suoraan myös Suomeen. Tällöin Naton ja Euroopan unionin on reagoitava. Koska sotaan Nato ei voi ryhtyä ollessaan puolustusliitto, liittolaismaat joutuvat kiristämään pakotteita Venäjää vastaan.

Koska pakotteet ovat jo nyt kireät, esiin nousee kysymys, mihin vielä voitaisiin puuttua. Tällöin vaakalaudalle joutuvat Venäjältä Suomeen tilattu ydinvoimala ja Saksalle tärkeä Nord Stream 2 -kaasuputki. Tämä olisi huono juttu sekä Suomelle että Saksalle, sillä vihreän siirtymän toteuttaminen on saanut molemmissa maissa aikaan hurjan energiakriisin, ja ilman Venäjän kaasua Saksassa tulisi nopeasti kylmä.

Juuri valmistuneen Nord Stream 2 -kaasuputken sulkeminen koettelisi pahemmin Euroopan maita kuin Venäjää, eikä sitä voida pitää niinkään painostuskeinona Venäjää vastaan kuin Venäjän kiristysaseena suhteessa

Euroopan unioniin. Hampaisiin asti aseistautunut energia-autokratia Venäjä on Euroopalle eräänlainen Saudi-Arabia, jolle öljyase on aseöljyä.

Ukrainan kriisi aktualisoi Suomen Nato-kysymyksen

Koska pakottamisen vaihtoehdot ovat vähissä, Naton ja EU:n tulee osoittaa vahvuuttaan muilla keinoin, joista yksi on tiivistää symbolisesti rivejään. Looginen vaihtoehto on, että Nato siirtää pelimerkkejään eteenpäin ja esittää Suomelle kysymyksen, onko Suomi mukana Natossa vai ei.

Oven on sanottu olevan kiinni muttei lukossa, mikä pitänee paikkaansa. Sotilasliitto ei tee negatiivisia päätöksiä, joilla se *etukäteen* sopisi, ettei se hyväksy jotain tiettyä maata jäseneksi. Liittokunta voi tehdä vain hyväksyviä tai hylkääviä päätöksiä ja niitäkin maiden omiin hakemuksiin.

Näin ollen on ymmärrettävää, että Suomen sanotaan päättävän jäseneksi hakemisesta itse. Miten muutoin voisi ollakaan, sikäli kuin Suomi on suvereeni ja itsenäinen valtio?

Giljotiinin terä voidaan kuitenkin virittää, jos Nato tekee aloitteen ja esittää Suomelle selvän kysymyksen, mikä Suomen Nato-kanta loppujen lopuksi on. Ovi ikään kuin avataan kutsuvasti raolleen, ja jos emme siitä kulje, se voi lonksahtaa lukkoon. Tämä linkoaisi Suomen Venäjän ja Valko-Venäjän leiriin.

Kolmas tie, eli liittoutumattomana pysyttely, on menettänyt kansainvälistä uskottavuuttaan ja tosiasiallisen tehonsa, sillä nykyisessä asemassaan Suomi on Putinin kämmenellä.

Avoimien ovien politiikan jatkuminen ei ole tulevaisuudessa varmaa, eikä sitä välttämättä kirjata Naton tulevaan konseptiin, vaikka Naton haluttomuus antaa turvatakuita Venäjälle pysyisikin voimassa.

Venäjän hyökkäys Ukrainaan voi siis aktualisoida Suomessa ulkopoliittisen kriisin, jossa joudutaan päättämään Nato-jäsenyydestä. Aloite voi tulla Yhdysvalloista, josta on myyty Suomelle tuiki tärkeitä hävittäjäkoneita.

Tällaisessa tilanteessa Suomella on kaksi mahdollisuutta: joko aloittaa prosessi Natoon liittymiseksi tai säilyttää aiempi linja liittoutumattomana maana sekä pyrkiä pysyttelemään konfliktien ulkopuolella.

Kansanäänestystä asiassa ei ehditä järjestää, eikä se olisi viisastakaan, sillä kampanjointiajasta tulisi Venäjän uhkailun ja disinformaation alusta. Kansanäänestystä ei ole Nato-jäsenyydestä järjestetty muissakaan maissa, lukuun ottamatta Unkarin ja Georgian tapaisia valtioita, joista toinen eteni jäseneksi murskaäänin toisen äänestyttäessä kansaa vasta, kun Venäjän panssarit möyrivät pihoilla.

Tapauksesta voi oppia, että palovakuutus kannattaa tehdä ennen kuin talo on tulessa. Tarja Halosen (sd.) presidenttikauden ja Erkki Tuomiojan (sd.) ulkoministerikauden historialliseksi virheeksi jää, että Suomi ei hakenut Naton jäseneksi hyvän sään aikana.

Suomen nykyinenkään vasemmistoenemmistöinen hallitus tuskin tekisi Nato-hakemusta omasta aloitteestaan, vaikka jäsenyyttä vaatisi kansakunnan etu. Jos taas Suomi ei vastaisi Naton kutsuun myönteisesti, seuraus olisi, että Venäjällä hoilattaisiin Ода к радости *Finis Finlandiaen* johdosta. Puolueeton asiassa ei voi olla, vaikka liittoutumaton voikin.

Tosiasiassa myös liittoutumattomuus on labiilin asemamme retorinen kehystys. Vaikka puolueettomuus päättyi Suomen liityttyä Euroopan unioniin ja Suomi on voimassa olevan ulko- ja turvallisuuspoliittisen selonteon mukaan liittoutumaton, Suomi aktuaalisesti liittoutui vuonna 2009 ratifioidessaan Lissabonin sopimuksen, jonka artiklan 42.7 mukaan EU:n jäsenvaltiot ovat velvollisia antamaan ”kaikin käytettävissään olevin keinoin” apua alueellisen hyökkäyksen kohteeksi joutuneelle toiselle jäsenvaltiolle.

Tämä ”EU:n turvatakuuna” tunnettu lauseke on kuitenkin poliittisesti kehno lisätessään aiheetonta luottamusta unionimaiden puolustuskykyyn. Tärkein ero Naton viidennen artiklan velvoitteisiin verrattuna on, että Euroopan unionilla ei ole sotilallista organisaatiota, joka Natolla on.

Suomen intresseissä hehkutettu ”eurooppalainen puolustusyhteistyö” on koettu toisissa EU-maissa turhaksi kaksinkertaiseksi rakenteeksi, jota ei todennäköisesti koskaan konkretisoida sotilaalliseksi järjestelmäksi.

Miten Venäjä lukee Suomen etupiiriinsä?

Tilannetta pahentaa, että Venäjä on ilmoittanut vastustavansa ”Naton laajenemista itään”.[6] Se tarkoittaa, että Venäjä vastustaa Suomen Nato-jäsenyyttä Suomen ohi ja yli. Tässä mielessä Venäjä pyrkii lukemaan Suomen omaan etupiiriinsä, mikä on kylmän sodan aikainen ajattelutapa.

Yksityiskohtaisesti tarkasteltuina Venäjän 17. joulukuuta esittämät vaatimukset keskittyvät kahteen asiakohtaan, jotka se on julkaissut ulkoministeriönsä sivuilla:[7] Venäjä-Nato-luonnoksessa[8] sanotaan, että

1) ”Pohjois-Atlantin sopimuksen jäsenvaltioita edustavat sopimusosapuolet sitoutuvat velvoitteeseen, jolla suljetaan pois Naton laajeneminen muun muassa Ukrainaan sekä muiden valtioiden liittäminen jäseneksi.”

Tämä on suora vaatimus myös Suomen Nato-jäsenyyden poissulkemiseksi ja loukkaa sitä kautta Suomen suvereniteettia sekä edustaa uutta kannanottoa Venäjän Suomi-suhteeseen, jossa tähän asti on toisteltu Suomen Nato-asian riippuvuutta suomalaisten omasta tahdosta.

Venäjä-Yhdysvallat-ehdotuksessa[9] puolestaan esitetään, että

2) ”Yhdysvallat sitoutuu estämään Pohjois-Atlantin liiton laajentamisen edelleen idän suuntaan ja kieltäytymään ottamasta liittoumaan valtioita, jotka aiemmin kuuluivat Neuvostoliittoon.”

Lisäksi luonnoksessa ehdotetaan, että Euroopan tilanne joukkojen ja aseistuksen osalta jäädytettäisiin vastaamaan vuoden 1997 toukokuun tilannetta, jolloin solmittiin yhteistyösopimus Naton ja Venäjän välille.

Tämä tarkoittaa, että Venäjä pyrkii palauttamaan Naton toiminnan ajankohtaan, jonka jälkeen Natoon ovat liittyneet Albania, Bulgaria, Kroatia, Latvia, Liettua, Montenegro, Pohjois-Makedonia, Puola, Romania, Slovakia, Slovenia, Tšekki, Unkari ja Viro.

Kun Venäjä ja Yhdysvallat neuvottelevat[10] asiasta 10. tammikuuta Genevessä, on selvää, että Yhdysvallat ja Nato eivät voi hyväksyä esitystä, jonka mukaan ne eivät saisi vahvistaa kyseisten maiden puolustusta. Itäisiä maita on vahvistettu viime vuosina nimenomaan Venäjän aiheuttamien shokkien vuoksi. Niiden takia Nato on myös joutunut vaihtamaan raidetta kriisinhallintajärjestöstä takaisin kohti perinteistä puolustusliittoa.

Tosiasiassa Genevessä ei neuvotella vain Ukrainan asemasta vaan myös Suomen Nato-optiosta. Selvää on, että Suomen mahdollisuudesta hakea Natoon jäseneksi ei pidä edes keskustella saati päättää Venäjän eikä minkään muun maan välisissä neuvotteluissa eikä puhelinlankojen laulatuksessa. Sauli Niinistö oli aivan oikeassa huomauttaessaan uudenvuodenpuheessaan,[11] ettei asiaa pidä käsitellä Suomen ohi eikä yli, eikä EU:n pidä olla mukana pelkkänä pakotekoordinaattorina, vaan Suomen itsensä pitää olla ratkaisijan roolissa aina asioitamme käsiteltäessä.

Kieroa on, että esittämissään paragrafeissa Venäjä ei ole valmis rajoittamaan omaa laajenemistaan eikä ottamaan itselleen vastavuoroista sitoumusta siitä, ettei se käytä liittolaistaan Valko-Venäjää likaisen työn tekijänä puolestaan. Niin se on jo tehnyt rikkoessaan ETYJ:iä ja luotuaan paikallisen pakolaiskriisin Puolan-vastaiselle rajalle.

Venäjän ehdotuksissa on lisäksi suuri määrä Venäjän oman tulkinnan varaisiksi jätettyjä asiakohtia, joiden kautta Venäjä voisi määritellä jonkin toisessa maassa tehdyn sotilaallisen toimen uhaksi itselleen. Siten Putinin hallinto saisi tilaisuuden lavastaa itsensä marttyyriksi ja saada syyn vastatoimiin Mainilan laukausten tapaan.

Pahin ajateltavissa oleva neuvottelutulos olisi sen tyyppinen, josta Chamberlain ja Hitler sopivat 1938 Münchenissä. Siltä Suomen toivottavasti säästävät Puolan ja Baltian maiden vaatimukset, joiden mukaan Venäjän kanssa ei pitäisi neuvotella mistään.

Kukaan ei voi kuitenkaan ennustaa eikä välttämättä edes jälkikäteen tietää, mitä Yhdysvallat sopii Venäjän kanssa ja liittyykö sopimukseen jokin ”salainen lisäpöytäkirja”. Julkisuudelta salattiin sekin, että Yhdysvallat veti ohjuksiaan pois Turkista hintana Venäjän ohjuskuljetusten pysäyttämisestä Kuuban kriisin yhteydessä 1962.

Miten Venäjä tulee ajaneeksi Suomea Natoon?

Suomen itsemääräämisoikeuden ja suvereniteetin kaventaja on ollut koko ajan Venäjä. Jos Suomi ei Naton kumppaneineen reagoi tähän, Suomen liikkumatila objektiivisesti kapenee, ja siksi kytkimen ei pitäisi luistaa.

Tosiasiassa Euroopan maiden tulee voida päättää Naton jäsenyydestään itse, eikä Suomen Nato-jäsenyydessä olisi kyse ensinkään ”Naton itälaajentumisesta” vaan itsenäisen valtion hakeutumisesta Natoon. Väite ”Naton itälaajentumisesta” on käsitteellinen propaganda-ase, jolla yritetään sulkea Suomen ikkunat ja ovet länteen.

Yhdysvallat puolestaan on ilmoittanut puolustavansa valtioiden oikeutta päättää asiasta omin toimin. Tämä tarkoittaa, että myöskään kysymystä Nato-kannasta ei välttämättä esitetä Suomelle Nato-maiden suunnasta, sillä ulkopuolelta tulevan aloitteen tiedetään asettavan Suomen kiperän tilanteen eteen. Olennaista on, käyttääkö Yhdysvallat Suomen tai Ruotsin kutsumista Naton jäseneksi eräänä Venäjän-politiikkansa välineenä ja vastavetona Venäjän vaatimuksiin. Tämä johtaisi helposti etupiirijaon mukaiseen karttojen uudelleen värjäämiseen.

Naton kosiokirje Suomelle ja Ruotsille voisi muuttaa pitkään jatkuneen tilanteen täysin, ja voidaan kysyä, kuka ulkopoliittinen syväkurkku laittoi ajatuspaja Nordic West Officen pomon Risto E. J. Penttilän väläyttämään tätä mahdollisuutta TV-lähetyksessä,[12] jotta sitä kautta voitaisiin ilmoittaa Lännelle, että Naton aktiivisuus asiassa ei olisi rauhan oloissa Suomen etujen mukaista. Myös Venäjän vastalause Naton laajenemiselle on mennyt perille Yhdysvalloissa, jossa joudutaan nyt miettimään, kumpi on Yhdysvalloille ja Suomelle vähemmän tappiollista: toteuttaa Venäjän toiveita vai realisoida Suomen Nato-optio.

Suomen ja Yhdysvaltain sekä muiden liittolaismaiden, kuten Norjan ja Britannian, välissä sopimuksissa[13] (esimerkiksi Joint Expeditionary Force -yhteistyössä sekä Suomen ja Naton niin sanotussa isäntämaasopimuksessa) on paljon potentiaalia, mutta Venäjän aloittaman Ukrainan kriisin vakavuus on joka tapauksessa siinä, että se on jo nyt saattanut Suomen suurvaltojen välisen kiistelyn kentäksi.

Käytännössä Putin vaatii, että sitä ympäröivät maat kuuluvat sen vaikutusvaltaan. Molotov sopi sellaisesta elokuussa 1939 von Ribbentropin kanssa.

Suomi voi joutua valitsemaan leirinsä Venäjän ja Yhdysvaltain pelissä

Venäjän joukkojensiirto Ukrainan rajan tuntumaan voi olla ainakin pieneltä osin vastalause myös Suomen tekemään hävittäjäkauppaan. Putinin vaatimus Naton jäsenhankinnan lopettamisesta on joka tapauksessa pöyristyttävä, kun Venäjä itse pyrkii laajenemaan valtauksilla ja sotatoimilla sekä kasaa jatkuvasti lisää joukkoja Ukrainan rajalle.

On todennäköistä, että Nato-aloitetta ei tule Yhdysvalloista, jossa on demari presidenttinä ja Bidenin kiinnostus kohdistuu Kiinaan. Voi olla, että aloitetta ei tee Saksakaan, koska sielläkin ovat punavihreät liberaalit

hallitusvallassa. Sen sijaan Saksan aloitteleva hallitus on lupaillut tiukentaa otteitaan Venäjään ja Kiinaan.

Parasta olisi, jos Venäjä ei hyökkäisi mihinkään vaan vetäisi nykyisenkin kaalikeittokaaderinsa pois Ukrainan alueelta ja palauttaisi rajan tuntumassa olevat noin 90 000 sotilasta takaisin varuskuntiin. Venäjällä on suuri intressi saada Ukrainan kriisi lopetetuksi, ja sotilaallisen voiman näyttäminen on keino luoda painetta neuvottelupöytään. Joukkojen siirto rajalle voi kertoa myös halusta vetäytyä.

Venäjän Yhdysvalloille tarjoamat ”turvallisuustakuut” ja ”Naton itälaajentumista” koskevat vaatimukset voivat osoittaa Venäjän haluavan poistua Ukrainasta, jonne hyökkääminen 2014 on osoittautunut virheeksi. Suvereenien valtioiden ulkopolitiikkaan kohdistuvat vaateet ilmentävät Venäjän omaa umpikujaa.

Ne, jotka arvelevat kriisin ratkeavan ja Venäjä-uhan poistuvan Venäjän vetäytymisen kautta, ovat luullakseni kuitenkin väärässä, ja Ukrainan kriisi venyy Afganistanin miehityksestä alkaneen kriisin tavoin vuosikymmenten mittaiseksi. Tämä johtuu siitä, että neuvotteluissa Venäjälle ei voitaisi luvata mitään sellaista, jota se voisi mainostaa voittonaan ja jonka tuella maa voisi vetäytyä kasvojaan menettämättä valloittamiltaan alueilta. Venäjää tuskin saa pois Krimiltä rautakangellakaan.

Myös näkemysero idän ja lännen välillä on räikeä. Yhdysvallat haluaa nojata kansainvälisiin instituutioihin perustuvaan järjestykseen, kun taas Putin pyrkii luomaan suurvaltajohtajien keskinäisen etupiirijaon, jota poliittiset valtioliiderit mestaroivat omalla arvovallallaan. Juuri tätä kautta etupiirijaosta on tullut jälleen todellisuutta.

Asiaa pahentaa, että Yhdysvallatkaan ei ehdi maailmanpoliisiksi joka paikkaan, sillä sen intressit Kaukoidässä vaativat vakautta Euroopassa. Toisaalta selän kääntäminen Euroopan maille loisi epäluottamusta Kaukoidän maissa, eikä Yhdysvaltain sisäpolitiikkakaan ole oikein kunnossa.

Tosin juurisyy niin sanotun äärioikeiston nousuun Yhdysvalloissa ei ole silläkään äärioikeisto itse vaan *maahanmuutto* ja sitä kannattava vihervasemmisto, joka yhdessä kansakuntien sekoittamista vaativien *woke*-vouhottajien ja *cancel*-häiriköiden kanssa on syypää samanlaisiin ongelmiin kaikkialla maailmassa. Niinpä Helsingin Sanomien toistama narratiivi ”Yhdysvaltain äärioikeistosta hajaannuksen syynä”[14] ei vastaa todellisuutta vaan lähestyy Venäjä-mielistä propagandaa.

Myöskään Putinin väite ”Yhdysvaltain uhkailusta” Venäjän lähialueilla ei ole pätevä, sillä tosiasiassa Yhdysvallat puolustaa Ukrainan suvereniteettia Venäjän jo toteuttamaa Krimin-valloitusta vastaan.

Siksi on väärin verrata Yhdysvaltain läsnäoloa Euroopassa ”Venäjän mahdolliseen läsnäoloon Meksikossa tai Kanadassa”.[15] Yhdysvallat kun ei ole hyökännyt kumpaankaan maahan, toisin kuin Venäjä Krimille ja Itä-Ukrainaan. Putin ei ole mikään Louisianan sheriffi, jolla olisi oikeus toimia departmenttinsa ulkopuolella.

Venäjän pullistelu on sen omien etujen vastaista

Venäjän argumentaatio on muuttunut täysin brežneviläiseksi, ja lisäämällä voimankäyttöä Ukrainaa vastaan maa tulee ajaneeksi Suomea ja Ruotsia Naton jäseniksi. Sellainen politiikka ei ole välttämättä Venäjän omienkaan etujen ja sen valtapyyteiden mukaista vaan vaikuttaa kielteisesti kansalaismielipiteisiin Venäjällä ja lisää Venäjän vastaisuutta muissa maissa. Tulos on, että tsaarit muistetaan Fabergén munista, Putin munauksistaan.

Mikäli Putinin hallinto erehtyisi käyttämään voimaa Suomea vastaan, se tekisi Suomesta todennäköisesti voimakkaamman eikä heikompaa. Lisäksi Venäjä menettäisi sen keskusteluyhteyden Länteen, joka sillä on Suomen kautta. Putinin pullistelu kertoo Ukraina-politiikan umpikujan ohella siitä, että hänen valtakautensa lähestyy loppuaan.

Etupiirijaosta oli merkkejä jo vuonna 2018.

Suomen mediassa juuri minkäänlaista huomiota ei ole saanut Yhdysvaltain molempien suurten puolueiden päätös, että Yhdysvallat lopettaa Putinin presidenttiyden tunnustamisen vuoden 2024 vaalien jälkeen vedoten Venäjän perustuslakiin.[16]

Suuri arvoitus onkin, jatkuuko Putinin politiikka uusilla nimillä, sillä mielipidetiedusteluja johtavat Žirinovskin, Medevedenin ja kenraali Šoigun tapaiset vanhat kasvot. Pahimmassa tapauksessa pattitilanne ei laukea Putinin väistämättömään väistymiseen vaan jatkuu rauhaa tunnetusti rakastavan kansakunnan suureksi tappioksi. Tämä on vastoin kaikkea sitä, mitä Venäjä voisi olla.

Valta ei ole nykyisin maa-alueiden valloittamista vaan ajatusten, tiedon, liikenneyhteyksien ja energian hallintaa, ja niitä Venäjä voisi hyödyn-

tää aivan muilla keinoilla kuin panssarivaunuilla. Venäjän tapa kiusata naapureitaan ei luo sille vaikutusvaltaa eikä kunnioitusta vaan murentaa Venäjän arvostusta kaikkialla, eikä Yhdysvallat ole toisaalta niin paha, että se muodostaisi uhkaa Venäjälle millään maailmankolkalla. Enintään Yhdysvallat on uhka Venäjällä vallitsevalle totalitarismille.

Poliittiset johtajat eivät yleensä esiinny lehtikuvissa ase kädessä, ellei nimi ole Osama bin Laden, mutta Putin tekee niin.[17] Venäjän harjoittaman politiikan kierous näkyy siinä, että duuma haaveilee neuvostoaikaisesta yhtenäisyydestä ja haluaa julistaa Neuvostoliiton hajoamisen viime vuosisadan suurimmaksi katastrofiksi.[18] Ilman ideologista kuilua ja taustaa Venäjän nykyiset asenteet eivät olisi mahdollisia, ja käytännössä ne osoittavat, ettei Venäjä ole koskaan toipunut kommunismin ajan totalitarismista.

Ainoa valonpilkahdus Venäjän argumentaatiossa on, ettei sieltä ole esitetty suoranaista kieltoa Natoon liittymisestä vaan ainoastaan uhkaus Venäjän jälkikäteisistä vastatoimista, mikäli Suomi ja Ruotsi liittyisivät Natoon.[19] Se tosin esitettiin selvyyden vuoksi ilman kohteliaisuuslausekkeita.

Venäjä on näytellyt Pohjolassa ”kilttiä” ja vetänyt passiivista roolia juuri siksi, että Suomi ei ole liittynyt Natoon. Mutta Suomen periksi antaminen ja myöntyminen Venäjän vaateisiin tarkoittaisi, että edessämme on uusi YYA:n ja KGB:n aika sekä ulkojäsenyys Venäjän johtamassa Kollektiivisessa turvallisuusjärjestössä.

Tilanne on muuttunut Suomen Nato-jäsenyyttä vaativaksi

Suomettumisen vuosina ajateltiin niin, että mitä enemmän Suomi myötäilee itää, sitä pitemmälle liekanaru venyy länteen. Kyseistä politiikkaa ei arvostettu vaan lähinnä säälittiin länsimaissa ymmärtäväisesti. Venäjällä katsotaan edelleen, että Suomi kuuluu Venäjän kainaloon, ja sen ajattelutavan mukaiseen aikakauteen pitää ehdottomasti varoa palaamasta.

Mikäli Venäjä hyökkää Ukrainaan, se haavoittaa vakavasti myös Suomea, sillä mikäli emme ole Naton sateenvarjon alla, luottamus Suomeen taloudellisten investointien kohteena kärsii. Venäjä voi vaurioittaa turvallisuusympäristöä myös ilman sotilaallista voimaa, toimimalla kyberavaruudessa ja hybridioperaatioilla.

Toisaalta olemalla jäsenenä Natossa Suomi voisi parantaa asemaansa tasapainottamalla tilannetta ja saamalla Natosta tarvittavan tiedustelutiedon. En tiedä yhtäkään Nato-maata, jota vastaan Venäjä olisi nostanut asetta. Venäjän-uhka ei voi paljoa nykyisestä pahentua, vaikka Suomi hakeutuisi Natoon, mutta Naton pelotepreventio voisi estää Suomea kärsimästä Ukrainan kohtaloa tai kohtalosta.

Tosiasia on, että Suomen turvallisuustilanne on muuttunut Venäjän toimien johdosta täysin, ja Suomi on jälleen suurvaltojen välisen etupiirijaon kohteena, jossa sen pitää valita puolensa.

Miten siis toimia tilanteessa, jossa (1) Nato voi hakea Suomen jäsenyyttä, (2) Suomella itsellään on suuri intressi hakea Natoon jäseneksi, ja (3) Venäjä pyrkii sulkemaan tuon mahdollisuuden?

Ajatellaanpa asiaa bysanttilais-brutaalisti: Venäjä on kyrpä ja Ukraina on toosa. Jos Ukraina raiskataan muun maailman katsellessa, kannattaako Suomi-neidon jäädä odottamaan vuoroaan, että joku on kiinni hameenhelmoissa, mahdollisesti Ahvenanmaassa? – Ei, vaan juosta setä Samin sylkkyyn.

Mikäli kriisi eskaloituu sotilaalliseksi yhteenotoksi Ukrainassa, Suomelle olisi hyväksi, että Suomi jättäisi jäsenhakemuksen Natoon, jossa se käsiteltäisiin kiireellisesti. Olennaista on, että aloitteen tekisi Suomi itse, eikä Nato hakisi Suomea jäseneksi. Ainoa syy, jonka vuoksi Suomi ei kuulu Natoon, on Venäjän pelko. Se ei vähene pelkäämällä eikä pelottelijoita rukoilemalla vaan Natoon liittymällä.

Nato-keskustelu on hyödytöntä, jos se ei johda jäsenyyteen

Nato-kortti on pitkään toiminut Suomen ulkopolitiikan kaksisuuntaisena instrumenttina, jota on väläytetty aina tarpeen mukaan, kun on haluttu osoittaa vastalauseita Venäjän uhoa vastaan. Nato-optio on ollut Suomen pidäke Venäjälle ja keino osoittaa etääntymistä itänaapurista. Toisaalta option käyttämättömyydellä on vakuuteltu ja myönnytelty Venäjää palkkioksi sen voimatoimien pysymisestä passiivisina.

Nyt tästä liukusäätimestä on nuppi irti Venäjän politiikan vuoksi. Sekä Nato-optio että avoimien ovien politiikka sulavat pois, jos Nato-optiota ei syvimmänkään kriisin uhatessa realisoida. Ainoa syy, miksi Suomen Nato-jahkailua suostutaan ymmärtämään maailmalla, on ”uskotun miehen todistus”, jonka mukaisesti sotilaallista liittoutumattomuuttaan varjelee myös Ruotsi.

Nato-optio eli viittaaminen ”mahdollisuuteen hakea Natoon” on ollut melko tyhjänpäiväistä, sillä aina voidaan kysyä, mitä tarkoittaisi, että jokin maa *ei* voisi hakeutua Natoon. Vapaassa maailmassa mikä tahansa suvereeni maa voi hakeutua Natoon, ja siksi puhe Nato-optiosta tarkoittaa epäsuorasti sitä, että Suomi *ei ole* hakenut jäseneksi samasta syystä kuin jäsenyyttä *pitäisi* hakea: taustalla lemuavat Venäjän uhka ja painostus.

Ne olisivat olennaisesti pienempiä, jos Suomi olisi hakenut jäseneksi 1990-luvulla yhdessä Baltian maiden kanssa, mutta ulkoministeri Tarja Halosen mielestä Suomen ei pitänyt tuohon aaltoon osallistua, jotta Suomesta ei olisi leimautunut ex-sosialistinen ”Pohjois-Baltia”. Nyt Suomesta on tulossa noita maita paljon itäisempi valtio.

Puhe Nato-optiosta on ollut harhaanjohtavaa myös kauppateknisen vivahteensa vuoksi, sillä *optio* on perimmältään hintalupaus, joka lunastetaan tulevaisuudessa tietyn ajan täytyttyä. Koska ikkunoita länteen ei ole

lännen puolelta koskaan suljettu, on optioajattelulla ollut lähinnä sisäpoliittista merkitystä Suomen Nato-myönteisten puolueiden pitäessä yllä omaa liikkumatilaansa Nato-kielteisiä puolueita vastaan. Mediassa ja poliittisessa retoriikassa elätetty ajatus ”liikkumatilasta” on toistanut neuvostoaikaista riippuvuutta Moskovan mielipiteistä.

Optioajatteluun on liittynyt lisäksi psykologinen kaksoissidos, jonka mukaisesti option realisoimisen (eli Natoon liittymisen) on katsottu vievän Suomelta mahdollisuuden käyttää liikkumavaran liukusäädintä idänpolitiikan instrumenttina *jatkossa*. Option säilyttämisestä on siis tullut itsetarkoitus ja siten este option realisoimiselle ja Naton jäsenyydelle! Tämän kompleksin kahleissa ei ole huomattu, että Naton jäsenenä ei enää *tarvitse* spekuloida Natoon liittymisestä eikä sen tuskallisuudesta.

Selvää on, että Ruotsille ei pidä antaa ensiviulua Suomen Nato-asiassa, sillä Suomi on aina ollut Ruotsille sen itäinen puskurivyöhyke, joka syötetään alkupalana Venäjälle. Suomen ja Ruotsin hakeutuminen yhtä jalkaa Natoon olisi tärkeää, mutta aloitteen tekoon on tarve ensisijaisesti Suomella, ja siksi hanke tulisi käynnistää täältä.

Mikäli Ruotsi päättäisi yksin hakea Naton jäsenyyttä, se jättäisi Suomen kaksin Venäjän kanssa, jolloin pohjoismainen viiteryhmämme kapenisi dramaattisesti. Tästä seuraa, että Suomen ja Ruotsin yhteistoiminnan tulisi olla suhteessa Natoon MiG-hitsausta saumattomampaa.

Ratkaisijan roolissa ovat jälleen sosiaalidemokraatit sekä Suomessa että Ruotsissa. SDP:llä ei ole varaa eikä oikeutta toistaa Tarja Halosen ja Erkki Tuomiojan virhettä, jonka tuloksena ulkopoliittinen johto hukkasi 2000-alun suotuisan tilanteen Natoon liittymiseksi.

Natoon liittyminen ja poliittisen kannatuksen osoittaminen ovat tärkeää poliittista työtä

Mitä arvoa sellaisella optiolla on, jota ei enää edes periaatteessa voisi realisoida? Suomessa Naton jäsenyyttä on kannattanut virallisesti vain 1½ puoluetta, ja tämä tehtävä on ollut suuriarvoinen. Muutoin poliittisilla markkinoilla ei olisi ollut Nato-myönteistä vaihtoehtoa ollenkaan, kun muut puolueet ovat sulkeneet option jo ennakolta pois omalla kielteisyydellään.

Sellaisen poliittisen viestin antaminen on ollut vastoin optio-ajattelun (eli mahdollisuuden) loogista rakennetta. Suomen Nato-vastaiset puolueet ovat menetelleet järjen vastaisesti sulkiessaan Nato-oven *itseltään*.

Putinin ensisijainen tavoite suhteessa Suomeen on sulkea Suomen Nato-optio. Jo nyt esitetyt puheet Suomen maalittamisesta Venäjän ohjusten kohteeksi ovat aiheuttaneet levottomuutta, jossa ovat kaikki syyt integroitua Naton jäseneksi. Mitäpä lisäuhkaa Natoon liittyminen Suomelle toisi, kun Venäjän toiminta on jo nyt ollut vaarallista sen uhatessa laittaa lähialueet jopa ydinasenapin alle?

Tosiasiassa Suomen ja Ruotsin liittyminen Natoon loisi Pohjolaan vakautta. Nykytilanteessa liian moni ovi on auki myös Venäjälle ja houkutus sotilaallisen tyhjiön täyttämiseen suuri esimerkiksi demilitarisoidulla Ahvenanmaalla.

Käsittääkseni väärässä ovat ne, jotka väittävät, että Natoon hakeutuminen veisi Suomen keskelle Ukrainan konfliktia. Me olemme keskellä sitä jo nyt, kun ohitsemme puhutaan, ja Suomi on huomaamatta liukunut Venäjän vaikutusvaltaan. Vaarallista on, jos Venäjälle yksin annetaan oikeus pelotella, eikä pelotevaikutukseen vastata yhtä suurella tasapainottavalla vaikutuksella.

Tilanne on taaskin perimmältään kaksiarvoinen. Mikäli Suomi hakee Naton jäsenyyttä, se voisi luonnollisesti triggeröidä Venäjää, joka joutuisi kuitenkin nielemään kiukkunsa. Mikäli taas emme hae, alistumme hiljaisesti Venäjän tahtoon.

Näkemys, jonka mukaan Natoon *kiirehtiminen* olisi altistumista Venäjän retoriikalle, on samanlaista kuin käsitys, että kannattaa välttää ehkäisyä, jottei tarvitse jännittää, pamahtaako paksuksi: päälaellaan seisovaa ja nurinkurista.

Ukrainan kriisi ja lähestyvät neuvottelut ovat saaneet Suomen Natovastaiset ja Venäjä-myönteiset aktivistit kaivautumaan poteroistaan Heikki Patomäen (vas.) tapaan ja vähättelemään Venäjän Suomelle muodostamaa uhkaa Helsingin Sanomien myötävaikutuksella.[20] Kansainvälisessä politiikassa sovelletusta lateraalisesta näkökulmateoriasta ei ole tässä yhteydessä apua, sillä Venäjän näkökulmia on ymmärretty riittävästi jo.

Itse en luottaisi myöskään Aleksanteri-instituutin johtajan Markku Kangaspuron pessimistiseen näkemykseen Nato-jäsenyydestä.[21] Vuonna 2014 muutamaa päivää ennen Krimin-miehitystä rauhanpuolustaja Kangaspuro kaiutti Putinin puheen tulkitsijana Iltalehdessä, että ”Venäjä ei aio liittää Krimiä Venäjään”.[22] Tämä kaikki voidaan nähdä osana Putin-myönteisen propagandan kryptiikkaa, jonka alkulähde on luultavasti Kremlissä ja luotettavuus kuin Tamara Maunosen unikirjassa.

Tehdäkseen ulkopolitiikassa viisaasti onkin aina syytä kysyä asiaa Patomäeltä ja Kangaspurolta ja tehdä päinvastoin, niin menee todennäköisesti oikein.

Miten Suomi Natoon?

Naton velvoitteet eivät kummoisia ole; Suomella on ollut Afganistanissa suurempi sotilaallinen panostus kuin Nato-maa Tanskalla Irakin operaatiossa. Lisäksi jokainen maa päättää osallistumisestaan Naton sotilaallisiin toimiin itse.

Jäsenyyden voisi estää käytännössä vain Venäjä luomalla Suomeen konfliktin, sillä sotilasliitto ei voi hyväksyä jäseniä, joilla on sukset ristissä

jonkin muun maan kanssa. Siksi hakemuksen tekemisessä ei voida empiä, ja logiikan vaatimus on, että dramaattisessa tilanteessa hallitus voisi tiedottaa hakemuksen jättämisestä vasta sen ollessa vireillä.

Hakemuksen käsittelyn ajan hakeva maa nauttisi Naton turvatakuista, mikä merkitsee, että hakevaa maata kohdellaan samoin kuin jäsenmaata. Prosessi kestäisi vuoden päivät, sillä hakemus pitää käsitellä jokaisessa nykyisessä Nato-maassa, mutta prosessia voidaan myös nopeuttaa. Tulos olisi todennäköisesti myönteinen, sillä Suomi ja Ruotsi ovat Nato-kelpoisia, ja kaikki keskeiset Nato-maat ovat luvanneet Suomelle ja Ruotsille kultakortin puolustusliittoon.

Ainoa riski asiassa on, että Nato-kortin voi käyttää vain kerran, ja siksi tulos ei saisi olla kielteinen. Niinpä Suomi voisi tiedustella kaikkien 30 Nato-maan kannat ja suostumuksen etukäteen, jolloin hakemukseen ei liittyisi hylätyksi tulon riskiä. Asiasta pitäisi sopia etukäteen siksikin, että asian tullessa julki Venäjä todennäköisesti alkaisi painostaa Euroopan Nato-maita käytössään olevin keinoin. Informaatio- ja hybridivaikuttaminen kuitenkin lisäisi Venäjä-vastaisuutta eikä Suomi-vastaisuutta Euroopassa.

Myöskään Unkarin ja Turkin tapaisten maiden vastahakoisuutta ei ole syytä yliarvioida, vaan maat olisi helppoa saada laajentumisen taakse muistuttamalla, että vastustamisesta Venäjä saisi niiden omien etujen vastaisen propagandahyödyn. Lisäksi Yhdysvalloilla ja liittokunnan muilla jäsenillä ei ole varaa heittää mitään maita metron alle joutumatta itse kärsimään arvovaltatappiota ja epäilyjä siitä, kuka on seuraava.

Kansalaisten pitäisi Suomessa hyväksyä se, että kansakunnan edusta päätetään osittain myös julkisuudelta salassa, kuten sotilasasioissa yleensäkin. Kansanäänestys on ehdottomasti pois suljettava vaihtoehto, ja asia pitäisi ratkaista *puolueissa*, joissa voidaan saavuttaa Naton vaatima näyttö kansan tuesta jäsenyydelle. Asian ratkaisee eduskunta kansanedustajien yksinkertaisella enemmistöllä.

Kansanäänestys on sula mahdottomuus, sillä se avaisi tien hurjaan propagandasotaan ja uhkailuun Venäjän suunnalta. Kansa ei yleensä vastaa siihen, mitä siltä kysytään, vaan siltä pohjalta, miltä asia tuntuu, ja Unkarin ohella ainoa asiasta äänestyttänyt jäsenmaa on Espanja, joka järjesti Natoon liittymisestä kansanäänestyksen *jälkikäteen*.

Olen itse ollut vuosikymmenten ajan Nato-jäsenyyden kannalla. Ukrainan tilanne on onneton juuri siksi, että maa ei tarttunut aikoinaan Yhdysvaltain kädenojennukseen eikä liittynyt Natoon, vaikka maa olisi hyväksytty jäseneksi ilman sotilasteknisten jäsenyysehtojen täyttämistä. Venäjä itse tavoitteli Naton jäsenyyttä parikymmentä vuotta sitten livahtaakseen kettuna kanatarhaan ja estääkseen Naton laajentumisen sisältäpäin.

EU-maista ovat Suomen ja Ruotsin lisäksi ulkona vain Itävalta, jossa jäsenyyden estää Saksan pelossa säädetty ja sotilasliitot kieltävä perustuslaki, sekä konflikteista kärsineet saarivaltiot Irlanti, Kypros ja Malta, joilla ei ole paljoa vaarallisia rajanaapureita.

Vihreä ympäristö- ja energiapolitiikka tuhosi valtiontalouden

Turvallisuutta ovat heikentäneet ja heikentävät jatkossakin taloudelliset taistelut. Suomella ovat edessä entistä vaikeammat ajat, joita vuosisadan huonoin hallitus pahentaa. Pandemian lisäksi meitä varjostaa jälleen orastava panslavismi.

Venäjä ja Kiina ovat hyötyneet Euroopan energiakriisistä ja hallitusten tekemistä vihreistä päätöksistä, joilla on kiristetty köyttä valtiontalouksien ja veronmaksajien kaulan ympärillä. Vihreiden vaatimat ilmastopoliittiset aneet ovat luoneet poliittista valtaa Venäjälle ja Kiinalle sekä Intian tapaisille kehitysmaille, joissa ympäristöasiat ovat retuperällä ja joissa Euroopan unionin lammasmaisesta hyväntekeväisyydestä ja itsensä ruoskimisesta on osattu ottaa kaikki hyöty.

Vihreä siirtymä on huonontanut teollisuuden taloudellista hyötysuhdetta ja siirtänyt sekä työpaikkoja että hiilivuodon myötä myös ympäristökatastrofia maailman takapihoille, joissa jatkuva väestönkasvu on se todellinen ongelma. Ilmastonmuutos voidaan pysäyttää ihmiskunnan muutoksella – ei väestönvaihdoksella, kuten vihervasemmistossa ajatellaan.

Sen sijaan valtiontalouksien alijäämiä ei saada kurotuiksi umpeen enää millään. Euroopan unionin jäsenmaat ovat korviaan myöten veloissa, ja kansalaiset sekä yritykset ovat ylivelkaantuneita. Julkisen talouden ja yksityisen sektorin velkaantumista on pyritty hallitsemaan alhaisella korkotasolla, mutta koronakriisin aiheuttama hyödykkeiden väheneminen markkinoilta (mukaan lukien energia) on lähettänyt hinnat nousuun.

Jos viiden prosentin pintaan kivunnutta inflaatiota[23] ei hillitä tuotantoa tehostamalla ja tarjontaa lisäämällä vaan keskuspankin kiristämällä rahapolitiikalla, vähenee kansalaisten ostovoima, ja velkojen hoitaminen vaikeutuu talouden sakatessa kysynnän heikkenemiseen.

EKP on nyt vähentämässä valtioiden joukkovelkakirjojen ostamista markkinoilta,[24] mikä vaikeuttaa rahan saatavuutta, heikentää talouskasvua ja lietsoo lamaa. Jos taas inflaatiota ei tällä tavoin hillitä, velkakriisi voi aktualisoitua korkojen nousun kautta, kun ylivelkaantuneet valtiot ja kansalaiset kaatuvat ahmimiinsa luottoihin.

Jossain vaiheessa Euroopan keskuspankin vauhtipyörän on joka tapauksessa pysähdyttävä, sillä lelurahan tuottaminen ei voi jatkua loputtomiin eikä edes EKP:n taseeseen sovi äärettömästi roskalainojen kaltaisia bluffeja.

Mikäli valtionvelkojen korkomenoja ei enää rahoiteta keskuspankkiluotoilla, alkavat kansantaloudet kaatua. Ja jos jokin Italian tai Espanjan kokoinen valtiontalous romahtaa, menee myös euroalue ja mahdollisesti koko EU kasaan kuin korttitalo.

Tämä kaikki sopii tietenkin Venäjän ja Kiinan partituureihin etenkin kun maat ovat ilmoittaneet olevansa liittolaisia. Tällaisessa tilanteessa Suomen jäsenyys Natossa olisi kullanarvoinen asia, sillä EU:n niin sanotut turvatakuut vakuuttavat vähemmän kuin Putinin taltuttama tiikeri.[25] Niinpä Nato-jäsenyys kannattaisi saada voimaan ennen Euroopan unionin mahdollista repeilemistä liitoksistaan.

Myönteistä Suomen nykyhallituksen toimissa on vain sisärajavalvonnan toistuva palauttaminen,[26] sillä se on estänyt pakolaiskriisiä leviämästä EU:n sisällä. Toivon kaikille hyvää uutta vuotta, mutta ikäväkseni en voi toivottaa sitä.

Keskiviikkona 5. tammikuuta 2022

NYT EI KANNATA OLLA ”KOVIS-19” – ITSEMÄÄRÄÄMISOIKEUDELLA ON RAJANSA MYÖS ROKOTUSASIOISSA

Loppiaisen jälkeen työikäisiä suomalaisia aletaan rokottaa kolmanteen kertaan koronaa vastaan. Parikymmentä prosenttia yli 12-vuotiaista suomalaisista ei ole suostunut ottamaan ensimmäistäkään piikkiä,[27] vaikka koronan tuhot ovat sekä yksilöille itselleen että kansantaloudelle katastrofaaliset.

Rokotetut kestävät kyllä omikronin oireet, mutta pääsyy sulkutilojen jatkamiseen on, että *rokottamattomat* täyttävät tehohoitopaikat, ja siksi korona ei saa levitä. Kun virus ei näytä laantuvan, vaan kansainvälinen liikenne kuljettaa meille virusvariantteja ja -mutantteja kehitysmaista, pitäisi aloittaa kansalaisten *velvoiterokotukset*. Niitä olisi pitänyt toimeenpanna jo viime vuoden aikana.

Rokotteista on kieltäydytty lähinnä *itsemääräämisoikeuteen* vedoten, jolloin perustelut eivät ole olleet tieteellisiä vaan yksilöiden tahdon ja mielipiteiden varaisia. Ei ole kuitenkaan hyväksyttävää, että *rokottamattomat määräävät* itsemääräämisoikeudellaan koko muuta yhteiskuntaa etenkään kun mitään tieteellistä tai moraalista perustetta rokotteista kieltäytymiseen ei ole.

Suomessa on monia muitakin pakkoja, eikä mikään asia tule moraalittomaksi vain sillä perusteella, että siihen liittyy jokin pakko. On oikeanpuoleinen liikenne, oppivelvollisuus ja niin edelleen, eikä niitäkään voida vastustaa vetoamalla itsemäärämisoikeuteen tai yksityisyydensuojaan. Rokotuspakkoon liittyvä paheksunta paljastuu nurinkuriseksi, kun huomataan, että rokottamattomathan oikeastaan pakottavat toisia ihmisiä omalla kieltäytymisellään ja sairaalahoidon kuluillaan.

Itsemääräämisoikeudesta on tehty identiteettipolitiikan, ”yhdenvertaisuuden” ja ”yhteisöarvojen” kaltainen näennäisperustelu asiaan kuin asi-

aan, eikä sen takana ole useimmiten muuta kuin ideologiaa, disinformaatiota ja vääriä käsityksiä. Olen siis täysin eri mieltä rokotevelvoitteen oikeutuksesta kuin sosiaalietiikan professori Jaana Hallamaa, jonka mukaan rokotepakot vaarantaisivat ihmisten itsemääräämisoikeuden.[28]

Tosiasiassa itsemääräämisoikeus kelpaa perusteeksi vain, jos yksilöt *tietävät*, mikä heille on hyväksi *ja* jos yksilöiden tahdon noudattamisesta ei ole haittaa muille ihmisille tai yhteiskunnalle.

Nyt niin ei ole. Rokotteista kieltäytyminen vaarantaa yksilöiden oman terveyden lisäksi sivullisten terveyden ja kuluttaa yhteiskunnan kukkaroa. Kieltäytyjien kaarti estää muita tehohoitopotilaita saamasta hoitoa. Siinä vaarantuvat yhdenvertaisuus ja muut perusoikeudet! Tilastot ovat yksiselitteisen selviä.[29]

Meritokraattinen ja kausaalinen oikeudenmukaisuus

Eräät ovat esittäneet, että koronassa kärvistelevät rokotteesta kieltäytyjät pitäisi laittaa maksamaan sairaala- ja hoitokulunsa itse. Tupakoitsijat ovat valistaneet, että se ei käy, koska hoidetaanhan keuhkosyöpiäkin julkisyhteisön tuella. Siinäpä se ongelma onkin.

Diabeteksen tapaiset sairaudet tai liikalihavuuden seuraukset eivät ole yksiselitteisesti tai lainkaan itse aiheutettuja, vaan niiden takana on geneettistä taipumusta. Sen sijaan virukselle altistuminen ja tupakointi eivät johdu perintötekijöistä vaan yksilön omasta toiminnasta, jolla sairastumisen voisi toisaalta myös välttää.

Meritokraattisen ajattelun mukaan itse aiheutettujen sairauksien hoitokuluja olisi oikein maksattaa syyllisillä itsellään, ja terveyttään hoitavia ja siitä huolehtivia olisi oikeudenmukaista palkita. Ainakaan syyttömillä ei pitäisi maksattaa muiden kuluja.

Näin sanoo kausaalinen aiheuttamisperiaate, joka onkin eettistä dynamiittia poliittisille keskusteluille. Se on ollut sitä myös rationaalisesti laskelmoiville vakuutusyhtiöille, jotka laskuttavat riskien mukaan.

Parasta olisi kuitenkin varautua virukseen etukäteen, jotta asioita ei tarvitsisi murehtia jälkikäteen. Jälkiviisaus on aina tehokkaampaa etukäteen esitettynä. Moraalifilosofian näkökulmasta ei ole mitään estettä kansalaisten velvoiterokottamiselle, sillä yksilöiden oman edun tietämistä ja tuntemista koskeva ehto ei ole täyttynyt.

Rokotteesta kieltäytyjiä leimaa sama jukuripäinen asenne kuin Suomen Nato-jäsenyyden vastustajia tai niitä, jotka eivät käytä turvavyötäkään, koska siihenhän kuristuu! Kyseessä on suomalaisten helmasynti: pullikointi. Ja se pullikointi tapahtuu parempaa tietoa vastaan.

Löysässä argumentaatiossa alleviivataan esimerkiksi sitä, että kuolleisuus on rokotettujen keskuudessa korkeampi kuin rokottamattomien.[30] Selitys on, että rokotettujen keski-ikäkin on korkeampi, ja heitä kuolee koro-

naan vanhuudenheikkouden vuoksi tai muista syistä, eli kuoleman aiheuttava tekijä on perimmältään *muu* kuin rokote.

Parhaiten rokotettuja ovat asiaa ymmärtävät lääkärit, mutta lähihoitajien laaja rokottamattomuus[31] on vaarantanut ikäihmisten terveyden, sillä he kohtaavat paljon vanhuksia, joille omikronmuunnos voi olla kolmenkin rokotuksen jälkeen kohtalokas.

Piikistä pitäisi voida kieltäytyä vain lääketieteellisillä perusteilla

Merkkinä tieteenvastaisuudesta oli myös Perussuomalaisten vastalause hoitajien rokotevelvoitteesta.[32] Kannanotto oli muutoin järkeviä puhuneelta puolueelta absurdi etenkin, kun puolue vaati koronakriisin alussa melko jyrkkiä toimia viruksen pysäyttämiseksi.

Eduskunta teki oikean ratkaisun päättäessään sote-henkilöstön rokotevelvoitteesta ja antaessaan työnantajille oikeuden vaatia hoitohenkilöstöltä rokotteiden ottamista joko tehtävistä siirtämisen tai palkan maksun tilapäisen lopettamisen uhalla.[33] Rokottamista vaatii myös hoitajien ja lääkärien vala. Sen sijaan Perussuomalaisten ja kristillisten junnaus koronapasseja vastaan ja pikatestauksen puolesta eräänlaisena rokottamisen vaihtoehtona olivat selviä virheitä. Vastustaminen pelkän vastustamisen vuoksi ei tuo kannatusta vaan vie uskottavuutta.

Muistista on vaarassa kadota eduskuntakauden alussa 2019 kuultu Perussuomalaisten puheenjohtajakanta, että puolue ei aio vastustaa hallituksen jokaista ehdotusta vaan valikoi kannatettaviksi ne hyvät. Ilmeistä on, että puolue on nyt erehtynyt ohjautumaan jäsentensä tai äänestäjiensä pienen kuppikunnan näkemyksistä.

Kun osa kansalaisista ei kerta kaikkiaan ymmärrä omaa parastaan ja vaarantaa siksi sekä oman että toisten ihmisten terveyden, talouden ja elinolosuhteet, heidät olisi velvoitettava ottamaan piikki tehosteena sakkosanktio.

Velvoite jäisi joka tapauksessa vähäiseksi. Vertailun vuoksi, laissa on pitkään ollut pakkohoitosäädös, jolla yksilö voidaan määrätä tahdosta riippumattomaan hoitoon, sulkea laitokseen, lääkitä ja laittaa esimerkiksi lepositeisiin, jos hänen katsotaan olevan itselleen tai toisille vaaraksi. Nämä ovat paljon pitemmälle meneviä toimia kuin rokottaminen, joka ei rajoita ihmisen elämää, etuja tai oikeuksia millään tavalla eikä koettele myöskään oikeustoimikelpoisuutta. Yksilön itsemääräämisoikeus ei ole itseisarvo.

Mikäli rokotteesta kieltäytyneenä sairastuu koronaan, olisi miehekäs teko kieltäytyä sairaala- ja muusta hoidosta. Asian ongelmallisuus onkin siinä, että yhteiskunta on velvollinen hoitamaan myös koronaa sairastavat rokottamattomat, ja *nimenomaan silloin heidät joudutaan viimeistään määräämään tahdosta riippumattomaan hoitoon*.

Nähdäkseni rokotuksesta pitäisi voida kieltäytyä vain lääketieteellisellä perusteella, josta sovittaisiin yhdessä potilaan ja lääkärin välisessä konsultaatiossa.

Rokottamattomuuden hinta on HUSin laskelmien mukaan noin miljardi euroa,[34] ja lääkintöneuvos Heikki Pälveen mukaan rokottamattomien omavastuun laajentamista Suomessa rajoittaa lähinnä ”kulttuuri”.[35] Hänen mielestään sairaanhoidon kulut tulisi maksattaa rokottamattomilla itsellään, tosin tällöinkin muille ihmisille aiheutuvat kulut jäisivät laskuttamatta.

Oikeasuhtainen sanktio rokotteesta kieltäytymiseen voisi olla ensikertalaiselle 20 päiväsakkoa ja toistuvasta kieltäytymisestä 50 päiväsakkoa. Todennäköisesti sekään ei löisi vielä yhteiskunnan kannalta leiville. Jotta miljardin tappio tulisi kuitattua, keskimääräisen sakon pitäisi olla yhtä rokottamatonta kohti yli tuhat euroa.

Poliittinen valta välttelee hyödyllisiä pakkotoimia pitääkseen kannatuksensa

Viranomaisvalta ei ole liioin väläytellyt piikille pakottamista, sillä pakottamisen on pelätty syventävän epäilijöiden vastarintaa, vaikka näytöt rokottamisen puolesta ovat tieteellisesti kiistattomat ja tilastollisesti selvät. Pelkkä psykologinen defensiivisyys ei kuitenkaan selitä laajaa rokotevastaisuutta, vaan siinä on osansa rokotevastaisella propagandalla.

Hallitus ei ole halunnut pakottajan roolia, joka on poliittisesti ongelmallinen. Sama vaivaa oppositiopuolueita, jotka tasapainoilevat rokotteiden vastustajien kanssa kuin harakka tervatulla katolla. Perusoikeustalebanit puolestaan ovat näyttäneet kyntensä lukemalla lakitekstiä kuin koraania ja antautumalla kirpunnyljentään yksilöiden oikeuksista. He ovat sulkeneet silmänsä tosiasialta, että yksilöiden oikeudet ovat mahdollisia vain yhteisiin velvollisuuksiin sitoutumisen vastakauppana.

Sellainen, joka vaatii täyttä itsemääräämisoikeutta, velvoittaa muita koronan hoitokuluillaan, joten yhteiskunnalla on oikeus velvoittaa yksilöitä välttämään koronaa toimivilla keinoilla, kuten rokotteilla.

Terveydenhuollon asiantuntijaorgaanit taas ovat pidättäytyneet pakottamisesta ja halunneet säilyttää luottamuksen vanhalla logiikalla, jonka mukaan kuolevalle ei kerrota totuutta hänen tilastaan. Tämä on jyrkässä ristiriidassa sen kanssa, että rokottamisen haitat jäävät hyötyihin verrattuina pieniksi sekä yksilöiden kohdalla että yhteiskunnallisesti. Niinpä valheellisuudella ja kivapuheella täytyy olla rajansa tilanteessa, jossa kukaan ei ole nyt mukavuusalueellaan.

Itsemääräämisoikeuden ja siihen liittyvän käpykaartilaisuuden kunnioittaminen on venynyt sietokyvyn yli, sillä viruksen jatkuvaa esiinnousua elättää rokottamattomien joukkio. Tuo joukkio osoittaa yhteiskunnallista

välinpitämättömyyttä, joka ei oikene anelemalla, vaan tarvitaan taivuttelevia toimia. Niiden oikeutuksena on, että kukistamisen kohteena on virus eikä ihminen, ja siksi kenenkään ei pitäisi ottaa asiaa henkilökohtaisesti.

Pieni vaiva, iso ilo

Mikään väite, että kaksinkertainenkaan rokottaminen ei ole estänyt tartuntaa tai sairastumista, ei ole pätevä. Ei myöskään sellainen, joka sanoo, että rokotetut levittävät enemmän tartuntoja kuin rokottamattomat. Sekin johtuu *muista syistä* kuin rokottamisesta. Rokotetut kun elävät yleensäkin aktiivisempaa elämää.

Totuus on, että rokottaminen ei ainakaan edistä viruksen leviämistä, kunhan lisäksi pidetään kuonokoppaa ja distanssia. Mutta rokottaminen estää turhan päätymisen teho-osastolle tai ennenaikaiseen hautaan.

Totuus on sekin, että uusintarokotteet estävät taudin vakavat muodot ja vapauttavat teho-osastot kuormittumisen pelosta, joka on pääasiallinen syy rajoitusten ja sulkutilojen käyttämiseen. Avainasemassa ja ratkaisijan roolissa ovat siis rokottamattomat.

Mitä, jos Lasse Viréninkin olisi pitänyt aloittaa loppukirinsä kolmanteen kertaan uudestaan? Ilman rokotekattavuutta koronan nujertamisesta tulee ikuinen loppukiri, jonka maaliviiva katoaa horisontin taakse. Ei ole hyväksyttävää, että tieteenvastainen ja kaikkiin asioihin kroonisella vastarinnalla asennoituva porukka pitkittää yhteiskunnallista terveyskriisiä ja pitää yhteiskuntaa halvaantuneessa tilassa.

Esivallalla on oikeus velvoittaa kansalaisia muissakin tärkeissä asioissa, joista yksi on asevelvollisuus. Siitäkään ei voi kieltäytyä ilman seurauksia. Mitä sitten, jos tulisi liikekannallepano? Sanoisiko rokotevastainen käpykaarti, että ”me emme osallistu, koska *self ownership?*” Koronakriisin keskellä olemme sodassa alati uusia hyökkäyksiä tekevää virusta vastaan.

Menkää siis nyt viimeisetkin vastarannanlohet ja vastavirrankiiskit hakemaan se piikki hihaanne, kun ilmaiseksi saatte, eikä tarvitse edes maksaa. Annatte lahjan itsellenne ja toisille.

Pakkorokotus ei ole pakkoruotsi, ja pakolta välttyy niinkin yksinkertaisesti kuin ottamalla rokotteen vapaaehtoisesti. Patakonservatiivien kannattaa ottaa perinteisellä tekniikalla valmistettu rokote, mikäli ei mRNA-rokotteisiin luota, ja muistuttaa terkkaria rokoteneulan aspiraatiosta.[36] SARS-CoV-2-viruksesta on tullut sellainen painajainen, joka ilmestyy nurkan takaa uudestaan eikä väisty ilman raudanlujia ja päättäväisiä otteita. Niiden puuttuessa korona ei jää kriisiksi, vaan siitä muodostuu kokonainen aikakausi.

Rokotteen ottaminen pitäisi nähdä kansalaisvelvollisuutena, josta kieltäytyminen tulisi julistaa niin sanottua vihapuhetta selvästi vakavammak-

si julkiseksi häpeän aiheeksi niin mediassa kuin hallitusvallan hoveissakin.

On järjen vastaista, että kukaan ihminen kieltäytyy koronarokotteesta terveytensä ja henkensä uhalla. Selitys voi olla, että rokotteista kieltäytyminen ei ole pelkkää hyötyjen ja haittojen järjellistä puntarointia. Yhtä sairaustilaa arvioitaessa löydetään usein myös muita sairauksia, mutta en olisi arvannut, että paranoidi skitsofrenia on noin laajalle levinnyt kansantauti.

Mikä rokotekieltäytyjien mielestä on vaarassa? Oikeus sairastaa yhteiskunnan laskuun? Totuus on, että rokote ei ole mikään otsaan kiinnitetty mikrosiru, mutta rokottamaton on ”paperiton”, jonka sosiaalinen krediitti on nolla.

Rokottaminen ei ole kehon biopoliittista kolonisaatiota

Voin aivan avoimesti myöntää, että esittämissäni päätelmissä on kyse Michel Foucault'n analysoimasta viisastelusta liittyen kysymykseen, miten ”kansanterveydellinen uhka kohdataan kurinpidollisten toimien ja väestönhallintateknologioiden menetelmillä”.

Olennaista on, että hänen moittimassaan kontrollissa ei ole mitään *vikaa*. Sen sijaan postmoderni ja jälkistrukturalistinen teoriointi on saanut aikaan sen, että tiedolla ja järjellä hallitsemista on alkanut leimata kalsea klangi. Näytteen terveydenhuollollista kurinpitoa paheksuvasta ajattelusta saa esimerkiksi Foucault'n luentosarjasta *Turvallisuus, alue, väestö*.[37]

Ironista on, että ajatusten esittäjä itse ei pystynyt asettumaan terveydellisten uhkien ulkopuolelle, kuten kurjasta kuolemastaan tiedämme. Väärässä ovat nähdäkseni myös Giorgio Agambenin tapaiset moraalin messiaat, jotka näkevät pandemiaan liittyvän kontrollivalikoiman eräänlaisena laboratoriona entistä autoritäärisemmälle yhteiskunnalle.[38]

Tosiasiassa ihmisten rokottaminen ei ole mitään kehon haltuunottoa, lihan alistamista eikä varsinkaan ”pakkokastraatio” tai ”raiskaus” edes vertauskuvallisesti, vaan merkki sivistyksestä, yhteisvastuusta, eettisestä huolenpidosta ja tietenkin myös tuosta aina uhkaavasta järjen ylivallasta, joka sofistikoituneiden korpikommunistien mielestä on ”kehollisuuden biopoliittista kolonisaatiota”!

Hullunkurista on, että rokotekieltäytyjien irrationalismissa ovat postmodernistit ja nurkkakuntaiset uuninpankoilla mietiskelijät löytäneet toisensa. Rokotevastaisuus on pohjimmiltaan samaa dysforista kipuilua, jota myös ekologisten elämäntapojen kannattajat ja täysvegaanit ovat edustaneet omalla fundamentalismillaan.

Koronakriisin retoriset tarkastelutavat kertovat tavasta keksiä uusia käsitteitä, sisällyttää ne keskusteluun ja taivutella muita ihmisiä ajattelemaan, että nimetty ilmiö tai ongelma on ilman muuta olemassa koodi-

sanan mukaisena (”biopolitiikka”, ”kuukautisköyhyys”, ”naisviha”, ”työvoimakapeikko”, ”tasa-arvovaje”, ”maahanmuuttajien aliedustus”...)

Kuitenkaan tuossa biopolitiikassa ei ole sinänsä mitään etiikan vastaista. Myöskään Foucault’n omasta mielestä tautien ehkäisyssä variolaation tai rokottamisen keinoin ei ole ollut kyse ensisijaisesti kurinpidosta vaan matemaattisen mallien suhteuttamisesta yhteiskunnallisiin tarpeisiin.

Vaikka kyseessä on ”Panoptikonista” tuttu tarkkailun ja valvonnan käytäntö sekä siihen liittyvä suhde suvereenin ja alamaisen välillä, ei tuossa hallinnassa välttämättä voida osoittaa olevan mitään *moraalista pahaa* etenkään kun hallintaa sovelletaan kansalaisten omaksi eduksi, minimiperiaattein, väliaikaisesti ja pakottavassa tilanteessa. Sen sijaan kyseessä on järjen sanelema yhteiskunnallinen välttämättömyys, kuten Foucault näyttää itsekin myöntävän.

Totuus on, että tieteen keinoin ja järkeä seuraamalla voitaisiin saada tämä väsyttävä koronakriisi vihdoinkin loppumaan. Hyvää loppiaista kaikille.

Sunnuntaina 16. tammikuuta 2022

PÄIVÄN MAAHANMUUTTO- JA FEMINISMITRUUTTAUS

Poliittisen vihervasemmiston pää-äänenkannattaja Helsingin Sanomat pilaa talvista viikonloppua kahdella agendajutullaan, joiden kautta lukijoita pakotetaan vastaanottamaan lehden truuttaamaa maahanmuuttoa ja feminismiä. Sanoma-yhtiöiden nykyisin omistamassa Satakunnan Kansassa ensijulkaistu juttu[39] on otsikoitu Helsingin Sanomissa 15.1.2022 sanoin: ”’Kuka tahansa voi tunkeutua sisään ja tappaa minut’ – Kun brasilialainen Maria Saikku muutti suomalaiseen pikkukylään, hänet valtasi kauhu”.

Satakunnan Kansan klikkiotsikossa puolestaan sanottiin: ”Kun brasilialainen Maria muutti Suomeen ja Luvialle, hän ei uskaltanut jäädä yksin kotiin – ’Talossamme on isot ikkunat: tännehän voi tunkeutua kuka tahansa sisään, viedä tavaramme ja pahimmassa tapauksessa tappaa minut, ajattelin’”.

Toimittaja Tapio Nevan otsikoima kauhistelu ei ole pelkkää liioittelua vaan suoranaista vääristelyä. Otsikossa väitetään maahanmuuttajan subjektiivisessa tunnemaailmassa piehtaroiden, että suomalaiset muka ovat kuolemanvakava turvallisuusuhka täällä oleskelevalle ulkomaalaiselle. Näyttö kantaväestön pelottavuudesta puuttuu kuitenkin tästä tarinoinnista täysin.

Sen sijaan lehti antoi ulkomaalaiselle mahdollisuuden moittia suomalaisia ja ohjata kantaväestöä tuntemaan syyllisyyttä agraarisesta pahuudesta ja kiitollisuutta työperäisestä maahanmuutosta, jota ilman Suomi olisi mukamas suuressa pulassa. Vaikka haastateltu kiittääkin lopulta

suomalaista yhteiskuntaa vuolaasti turvallisuudesta, juttu vihjaa epäsuorasti, että ulkomaalaisten on syytä katsella suomalaisia epäilevästi alta kulmain.

Totuus tarinoinnin takana

Toimittaja Tapio Nevan kannattaisi hakea Saikkua selittämään myös se, miksi rikostilastot osoittavat maahanmuuttajien tekevän suhteellisesti enemmän henki- ja väkivaltarikoksia kuin suomalaiset itse, väestöosuuksiin suhteutettuna.[40]

Vuonna 2015 maahamme tunkeutui laittomasti suuri määrä turvapaikanhakijoina tulleita sotilaskarkureita, jotka syyllistyivät vakaviin väkivaltarikoksiin[41] – asia, josta Helsingin Sanomat yhdessä muun valtavirtamedian kanssa vaikeni kuuluvasti. Myös Migri kertoi turvapaikanhakijoiden sotilastaustasta vasta vuonna 2019 voidakseen tarjota heille ”kansainvälistä suojelua”. YK:n pakolaisjärjestön mukaan sotilaskarkuruus ei ole hyväksyttävä turvapaikan myöntöperuste.

Nyt muutamaa vuotta jälkeenpäin valtakunnan jokaiseen kolkkaan leviävässä aviisissa julkaistaan kirjoitus, jossa satunnaisesti valittu ja aivan toisesta ilmansuunnasta tullut maahanmuuttaja selittää hymyillen, että hän puolestaan on voinut pitää suomalaisia ihmisiä kuolemanvakavana uhkana itselleen!

Lehti operoi stereotypioilla pyrkiessään kääntämään uhkakuvat nurin ja pehmittäessään lukijoita ajattelemaan, että syy maahanmuuttajien kokemaan yhteiskunnalliseen epäluottamukseen voikin olla suomalaisten epävieraanvaraisuudessa eikä maahanmuuttajaväestön itsensä aiheuttamassa luottamuspulassa. Todellisuudessa suomalaisten tuntema epäluottamus on ollut aiheellista ja monikulttuurikokeilun epäonnistuminen ilmeistä.

Totuus tarinatalouden takana on, että Suomen julkinen talous ei hyödy myöskään työperäisestä maahanmuutosta mitään.[42] Silti hallitus uhkaa kaksinkertaistaa työperäisen maahanmuuton vuoteen 2030 mennessä,[43] jotta myös asiantuntija-alat saataisiin kansoitettua ulkomaalaisilla suomalaisten työttömien ja valkokauluskoyhälistön tappioksi.

Feministien jatkuva poru rahoista ja toimintatiloista perätöntä kuin Auervaaran soidinpuhe

Toinen Helsingin Sanomien ilouutinen poliittiselle vihervasemmistolle sisältyy feministitoimittaja Suvi Aholan 15.1.2022 julkaistuun juttuun ”Naiskirjailijoilta on puuttunut huoneita, mutta vielä enemmän tarvetta on ollut hiljaisuudelle ja huolettomuudelle”.

Kun ei ole rahahuolia, on tietysti yksi huoli vähemmän. Eivätkö Suomen Akatemia ja Koneen Säätiö ole tukeneet riittävästi feministejä ja naisia?

Ahola kaivaa historian hämäristä skitsofeministi Virginia Woolfin ja maalailee mustavalkoisessa tuokiokuvassaan häntä siteeraten: ”Tarvitaan välttämättä viisisataa puntaa vuodessa ja lukollinen huone, jos aikoo kirjoittaa romaaneja tai runoutta.”

Kuvaus vastaa nykyfeministien tapaa kaivautua rahalla panssaroituihin poteroihinsa ja *panic roomeihinsa* yliopistoissa.

Kun Helsingin Sanomat on jaellut rahamagneettisen maineen rakentamiselle tärkeää myönteistä julkisuutta suosikeilleen, ovat lehden ”asiantuntijoina” olleet terrorismintutkijana esiintyvä Leena Malkki ja populismin tutkijana itseään pitävä äärivasemmiston Emilia Palonen. Heiltä lehti on kalastellut toimittajia miellyttäviä lausuntoja. Tätä on asiantuntijavallan medioituminen, jonka luonteen osoitin kirjassani *Totuus kiihottaa*.

Mutta raharalli jatkuu feministien hyväksi. Se johtaa harhaan myös, jos ajatellaan, että tieteilijöiden pätevyys pitää mitata, kuten nyrkkeilijöiden, kiekkoilijoiden ja formula-autoilijoiden: kahmitun rahan määrällä.

Suomen Akatemia on tukenut sukupuolentutkimuksen yksiköissä harjoitettavaa umpikorvaisuutta antamalla *queer*-teorian pääideologille Tuula Juvoselle yhteensä 1 122 840 euron (53 308[44] + 12 880[45] + 500 000[46] + 431 658[47] + 124 994[48]) määrärahat, Suomen historiaa vääristelleelle[49] ja tutkimusetiikkaa sekä tieteen metodologisia periaatteita rikkoneelle Inari Sakille yhteensä 1 178 062 euron (15 709[50] + 47 541[51] + 106 939[52] + 261 902[53] + 327 546 [265 971][54] + 480 000 [262 196][55]) määrärahat ja kirjaani *Totuus kiihottaa* perättömästi haukkuneelle[56] ”nykykulttuurin tutkijalle” Tuija Saresmalle yhteensä 559 953 euron (280 000[57] + 279 953[58]) mielenosoituksellisen kostorahoituksen.

Lisäksi internationalismin tukijana tunnettu Koneen Säätiö myönsi Emilia Paloselle 376 000 euroa[59] ja Inari Sakille 377 000 euroa kansallismielisten ihmisten mustamaalaamiseen ”populisteiksi”. Kirjailijana esiintyvälle blogistille Koko Hubaralle Koneen Säätiö myönsi[60] rahaa avokätisesti, ja kustannusyhtiö Otava perusti hänen kanssaan vain ”ruskeille tytöille” tarkoitetun kirjoittajakoulun.[61]

Nuorisotutkijana esiintynyt Vasemmistoliiton kansanedustaja ja nuorison taitava manipulaattori Veronika Honkasalo sai Suomen Akatemialta 280 104[62] euroa riihikuivaa rahaa 400 149 euron hintaiseen ”monikulttuurisen seksuaalisuuskasvatuksen” selvittelyyn. Muun rahoituksen osuus oli 120 045 euroa.[63]

Julian Honkasalolle Suomen Akatemia myönsi 205 828[64] euroa transsukupuolisuusselvitykseen ja biologista sukupuolieroa ”biovaltana” ja ”biopolitiikkana” vastustavaan tendenssitoimintaan. Hyvänä huonona esimerkkinä pseudotieteellisestä julkaisutoiminnastaan on Kalevi Sorsa -ajatuspajan ja OKM:n rahoilla tuotettu jokaisen *woke*-vouhottajan ja *cancel*-häirikön taskuase.[65]

Eikö ole naisia ja feministejä puskuroitu tunnottomalla rahalla? Tämä kaikki on ollut pois oikeilta ja kriittisiltä tutkijoilta.

Eivätkö naistenhuoneet riitä sukupuolineutraloiduissa yliopistoissa, joissa filosofista ajattelua vastaan marssitetaan 1200 kilogrammaa kehopositiivisuutta feministidosenttien muodossa?

Valtion taiteilijaprofessuurit ja muut akateemiset laakerit on jaettu sukupuolista kauhun tasapainoa noudatellen, vaikka ei olisi yhtään tarvinnut. Taiteen vertaisvartiointijärjestelmä ei ole taannut (väitteiden vastaisesti) mitään *vapautta* vaan *sitonut* apurahakapinalliset filosofian pahimpaan viholliseen: *riippuvuuteen* ja konformistiseen saman kuun ulvontaan.

Kun Helsingin Sanomat aikoo jatkossa kunnioittaa feministisiä professorittaria ja tutkijatohtorinnoja, lehti voi tarjota heille ”hiljaisuutta” ja ”huolettomuutta” jättämällä heidät rahalla äänieristettyjen bunkkereidensa rauhaan.

Puolueeton ja täysin objektiivinen Helsingin Sanomat tilannee kannanotot sukupuolisen tasapainotuksen vuoksi jatkossa miessuosikeiltaan Heikki Hiilamolta (vihr.), Oula Silvennoiselta (vihr.), Panu Raatikaiselta (vas.) ja Heikki Patomäeltä (vas.).

Tiistaina 18. tammikuuta 2022

PERUSSUOMALAISTEN VAALIMAINOKSISTA JA SENSUROIMISEN SYISTÄ

Kirjani *Totuus kiihottaa* sensuroiminen Suomen Perustan omasta toimesta ei ollut mitenkään ihmeellistä, vaikka se tutkimusjulkaisuun kohdistuessaan olikin ainutlaatuista. Syynä kirjani jakelun keskeyttämiseen oli opetus- ja kulttuuriministeriön Coltti, jonka se oli asettanut ajatuspajan ohimolle.

Ajatuspajaa uhattiin valtionapujen takaisinperinnällä, mikäli tutkimusjulkaisussa ei edistetä tieteen ulkoisia päämääriä, kuten ”tasa-arvoa”, ”yhdenvertaisuutta” ja muita niin sanottuja kelluvia merkitsijöitä. Feminismin arvostelu käännettiin ”naisvihaksi” ja poliittinen kritiikki ”häirinnäksi” feministien alettua pimputtaa mandoliiniaan mediossa ja hallinnossa. Tosiasiassa median ei pidä päättää mediatutkimuksen merkityksestä eikä ministeriön sekaantua tutkimusjulkaisujen sisältöihin. Näyttääkin siltä, että naisia ja feministejä häiritsee se, kun miehiä, perussuomalaisia ja antifeministejä ylipäänsä on olemassa tiedeyhteisössä.

Miksi sitten kirjoitan aiheesta yhä? Siksi, että aiheella on ydinräjähdyksen tavoin laajenevaa poliittista merkitystä, ja köyttä kiristetään sananvapauden ja tieteen vapauden ympärillä. Perussuomalaisten painostamisesta itsesensuuriin on tullut vaarallinen yleiskäytäntö, ja puolue on joutunut taistelemaan elintilasta muissakin yhteyksissä.

”Jonon ohi” -mainos

Helsinkiläiset varmasti muistavat, että kuntavaalien aikaan 2021 Helsingin kaupungin liikennelaitos käskytti mainostilaa operoivan JCDecauxin poistamaan asuntojonoja koskevan mainoksen[66] puolueen ostamilta mainospaikoilta. Päätös ylenkatsoi demokratiaa, sillä kuntavaaleissa valitaan HKL:n oma johto. Myöhemmin Perussuomalaiset yrittivät estää HKL:n yhtiöittämisen,[67] ja syystä.

Perussuomalaisten ”Jonon ohi” -mainos vihjasi, että Helsingin kaupunki jakaa vuokra-asuntoja epäreiluin sosiaalisin perustein, mutta kaupungin vuokraviranomaiset kiistivät kaupungilla olevan mitään asuntojonoa.[68] Suomen Uutiset kirjoitti aiheesta jutussaan ”Helsingin kaupunki puuttui vaaleihin repimällä PS-vaalimainokset alas” 9.6.2021.

Sosiologian näkökulmasta *jono* muodostuu aina, kun ihmisiä laitetaan suosituimmuusjärjestykseen. Tosiasiassa jono siis on. Jos nuo valikointiperusteet ovat epäreiluja ja esimerkiksi maahanmuuttajia suosivia, muodostuva jono voi olla myös sartrelaisen tuskaisa. Pakolaisina ja turvapaikanhakijoina maahan tulleet ovat lähtökohtaisesti vailla mitään asuntoa, joten sosiaaliset valintaperusteet suosivat heitä.

Vastaavasti myös toimeentulotuen saannin vasemmistolaiset varattomuusihanteet takaavat tulijoille täyden toimeentulon samalla, kun vähäistäkin varallisuutta omistaville suomalaisille itselleen ei myönnetä toimeentulotuesta mitään heidän juokseviin elinkustannuksiinsa. Tämä kannustaa hankkiutumaan mahdollisimman nopeasti täysin köyhiksi ja asunnottomiksi, minkä ei pitäisi olla lain tarkoitus.

Mainoskiistassa perussuomalainen puolue antautui itsesensuuriin,[69] mutta riiteli asiasta myöhemmin poliittisten oikeuksien ja sananvapauden nimissä.[70] HKL:n ja JCDecauxin vetoaminen Mainonnan eettiseen neuvostoon oli virheellistä, sillä sääntöjensä mukaan neuvosto ei ota kantaa poliittisen mainonnan sisältöön.[71]

Kulkemiskulunkien vastamainos ja sen taustat

Nyt, vuoden 2022 aluevaalien alla Perussuomalaisia vaadittiin poistamaan[72] ajopolttoaineiden veronkorotuksia[73] arvosteleva TV-mainos, jossa vilahtivat huoltoasemaketju St1:n tunnus ja liikepaikka. Puolue kieltäytyi itsesensuurista, koska tavaramerkkisuoja ei koske poliittista toimintaa.[74]

Hmm... Perussuomalaiset ja St1? Yhdistetäänpä pisteet.

Totuus tapahtuminen takana on, että vihreän ministerin Maria Ohisalon puoliso Miika Johansson toimii johtajana St1:n uusiutuvan energian Tuulivoltti-yhtiössä ja on siten yksi firman tuulimyllyparoneista.[75]

St1:een rekrytoitiin myös toinen Ohisalon erityisavustaja, Ville Hulkkonen. Molempien nimityksestä bensayhtiöön kirjoitti Iltalehti jutussaan ”Ohisalon erityisavustaja bensayhtiön lobbariksi” 26.3.2021.

St1 omistama tuulivoimafirma Tuulivoltti Oy teki *19 tuhannen euron* liikevaihdolla *73,2 miljoonan euron* tuloksen ensimmäisellä tilikaudellaan vuonna 2020. Miten tämä oli mahdollista?

Tuulivoltti oli uusi firma, joka oli muodostettu monimutkaisten kauppojen kautta sitä edeltäneistä yhtiöistä. Suomen Kuvalehti laski jutussaan ”Miljardi euroa tuulen tueksi” 21.1.2020, että Tuulivoltin edeltäjä Tuuliwatti Oy oli saanut valtiolta tukina yhteensä 218 miljoonaa euroa.

Tuulivoltti Oy:n huikea tulos ei ollut kuitenkaan peräisin vain valtion ilmastopoliittisista tuista vaan sen liiketoiminnan myymisestä lopulta Valtion Eläkerahaston omistamalle Exilion Tuulelle, joka osti Ohisalon miehen johtaman tappiollisen bisneksen veronmaksajien rahoilla.[76]

Huipputuloksestaan Tuulivoltti päätti jakaa osinkoina 15 494 847 euroa Ohisalon puolison sisäpiirille, mikä käy ilmi yhtiön vuoden 2020 tilinpäätöksestä (s. 7).[77] Tuulivoiman syöttötarffijärjestelmän mukaisista valtiontuista on virrannut jatkuvasti miljoonittain veronmaksajien rahaa tuulivoimaa rakentaneille ja tuulivoimaloita omistaville rahastoille ja keinottelijoille.

Tämä antaa näyttöä rahanvihreästä korruptiosta, kaksinaismoralismista ja siitä, miten veronmaksajien rahaa syydetään ”ilmastonmuutoksen” torjunnan varjolla tuttavien, vaalirahoittajien ja sukulaisten ”ympäristöystävällisille” yhtiöille, joiden panos luonnonsuojelussa on mitätön tai jopa negatiivinen.

Eipä siis ihme, että tapahtumien taustalla olevaa St1:stä ei olisi saanut mainita Perussuomalaisten mainoksessa. Tosiasiassa tapauksesta olisi voinut tehdä asioiden ytimeen suoraan porautuvan *antimainoksen*, jollaisia vihervasemmistolaiset *cancel*-aktivistit ovat tehtailleet kaikista vähänkin itseään miellyttämättömistä asioista.[78]

Torstaina 20. tammikuuta 2022

POLIITTINEN ARVOSTELU OLI VIHAPUHETTA, JA CANCEL-AKTIVISTIT EIVÄT TOIMI!

Kun älyviisikon bileliideri Sanna Marin oli mokannut pahoin Suomen ulkopoliittiset suhteet rajaamalla Suomen Nato-optiota ja nostamalla Venäjän tasavertaisesti Yhdysvaltain rinnalle puheissaan,[79] Suomen vihervasemmistolainen lehdistö harmonisoi tilannetta punavihreän hallituksen eduksi.

Marin sai virheestään ympäri maailman ulottuvaa kritiikkiä,[80] mutta Helsingin Sanomat riensi maineenhallinnan avuksi. Lehden mukaan pää-

ministeri veti ässän hihastaan, kun hän valitti Reutersille, että hallituksen nuoret naiset ovat joutuneet *vihapuheen* kohteeksi![81]

Nato-optiota ei siis tarvita, sillä pelotteeksi riittää määrätietoinen feministinen ulkopolitiikka. Tämä osoittaa, miksi mielipiteensä kannattaa ilmaista myös aluevaaleissa.

Normaalissa *woke*-tiedostavien ilmatilanhallinnassa *cancel*-aktivistit vaatisivat hallituksen toiminnan välitöntä keskeyttämistä ja pääministerin eroa. Sen sijaan nyt he ovat hiljaa kuin hiiri pumpulissa.

Marinin tulevasta työpaikasta, Euroopan unionissa olevasta virasta, häntä ei voi erottaa, eikä siihen valita vaaleilla, joten hän on silloin demokratian ulottumattomissa.

Aivan kuten Paavo Lipponen (sd.) aikoinaan sanoi vaalipäivänä: ”Nyt on aika vaikuttaa; huomenna se on myöhäistä.”

Perjantaina 21. tammikuuta 2022

ALUEVAALEISSA KANSA SAA, MITÄ KUKAAN EI HALUA

Pankeissa sanotaan, että jos hyväksytte palveluehtojen muutokset, teidän ei tarvitse tehdä mitään. Oikeasti siinä sanotaan, että ette *voi* tehdä mitään.

Aluevaaleissa on kyse samasta asiasta. Kun niin sanottu väliportaan hallinto (joka on jo sananakin Saharan hiekkaa) saatiin kovalla työllä lopetetuksi, Suomen Keskusta junaili tähän maahan uuden hallintohimmelin ihan vain siksi, että se takaisi hillotolpan Kepun maakunta- ja paikallispoliitikoille. Soten lisäkustannukset veronmaksajille ovat Ylen uutisten teettämän laskelman mukaan 6,4 miljardia euroa seuraavien kahdeksan vuoden aikana, eli keskituloiselta ihmiseltä 1 800 euroa vuodessa![82]

Viimeksi hallituksessa ollessaan Kokoomus jarrutti turhan byrokraattisen portaan perustamista muotoilemalla esitykset tahallaan sellaisiksi, joiden se tiesi pysähtyvän perustuslakivaliokunnassa. Mutta sosiaali- ja terveyspalvelujen yksityistäminen oli Kokoomukselle tärkeää lääkäriasemien arvon nostamiseksi ja terveydenhuollon tehostamiseksi, joten se suostui peliin Kepun kanssa.

Tämän vaihtokaupan tuloksena Kokoomus ja Kepu saivat sekä Soten että maakuntahallinnon loppusuoralle. Siniset jäivät tuossa turnauksessa pelkiksi sivustakatsojiksi.

Aluehallinto: kallis torso

Alexander Stubb paljasti jokin aika sitten Tuomo Yli-Huttulan kirjassa *Presidentti ja porvarivalta* (Otava 2018), että pääministeri Juha Sipilä uh-

kasi (jälleen kerran) erottaa hallituksen, jos Kokoomus ei suostuisi Keskustan vaatimukseen 18 Sote-alueesta.

Alueita tuli lopulta 21, vaikka yhtäkään ei tarvittaisi, sillä peruskysymys on vastaamatta. Miksi sosiaali- ja terveydenhuollon sekä pelastustoimen hallinto pitäisi siirtää subsidiariteetti- eli läheisyysperiaatteen vastaisesti nykyistä etäämmälle kuntalaisista? Esitin perustelut hylkäämiseen jo kirjoituksessani ”Vaalit: Soten loppusota vai uusi lähtölaukaus” 4.2.2019.[83]

Kepulle tyypillisen ja useasti toistuneen kiristyksen tuloksena molemmat puolueet nielivät katkeraa kalkkia niin, että Sipilän kerrotaan tarjonneen Kokoomuksen eduskuntaryhmälle jopa oksennuspusseja.[84] Kun maakuntahallinnon ja Soten syntyhistoria on noin risainen, ei ole ihme, että tuloksena saatiin vaivaisesti eteenpäin hökeltävä sukeltajalintu, joka pesii puussa, polttaa piippua ja jolla on räpyläjalat.

Sanoin jo Ylen vuoden 2019 eduskuntavaalien radiotentissä,[85] että Sote on seuraavalle hallitukselle Musta Pekka, joka jää hallituksen käteen. Rakenteita oli revitty jo niin paljon, ettei paluu ollut mahdollista, ja uudistukset täytyi viedä jotenkin loppuun.

Vihervasemmistolaisen hallituksen tehtäväksi jäi vain uudistusten viimeistely. MAHA, eli maakuntahallinto, on selitys myös siihen, miksi Kepu tunki itsensä vasemmistohallitukseen ja hylkäsi oikeistoenemmistöisen hallituksen, joka muutoin olisi syntynyt.

Kepu on sinnitellyt hallituksessa näihin asti vain saatellakseen maakuntahallinnon perustamisen päätepisteeseen, eli huonoon alkuun. Ja sen se tekee Keskustan maakuntapomojen henkilökohtaisen aseman parantelemiseksi.

Lopputuloksena hallituspuolueen edustaja voi ministerinä tehdä esityksen (maa)kuntalaisia koskevaksi laiksi, kansanedustajana äänestää sen puolesta, aluevaltuutettuna huolehtia sen toimeenpanosta ja kunnanvaltuutettuna vastustaa sitä!

Hyöty on palkkojen ja kokouspalkkioiden muodossa nelinkertainen lääninherralle itselleen, ja näin hallinto tehostuu.

Valta kunnassa vai valtakunnassa?

Viime vuonna tehdyn hävittäjäkaupan jälkeen hallituksella ei ole edessään muita kuin tasa-arvopoliittisesti timanttisia lehmänkauppoja, esimerkiksi toinen toisiaan tasapainottavat aloitteet naisten käyttöön päätyvien sähköautojen veroalesta[86] ja sukupuolen vaihtamisesta omalla ilmoituksella.[87] Poliittinen ilmasota on suorastaan ilmaista verrattuna Soteen.

Kannatuskriisissä kärvistelevässä ja sisäisesti hajonneessa Kepussa on varmasti huomattu, ettei tyhjästä utareesta voi iltalypsää, joten edessä on taaskin ”hallituksen hajoaminen” – eikä ole ensimmäinen kerta tällä hallituskaudella.

Puhe Soten ”hyvinvointialueista” on aluehallinnon yhteydessä pelkkää irvokasta magiaa ja nimilappupolitiikkaa, jolla taantuvista maakunnista yritetään taikoa hyvinvoivia vain *sanomalla* niitä sellaisiksi.

Aluevaaleissa kansa saa, mitä kukaan ei halua. Tosin Helsingissä ei tarvitse äänestää, sillä aluepoliitikot sanoivat ”Kuulemiin Helsinki D.C.”

Suomen vihreimmässä kaupungissa voidaan ilmeisesti jo hyvin unelma-Kelan rahoittaessa oleskelua ja sosiaali- ja terveysministeriön maksaessa maakunnastaan erehtyneen entisen taksilaskuttajan ja nykyisen tukisukankuluttajan Jani Toivolan velkoja.[88]

Rahanvihreä siirtymä

Suomen nykyinen sosialistihallitus on tehnyt suuren määrän päätöksiä, joilla on huononnettu ihmisten konkreettisia elinoloja sekä maalla että kaupungeissa. Stadilaisia hallitus ahdistelee muun muassa kaukolämmön ympäristöpoliittisilla hinnankorotuksilla, jotka eivät ole selittelyistä huolimatta kausiluonteisia vaan johtuvat valmisteverojen korotuksista, päästöoikeuksien hintojen nostoista ja Euroopan ympäristöystävällisimpien hiilivoimaloiden laittamisesta tappolistalle Suomessa.

Muita huonoja esimerkkejä ovat terveydenhuollon keskittäminen, polttoaineiden hinnankorotukset ja EU:n tukipakettipolitiikan sekä ilmastoaneiden kaataminen veronmaksajien niskaan Fit for 55 -uudistukseen sisältyvän ”ilmastopoliittisen sosiaalirahaston” muodossa.[89]

Tilannetta pahentaa Suomen hallituksen kiirehtiminen hiilineutraaliksi vuoteen 2035 mennessä, vaikka EU:n yhteinen tavoite on vuodessa 2050. Myös EU:n taksonomia-asetukseen liittyvä metsävarallisuuden sosialisointi koettelee perustuslaillista omaisuudensuojaa ja koko kansantaloutta. Asiassa ei auta, vaikka Kepu ja Vihreät yrittäisivät kasvattaa rahapuita lähettämällä kaupunkilaisten verorahat keskelle ei mitään.

Kukapa ei voisi muistaa kehitysministeri Pekka Haaviston (vihr.) vuonna 2013 tukemaa päätöstä Fortumin sähkönsiirron myymiseksi verkkofirma Carunalle ja kansainvälisille kapitalisteille?[90] Luonnollisen monopolin asemassa oleva sähkölaskuttaja muistuttaa asiasta korkeilla sähkönsiirtomaksuilla neljä kertaa vuodessa. Eipä ihme, että kuluttajan ilme on ollut apeana, suorastaan karuna.

Hymyä hyydyttää Ylen MOT-ohjelman paljastus,[91] että sähkön hinnan räjähtäminen Suomessa johtuu vain pieneltä osin sähkömarkkinalain vaatimista kaapeleiden kaivamisesta maahan. Sähkömarkkinalaki velvoittaisi työ- ja elinkeinoministeriön alaista Energiavirastoa myös valvomaan, etteivät alueelliset siirtoyhtiöt peri asiakkailtaan ylihintaa.

Valvonta olisi hyvää aluepolitiikkaa jos mikä, ja aluevaalienkin jälkeen valtion vallassa. Mutta virasto ei ole tehnyt mitään sähkön hinnan kohtuullistamiseksi, sillä ’kohtuus’ on venyvä käsite ja koska korkea hinta oh-

jaa kuluttajia ”vihreään siirtymään”, eli pystyttämään pihoilleen tuulimyllyjä ja lapioimaan aurinkopaneelinsa puhtaiksi lumesta.

Viime elokuussa tehty *korotuskaton* alentaminen 15 prosentista 8 prosentiin ei *laske* sähkön hintaa, eivätkä verkkoinvestointiarvojen uudet arviointimenetelmät ole riittäneet kompensoimaan energian hinnannousua sähkölaskun loppusummissa.

Sähköverkkojen myyminen on vihervasemmistolaista ja oikeistoliberaalia Juoppo-Jaakon talonpitoa, jossa valtionyhtiöiden varallisuutta realisoidaan EU:n pelivelkojen, ilmastoaneiden, juoksevien menojen ja ulkomaalaisia hyysäävän vieraanvaraisuuden katteeksi. Tilapäisillä tuloilla ei voida kuitenkaan rahoittaa pysyviä menoja.

Talouden taikaa

Valtavirtamedian toimittajat valehtelevat television vaaliväittelyjä hillitäkseen että aluevaaleissa ei ole muka kyse siitä, kuinka rahaa käytetään valtion tasolla. Mutta kyllä on.

Siinä, missä päätetään EU:n tukipakettipolitiikasta, pakolaisten haalimisesta maailmalta ja ilmastopoliittisten sosiaalirahastojen tapaisista pakko-otoista, päätetään samalla siitä, miten rahat riittävät alue- ja kuntatasolla terveydenhuoltoon, joka on yksi hyvinvointiyhteiskunnan perusrakennuspuista.

Punavihreä hallitus on roiskinut rahat aivan muualle kuin suomalaisten veronmaksajien omaksi hyväksi, joten eipä ihme, että kokonaisveroastetta lisäävä *maakuntavero* odottaa nurkan takana.

Kyse on kaikessa politiikassa siitä, mihin ja kenen eduksi julkisia varoja käytetään. Kyse on myös siitä, miten kotitalouksien killingit riittävät töissäkäyntiin ja perustuslain mukaiseen vapaaseen liikkumiseen, kun ajopolttoaineiden hinnat ovat katossa.

Ja sama asia tieteellisellä konsulttikielellä: valtion budjetin kokonaisallokaatio eri kohteisiin vaikuttaa Sote-rahoitukseen ja siihen, tarvitaanko fiskaalisia lisäinstrumentteja.

Vihreä siirtymä on tuhonnut suomalaisten ihmisten taloutta enemmän kuin neuvostoaikainen kommunismi. Vihervasemmiston kannattaja näyttääkin olevan aina sellainen, joka maksaa itse mielellään satasen, kun saa tehdyksi toisille ihmisille viidenkympin vahingon.

Silti punaporvarit ja aineellista työtä tekevät suomalaiset syntymädemarit eivät valita. Työtä tekevä nettoveronmaksaja ei puutu asiaan, kun huonoja päätöksiä ovat tekemässä vanhat toverit Vihreät, SDP ja Vasemmistoliitto. – Jälleen näyttö identiteettipoliittisen sitouttamisen tehokkuudesta.

Pässille lienee helpompaa, kun teurastaja on tuttu.

Sunnuntaina 23. tammikuuta 2022

ALUEVAALITULOS PANI VAUHTIA TUPUN, HUPUN JA LUPUN VIIPPERÄLAKKIIN

Ennusteeni toteutui. Kansa saa nyt sitä, mitä kukaan ei halua. Kun Kepu (20,9 %) pyyhkäisi Perussuomalaisista ohi, on pöytä keskenään riitelevän unelmakolmikon (kok., kesk., sd.) paluulle katettu myös seuraavia eduskuntavaaleja ja hallitusneuvotteluja varten.

Edustajat saavat kylläkin tällä tavoin täytekakkua, hallituspuolueiden tuska huojentui ja Kokoomus (21,5 %) pääsee edistämään sosiaali- ja terveyspalvelujen yksityistämistä.

Perussuomalaisten huono tulos (9,8 %) johtui heikosta äänestysaktiivisuudesta. Kahden kolmasosan hyvinvoivaan diktatuuriin kuuluvat järjestelmäpuolueiden kannattajat kävivät äänestämässä, kun taas erimieliset jäivät lannistuneina ja omaksi tappiokseen kotiin.

Toinen syy vaalitappioon oli, että vaaleja ei koettu tärkeiksi. Olisi kuitenkin tärkeää erottaa toisistaan maakuntahallinnon turhuus sinänsä ja maakuntahallinnossa vaikuttamisen tärkeys. Tosiasiassa jokaiset vaalit ovat yhtä tärkeät, sillä niissä poliittinen valta jaetaan.

Yksinkertaisella enemmistöllä tehtävien ratkaisujen oikeutus on jo sinänsä kyseenalainen, sillä kansa päättää usein myös omaa etuaan tai parempaa ymmärrystä vastaan. Mutta kaksinkertaisesti kyseenalaista on, kun vaalien äänestysprosentti (47,5 %) ei ylitä yksinkertaista enemmistöä, ja silloin on vaalien koko legitimaatio liekeissä.

Kansa on äänestänyt huonolla prosentilla aluevaaleissa ja europarlamenttivaaleissa ja siten koko organisaatioiden turhuutta vastaan.

Vaalitappion taustalla vaikutti myös Perussuomalaisten kielteinen kanta hoitajien velvoiterokotuksiin. Se oli huono päätös tilanteessa, jossa kansa odottaa koronakriisin loppumista. Myöskään vasemmistolla ei mene hyvin, sillä demarien 20,9 % ja Vasemmistoliiton 8,8 % ei riitä edes vihreillä (6,9 %) täydennettynä kuin kolmasosaan kannatuksesta.

No, PS-väki välttyi vaalivoittoja yleensä seuraavalta omahyväisyydeltä, joka aina on puolueesta riippumatta jokseenkin ällöttävää.

Maanantaina 24. tammikuuta 2022

VAARANTAAKO OIKEUS SANANVASTUUN?

Internationalismin ja feminismin rahasampo Koneen Säätiö osoitti viimeisimmän vinksahduksensa tvittaamalla[92] jokin aika sitten iloaan sen johdosta, että Korkein oikeus kumosi (KKO:2022:1) toimittaja Johanna Veh-

koon tuomion, joka hänelle luettiin kaupunginvaltuutettu Junes Lokan nimittelemisestä perusteettomasti natsipelleksi.

Vasemmistonuoria edustava radikaalin äärivasemmiston ja feministisen ajatushautomo Hatun luottopakki Vehkoo tunnetaan julkisuudessa siitä, että hän niitti sankarin mainetta toimiessaan Yleisradion ”faktantarkistajana”.[93]

Taisi nyt olla ensimmäinen kerta, kun Suomessa asuvaa rodullistettua miestä halventanut valkoinen nainen vapautettiin syytteestä, mikä puolestaan osoittaa, että feminismin agenda voittaa sananvastuun.

Koneen Säätiön tviittaaja iloitsee siitä, että oikeuden mielestä ihmisiä saa maalittaa pilkkanimillä, mutta toteaa samaan aikaan, että ”verkkovihan suitsiminen on yhteinen asia”. Säätiö siis kylvää verkkovihaa ilmoittaessaan vastustavansa verkkovihaa. Ei taida hissi nousta ihan ylös asti.

Koneen Säätiö myös kiittää tuomioistuinta ”tärkeästä, tutkimuksenkin vapautta turvaavasta päätöksestä” ja ohjaa siten oikeutta ”oikeaan”.

KKO:n ratkaisu joka tapauksessa varmentaa ennakkopäätöksenä sen, että kuka tahansa saa jatkossa nimitellä ketä tahansa tutkimustoiminnassa ja politiikassa entistä vapaammin, esimerkiksi internatsiksi tai kommaripelleksi.

Älkää kuitenkaan luulko, että asia jää siihen. Aina löytyy niitä antifasisteja, joiden mielestä Vehkoon vapauttaminen ei ollut sananvapauden voitto vaan äärimmäisessä poikkeustilanteessa hyväksyttävää itsepuolustusta ilman hätävarjelun liioittelua.

Kaikki muut demokratian häiritsijät tuomitaan, kuten tähänkin asti, etenkin perussuomalaiset ja ”munattomaksi nillittäjäksi” nimittelijät.

Kukaan ei liene huomannut, että kysymys, ”mitä saa, ei saa tai pitää sanoa”, ei ole ensinkään juridinen lainvalvontakysymys, vaan poliittinen, viestinnällinen ja tieteellinen, ja siksi foorumi asian märehtimiseen ja ratkomiseen tuomarin nuijalla oli taaskin väärä.

Kiintoisaa on, tarjoaako käräjäoikeus valtakunnansyyttäjä Raija Toiviaiselle työvoiton tuomitsemalla Päivi Räsäsen (kd.) kulahtaneet ja hämähäkinseittien verkottamat homopuheet sensuroitaviksi ja siten katoilta julistettaviksi.[94] Sellainen tuomio luullakseni vie kaikilta enemmän kuin tuo, niin kuin perustelin jo viimesyksyisessä kirjoituksessani ”Modernit kinkerit ja autodafee: PR:ää VKSV:lle?”[95]

Oikeuslaitos on jälleen kovan paikan edessä. KKO on juuri antanut perin liberaalin päätöksen sanankäytön puolesta ja naistoimittajan eduksi maahanmuuttajataustaista kuntapoliitikkoa vastaan. Miten käy kristillis-konservatiivisen naiskansanedustajan taistelussa homoseksuaalisen vähemmistön oletettua etua tai oikeutta vastaan?

Omasta mielestäni tuossa syytteessä on kyseessä turha poru. Se viestittää suurelle yleisölle, ikään kuin vähemmistöt olisivat jatkuvan avun tarpeessa eivätkä osaisi itse itseään puolustaa. Kyseessä ei siis ole mikään ”oikeuksien puolustus” vaan julkinen nolaaminen ja nöyryytys.

Torstaina 27. tammikuuta 2022

MUSTAT KOPTERIT SUOMEN YLLÄ – NATO-POTENTIAALI SAKKAUSVAARASSA

Venäjällä on tapana aloittaa sota olympialaisten jälkeen, joten vielä on hetki aikaa analysoida.

Kuten julkisuudessa on laajalti valaistu, Venäjä vaatii Natoa palauttamaan joukkonsa ja aseensa Itä-Euroopassa vuoden 1997 tasolle sekä estämään Suomen ja/tai Ruotsin mahdollisuuden liittyä Natoon.

Suomeen ja Ruotsiin kohdistuvan sparrauksen tunnusmerkkeinä on Ruotsissa havaittu ufoja ydinvoimaloiden yllä,[96] ja Suomessa pantiin merkille venäläisen rahtikoneen lentosuunnitelmassa ja -reitissä havaittu U-käännös,[97] jonka syyt ovat bysanttilais-kryptisiä arvoituksia.

Muutamien ennusteiden mukaan Venäjän Ukrainaan kohdistaman uuden hyökkäyksen vaikutukset heijastuisivat Suomeen vain, jos Pietarin ja Kaliningradin välinen Itämeren-liikenne estyisi esimerkiksi Naton vastatoimien vuoksi.

Koska juuri näin sodan syttyessä tulisi käymään, ovat sekä Gotlanti, Öölanti että Ahvenanmaa ja sen kautta kulkeva osa Suomen tietoliikenneyhteyksistä vaarassa joutua Venäjän kaappaamiksi.

Turvallisuustilanteemme on siis paljon huonompi kuin julkisuudessa on tunnustettu. Asian voi sanoa niin, että olemme Venäjän tulilinjalla Ukrainan jälkeen heti seuraavina.

Venäjän umpikuja on vaaraksi kaikille

Yhdysvaltain ja EU:n pakotteet Venäjää vastaan ovat osoittautuneet maitotiikereiksi. Ne voivat itse asiassa johtaa Venäjää kohdistamaan asevoimansa myös muiden lähimaidensa kimppuun.

Natoon liittyminen oli Baltian maiden kaikkien aikojen paras poliittinen päätös, kun taas Suomi liittyi Ottawan sopimukseen, jonka miinakieltoa voidaan pitää antavan sopimuksena.

Putinin kabinetin megalomaanisuuden, paranoian ja klaustrofobian täytyy olla koko laajan Venäjänmaan tiedossa, mutta sisäpoliittista koheesiota lisätäkseen hallinto uskottelee olevansa niskan päällä kansainvälisissä väännöissä.

Tosiasiassa Venäjän vaateilla ei ole menestymisen mahdollisuuksia. Kreml on ylittänyt vaatimuksillaan poliittiset rajat ja käyttää tehosteenaan uhkausta ylittää myös valtioiden rajat.

Peruskysymys on koko ajan vastaamatta: mikä antaisi Venäjälle oikeuden esittää ylipäänsä mitään vaatimuksia itsenäisille ja suvereeneille maille? Venäjää eivät uhkaa lännestä mitkään muut kuin oikeusvaltioperiaatteet ja demokratia.

Sotilaallisen uhkailun, voiman ja väkivallan varaan vannovien politiikan tekijöiden täytyy tietää mahdollisen toimintansa seuraukset, jotka havaitaan televisiokuvissa vuosikymmeniä pyörivinä ruumiina ja historiallisena häpeänä.

Venäjän valtit ovat vähissä, ja juuri se tekee tilanteesta naapureille vaarallisen, sillä Moskova ei välitä enää maineestaan, joka on jo muutenkin huono. Aina kun Venäjällä luodaan suurmiesmyyttiä, suurta joukkoa muita ihmisiä sattuu ja paljon kansaa kaatuu.

Olemme jälleen havahtuneet huomaamaan, että naapurinamme on valtio, joka julistaa eri mieltä olevat toisinajattelijoiksi ja sulkee heidät vankiloihin kotimaassaan[98] sekä myrkyttää[99] vastustajiaan ulkomailla. Myytti turvallisesta maasta nimeltä Suomi on defensioiden ja toiveiden projektio.

Suomi voi vielä täpärästi päästä Natoon

Tilanteessa, jossa Putin lähestyy mausoleumin lasivitriiniä ja ikääntynyt Biden on keksinyt ainoastaan dollarin olevan revolveria paremman aseen,[100] on Sauli Niinistö kohonnut maailmanluokan johtajaksi.

Niinistön ylläpitämillä puheyhteyksillä ja hänen sekä itään että länteen antamillaan lausunnoilla voi olla ratkaisevaa merkitystä Ukrainan kriisin purkautumiselle tai edelleen eskaloitumiselle.

Historiallista merkitystä puhelinyhteyksillä Washingtoniin voisi olla Suomen hakeutumiseksi Natoon nyt. Pian voimme päätyä kriisissä olevien valtioiden joukkoon, josta Nato ei voi mitään maata jäsenekseen onkia.

Vähintäänkin Suomen potentiaalia liittyä Natoon olisi pidettävä yllä jatkuvilla tahdonilmauksilla, ja jokainen puolue, joka niin tekee, toimii oikealla tavalla. Muuten Suomen ulkopolitiikan Nato-instrumentti sulaa pois poliittisilta markkinoilta kokonaan.

Sanna Marinin (sd.) pullautus, että Suomi ei todennäköisesti hae Naton jäsenyyttä hänen istuessaan pääministerin pallilla,[101] oli julkisesti suusta päästettynä strutsinmunan kokoinen virhe, joka oikeuttaisi vaihtamaan pääministeriä heti.

Alusta asti Nato-vastaisen[102] Marinin voisi luovuttaa käytettynä Putinin tilalle. ”Pasifismia” ei oliivinlehti suussaan useasti esiintynyt rauhankyyhky Venäjä olekaan ehtinyt vielä käyttää aseenaan Ukrainan kriisissä.

Myös Nato-ratkaisun alistaminen kansanäänestykseen olisi sula mahdottomuus,[103] sillä kampanjoinnin aikana äänioikeutta alkaisi käyttää megafoniensa ja psalttariensa kautta Venäjä, ja päätöksen ollessa kielteinen

Suomi menettäisi Nato-liukusäätimensä kokonaan lukittautuen samaan kaaderiin Valko-Venäjän kanssa.

Niinistö tuskin toistelisi neuvoa antavan kansanäänestyksen tarpeellisuutta Nato-asiassa, ellei se olisi sisältynyt hänen taannoiseen vaalikampanjaansa.[104] Äänestyttäminen on vastuun pakoilua ja puolustuspoliittisen tiedon korvaamista rahvaan enemmistön murahteluilla.

Kansanäänestyksen ovat Natosta järjestäneet Espanja (liittymisen jälkeen) ja Unkari (jossa tulos tiedettiin etukäteen) sekä Georgia (akuutissa hätätilanteessa mutta tuloksetta). Tähän Suomen ei pidä mennä. Perustuslakimme mukaan sotilaallisesta liittoutumisesta voi päättää eduskunta yksinkertaisella enemmistöllä.

Eräs mahdollisuus on, että koko EU liittyisi organisaatiojäsenenä Natoon, jolloin Suomen jäsenyys Natossa olisi implisiittinen. Viimeisenkin Nato-veräjän narahdettua kiinni jäljelle jää Suomen mahdollisuus solmia liittolaissopimus yksin Yhdysvaltojen kanssa, mikä voisi olla parempikin ratkaisu kuin sopimus käänteissään kankeamman Naton kanssa.

Venäjä provosoi ja kyttää reaktioita

Lohtuna on, että Venäjän ilma-alusten lennätyksellä ja sotalaivojen lillutuksella[105] ei liene muuta sotilaallista tarkoitusta kuin kokonaiskuvan hämmentäminen. Niillä tiedusteltaneen poliittisia vastareaktioita ja muiden maiden puolustuksellisia toimintatapoja.

Tässä hybridiympäristössä on puhumisesta tullut hopeaa ja vaikenemisesta kultaa, mikä osoittaa, että etenkin infosodassa ensimmäinen uhri on totuus. Myös reagoimattomuus olisi hyvä reaktio, mutta muistutettakoon muutamasta muuttumattomasta perusasiasta.

Ilman sotaa kaikki on paljon kätevämpää, ja siksi Venäjän kannattaisi ottaa ritolat Ukrainasta, niin kuin aikoinaan Kuubasta.

Venäjällä on hyvä tietää, että me suomalaiset puolustamme valtakunnan alueemme *jokaista osaa* ja itsenäisyyttämme yksimielisesti ja kaikin keinoin, vaikka kertausharjoituskutsujen painatuksesta minulla ei olekaan tietoa.

Suomen aseellis-poliittinen uhkaaminen johtaisi pahimmillaan konfliktin laajenemiseen ja samaan kuin edellisessä maailmansodassa: tarvittaessa me suomalaiset puolustamme maamme koskemattomuutta rajaloukkauksilta, laittomilta maahan tunkeutumisilta ja alueeseemme sekä infrastruktuuriimme kohdistuvilta sotilaallisilta aggressioilta periksiantamattomasti.

Torstaina 3. helmikuuta 2022

MITEN VENÄJÄN NOOTTI PITÄISI NOTEERATA?

Ulkoasianministeriöt vaihtelevat vuosittain useita nootteja. Kun Sergei Lavrov uteli Suomelta ja muilta mailta, mitä ne aikovat tehdä taatakseen Venäjän turvallisuuden,[106] kyse oli juuri tuollaisesta kirjelmöinnistä.

Muutamat nootit herättävät huomiota pelottavuudellaan tai hullunkurisuudellaan. Nootti YYA-sopimuksen mukaisten ”konsultaatioiden” järjestämiseksi herätti vuonna 1961 vakavan kriisin.

Sen sijaan Venäjän nyt esittämät tiedustelut vaikuttavat täysin epätodellisuudentajuisilta. Tämä ei ole ihme, sillä ne ovat lähtöisin sellaisten virkakyöstien kynistä, joiden käänteissä muistellaan museososialistisen Neuvostoliiton aikaa.

Kysymystä ei silti pidä heittää sellaisenaan takaisin muodossa ”miten Venäjä puolestaan varmistaa naapuriensa turvallisuuden”. Juuri tuon tapaiseen turvallisuuden varjeluun Venäjä on aina tähdännyt valloittaessaan naapurimaitaan.

Riittäisi, että Venäjä itse lopettaisi Ukrainan uhkaamisen ja Euroopan turvallisuusjärjestelyjen horjuttamisen. Kun maassa on yksi miehittäjä, on Venäjän logiikan mukaan kyseessä rauha, jos kaksi, on sota.

Mitä reaalipolitiikan paluu tarkoittaa?

Lavrovin nootin tultua julki alkoi mediasta kuulua vaikuttavaa kotkotusta, ja muutamat ulkopolitiikan niin sanotut asiantuntijat antoivat asioille melko latteita ja lapsellisia tulkintoja.

Totta niissä olivat näkemykset, että Venäjä koettaa kiskoa eri mailta erilaisia vastauksia saadakseen rivit halkeilemaan. Rakoja haetaan Suomen tapaisista valtioista, joilla on omintakeisia turvallisuusratkaisuja. Kaikki tietävät, että Venäjän tavoitteena on jakaa lähimaitaan sen omaa suopeutta nauttiviin ja muihin.

Tällaisessa etupiirijaossa Suomen kaltaiset pienet maat häviäisivät enemmän kuin suuremmat ja vaikutusvaltaisemmat valtiot, ja siksi vastausten sorvaaminen yhdessä muiden maiden kanssa on oikeaa politiikkaa Suomelta.

Miksi sitten Venäjä tiedustelee turvallisuutensa takeita naapureiltaan? Eikö ydinasevaltio pysty itse takaamaan turvallisuuttaan tilanteessa, jossa sitä ei mikään uhkaa? Venäjähän itse uhkaa muun muassa Ukrainaa.

Etyjin idea puolestaan on sama kuin Aristoteleen etiikan: yhdenkään maan ei pitäisi edistää turvallisuuttaan toisten kustannuksella, niin kuin

ihmistenkään ei pitäisi edistää omaa hyvinvointiaan muiden kustannuksella.

Vastaus Venäjän esittämiin kysymyksiin on yksinkertainen ja muistutuksena vaarallinen. Venäjä uhkailee, painostaa ja öykkäröi, koska se voi!

Ikävä totuus on, että Venäjän hyökätessä Ukrainaan se todennäköisesti voittaisi syntyvän sodan, eivätkä sen enempää Yhdysvallat, Nato kuin mikään muukaan taho voisi asialle mitään. Yhdysvallat ei aloita suurvaltojen välistä sotilaallista yhteenottoa Ukrainan tähden, eikä Nato voi puolustaa maata, joka siihen ei kuulu.

Tätä tarkoittaa paluu reaalipolitiikkaan, jossa aseilla luodaan valtaa ja piirretään geopoliittisia muutoksia karttoihin.

EU:n turvatakeissa on aukko

Edellä sanottu merkitsee Suomea koskien aivan samaa kuin Ukrainankin kohdalla. Myös EU:n turvatakuuksi väitetyssä Lissabonin sopimuksen artiklassa 42.7 on reikä, jossa puhutaan unionin "tietyistä jäsenvaltioista":

> Jos jäsenvaltio joutuu alueeseensa kohdistuvan aseellisen hyökkäyksen kohteeksi, muilla jäsenvaltioilla on velvollisuus antaa sille apua kaikin käytettävissä olevin keinoin Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan 51 artiklan mukaisesti. Tämä ei vaikuta tiettyjen jäsenvaltioiden turvallisuus- ja puolustuspolitiikan erityisluonteeseen. Tämän alan sitoumusten ja yhteistyön on oltava Pohjois-Atlantin liiton puitteissa tehtyjen sitoumusten mukaisia, ja Pohjois-Atlantin liitto on jäseninään oleville valtioille edelleen niiden yhteisen puolustuksen perusta ja sitä toteuttava elin.

"Tiettyjen jäsenvaltioiden erityisluonne" voidaan nähdä Natoon kuulumattomien maiden vapauttamisena keskinäisen avunannon velvoitteesta.

Mutta se voidaan nähdä myös Nato-maiden vapauttamisena avunannon velvoitteesta, jos jokin Natoon kuulumaton EU-maa joutuu sotilaallisen aggression kohteeksi. Kaasunkipeä Saksa tuskin nostaisi asetta Venäjää vastaan, mikäli Venäjä päättäisi avartaa rantanäkymiään valloittamalla vaikkapa Ahvenanmaan.

Tätä tarkoitin, kun jokin aika sitten sanoin, että olemme Venäjän liipaisimella toisena heti Ukrainan jälkeen ja tilanteemme on Natoon kuulumattomana maana huonompi kuin julkisuudessa on annettu ymmärtää. Venäjä sanoo mitä tahtoo ja tekee mitä tahtoo.

Siksi myös minä en voi juuri muuta kuin toivottaa Jumalan siunausta. Ja oikeaan osuvuutta Puolustusvoimien komentajalta Timo Kiviseltä, joka sanoi pari päivää sitten televisiossa, että turvallisuusratkaisumme on tehty kestämään myös tällaiset tilanteet.[107] Avattuna tämä vihjannee, että on meillä omatkin asevoimat.

Divide et impera

Toivoa herättää, että tuo Sergei ei taida olla ihan tosissaan kirjelmiä sulkiessaan. Hänen kehonkielensä ja mikroilmeensä paljastavat, ettei hän usko vaateisiinsa myöskään itse vaan on saanut ne ”jostakin korkeammalta”.

Myös tiedot Venäjän sotilasjoukkojen ja kaluston ryhmityksistä ovat tieten tahtoen julkisuuteen annettuja. Jos Venäjä aikoisi tosissaan hyökätä, tiedot pyrittäisiin salaamaan.

Hämäysten kömpelyys ja tehottomuus osoittavat, että Venäjä on itsensä kanssa umpikujassa, ja taustalla on vääristynyt kuva omasta toimijuudesta valtiona. Pohjana on Carl von Clausewitzin klassinen näkemys, että sodankäynti on politiikan jatkamista aseellisin keinoin. Myös uhkailu on asevoimien käyttöä.

Tosin myös länsimaissa tulisi ymmärtää, että Venäjän ajaminen Itämeren perukoille voi olla epäviisasta. Vastakkainasettelun syvetessä Venäjän vainoharhaisuus kasvaa. Myönnytyksiä Venäjälle voidaan tehdä, mutta vain, jos Venäjä vetäytyy nykyisistä asemistaan Krimiltä ja Itä-Ukrainan alueelta.

Tämän muotoilemisessa toteutuneeksi neuvottelutavoitteeksi, josta Venäjä voi iloita kansalaisilleen muka-suurena voittona, on paljon työtä. Diplomatian tehtävä on rakennella pitkospuut, joita kulkien Putinin hallinto voi perääntyä joutumatta häpeämään taannoisia valloitusvirheitään oman kansansa edessä.

Ongelmana tällaisessa diplomatiassa on, että lisäämällä löylyä kiukaalle Venäjä pystyy luomaan *länsimaiden kansalaisille* käänteisen vaikutelman, jonka mukaan Yhdysvallat ja EU ovat saaneet aikaan ”merkittäviä tuloksia” taivutellessaan Venäjän johtoa pieniin myönnyksiin koskien esimerkiksi Minskin sopimusta.

Ukrainan, Venäjän, Saksan ja Ranskan kesken vuonna 2015 neuvoteltu Minskin toinen sopimus myöntäisi Itä-Ukrainan valloitetuille alueille autonomian ja tarkoittaisi käytännössä alueiden luovuttamista Venäjälle, joka on jo jaellut Venäjän passeja alueen asukkaille. Sopimus olisi Ukrainalle epäedullinen, eikä sitä ole pantu toimeen, sillä se estäisi Ukrainaa liukumasta länteen.

Aselevon aikaansaamiseksi neuvoteltu Minskin sopimus on huono myös lännelle ja osoittaisi länsimaiden myöntyvän Venäjän jo saavuttamiin valloituksiin. Venäjän aseellinen pullistelu uusien puskurivyöhykkeiden luomiseksi on hämäystä, jonka tarkoituksena on kiinnittää huomiota pois Krimin alueelta ja hätäännyttää Euroopan maat omasta turvallisuudestaan. Siten Venäjä on onnistumassa päätavoitteessaan, eli Krimin jättämisessä hallintaansa.

Vaarana on, että informaatiovaikuttamisellaan Venäjä saa kansalaisten enemmistömielipiteen puolelleen Ukrainassa, jossa valtaan astuu Venäjä-mielinen hallitus tehden Venäjän kanssa diilin. Vastaavanlaiseen kansalaisvaikuttamiseen Venäjä tähtää myös läntisen Euroopan maissa.

Tilanne on sitten samanlainen kuin kolme pientä porsasta kiittäisivät isoa pahaa sutta siitä, ettei se puhku *enempää* heidän talojaan nurin.

Keskiviikkona 9. helmikuuta 2022

HEITTOISTUINNAPPIA TULISI PAINAA HARVEMMIN

Se, että jokin kannanotto ei ole poliittisesti toivottava, ei tarkoita, ettei se olisi totta. Tämä tuli näkyville eilen tiistaina, kun ulkoasianvaliokunnan puheenjohtaja Mika Niikko (ps.) painostettiin eroamaan tehtävästään.[108]

Emmanuel Macronin kokoustettua Moskovassa Niikko oli tviitannut entiselle kansanedustajalle Reijo Tossavaiselle (ps.), että nyt Macronin tai jonkun muun pitäisi astua julkisuuteen ja sanoa, ettei Ukraina liity Natoon; muuten neuvottelut eivät onnistuneet Venäjän näkökulmasta.

Kannanotossa oli nähdäkseni kyse pyrkimyksestä välttää sotilaallinen konflikti eikä halusta syöttää Ukrainaa Venäjälle.

Totuus asiassa lienee, että Ukrainasta ei nykyoloissa voisi mitenkään tulla Naton jäsentä, joten ”neuvottelutulokseksi” leikisti määritelty uhraus (Ukrainan liittymättömyys Natoon) olisi myös Ukrainan näkökulmasta merkityksetön. Natohan ei omasta puolestaan voisi hyväksyä jäseneksi maata, jonka sukset ovat ristissä jonkun toisen maan kanssa.

Niikon tviittaus tapahtui aamupäivällä, ja jo saman päivän iltana paikka valiokunnan pöydän päässä oli auki. Median nostamassa kohussa oli siis kyse samasta asiasta kuin kirjani *Totuus kiihottaa* vastaanotossa.

Maininta, että kirjani julkaiseminen oli ”virhe”, ei sekään merkinnyt, että kirjani sinänsä olisi virheellinen. Se tarkoitti vain, että mediatutkimukseni ei sopinut median eikä kilpailevien puolueiden näkemyksiin, ja Perussuomalaisten johto pelkäsi puolueelle koituvan vaikeuksia, kun ajatuspaja meni julkaisemaan sinänsä ”erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä”[109] sisältävän teokseni.

Tiedän toki, että ulkopolitiikassa jokainen sana on teko. Mutta myös valheellisuudella on rajansa. Kun joku menee poliitikon ominaisuudessa sanomaan jotakin, mikä pitää paikkaansa, se voi olla luonnollisesti toimimatonta Suomen ulkopoliittisen linjan tai edun kanssa.

Juuri siksi *tieteessä* pidetäänkin erillään totuuden tavoittelu ja tarkoitusperien edistäminen. Niiden yhdistäminen on usein mahdotonta. Totuuden tavoitteluun ei kuulu myöskään ”tasa-arvon” eikä ”yhdenvertaisuuden” edistäminen. Niikon tapauksessa kaava oli seuraava.

1) Perussuomalainen ajatteli ääneen ja erehtyi sanomaan jotakin, mikä pitää paikkaansa.

2) Kokoomus sai median hyökkäämään Niikon kommenttia vastaan kostaakseen sen, etteivät Perussuomalaiset huolineet Kokoomusta energian hinnan nousua koskevaan välikysymykseensä.[110]

3) Lavastamalla Niikon ja Tossavaisen keskinäisen mielipiteenvaihdon ympärille suuren kohun media pystyi laatimaan vastauutisen pääministeri Sanna Marinin (sd.) totaalisen ulkopoliittisen mokan[111] peittämiseksi.

Olennaista on, että näiden kohujen tuloksena *vain perussuomalaisia painostetaan eroamaan tehtävistään*. Sanna Marin ei eronnut eikä häntä erotettu, vaikka hänen pullautuksensa oli paljon vakavampi, se annettiin kansainvälisen valtavirtamedian haastattelussa, ja se levisi maailman ympäri.

Jos kysytään, saako pääministeri unohtaa myös työpuhelimensa kotiin kuin Kalifornian kuvernööri ydinasesalkkunsa, vastaus näyttää olevan: ”Saa Marin...!”

Myöskään Erkki Tuomiojaa (sd.) vastaan media ei aloittanut vyörytystä, vaikka hän päästi suustaan pingviininmunan kokoisen valeen sanoessaan, että Naton jäsenenä Suomi olisi sodan etulinjassa. Esimerkiksi Yleisradio välitti hänen näkemyksensä muka-objektiivisena totuutena.[112]

Totuus on, että Suomi olisi Venäjän hyökkäyksen tapahtuessa siinä missä nytkin, mutta ilman Naton suojaa. Ja ilman sitä turvaa, jonka puolustusliiton jäsenyys luo ennen minkään maan hyökkäystä.

Näin Tuomiojan annettiin peitellä itsenäisyyden ajan suurinta ulkopoliittista virhettä, joka on, ettei Suomi liittynyt hänen ulkoministerikaudellaan Natoon, kun se oli suotuisasti mahdollista.

Myöskään demarien Hussein al-Taeeta ei erotettu eduskuntaryhmästä edes määräajaksi, vaikka hänen esittämänsä herjat[113] olivat selvästi rasistisia. Sen sijaan demarinaiset ovat haukkuneet perussuomalaisia kansanedustajia ”mölinästä” ja pyrkineet jopa sulkemaan osan heistä pois eduskunnan täysistunnoista.[114]

Tämä ei tarkoita, että pyrkisin rajoittamaan vihervasemmiston itseilmaisua millään tavalla. Päinvastoin: enemmänkin saavat mölistä, jotta kansalaiset saavat tietää, millaisia näkemyksiä heillä on.

Huomionarvoista on sekin, että Niikon ympärille rakenneltu kohu alkoi *Twitteristä* (jolla on johdettu toki isompienkin maiden ulkopolitiikkaa). Olen itse varonut tviittailemasta, sillä tieteessä, filosofiassa ja politiikassa ei ole 260 merkkiin mahtuvia totuuksia.

Vastuullisesti Twitteriä osaa käyttää vain Kaarisateen Keijo.

Mitä opimme tästä?

Olen Riikka Purran ja monen muun kanssa samaa mieltä siitä, että Niikon kannanotto oli poliittisesti epäviisas.[115] Olen myös sitä mieltä, että Suomen Nato-ovea ei pidä sulkea sisältä päin vastaavanlaisilla kannan-

otoilla. Olen puolustanut Suomen liittoutumista Natoon varauksettomammin kuin yksikään poliittinen puolue.

Mutta Perussuomalaisten tulisi käyttää heittoistuinnappia harvemmin. Potkittava loppuu potkimalla, ja ääneen ajattelemisen tunnustaminen ”virheeksi” tai ”mokaksi” luo kehnoa moraalisäteilyä. Se antaa medialle ja muille puolueille tilaisuuden nauraa. Lopulta ”koko bussi nousee taputtamaan käsiään”.[116]

Pahoittelu, mielipiteistä irtisanoutuminen ja ripittäytyminen median edessä eivät toimi siksikään, että *tilanne toistuu*. Sen rakenne on, että ensin joku perussuomalainen sanoo jotakin, mikä pitää paikkaansa. Media nostaa sitten kohun ja muut puolueet vaativat cancelointia. Ja Perussuomalaiset taipuvat tai teeskentelevät taipuvansa.

No, vapautuipa hyvä penkki Jussi Halla-aholle, joka voi ponnistaa ulkoasianvaliokunnan puheenjohtajan paikalta kohti presidentinvaaleja. Sauli Niinistö on osoittautunut sen verran eteväksi, että hän ansaitsee arvoisensa seuraajan.

Päivitys 18.2.2022

Kun Saksan uusi liittokansleri Olaf Scholz väläytti Naton itälaajentumisen jäädyttämistä, se ei tuottanut potkuja *hänelle*, vaikka virkakautensa on alkanut ulkopoliittisessa mielessä surkeasti.[117]

Torstaina 17. helmikuuta 2022

JUSSI HALLA-AHO: KÄYTÄNNÖN KANTILAINEN JA ETIIKAN ESITAISTELIJA

Jussi Halla-aho on kirjoitustensa johdosta kantilaisen moraalifilosofian eettinen esitaistelija. Miksi? Katsotaanpa.

Ei ole pitkä aika, kun ulkoasianvaliokunnan perussuomalainen puheenjohtaja Mika Niikko pakotettiin eroamaan tehtävästään sinänsä mitättömän kohun vuoksi, joka alkoi hänen tviittauksestaan.

Myöskään tuon penkin täyttö ei käynyt medialta ja muilta puolueilta kivuttomasti. Perussuomalaisen puolueen ehdokas tehtävään oli Jussi Halla-aho, jota vastaan RKP alkoi vyöryttää kaivelemalla Halla-ahon klassisia blogikirjoituksia.[118]

Ilta-Sanomien siteeraaman Eva Biaudet’n mukaan ”on huono signaali ulkomaille, että meitä edustaa henkilö, joka on syyllistynyt viharikoksiin, halveksii ihmisoikeuksia ja kokee että säädökset, joilla yritetään rajoittaa vihapuhetta, ovat hölmöjä.”[119]

Selvempää näyttöä vihapuheesta tuskin olisi voinut saada kuin Biaudet'n oma kannanotto. Se asettuu samaan jonoon, josta on kuultu loppumatonta vaikerrusta siitä, että perussuomalaisia on olemassa tai että perussuomalaisillakin on poliittisia oikeuksia.

Valiokuntien puheenjohtajuudet on yleensä jaettu puolueiden välisillä sopimuksilla, eikä henkilövaihdoksia vastaan ole hyökätty enää eduskunnan toimikaudella. Mutta nyt RKP vei nimitysasian suljettuun lippuäänestykseen voidakseen esittää henkilökohtaisen protestin Halla-ahoa vastaan.

Mitä Halla-aho oikeastaan sanoi?

Vuoden 2006 joulukuussa julkaisemassaan blogitekstissä Halla-aho oli käsitellyt maahanmuuttajien tekemiä raiskauksia ja kirjoitti toivovansa, että raiskausten kohteeksi valikoituisi "vihervasemmistolaisia maailmanparantajia ja heidän äänestäjiään".

Jos asiaa ajatellaan etiikan ja moraalifilosofian näkökulmasta, Halla-ahon voi sanoa olevan käytännön kantilainen.

Eräs kaikkien aikojen merkittävimmistä filosofeista, preussilainen Immanuel Kant, ajatteli etiikassaan, että ihmisten pitäisi toimia aina sellaisen säännön tai ohjeen mukaisesti, joka sopii noudatettavaksi kaikissa tilanteissa.

Tämä *kategorisena imperatiivina* tunnettu lause esitetään usein muodossa: 'Toimi vain sellaisen maksiimin mukaisesti, jonka voit toivoa tulevan kaikkia koskevaksi laiksi.'

Kantilaisen etiikan taustalla puolestaan vaikuttaa niin sanottu kultaisen säännön etiikka, joka nojaa aritmeettiseen ajatteluun, eli Nasaretin miehen käskyyn kohdella toisia ihmisiä niin kuin toivoisi kohdeltavan itseään.

Voidaan siis sanoa, että Jussi Halla-aho edustaa moraalin puhtainta sydänverta toivoessaan, että maahanmuuttajien Suomessa tekemät seksuaalirikokset ja niiden ikävät seuraukset kohtaisivat niiden syntyyn syypäitä poliitikkoja itseään, toisin sanoen raiskauksia tehneiden turvapaikanhakijoiden maahantulon puolesta puhuneita poliitikkoja.

Samanlaisia esimerkkejä aritmeettisesta oikeudenmukaisuuskäsityksestä löytyy eri puolilta etiikan ja moraalin koodeja. Luonnon kosto ja Hammurabin laki, tasapainon periaate ja Jing sekä Jang.

En halua korottaa Halla-ahoa Jeesuksen rinnalle, sillä Halla-aho ei ole vapahtaja, mutta hän on ehkä pelastaja. Pelastaja, jonka kutsumuksena on säästää suomalaiset ihmiset isommilta vahingoilta.

Sen sijaan Eva Biaudet on eräs syyllinen oikeusvaltion romuttamiseen Suomessa. Hänet muun muassa valittiin vähemmistövaltuutetun (nykyisen yhdenvertaisuusvaltuutetun) virkaan vuonna 2010 ilman laissa vaadittua ylempää yliopistotutkintoa, pelkällä valtioneuvoston erivapaudella ja kolmenkymmenen kelpoisuusehdot täyttävän ohi, minkä minä puolestani kaivan esiin hänen lopun elämänsä ajan, sillä olin yksi virantäytössä ohitetuista.

Mitä raiskauksiin ja hallituksen äskettäin tekemiin raiskauslainsäädännön kiristysesityksiin (HE 13/2022 vp) tulee, kantani on sama, minkä ilmaisin teoksessani *Totuus kiihottaa:* kriittinen.

En kannata sukupuolielämän vetämistä huurteeseen enkä kansakuntamme laittamista henkisiin kahleisiin vain siksi, että tänne tuppautuu sotilaskarkureista koostuvia joukkioita, jotka tekevät täällä seksuaalirikoksia.

Ei siis pidä tuomita ankarammin seksuaalisesta *aloitteisuudesta*, niin kuin nyt ollaan tekemässä, vaan pitää estää tänne tulemasta potentiaalisia raiskaajia, joiden seksuaalikulttuuri on peräisin maailman sikoläteistä.

Maanantaina 21. helmikuuta 2022

EU KIPPAA 150 MILJARDIA EUROA AFRIKKAAN – DEMARIKOMISSAARI URPILAINEN INNOSTAA JA ILOITSEE

Euroopan unionin täysistuntoviikolla järjestettiin myös Afrikan unionin ja Euroopan unionin välinen huippukokous, jossa päätettiin ”Global Gateway -investointipaketista” Afrikan maille. Paketin kautta eurooppalaisten veronmaksajien ja yritysten varoja päätettiin siirtää peräti 150 miljardia euroa afrikkalaisiin hankkeisiin seuraavien seitsemän vuoden aikana![120]

Summa on niin suuri, että se on ilmeisesti jäänyt valtavirtamedialta huomaamatta, ja sen sijasta on puhuttu rokotteista, joita EU jakelee Afrikkaan.

Tukipakettiin liittyvät varat eivät ole kehitysapua eivätkä lääketieteellistä apua, vaan niitä käytettäisiin ”digitaalisen siirtymän tukemiseen” ja ”ilmastonmuutoksen vastaisin toimiin”, toisin sanoen ne ovat kehitysapua näillä uusilla, jo puppulausegeneraattorista tutuksi tulleilla, nimillä.

Kokouksessa Suomea edusti pääministeri Sanna Marin (sd.) ja EU-komissaari Jutta Urpilainen (sd.), joka sanoi MTV3:n uutishaastattelussa 18.2.2022 kannattavansa kyseistä tulonsiirtoa Afrikan maille. Hän lausui näin:

> Me halutaan, että afrikkalaiset nuoret pääsee kouluun, että afrikkalaiset nuoret pystyy työllistymään. Me pystytään tukemaan Afrikassa vihreää ja digitaalista siirtymää...

Siihen, ketkä ”me” tuota rahojen roiskimista maailman takapihoille haluavat tai ketkä siihen Suomessa enää edes ”pystyvät”, Urpilainen ei vastannut.

Ollessaan huolissaan afrikkalaisten sähkönsaannista Urpilainen ei näytä piittaavan mitään suomalaisten ihmisten työllistymisestä eikä sähkölaskujen kaksinkertaistumisesta.

Afrikan hyväksi siirrettävä summa on huikea: noin kolme kertaa Suomen vuotuisen valtionbudjetin kokoinen. Suomen valtionbudjetissa puolestaan on miljardien eurojen alijäämä.

Afrikan investointipaketilla aiotaan kuitenkin rokottaa EU-maiden veronmaksajia tavalla, joka voi vain lisätä ”rokotevastaisuutta” täällä. Afrikkaan investoimalla siirretään myös työpaikkoja Euroopasta Afrikkaan.

Afrikan tukipaketti on valtava jopa verrattuna EU:n hiljattain perustamaan koronarahastoon, johon varat otettiin kansallisvaltioiden budjeteista oikeusvaltioperiaatteita rikkoen. Myös EU:n ilmastopoliittiseen sosiaalirahastoon Suomelta aiotaan kyniä vielä yli 800 miljoonaa euroa.

EU:n Afrikka-hanke antaa näyttöä unionin muuttumisesta liittovaltioksi ja tulojensiirtounioksi, ja peruskirjan mukainen kansallisvaltioiden oikeus päättää verovarojensa käytöstä itsenäisesti ollaan mitätöimässä. ”Tilapäisten” ja ”kertaluonteisten” rahastojen lypsämisestä on tullut kansallisvaltioiden itsemääräämisoikeutta ja suvereniteettia loukkaava yleiskäytäntö.

Kaikki varmasti muistavat, että demarien Jutta Urpilainen oli valtiovarainministerinä, kun Suomi suostui muiden EU-maiden mukana rahoittamaan konkurssin partaalla olevaa Kreikan valtiota. Ne rahat jäivät Suomelle annetuista vakuuksista huolimatta ikuisesti sille tielleen, kuten myös Portugalille annetut tuet.

Sen jälkeen EU on kiskonut jäsenmailtaan varoja väliaikaisten ja pysyvien vakausvälineiden luomiseksi sekä koronavahingoista toipumiseksi. Kaikissa yhteyksissä suomalaiset on pakotettu nettomaksajiksi, myös EU-jäsenmaksuja perittäessä. Näin on käynyt taksonomia-asetuksen soveltamisessa ja käy ilmastopoliittisessa sosiaalirahastossakin.

Kyseinen politiikka on sosiaalidemokraattisen universalismin mukaista. Se ei lopu, sillä taustalla vaikuttaa ikuinen syytös eurooppalaisten ihmisten velasta kolonialismin aikakaudella kärsineille Afrikan maille ja muille meitä muka köyhemmille valtioille.

Ammoisten aikojen asioilla ei ole kuitenkaan mitään velvoittavaa syy-yhteyttä nykyajan eurooppalaisten ihmisten elämään. Siirtomaa-ajan tapahtumat eivät velvoita millään tavoin meidän aikamme suomalaisia ihmisiä, ja aina olisi muistettava, että länsimaiden vaikutukset olivat jo siirtomaaimperialismin aikakaudella Afrikalle suurelta osin myönteisiä.

Afrikan valtioista paras elintaso on niissä maissa, joissa länsimaiden kulttuurivaikutus oli voimakkainta, kuten Egyptissä ja Etelä-Afrikassa. Siirtomaahallinnot myös rakensivat Afrikkaan teitä, satamia, siltoja, kouluja sekä muuta infrastruktuuria, joka ilman eurooppalaisia olisi edelleen rakentamatta. On luonnollista mutta ironista, että tätä kehitysmaapolitiikkaa jatketaan edelleen lahjoitusten ja hyväntekeväisyyden varassa.

Kaarnalaivatelakoiden tukipaketeilla ja koodaribusseilla tehdään kuitenkin ratkaisuja, jotka ovat huomispäivän ongelmia ja jotka löydätte reikinä rahapussistanne.

Olen varma, että Jutta Urpilainen saa vielä ylpeillä lastenlastensa edessä siitä tavasta, jolla hän on taistellut afrikkalaisten ihmisten hyvinvoinnin puolesta!

Suomessa istuva vihervasemmistolainen hallitus aikoo rahoittaa työttömyydestä ja varattomuudesta kärsivän kansamme työllistämisohjelman velanotolla samanaikaisesti, kun EU:n kansainvälisistä kumppanuuksista vastaava komissaari Urpilainen suunnittelee Suomelle lisälaskua yhdessä komission puheenjohtajan, kristillisdemokraattisen Ursula von der Leyenin, kanssa.

Euroopan unionin federalistipoliitikot pelaavat suomalaisten ihmisten rahat Brysselin kasinolla. Sitten he pukeutuvat Alexander Stubbin, Jyrki Kataisen ja monien muiden tavoin EU:n tarjoamiin suojahaarniskoihin, joihin heitä ei ole vaaleilla valittu ja joissa he ovat kansanvaltaisen kontrollin ulkopuolella. Kyseisenlaisen politikoinnin jatkuminen on yksi syy siihen, miksi kannatan Euroopan unionin typistämistä takaisin EEC:n tapaiseksi vapaakauppaliitoksi.

Turvallisuuspolitiikka puolestaan on erillinen politiikan osa-alueensa, ja se tulisi järjestää turvallisuuteen itseensä liittyvällä valtiosopimuksella, kuten Naton jäsenyydellä. EU-jäsenyyden hintana ei tule olla EU:n tunkeutuminen kaikille suomalaisen sisäpolitiikan osa-alueille.

Torstaina 24. helmikuuta 2022

PUTIN HERÄTTÄÄ WOTANIN

Aku Ankan sarjakuvassa varatuomari Kalle Kepuli meni vieraille maille ja sanoi: ”Nämä maat ovat minun ja koettakaapas todistaa, että niin ei ole!” Samoin toimi Vladimir Putin tunnustaessaan itäisen Ukrainan nukkehallinnon.[121] Seuraava askel lienee se, että Venäjä-mieliset hallinnot päättävät ”täysin vapaasti ja itsenäisesti” liittyä osaksi Venäjää, ja Venäjä lähettää paikalle ”rauhanturvaajia”.

Harvoin ennätän kertoa ”huomisen uutiset jo tänään”, enkä ehtinyt nytkään, sillä kirjoittaessani tätä tekstiä Putin marssitti joukkonsa Ukrainan rajan yli.[122]

Monia ihmisiä askarruttaa, ovatko Ukrainan arot sen arvoisia, että mikään muu maa aloittaa niiden vuoksi laajamittaista sotaa. Ukraina on Euroopan halkopinon takunen, eikä siellä koeta olevan mitään tärkeää.

Monia suomalaisiakin Ukraina kiinnostaa vain turvallisuuspoliittisen mallinnuksen vaarallisena esimerkkitapauksena.

Sen, että Ukraina ei oikeasti kiinnosta länsimaita, voi lukea Venäjänvastaisten pakotteiden laimeudesta. Henkilöpakotteille Venäjällä luultavasti nauretaan, ja oligarkit laitetaan uhraamaan omaisuuttaan ”isänmaallisen sodan” ja ”yhtenäisen Venäjän” hyväksi.

Lännessä tiedetään, että pakotteista kärsivät eniten läntisen Euroopan maat itse. Paha sanoa, mutta Venäjä tulee konfliktista ulos todennäköisesti voittajana, ja maa saanee vähintäänkin avatuksi suoran maayhteyden Krimille.

Venäjä on onnistunut motittamaan Ukrainan, ja pahimmassa tapauksessa Venäjä motittaa myös Euroopan unionin maat.

Panssarivaunuja ei voi pysäyttää talouspakotteilla

Lännessä ei vieläkään ymmärretä tai olla ymmärtävinään Putinin aloittamaa paradigmanvaihdosta. Panssarivaunuja ei voi pysäyttää talouspakotteilla, vaan siihen tarvitaan PST-onteloammuksia.

Länsimaiden vastaus on ollut epäsuhtainen ja esitetty kokonaan eri rekisterissä kuin Venäjän aseellinen hyökkäys. Siksi se ei tepsi. Talouspakotteet kääntyvät pahimmillaan länsimaita itseään vastaan. Ukrainan konfliktista voi käynnistyä suuri taloudellinen katastrofi koko läntisessä maailmassa.

Juuri kukaan ei ole huomannut, että Putin ei sodi ensisijaisesti Ukrainaa vastaan, vaan Putinin nimeltä mainitsemat pääkohteet ovat EU, Britannia, Yhdysvallat ja Nato, joilta Venäjä katsoo Ukrainan ”pelastavansa”. Todennäköistä on, että Putinin hallinto onnistuu vaurioittamaan monin tavoin koko Euroopan taloutta.

Jos Venäjä sulkee vastatoimena ilmatilansa, voi Putler ampua alas kansallisen lentoyhtiömme Finnairin, joka laittoi strategiansa epäonnistuneesti yhden kortin, eli Aasian-lentojen, varaan. Kauttakulun väheneminen tekee Helsinki-Vantaan miljardi-investoinnista tarpeettoman.

Mikäli talouspakotteet etenevät energiasodaksi, kaasu- ja öljyhanat suljetaan jommastakummasta tai molemmista päistä, ja energian hinta lähtee lentoon. Inflaatio kiihtyy, korot nousevat, ja EU-maiden julkisen talouden rahoituskriisi syvenee. Italian tai Espanjan romahtaminen voi kaataa euroalueen, ja siitä voi alkaa koko EU:n hajoaminen.

Tuloksena voi olla stagflaatio, jossa yhdistyvät korkea työttömyys ja inflaatio niin sanotun Phillipsin käyrän vastaisesti. Lama, työttömyys ja yhtäaikainen inflaatio voivat olla jälleen todellisuutta Euroopassa.

Talouspakotteet ovat väärä reaktio fyysiseen aggressioon, ja energiasota vaarantaisi Euroopan oman talouden. Samalla kun öljyn ja kaasun maailmanmarkkinahinta nousee, Venäjä saa muualle myymästään öljystä ja kaasusta enemmän rahaa! Ja tuota rahaa maa voi käyttää sodan rahoittamiseen.

EU:n toimeenpanemat rangaistukset Venäjälle kiertyvät sille eduksi ja haitaksi EU:lle itselleen. Taustalla on, että Eurooppa on riippuvaisempi Venäjän energiasta kuin Venäjä energiansa myyntituloista. Maalla on 550 miljardin euron arvoinen valtiollinen energiarahasto.

On koronakriisi, pakolaiskriisi, talouskriisi ja turvallisuuskriisi

Ei siis pidä paikkaansa, että Suomea ei uhkaa mikään. Tosiasiassa velkaiset EU ja Yhdysvallat ovat vaarassa kuristua pakotteisiinsa itse.

Sen sijaan Venäjä kestää kuin Leningradin piirityksen. Maalla ovat laajat kulta- ja valuuttavarannot, ja kansa pidetään aisoissa samoin kuin Pohjois-Koreassa: sulkemalla ovet ja ikkunat informaatiolta.

Putinin performanssi tulee siis pahaan paikkaan. Venäjä meni aiheuttamaan pakolaiskriisin, koronakriisin ja Euroopan unionin rahoituskriisin keskelle vielä sodanuhan! Se oli tietenkin toimiva strategia. Länsi ei tee Ukrainan mailla mitään, mutta Venäjälle ne ovat tärkeät, ja siinä onkin nimenomainen syy, miksi konflikti Ukrainan alueella vallitsee.

Länsi todennäköisesti taipuu vähitellen ajattelemaan, että Donetskin ja Luhanskin alueet kuuluvat Venäjään niin kuin Tuppurainen ja Tappurainen pihapuistoon. Psykologisesti etevää tainnutusta siis, vaikka myöskään Venäjän hovissa eivät taida olla kaikki jauhot laarissa.

Epäilykset kajastavat Putinin ministerien kasvoilta heidän istuessaan piirissä usean metrin päässä paranoidista liideristään. Kremlistä lähetetyssä TV-kuvassa heidän ajatuskuplissaan lukee, että johtajansa pelaa vaarallista peliä.

On vaikea arvioida, onko Venäjän hallinto menettänyt realiteettitajunsa vai pelaako se upporikasta ja rutiköyhää vain vaikuttaakseen pelottavalta. Kyseessä lienee Niccolò Machiavellilta tunnettu strategia, jonka mukaan hyökkääjän kannattaa joka tapauksessa näytellä hullua.

Röyhkeitä uhkauksia ja mihinkään perustumattomia vaateita esittänyt Putin on nyt James Bond -elokuvista tunnettu megalomanian arkkityyppi. Hänen tosiasiallinen hulluutensa on siinä, että hän tuhoaa ystävällismielistä maata, jota hän on pitänyt osana Venäjää, ja sodasta tulee hänen henkilökohtaisen harhaisuutensa monumentti.

Destruktion voimat irti

Psykologia tulee avuksi myös kokonaistilanteen ymmärtämiseksi. Psykoanalyytikko Carl Gustav Jung kirjoitti aikoinaan kollektiiviseen alitajuntaan pesiytyneestä aggressiosta, joka aika ajoin nousee myrskynä esiin ja puhaltaa kokonaisten maanosien yli.

Taustalla voi olla kansakuntien rappeutuminen jatkuvan *laissez fairen* vuoksi, turhautuminen yltäkylläisyyteen, siitä seurannut turhamaisuus ja eläminen varojensa yli niin, että hyvinvoinnilta on romahtanut pohja. Näin on käynyt EU:ssa. Silloin ollaan vallan uudelleenjaon edessä.

Kun asiat konflikoituvat, myrsky nousee. Hitlerin tapaiset opportunistit voivat ottaa tilanteista hyödyn. Jung käytti tuosta alitajuisesta väkivallan personifikatiosta nimitystä *Wotan*.

Wotan (toiselta nimeltään Odin) on germaaninen ja viikinki-ajan jumala, joka asui Valhallassa ja joka Richard Wagnerin mukaan on haudattuna eräälle Viron lähellä olevalle Itämeren saarelle.

Myös Sigmund Freud kirjoitti aikoinaan, että aina kun yhteiskunta heittäytyy hedonistiseksi, pohjavire on melankolinen.

Ehkä myös Euroopassa on jälleen tullut aika käynnistää laajamittainen sodan ja väkivallan aikakausi. Moraalisesti välinpitämätön, maahanmuuttoa lietsova ja konflikteihin johtava älyllinen laiskuus on jatkunut Euroopan maissa pitkään samalla, kun Venäjä on varustautunut.

Itä on koventunut ja länsi löystynyt.

Väestöjen vellonnan tuloksena monessa maassa on nyt venäläinen vähemmistö, jota Venäjän hallinto voi käyttää poliittisen painostuksensa välineenä niin kuin Krimin sodan 1853–1856 aikana.

Wotanin heräämistä edistää Putin, tietämättä tosin itsekään, mitä laajassa skaalassa tekee. Hän vain toimii niin kuin diktaattorit yleensäkin ja osoittaa, kuinka vaarallista on, että jollakin kansakunnalla on itsevaltainen johtaja.

Atomi-Ladassa pakki päälle

Hulluutta on riittänyt myös Suomen politiikkaan. Näyttöä antaa eräs detalji: vuoden 2014 Ukrainan sodan aikana tehty päätös tilata kuudes ydinreaktori nimenomaan Venäjältä!

Reaktorin paineastia on tarkoitus valaa itäisen Ukrainan alueella olevassa Kramatorskin kaupungissa, ja ukrainalainen ydinvoimatekniikkahan on maailmankuulua... Fennovoiman päätöksen pitää olla purettavissa, sillä valmiina ei ole vasta kuin ”se tärkein”, eli hallintorakennus.[123]

Ydinvoimalaitoksen toimitusvarmuus sotatoimialueelta on yhtä varmaa kuin se, että paineastiaan tulee bugeja. Valmis ydinmiilu voi pysähtyä rajalle EU:n mahdollisesti julistaman kauppasaarron vuoksi.

Fennovoima sinänsä on omistusrakenteeltaan agendajournalistinen, sillä välillisesti firmasta omistaa kolmanneksen putinistien käsissä oleva Rosatom.

Oliko tarkoitus, että Venäjä saa ydinvoimalasta poliittisen vivun vallankäyttöään varten? Suomen tarkoitus on käsittääkseni ollut irrottautua hurjasta energiariippuvuudestamme Venäjään. Sen vuoksi myös bensiini saattaa maksaa pian 3 euroa litralta.

En tiedä mitään pöhkömpää kuin tilata ydinvoimala maasta, jonka teknologiasovellutukset johtivat kaikkien aikojen tuhoisimpaan ydinvoimalaonnettomuuteen.

Ydinvoimatekniikassa halvin ei ole välttämättä parasta, ja venäläiset saisivat pitää atomi-Ladansa itse. Ydinvoimalakaupoissa ovat ainakin toistaiseksi ostajan markkinat, ja toimittajia riittäisi Westinghousesta ja Toshibasta Siemensiin ja Arevaan.

Parempaa hetkeä Natoon hakeutumiselle ei tule

Esitän Suomen hallitukselle, että se ryhtyisi välittömiin toimenpiteisiin *patsaan* saamiseksi Tarja Haloselle ja Erkki Tuomiojalle Kremliin, sillä juuri he estivät Suomen hakeutumisen Natoon aikana, jolloin se oli suotuisasti mahdollista.

Ihmettelen myös sitä erehtymisten määrää, joka liittyy sotilasasiantuntijoiden virhearvioihin Venäjän hyökkäyksen todennäköisyydestä.

Vielä viime viikolla strategit sanoivat,[124] ettei parinsadan tuhannen sotilaan joukoilla voisi aloittaa menestyksellistä maasotaa Ukrainan kokoisessa valtiossa. Nyt maajoukot lähestyvät Kiovaa.

Elleivät kannanotot olleet jotakin hämäystä, on syytä huolestua myös oman maamme valmiudesta vastata, mikäli Venäjän kanuunat kääntyvät jonakin päivänä Suomeen.

Ihmeellistä on sekin, että Venäjän lähetystön edessä Helsingissä ei näy juurikaan Rauhanpuolustajien aktivisteja osoittamassa mieltään sotatoimia vastaan, vaikka heitä on Yhdysvaltain lähetystön edessä aina kun USA puolustaa ihmisoikeuksia jossain.

Lisättäköön, että aseiden suoraa vientiä Suomesta Ukrainaan en voi kannattaa, sillä tarvitsemme niitä itse ja meillä on oma taustamme varmistamatta, kun emme kuulu Natoon.

Kaikista nykyisistä ja tulevista ajoista paras hetki liittyä Natoon on nyt, kun Venäjän resurssit ovat (vielä) kiinni Ukrainassa eikä Venäjä voi avata kahden rintaman sotaa.

Maailmassa, jossa koira syö koiraa, ainoa Nato-hakemuksen riski sisältyy siihen, että Unkarin ja Turkin tapaiset maat eivät kannattaisi hyväksymistä. Mutta riski on pieni ja etukäteisneuvottelujen varainen. Asiassa tulisi edetä sekä avoimia kotimaisia että salaisia diplomaattisia kiskoja pitkin yhtä aikaa.

Venäjän uhka Suomelle ei pienene, vaikka emme hakeutuisi Natoon, mutta ollessamme jäsen uhka muodostuisi huomattavasti nykyistä vähäisemmäksi.

Natoon hakeutuminen kannattaa siksikin, että vaikka Suomessa toisteltaisiin Natoon liittymättömyyttä, voi Venäjä päättää olla uskomatta suomalaisia ja hyökätä silti tai suorastaan sen vuoksi.

Esitän myös alueellisen puolustusjärjestelmän kehittämistä niin, että taistelijan perusvarusteet jaettaisiin kaikille asevelvollisille valmiiksi kotona säilytettäviksi.

Suomalaiset eivät yleensä taistele tappaakseen vaan jäädäkseen eloon. Mutta jos Suomi ei Natoon hakeudu tai pääse, voisi toimiva puolustusvaihtoehto Suomelle olla *kansallinen ydinase*, sillä myös me elämme ”Israelissa”. Asiantuntemusta on ja materiaalia riittää.

Mikäli tulos Ukrainan sodasta on se, että Putinin soveltama machiavelliläinen hullun miehen strategia toimii, seuraava kohde voi olla Suomi. Jo huomenna ovellamme on Venäjän hybridiase: pakolaistulva.

Tiistana 1. maaliskuuta 2022

UKRAINAN SOTA VOI PÄÄTTYÄ NOPEASTI – MUUTEN SE EI PÄÄTY

Jokin aika sitten Venäjä vaati alueita, ja nyt se vaati jo aseleponeuvotteluja.[125] Venäjällä on painetta päättää Ukrainassa aloittamansa sotatoimet nopeasti. Kiire johtuu siitä, että Venäjä ei halua Ukrainasta uutta Afganistania. Jos asiat pitkittyvät, ne mutkistuvat.

Mikäli sodankäynti ajautuu pattitilanteeseen, Venäjän kotirintama alkaa repeillä. Venäjän taistelumotivaation tai -taitojen puutteesta kertovat Venäjän suuret tappiot: nyt jo jopa 4300 kuollutta.[126] Venäjällä on sodankäynnissä seitsemän suurta ongelmaa:

1. Hyökkäyssodalta puuttuu uskottava ja oikeutettu motiivi.
2. Sodalta puuttuu realistinen päämäärä ja tavoite.
3. Mitä tehdä valloitetuilla alueilla, kun Venäjällä riittää omaa tonttia muutenkin?
4. Mitä tehdä Ukrainan nykyiselle poliittiselle johdolle mahdollisen syrjäyttämisen jälkeen?
5. Kuinka pitää Ukrainan kansakuntaa poliittisessa hallinnassa?
6. Miten estää venäläisiä hermostumasta johtajiensa aiheuttamiin taloudellisiin tuhoihin?
7. Kuinka hallita jo muutenkin huonoksi ajautunutta omaa mainetta tulevaisuudessa?

Syrjäytettyjä hallintoja ei voi legitiimisti tuomita eikä murhata, nukkehallitusta ei voi pitää vallassa, ja perääntyminen ei ole Venäjälle vaihtoehto, joten maa on ajanut itsensä umpikujaan.

Lännen näkökulmasta Venäjä ei voi pelastaa kasvojaan maineenhallinnan oppikirjamenetelmillä. Niinpä Venäjän johto ei enää piittaa maineestaan, mikä tekee sen toiminnasta kohtalokasta. Se puolestaan on vaarallista.

Ukrainan kriisi on eksistentiaalinen – Venäjän essentiaalinen

Ukrainan ongelmat liittyvät sen *olemassaoloon* – Venäjän taas maan *olemukseen* politiikan näyttämöllä. Jos sota Ukrainassa ei etene Venäjän näkökulmasta suotuisasti, myös Putinin hallinnon huoli kääntyy peloksi sen omasta asemasta. Näin Venäjällä on edessään neljä vaihtoehtoa.

1. Klassinen ratkaisutaistelu, joka voi tapahtua laajentamalla keinoja entistä enemmän teknisten aseiden, ohjusaseistuksen ja jopa ydinlatausten käyttöön, mikä johtaa Ukrainan täydelliseen antautumiseen.
2. Sodan pitkittyminen, joka johtaa kotirintaman repeämiseen, tappioiden kasvamiseen ja kuristumiseen kansainvälisiin pakotteisiin.
3. Neuvottelut, jotka myös tuloksiin johtaessaan tuottavat alueiden ja väestöjen pysyvän hallintaongelman.
4. Venäjän kansan, oligarkkien ja etenkin armeijan ylimmän johdon kääntyminen mieleltään sairastunutta Putinia vastaan.

Itse luotan vaihtoehtoon 4. Se on ainoa pitemmän päälle uskottava vaihtoehto Venäjän tulevaisuuden kannalta – ja nopea. Tosiasia on, että Venäjä ei voi säilyttää poliittista toimijuuttaan, mikäli valta Kremlissä ei vaihdu.

Putin tuli painaneeksi omaa heittoistuinnappiaan pyrkimällä Ukrainan kriisin ratkaisemiseen sotilaallisesti. Mikäli hänen sormensa päätyy ydinasenapille, luulen ja toivon ammattisotilaista löytyvän jonkun, joka ampuu kuulan Putinin kalloon. Sota loppuu silloin sotilasvallankaappaukseen.

Sitä seuraa kansannousu, ja Aleksei Navalnyi haetaan vankilasta presidentiksi, ikään kuin ”linnasta linnaan”. Johtajien keruu rotankoloista oli tyypillistä jo 1900-luvun alun Venäjälle, jolloin Pietari-Paavalin linnoituksesta kohosi (ja sinne päätyi) monia suuria liidereitä.

Putinin on pakko väistyä tavalla tai toisella, koska hän ei ole enää tervetullut yhteenkään maahan edes neuvottelemaan. Ei minun puolestani ainakaan Suomeen.

Putin kuuluisi kansainväliseen rikostuomioistuimeen, Haagiin. Toimensa ovat olleet siinä määrin röyhkeitä ja epäinhimillisiä jopa omaa kansaansa kohtaan hänen tapattaessaan tuhansia varusmiehiä.

Kremlin gerontokratiaa ei pitäisi vaihtaa, vaan se pitäisi kansanvaltaisesti poistaa. Ydinasettakin Putin käytti jo siinä laajuudessa kuin se on tavoitteellisesti mahdollista, eli uhkaamalla.[127] Juuri se on syy, miksi länsimaat eivät puutu peliin.

Natoon hakeutuminen ja jäsenyys voivat vain parantaa Suomen asemaa

Immanuel Kantin *Zum ewigen Frieden* -teoksen mukaan on kolme oikeutettua tapaa käydä sotaa.

1. Oman maan puolustaminen hyökkäystä vastaan.
2. Vielä suurempien tuhojen välttäminen.
3. Diktaattorin tai despotian syrjäyttäminen.

Ukraina noudattaa näitä kaikkia. Niin tekevät myös Suomi, EU ja Nato omassa ulko- ja puolustuspolitiikassaan.

Sauli Niinistö empi Marja Sannikan eilisessä Yle-haastattelussa[128] edelleen Natoon hakeutumista perusteenaan se, että kansan kannatus asialle on eri asia kuin niiden poliitikkojen mielipide, jotka joutuvat vastaamaan Natoon hakeutumisen tuloksesta.

Muistutan, että poliitikot joutuvat vastaamaan tuloksesta myös siinä tapauksessa, että Natoon ei haeta ja Venäjä siitä huolimatta tai sen vuoksi vyöryy Suomeen.

Niinistö ei vastannut Sannikan suoraan kysymykseen, joka koski presidentin Nato-kantaa. Luin vastauksesta, että Niinistö ei aio olla aloitteellinen Natoon liittymiseksi.

Hän ei vaikuttanut uskovan minkään maan antavan turvatakuita hakuprosessiin ajaksi ja piti jonkin valtion (USA?) suostumuksen saamista turvatakuille yhtä pitkällisenä kuin Nato-prosessia itseään. Tästä luin, että turvatakuita ei ole toistaiseksi haettu tai tarjottu tai niiden anomisessa on epäonnistuttu.

Niinistö näyttää vannovan edelleen (vähintäänkin neuvoa antavan) kansanäänestyksen varaan välttääkseen poliittisen ja historiallisen vastuun. Samalla valuu sormien välistä myös liittymisestä mahdollisesti johtuva kunnia. Jäljelle voi jäädä pahimmassa tapauksessa vain empimisestä johtuva riski.

Tosiasiassa Suomen kansa odottaa nyt toimenpiteitä poliittiselta johdolta. Muuten Nato-kannatuksen prosentit (53) eivät olisi korkeammat kuin kansanäänestyksen kannatusprosentit (41).[129] Kansa siis toivoo aloitetta poliittiselta johdolta, eli Niinistöltä, sillä Marin ei sitä todennäköisesti tee.

Osoitan Natoon hakeutumisen perustelluksi yhdellä argumentilla:

> Vaikka Suomessa toisteltaisiin Natoon liittymättömyyttä, voi Venäjä päättää olla uskomatta suomalaisia ja hyökätä silti tai suorastaan sen vuoksi: ennakolta vaikuttavana varotoimena.

Sutta ei pidä ruokkia vain siksi, että se pysyisi kylläisenä. Olen myös eri mieltä kuin alfauros Mika Aaltola, jonka mukaan oikea aika Natoon hakeutumiselle ei ole (taaskaan) nyt [hän tosin pyörsi kantansa pian].

Osoitan tämän epätodeksi yhdellä argumentilla:

> Tilanne ei tulevaisuudessa parane, joten liitos pitäisi hitsata loppuun nyt, kun Venäjän resurssit ovat vielä kiinni Ukrainassa.

Parasta olisi, jos Nato-maat saataisiin neuvottelemaan keskenään etukäteissuostumus Suomen ja mahdollisesti myös Ruotsin vastaanottamiselle, ja Nato esittäisi maille *kutsun omasta puolestaan*.

Yleensäkin liittyminen Natoon tapahtuu kutsusta. Erona on vain, että maan omasta hakemuksesta tapahtuva prosessi kestää kuin professorin virantäyttö. Venäjän uhka Suomelle ei pienene, vaikka emme hakeutuisi Natoon, mutta ollessamme jäsen uhka muodostuisi huomattavasti nykyistä vähäisemmäksi.

Niinistö vastasi Ylelle, ettei hän näe ”oikeastaan mitään järkisyytä” Venäjän hyökkäykselle Suomeen lähikuukausina tai -vuosina. Huomasiko hän, että myöskään hyökkäykselle Ukrainaan ei ollut mitään järkisyytä?

Paasikiven lause ”kuolemanpelossa ei pidä tehdä itsemurhaa” tarkoittaa nyt, että Venäjän pelossa ei pidä olla hakematta Natoon. Nato ei ole mystinen symboli eikä taikasana, vaan objektiivinen pelotepreventio. Luulen, että myös Niinistön kanta tuosta varauksellisuudesta vielä muuttuu.

Norjan ja Venäjän välisellä Nato-rajalla on tietääkseni hyvin rauhallista. Minä ainakin tervehtisin iloiten myös Yhdysvaltain joukkoja ja tukikohtia Suomessa, sillä Venäjä ei varmasti hyökkää maahan, jossa se tietää joutuvansa konfliktiin Yhdysvaltain kanssa.

Lauantaina 5. maaliskuuta 2022

VENÄJÄN JOHTO KOGNITIIVISESSA TUNNELISSA – NATO-OVI AUKI SUOMELLE

Suomen kansainvälinen asema on muuttumassa historiallisin harppauksin Valkoisen talon, Kesärannan ja Mäntyniemen kautta yhtä jalkaa Ruotsin kanssa kohti Natoa.[130] On oivallettu, että toiminnan aika on tullut, kuten valppaat ja viisaat havaitsivat myös vuonna 1917, jolloin Venäjä oli ajautunut sisäiseen kaaokseen.

Kaiken kanssakäymisen keskellä on syytä pitää mielessä, että vaikka poliittiset mannerlaatat liikkuvatkin, maantieteellinen asemamme pysyy. Joskus suhteita Venäjään on jälleen normalisoitava. Koska siihen menee todennäköisesti paljon aikaa, luodaanpa odotellessa katsaus Venäjän fataaliin nykytilanteeseen.

Kuuluisa aivotutkija Ian Robertson totesi viime viikolla, että Vladimir Putinin aivot ovat voineet päätyä pitkän itsevaltiuden tuloksena tilaan, jossa ne huumaantuvat vallasta.[131] Valta on vaikuttanut kuten kokaiini ja tehnyt käyttäjästään riippuvaisen. – Uskottava selitys, mutta pelkästään yksilöpsykologinen.

Tuollaista tilannettahan ei synny ilman ympäristön ja yhteiskunnan vaikutusta. Edellytyksenä on, että lähipiiri antaa valtiaalle jatkuvasti kiittävää ja palkitsevaa palautetta. Palautteen täytyy olla myönteistä, jotta hallitsija pysyy tyytyväisenä ja mielistelijät sekä hännystelijät kiinni vallankahvassa.

Putinin päihtyminen vallasta on siis seuraus ympäristötekijöistä, jotka puolestaan ohjautuvat vallan hovin halusta turvata omat etunsa. Oligarkia, jossa rikkaat rikastuvat poliittisen vallan tuella, on paha yhteiskunnan korruptoituneisuuden muoto. Tästä johtuu, että maa katoaa jalkojen alta, ja todellisuus etääntyy. Tulokset näkyvät muun muassa siinä, että Putinin ”sotilaallinen erikoisoperaatio” ei ole edennyt odotetusti.[132]

Sosiaalipsykologisesti kyseessä on *vahvistusharha*, jonka tuloksena syntyy *kognitiivinen tunneli*. Valtias saa valikoitua informaatiota ja uskoo siihen, sillä se ruokkii omahyväisyyttä ja tarjoaa narsistista mielihyvää. Valtaa siirtyy tätä kautta myös vallan salonkien ovimiehille ja lähipiirille, jotka säätelevät lävitse tihkuvan tiedon rajaa.

Kyse on lyhyesti sanoen itsepetoksesta. Se taas on petoksen muodoista pahin, sillä syyllinen on paikalla koko ajan. Lopulta valtias päätyy oman valtansa uhriksi, ja näin syntyy sanonta, että valta turmelee aina, ja ehdoton valta turmelee ehdottomasti.

Pohjimmiltaan aivoissa tapahtuvan muutoksen taustalla on siis sosiaalisen eristämisen prosessi, jonka tuloksena alkavat orastaa myös paranoia ja megalomania: vainoharhaisuus ja suuruudenhulluus. Koronaeristys on niitä kenties tehostanut.

Hulluutta on tietenkin monenlaista, ja osa siitä voi olla machiavelliläistä pelotehulluutta, jonka takana on toive, että hullulle oltaisiin mieliksi.

Putinin hulluus lienee osittain tuollaista järkiperäistä hulluutta. Sen taustalla voi olla laskelmointia, kuinka päästä eroon Ukrainan pitkään jatkuneesta pattitilanteesta. Tavoitteena on todennäköisesti vähintäänkin maan jakaminen kahtia Dnepriä myöten Länsi-Ukrainaan ja Itä-Ukrainaan. Kyseinen strategia perustuu kuitenkin kognitiiviseen tunneliin, jonka päässä ei näy valoa.

Hintana nimittäin on, että Venäjä on jo nyt menettänyt kaiken poliittisen ja taloudellisen toimintakykynsä Euroopan ja Pohjois-Amerikan piirissä, ja jäljellä on vain sotilaallinen voima. Venäjää itseään pitää letkuissa vain energiakauppa ja muutamien Euroopan ulkopuolisten maiden moraalisesti heikentyvä vaihtosuhde. Putin on tuhonnut Venäjän tulevaisuuden vuosikymmeniksi, ja korjaantuminen on hidasta, vaikka Kremlin hallinto syrjäytettäisiin heti.

Putinin väistyminen on kuitenkin välttämätöntä. Arvoitus on vain, tapahtuuko se kansanvaltaisen kumouksen, sotilasvallankaappauksen, oligarkkien vai niiden kaikkien kautta yhteistuumin. Syrjäyttämistä varmasti jo suunnitellaan kuin ukko-Freudin klassisissa fantasioissa.

Tarina käy toteen, kun kansalaiset Venäjällä huomaavat, että heidän henkilökohtainen toimeentulonsa on vaarassa länsimaiden toimeenpaneman ”taloudellisen erikoisoperaation” tuloksena. Sotilaat puolestaan kääntävät kanuunansa havaitessaan, että maan yleinen etu vaarantuu.

Prosessia hidastavat vain valheellinen media ja sensuuri, joiden vuoksi eurooppalainen demokratia on venäläisten mielestä ”fasismia” ja isovenäläinen nationalismi ”turvallisuuden takaamista”. Jälleen näyttö siitä, mitä infosotaa käyvä valtiojohtoinen media voi saada aikaan, kun valtio kompuroi omassa hybridivaikuttamisessaan.

Myöskään Suomessa ei pidä tehdä päätöksiä kognitiivisessa tunnelissa. Me emme saa uskoa liiaksi omaan puolustuskykyymme emmekä myyttiseen hokemaan, että meillä on erinomaisen vahvat Puolustusvoimat ja häikäisevä maanpuolustustahto. Niitä ei ole testattu pitkään aikaan todellisessa tilanteessa. Jo pelkästään liikekannallepano vaikuttaa hitaan puoleiselta, kolmannes asevelvollisista ei suorita varusmiespalvelusta, ja on epäiltävä, lähtisivätkö millenniaalit World of Warcraft- ja Battlefield-peliensä äärestä puolustamaan vaikkapa Lapin erämaita, jos pitäisi.

Ilman vahvoja ja ajantasaisia Puolustusvoimia Natoon puolestaan ei voitaisi edes pyrkiä, mutta ilman Naton taustatukea hyvätkin asevoimat jäisivät tehottomiksi ja yhteensopivuuden käyttökelpoisuus sekä uskottavuus laskisivat. Sen sijaan Naton jäsenenä Suomen Puolustusvoimien toimintakyky ja uskottavuus saisivat eksponentiaalista arvonlisää. Natoon liittyminen on siis kuin valuutan revalvaatio, eikä siitäkään kerrota etukäteen.

Venäjä on pakastimessa seuraavat 20 vuotta, joten Suomen ainoa tie kulkee tästä eteenpäin länteen. Muuttuneessa tilanteessa myöskään suomalaisten ei pitäisi luottaa mihinkään vanhoihin vahvistusharhoja ruokkiviin kansallisiin hokemiin vaan pitää Naton jäsenyyttä ja mahdollista liittolaissopimusta suunnitellessamme pää kylmänä ja kynä kuumana.

Kulissien takana luullakseni luonnostellaankin jo jonkinlaista sopimusta Yhdysvaltain, Suomen ja Ruotsin välisen kolmikantaisen puolustusyhteistyön tai jopa liittolaissopimuksen solmimiseksi.

Maanantaina 7. maaliskuuta 2022

NATO-KYSYMYS EROTTAA JYVÄT AKANOISTA SUOMEN PUOLUEISSA

Suomen Nato-kantaa ratkottaessa on tärkeää, että myöskään vähemmistöön jäävä osapuoli ei katkeroidu vaan voi elää ratkaisun kanssa, joka toivokseni on liittoutumista puoltava. Samoin on toivottavaa, ettei asiasta tarvitsisi päättää kansanäänestyksellä, vaan kansanedustuslaitoksen piirissä tehtävä ratkaisu riittäisi. Tällaisia tilanteita varten kansanedustuslaitos on.

Ylen televisiouutisissa 6.3.2022 ratkaisijan rooliin korotettiin pääoppositiopuolueet Perussuomalaiset ja Kokoomus, kun asiaa tiedusteltiin puolueiden puheenjohtajilta. Ajatuksena lienee, liittyisikö oppositio hallituksen esitykseen, mikäli se päättäisi ehdottaa Natoon hakeutumista. Hyväksymiseen voitaisiin tarvita kahden kolmasosan määräenemmistö, vaikka perustuslaki mahdollistaa päätöksen tekemisen myös yksinkertaisella enemmistöllä.

Puolueet ovat asiassa joka tapauksessa vedenjakajalla. Tosiasiassa epävarmuus liittyy enemmänkin hallituksen sisäiseen mielipiteenmuodostukseen kuin oppositiopuolueiden toimintaan.

Nato-vastaisuus on ollut SDP:ssä pinttynyttä, ja Vasemmistoliitossa se on edelleen sitkeää. Vihreiden liberaali siipi on hermostunut Venäjän toimista vasta viime aikoina ja kääntänyt kelkkansa kohti Natoa; tosin puolueessa on edelleen paljon kiilusilmäistä taistolaisuutta, joka on syystä tai toisesta (n)ostalgisesti itään päin kallellaan.

Hallituksen esityksen synnyttäminen voi olla työn ja tuskan takana, sillä myös sosiaalidemokraatteja varjostaa tuomiojalaisen rauhanaktivismin ryhditön perinne. Myös Ruotsin sosiaalidemokraattinen pääministeri Magdalena Andersson toistelee Natoon liittymättömyyttä liturgiana, osaten läksynsä ilman paperia.

Tämä ei välttämättä kerro todellisesta tilanteesta, sillä Natoon hakeutuminen on samanlaista kuin kruunun ulkoisen arvon muutokset. Ei niistäkään kerrota etukäteen. Pelkään kuitenkin pahoin, että Suomen ja Ruotsin demarit ovat tosissaan tuossa empimisessään.

Nato-kysymys jakaa puolueet vastuullisiin ja populistisiin

Suhtautuminen Nato-kysymykseen erottelee jyvät akanoista niin Suomessa kuin Ruotsissakin. Sitä kautta erottuvat toisistaan yhtäältä realistiset ja vastuulliset puolueet ja toisaalta populistipuolueet. Vihreät ja Vasem-

mistoliitto ovat perinteisesti olleet kaikkea vastustavia vasemmistopopulistisia puolueita, jotka eivät ole osoittaneet tervettä harkintaa muissakaan kysymyksissä.

Ne voivat uppoutua rooliinsa myös Nato-kysymyksessä ja asettua vastustamaan Natoa pelkästään varmistaakseen selustansa siltä varalta, että prosessissa jokin menee myttyyn. Sitten ne voivat julistaa jälkiviisaasti olleensa oikeassa! Myös seisova kello näyttää kahdesti vuorokaudessa oikeaa aikaa. Tämä sopii vasemmistopopulistisille puolueille, jotka eivät halua kantaa poliittista vastuuta. Mutta ne eivät saa myöskään kunniaa oikeasta päätöksestä.

Natoon liittymistä kannattavat varauksettomasti vain Kokoomus ja RKP. Kokoomus otti asian ohjelmaansa jo vuonna 2004. Nähdäkseni myöskään Perussuomalaisessa puolueessa ei pitäisi olla epäselvyyttä siitä, että Suomen tulisi olla Naton jäsen. Keskustelu olisi syytä tarkentaa vain siihen käytännölliseen kysymykseen, kuinka tämä tulos saataisiin nopeasti ja ongelmitta aikaan.

Vasta-argumentiksi ei kelpaa väite, että suomalaisia varusmiehiä lähetettäisiin Naton operaatioihin mukaan. Sen estää laki, ja osallistujat olisivat palkattuja sotilaita, kuten IFOR-joukoissa ja YK:n rauhanturvaoperaatioissakin. Vasta-argumentiksi ei käy sekään, että Nato kuppaisi Suomen puolustusmäärärahat ja aseet. Tosiasia on, että Nato-maa Tanskalla oli esimerkiksi Irakin campaignissa vähäisemmät sotilasvoimat kuin Suomella on ollut Nato-johteisissa Afganistanin operaatioissa.

Naton jäsenyys ei tarkoita, että Suomeen tuotaisiin ydinaseita, eikä sitä, että täällä olisi välttämättä muiden maiden sotilastukikohtiakaan. Erinomaisen tietopaketin siitä, mikä Nato on ja mitä jäsenyys merkitsee, on julkaissut Suomen Atlantti-seura.[133]

Kannattaako Nato-kauppa?

Natoon liittymättömyys ei ole pidäke Venäjälle, vaan liittoutumattomuus voi *a fortiori* houkutella hyökkäämään tänne niin kauan kuin se on mahdollista: ennakolta vaikuttavana varotoimena.

Natosta olisi Suomelle enemmän hyötyä kuin mahdollista haittaa, vaikka selvää onkin, että ilman vastavuoroisuutta mikään liittoutuminen ei ole mahdollista. Liittoutumisen myötä Suomen Puolustusvoimien uskottavuus kohoaisi, kun takeena oleva potentiaalinen voima lisääntyisi.

On luonnollista, että Nato ei ole ryhtynyt itseään ja palveluksiaan Suomelle erityisesti markkinoimaan, sillä liika innokkuus sotilasliiton puolelta pohjustaisi sille huonon neuvotteluaseman, jos sopimusta ryhdytään sorvaamaan. Tästä johtuu, että Suomella on säilynyt anojan rooli.

Samasta syystä Nato ei ole ryhtynyt tarjoamaan sotilaallista apuaan millekään liittokunnan ulkopuoliselle maalle. Puolustusliiton kyseessä ol-

lessa se ei olisi mahdollistakaan, mutta passiivisuutta edellyttää myös mahdollisen neuvotteluposition säilyttäminen.

”Avoimien ovien politiikka” merkitsee, että Suomen kutsuminen Naton jäseneksi puolustusliiton aloitteesta on epätodennäköistä. Mutta tie Natoon lyhenisi, mikäli Nato-maat neuvottelisivat etukäteen konditionaalisen sopimuksen siltä varalta, että Suomi jättäisi Nato-hakemuksen.

Suoranaisen vaaran prosessille muodostaa Turkki. Recep Tayyip Erdoğanin eilisellä puhelinsoittelulla Putinille on selvät syynsä, jotka eivät liity välttämättä vain Ukrainan sodan rauhanvälitystarjoukseen.[134] Vastavetona Suomen ja Yhdysvaltain yhteistyölle Venäjä voi painostaa Turkkia olemaan hyväksymättä Natoon lisää jäseniä.

Nato-konsultaatioiden rinnalla kohoavat arvoltaan nyt käynnissä olevat neuvottelut Suomen, Ruotsin ja Yhdysvaltain puolustusyhteistyöstä. Se voisi koskea koko Pohjolaa tai Pohjoismaita, joista Biden puhui Niinistön kanssa Washingtonissa.

Kahdenvälinen sopimus Suomen ja Yhdysvaltain puolustusyhteistyöstä ei ole Nato-jäsenyyden vastakohta tai poissulkeva vaihtoehto, mutta se voi toimia perustana myös Naton jäsenyydelle. Natoa suppeamman puolustusyhteistyön etuna on, ettei päätösten tekemiseen tarvita Natolle tyypillistä kankeaa organisaatiota, ja Yhdysvalloille voi riittää vastasuoritteeksi, että Suomi lähestyy määrätietoisesti Natoa.

Venäjä puolestaan ei voisi paheksua Natoon liittymistä, sillä Suomen liittoutumaton status muodollisesti säilyisi. Tähän puolustusyhteistyön kehittämiseen sisältyy jo sinänsä eräänlainen turvatakuu, niin kuin Yhdysvalloista tehtyihin asehankintoihinkin.

Turvatakuun käsite on kelluva merkitsijä, joka voi koostua monesta asiasta. Käytännössä jo F-18- ja F-35-koneiden hankintaan liittyvät ylläpitosopimukset ovat turvatakuiden osatekijöitä.

Toivotan menestystä Antti Kaikkosen (kesk.) matkalle Yhdysvaltoihin. Nyt kannattaa laittaa tupailtojen suomettuneet soraäänet hetkeksi mutingiin.

Tiistaina 8. maaliskuuta 2022

UKRAINAN SODAN UHAT SUOMELLE – PAKOLAISUUS ON HYBRIDISODAN HYPPYMIINA

Ylen uutistoimituksen haastattelemat asiantuntijat valittelivat hiljattain, että Ukrainan sota voi laajentua maan rajojen ulkopuolelle, myös Suomeen.[135] Sanoisin niin käyneen jo nyt. Kriisi laajenee, kun sen osapuolet levittäytyvät toisiin valtioihin.

Ilta-Sanomat kirjoitti hetki sitten, että Allegron kyydissä Suomeen saapuu Venäjän kansalaisia hakemaan täältä turvaa.[136] Vaikka ukrainalaiset

saavatkin matkustaa HSL:ssä nyt pelkällä passillaan, ei Helsinkiä pidä kansoittaa Moskovan-junassa tulleilla venäläisillä. ”Huolestuneisuus” ei ole pakolaisuuden eikä turvapaikan peruste kummallekaan sodan osapuolelle.

Helsingin Sanomat puolestaan paheksui Suomessa mahdollisesti kasvavaa Venäjän-vastaisuutta, jota toimittaja nimitti ”russofobiaksi”.[137] Fobiasta (eli sairauden tapaisesta kammosta) ei liene kyse. Ei myöskään ennakkoluuloista, vaan kokemusten opettamista *ennakkotiedoista.*

Toimittajan kannattaisi ensin pohtia, olisiko suomalaisten torjuvaan asenteeseen jotakin *syytä*, ennen kuin antaa sormiensa juosta näppäimillä ajatustaan nopeammin. Oman maamme ja kansallisen etumme puolustaminen ei ole Helsingin Sanomien syyttelemää ”hyväksyttyä rasismia”, vaan rationalismia.

Yleisradion haastattelema tendenssitutkija puolestaan arvioi venäjänkielisten saavan osakseen syrjintää ja suomalaisten penseyden ärsyttävän heitä.[138] Ilta-Sanomat valittaa venäjänkielisten kokemasta ”vihapuheesta”.[139] – Kuka tässä oikeastaan ärsyttää ja pelottaa *suomalaisia?*

Suomeen tuleville venäläisille pitäisi viestittää, että myöskään täällä te ette ole turvassa: nimenomaan teidän läsnäolonne vuoksi Putin voi hyökätä seuraavaksi tänne.

Pakolaisongelma kiihtymässä ylikierroksille

Venäjän ulkopolitiikkaan sisältyy Krimin sodan ajalta periytyvä periaate, jonka mukaan Venäjä puolustaa kansalaisiaan myös maansa rajojen ulkopuolella. Sitä mukaa kun venäläiset onnistuvat aiheuttamaan eripuraa Suomessa ja *omassa suhteessaan* suomalaisiin, Venäjän hallinto saa verukkeen kanuunoiden kääntämiseen Suomeen.

Totuus on, että suuri venäläisvähemmistö tarjoaa Putinille poliittisen vivun, ja siksi venäläisten laaja läsnäolo ei ole toivottavaa. Jokainen Ukrainan sodan vuoksi Suomeen tullut maahanmuuttaja on syöttö Putinin lapaan, sillä pakolaisten vastaanottaminen helpottaa valloittajan työtä. Vastaavasti jokainen, joka edistää maahanmuuttoa, pelaa Putinin pussiin ja vaikeuttaa suomalaisten toimeentuloa maassamme.

Asetelma on samanlainen kuin maahanmuuton ongelmissa yleensäkin. Nyt uhka tulee vain entistä lähemmäksi. Tästä johtuu, että kaksoiskansalaisjärjestelmä olisi lopetettava heti. Samoin venäläisten kiinteistöjen ostaminen ja omistaminen Suomessa pitäisi kieltää.

Valmiuslaki, joka mahdollistaa pakolaisjonojen katkaisemisen raja-asemilla, olisi saatava vihervasemmiston vitkuttelusta huolimatta vihdoinkin valmiiksi ja voimaan. Hallitusta voi syyttää siitä, ettei se ole laittanut asian vuoksi tikkuakaan ristiin.

Myös suomalaiset pakotetaan Ukrainan sodan uhreiksi

Jokainen Venäjältä tai Ukrainasta tuleva olisi tutkittava tarkoin, sillä joukossa voi olla myös desantteja ja itäukrainalaisia kapinallisia, joiden aikeet voivat olla terroristisia. Myös matkan tarkoitukset olisi läpivalaistava.

Nyt Maahanmuuttovirasto toimii kuitenkin aivan toisin ja toivottaa kaikki Ukrainan suunnalta tulevat tervetulleiksi ilman tutkintaa, ja suuri osa heistä on kadonnut Suomeen jättämättä tutkinnan mahdollistavaa turvapaikkahakemusta.[140] Venäläiset eivät ole Suomelle vain mahdollinen uhka tai uhkaava mahdollisuus, vaan molemmat.

Ukrainasta puolestaan on vaarassa tulla Irakista ja Syyriasta paenneita suurempi joukkio. Kaiken humanitaarisen hyminän keskellä olisi huomattava, että sodan molempien osapuolten levittäytyminen Suomeen vetää meidät itsemme lähemmäksi Ukrainan konfliktia. Suomalaisista itsestään tulee Ukrainan sodan uhreja siksi, että meidät pakotetaan taaskin maksamaan muualla syntyneiden ja itsestämme riippumattomien konfliktien kuluja kasvavina vastaanotto-, toimeentulo-, sosiaali-, terveys-, ravinto- ja asumiskuluina.

Ukrainalaiset saavat vastaanottorahaa 323 euroa kuukaudessa, ja maahamme saapuva halpatyövoima vie pitkän päälle myös työpaikkoja suomalaisilta. Lisäksi suomalaiset kärsivät sotainflaation seurauksista ja Venäjän-viennin sekä sijoituspääomien menetyksistä. Valtion velkakuorma kasvaa tuhoten hyvinvointivaltiomme ja tulevaisuutemme.

Venäjä on ampunut alas muun muassa kansallisen lentoyhtiömme Finnairin, joka laittoi kaiken yhden kortin varaan, eli Aasian-liikenteeseen. Venäjän suljettua ilmatilansa Finnair menetti 24 tunnin rotaatiolentämiseen liittyvät valtit, ja valtavat konehankinnat jäävät käyttämättä.

Perin juurin virheellisestä strategiasta kärsii myös Finavia, jonka suuruudenhullut miljardi-investoinnit Helsingin ja Vantaan lentoasemaan pysynevät autioina myös koronakriisin jälkeen. Tappiot kansantaloudelle ovat kauheat, ja viimeisetkin toiveet valtiomme talouden pelastamisesta koronakriisin pahentamasta velkakurimuksesta sulivat Putinin hyökkäykseen.

Aseellinen konflikti vaanii nurkan takana

Sotilasasiantuntijat ovat moneen kertaan toistelleet, että meitä eivät juuri nyt uhkaa Venäjän asevoimat. Mutta tämä onnentila ei kestä välttämättä kauaa. Venäjä huoltaa toisessa maailmansodassa valtaamaansa Königsbergin aluetta (nykyiseltä nimeltään Kaliningradia) erittäin kapean Itämeren-ilmakäytävän kautta.

Ei ole ainoastaan mahdollista vaan suorastaan todennäköistä, että seuraavaksi Venäjä ryhtyy avartamaan merinäköalojaan Suomenlahdella. Siltä Suomen pelastanee vain Venäjän mahdollisuus joutua konfliktiin Yhdysvaltojen kanssa tai se, että Putinin valta Venäjällä kaatuu ennen ensi kesää jonkinlaisen palatsivallankumouksen tai kansannousun kautta.

Ikävä totuus on, että Venäjän nykydoktriinin mukaista on käyttää sotilaallista voimaa poliittisten tarkoitustensa saavuttamiseksi aina kun se on tarpeen ja mahdollista. Tämä tarkoittaa, että maa aloittaa ja käy sotia, jos ne *kannattavat* ja ovat sen etujen mukaisia.

Suomen ulkopolitiikan pyrkimys miellyttää Venäjän näkemyksiä on romuttunut kokonaan Venäjän hyökättyä Ukrainaan ja osoitettua raakuutta veljeskansaansa kohtaan. Venäjä ei pidättäydy voimankäytöstä Suomea vastaan siksi, että olemme sille suopeita, vaan siksi, että sotimiselle täällä ei ole toistaiseksi esiintynyt tarvetta.

Tarvetta voi kuitenkin esiintyä aivan pian. Mikäli Ukrainan konflikti leviää Itämeren alueelle, Venäjä ei hyökkää Baltian maita vastaan, sillä ne kuuluvat Natoon. Sen sijaan Venäjä käyttää sotilaallista voimaa Suomea vastaan, sillä siihen ei liity vaaraa, että Nato ryhtyisi vastatoimiin. Olemme siis Venäjän tulilinjalla heti seuraavina siinä tapauksessa, että Ukrainan kriisi laajenee.

Mitä pitäisi tehdä?

Nato-jäsenyyden kannattajien argumentit ovat oikeita sikäli, että Suomen *liittoutumattomuus* kannustaa Venäjää hyökkäämään Suomeen. Silloin olemme yksin ja pulassa. Naton vastustajien argumentit puolestaan ovat vääriä sisältäessään oletuksen, että Venäjä alkaisi painostaa Natoon liittynyttä Suomea. Vaihtoehtoja on käytännössä kolme:

1. *Suomi tekee päätöksen Natoon liittymisestä*, jolloin Venäjällä on motiivi hyökätä Suomeen, mutta Moskovan kalkulaattorit osoittavat negatiivista tulosta ja Naton vastavoima sekä Suomen Puolustusvoimat ennakolta estävät hyökkäyksen pelotevaikutuksellaan.
2. *Suomi pitkittää Nato-keskustelua, mikä käytännössä tarkoittaa kielteistä ratkaisua*. Siinä tapauksessa suomalaiset menettävät Nato-optionsa ja Venäjä ehtii tehdä vähintään Nato-jäsenyyden estävän hybridioperaation kansanäänestyksen aikana. Tämän vaihtoehdon todennäköisyys kasvaa päivä päivältä.
3. *Suomi päättää olla hakematta Naton jäsenyyttä*, jolloin Venäjän kannattaa haastaa maamme koko itsenäisyys sekä pyrkiä asevoimilla varmistamaan, ettei Suomi myöhemminkään hae liittokunnan jäseneksi.

Viimeksi mainittu vaihtoehto on pahin, ja sen todennäköisyys kasvaa, mikäli Ruotsi liittyy Natoon. Tästä seuraa, että liittosopimus Naton tai (inkl.) Yhdysvaltain kanssa olisi saatava voimaan viipymättä.

Päivitys 9.3.2022

Yleisradion toimittaja Satu Helin julkaisi Ylen verkkosivuilla ”analyysiksi” sanotun jutun ”Eurooppa pelkäsi pakolaiskriisiä – nyt Ukrainasta tuli enemmän pakolaisia kuin Syyriasta, eikä kukaan ole huolissaan”. – Vai ei kukaan?

Päivitys 16.3.2022

Venäjän Suomen-suurlähetystö pyysi tänään Twitterissä, että Suomessa asuvat venäläiset kantelisivat Suomessa kohtaamastaan syrjinnästä Venäjän viranomaisille. Eipä siinä kauaa mennyt. Ilta-Sanomien haastattelema tutkija kehotti sitten suomalaisia pidättäytymään kaikesta venäläisiin kohdistuvasta kritiikistä, joka voitaisiin tulkita syrjinnäksi.[141]

Tosiasiassa ongelmana ei ole suomalaisten asennoituminen, vaan Venäjän Suomelle ja muille maille aiheuttama uhka. Tästä nähdään, että venäläisvähemmistö tarjoaa Putinille aseen käteen, ja Venäjältä tullut maahanmuutto on Suomelle ongelma. Venäjän viranomaisten kannattaisi olla huolissaan omien kansalaistensa pahoinpitelyistä ja murhista sekä veljeskansansa tappamisesta, eikä suomalaisten toimista omassa maassamme.

Torstaina 10. maaliskuuta 2022

PATA JA KATTILA KILPASILLA – MUSTA KYLKI KUMMALLAKIN

Euroopan unionin hyväksymiin oikeusvaltioperiaatteisiin sisältyy, että viranomaisten ei pitäisi vastata kansalaisten heistä esittämään arvosteluun ensisijaisesti oikeudellisin keinoin. Suomen syyttäjälaitos on kuitenkin tehnyt tästä useita poikkeuksia, jotka ovat viime aikoina muodostuneet suoranaiseksi linjaksi.

Ei ole pitkäkään aika, kun valtakunnansyyttäjä veti käräjille kansanedustaja Päivi Räsäsen (kd.) hänen hämähäkinseittien verkottamista homopuheistaan. En kannata Räsäsen näkemyksiä, mutta pidän vapaata mielipiteiden ilmaisemista tärkeänä, jotta ihmiset saavat tietää, mitä kansanedustajat ajattelevat.

Jokin aika sitten oikeustieteen professori Tuomas Ojanen sai arvovallallaan virallisen syyttäjän haastamaan oikeuteen keskustalaisen kansan-

edustajan Mikko Kärnän, joka oli Ojasen mielestä antanut väärän kuvauksen professorin työskentelystä eduskunnan valiokunnassa.[142]

Aivan äskettäin valtakunnansyyttäjä määräsi esitutkinnan kansanedustaja Ano Turtiaisen tviittauksesta, jossa hän oli luonnehtinut muuatta rikosylikomisariota "munattomaksi nillittäjäksi".[143] Kansanomaisen karkea ilmaus ehkä, mutta aluesyyttäjä oli pitänyt epäiltyjä kunnianloukkauksia vähäisinä.[144]

En ole innostunut Turtiaisen näkemyksistä enkä kuulu hänen edustamaansa VKK:hon, mutta katson, että syyttäjälaitoksen puuttuminen kansanedustajan sanomisiin rajoittaa tuossakin tapauksessa olennaisesti kansanvaltaa ja loukkaa sananvapautta sekä muita demokraattisen yhteiskunnan perusperiaatteita.

Kansanedustajan asemassa pitäisi voida sanoa, mitä hyväksi katsoo. Etenkin viranomaisvallan ja asiantuntijavallan tulisi kestää kohtaamansa arvostelu, vaikka se olisi sisällöltään virheellistä.

Kun valta alkaa horjua, se kiristää otettaan

Viranomaisilla ja asiantuntijoilla, kuten poliisijohtajilla ja professoreilla, on mahdollisuus vastata itseään koskevaan henkilökohtaiseenkin kritiikkiin julkisessa keskustelussa ilman, että asiasta täytyy tehdä kansalaisyhteiskunnan ja viranomaisvallan välistä arvovaltakysymystä.

Jos yhteiskunnalliset mielipide-erot kanavoidaan oikeuslaitoksen kautta normatiiviseksi rankaisuvallan käytöksi, on näin syntyvällä vastakkainasettelulla kansalaisyhteiskuntaa repivä ja luottamusta vähentävä vaikutus. Mikäli poliittisia keskusteluja alkaa leimata rangaistusten uhka, kansalaiset säikähtävät, ja käynnistyy hiljaisuuden spiraali, jossa ihmiset harjoittavat itsesensuuria. Yleistyvää käytäntöä kirjatessaan lainsäätäjä puolestaan syventää mykkyyden kuilua.

En tarkoita, ettei viranomaisilla pitäisi olla oikeuksia. Mutta viranomainen on lähtökohtaisesti palvelijan asemassa hallituksen ministereistä (*minister*, lat. = palvelija) alkaen. Viranomaiset ovat myös vallankäyttäjiä, ja heidän valtaansa pitää rajoittaa. Jos viranomaiset saavat tuekseen oikeuslaitoksen (joka myös on viranomainen), lähestytään DDR:stä tunnettua yhteiskuntakäytäntöä, jossa kansalaiset voivat ainoastaan hävitä viranomaisvallan kanssa syntyvät konfliktit. Kansanedustaja puolestaan ei ole viranomainen vaan luottamushenkilö: kansan edustaja.

Sanktioiden uhka vääristää poliittisen keskustelun

Vireillä olevissa oikeudenkäynneissä ei tule näytetyksi, paljonko viranomaisvaltaa tai asiantuntijahenkilöitä saa arvostella. Oikeuden päätökset

synnytetään pelkästään normatiivisessa viitekehyksessä, jota varjostaa rangaistusten uhka. Sanktioiden uhan alla puolustus joutuu perääntymään ja puhumaan omaksi edukseen sekä pyörtelemään näkemyksiään, jotka voivat olla myös perusteltuja.

Ainakaan käräjöinti ei edistä osapuolten välistä eikä yhteiskunnallista ymmärrystä. Kyseisistä erimielisyyksistä pitäisi keskustella poliittisessa ja tieteellisessä puherekisterissä eikä normatiivisessa viitekehyksessä, jossa totuudella on taipumus paeta seinänrakoihin. Tuomiot puolestaan ohjaisivat lainkäyttöä tavalla, joka olisi poliittiselle sanankäytölle kohtalokasta, jopa tuhoisaa.

Suomen perustuslaissa on selvä ennakkosensuurin kielto, mutta jälkikäteen vaikuttava rikosoikeudellinen sensuuri kiertyy ennakolta vaikuttavaksi pelotevaikutuksensa kautta. Näin katoaa yhteiskunnallisen totuuden pidäkkeetön ja kriittinen tavoittelu.

Syyttely kertoo luottamuskadosta

Aikana, jolloin sosiaalinen media täyttyy eripuraisesta argumentaatiosta, olisi syytä luottaa kirjajulkaisuihin, esimerkiksi teokseeni *Totuus kiihottaa*, jossa etsin tieteellisiä selityksiä mediaa halkoviin luottamusrailoihin. Eripura alkaa kansanryhmien välisistä ristiriidoista, joiden juurisyyt perustuvat monikulttuuri-ideologiaan ja maahanmuuttoon. Ne ovat johtaneet identiteettipoliittiseen ryhmittymiseen ja edunvalvontaan sekä laajentuneet mediassa käytäväksi kamppailuksi totuudesta, jopa suoranaiseksi informaatiosodaksi.

Esitin teoksessani analyysin siitä, millä tavoin sensuuri johtaa yhteiskunnallisen luottamuksen katoamiseen, median totuuskriisiin ja vallankäytön legimaatiokriisiin. Perinteinen luokkastrateginen kuilu on siirtynyt informaation hallintaan liittyväksi kamppailuksi.

Media vastasi esittämääni mediakritiikkiin peiteuutisilla ja vastauutisilla, joiden sisältämillä epämääräisillä ja paikkansa pitämättömillä naisvihasyytöksillä pyrittiin hautaamaan kirjani todellinen sisältö. Asiaa käsiteltiin lähinnä Twitterissä ja tutkimuksessa arvostelemieni medioiden omilla kynänkäänteillä. Ei huomattu, että mediatutkimuksen merkityksestä ei pidä päättää medioissa, joilla on oma lehmä ojassa. Kukaan ei kysynyt, millainen vääryys pesiytyi tuohon vääristelevään arviointiin.

Sosiaalisen median kakofoniassa on syytösten ryöppyä luonnollisesti vielä mahdottomampi kontrolloida kuin median harjoittamaa agendajournalismia. Se puolestaan elää skandalisoinneista ja itse lavastamistaan kohuista. Tämä ei kuitenkaan tarkoita, ettei median valheellisuutta tai tarkoitushakuisuutta pitäisi voida paljastaa.

Vaarallista on, jos kansalaisia aletaan tuomita toimittajien kritisoimisesta, sillä toimittajat itse esittävät usein häikäilemättömän panettelevia

arvioita toisista ihmisistä, ja sen he tekevät valtavirtamedian suojaamista bunkkereistaan. *Woke*-vaikuttaminen ja *cancel*-aktivismi eivät ole vain sosiaalisessa mediassa toimivien verkkovandalistien ja maineterroristien aikaansaannoksia. Niihin syyllistyvät valtavirtamedian ammattitoimittajat aina, kun se on heidän oman etunsa mukaista.

Toimittajien sananvapauden ei pidä olla yhtään entistä laajempaa, vaikka viime aikoina on esitetty vaatimuksia journalististen rajoitusten vähentämiseksi ja median itsekontrollin kaventamiseksi.[145] Erivapaudet rikkoisivat pahoin yhdenvertaisuusperiaatetta. Päätoimittajien yhdistyksen kannanotot, joiden mukaan myöskään ”kertomatta jättäminen ei rajoita sananvapautta”,[146] ovat tieteen näkökulmasta aivan absurdeja. Sananvapauteen sisältyy vastaanottajien oikeus saada oikeaa tietoa kaikkien kanavien kautta.

Olisi mielenkiintoista tietää, mitä Päätoimittajien yhdistyksessä ajatellaan valistusfilosofi Jean-Jacques Rousseaun ajatelmasta, jonka mukaan ”valehtelu on vaikenemista totuudesta, joka tulee lausua julki”.[147] Kun valheesta on tullut yleiskäytäntö, ollaan tilanteessa, jossa ”valehteleminen ei ole mitään muuta kuin maksamista väärällä rahalla henkilölle, jolle ei ole mitään velkaa”.[148]

Maalittamisen sanktioiminen olisi sanankäytön depersonifikaatiota

Kansalaisten esittämällä arvostelulla ja palautteella on tärkeä demokratiaa ja oikeusvaltiota ylläpitävä rooli. Mikäli kritiikin kohteita ei saisi enää nimetä, vaan arvostelu määriteltäisiin viranomaisten toimesta ”maalitukseksi”, menisi pohja viestien tulkitsemiselta persoonallisten ominaispiirteiden kautta. Näin peitettäisiin se, mistä yhteiskunnallisista positioista kritiikkiä esitetään ja millaisessa asemassa oleviin se kohdistuu.

Maalitukseen liittyvät syytökset ja kohteiden nimeämiseen liittyvä kieltäminen merkitsisivät keskustelun depersonifikaatiota: henkilökohtaisuuden kieltämistä. Filosofia kuitenkin on hyvin henkilökohtaista, ja sitä tehdään koko persoonalla. Viestien tulkitseminen ja ymmärtäminen edellyttävät sekä lähettäjien että vastaanottajien persoonallisten ominaisuuksien arviointia.

Huonot tai joidenkin mielestä loukkaavat kuvaukset eivät ole kansanryhmää vastaan kiihottamista, mikäli niihin ei sisälly kehotusta rikolliseen tekoon, uhrit puuttuvat ja kukaan ei tosiasiassa kiihotu, toisin sanoen näyttö puuttuu. Kielteisten kuvausten kieltäminen tekisi mahdottomaksi esittää arvostelua myös silloin, kun kohde on arvostelunsa ansainnut.

Maalittamiseen liittyvät syytökset eivät ainakaan toistaiseksi perustu lakiin, sillä laissa ei ole maalituksen käsitettä. Kyseessä on ’vihapuheen’ tapainen kelluva merkitsijä, jonka sisältö voidaan määritellä monella ta-

valla. Sen vuoksi kumpaakaan käsitettä ei pitäisi sisällyttää mihinkään lakiin. Muussa tapauksessa tulos vastaisi klassista esimerkkiä leväperäisesti laaditusta laista: ”Kaikki konnat linnaan!”

Mitä henkilökohtaiseen kunniaan tulee, jokainen kunniallinen ihminen huolehtii kunniastaan itse, eikä ihmistä saastuta se, mitä hän joutuu vastaanottamaan, vaan se, mitä hänestä itsestään lähtee ulos.

Perjantaina 11. maaliskuuta 2022

MIKSI EDUSKUNTA VITKASTELEE NATO-KANNAN MUODOSTUSTA?

Vihervasemmistolainen hallitus ei todennäköisesti tee aloitetta Suomen turvallisuuspoliittisen linjan avaamisesta eikä esitä Nato-jäsenyyden hakemista, paitsi ehkä äärimmäisessä pakkotilanteessa. Tämä johtuu kahdesta asiasta: vasemmistopuolueiden kannanmuodostus on juntturalla ja hallitus ei halua kantaa vastuuta, mikäli jokin menee vikaan ja Venäjä protestoi asiaa vastaan.

Niinpä puhemies Matti Vanhanen (kesk.) teki hallitukselle aloitteen Nato-jäsenyyttä linjaavasta ”selonteosta”.[149] Vuoden 2020 lopussa hyväksytty turvallisuuspoliittinen selonteko[150] on edelleen voimassa, mutta muuttuneessa tilanteessa tarvittaisiin uusi. ”Muuttunut tilanne” suurentaa nähtäville shakin pelaajien klassisen probleeman, jossa yksi siirto muuttaa pelin aivan kokonaan.

Vaikutus oli jättiläismäinen. Se osoittaa, miten syvällä *status quon* tainnuttamassa unessa valtakunnan vahtikoirat elivät, vaikka Venäjän varustautuminen ja sen tarkoitukset olivat selvästi näkyvissä jo vuodesta 2008 ja viimeistään vuodesta 2014 asti. Uusien tilannekuvien laatiminen on työn ja tuskan takana silloin kun asioista pitäisi päättää poliittisin motiivein tai niistä huolimatta.

Ulkoinen turvallisuus ei tosin ole puolueideologinen asia, ja yhteisen vihollisen kyseessä ollessa keskinäinen ystävyys löytyy puolueidenkin kesken yleensä äkkiä. Miksi sitten selontekoa aletaan suunnitella ja valmistella tällaiseen paikkaan?

1. Eduskunnan selonteon voidaan katsoa vastaavan Nato-jäsenyyden vaatimaa *laajaa kansallista konsensusta*. Jos puolueet tulevat valiokuntien loimukoivuovien takaa ulos yksimielisinä, voidaan konsensuksen katsoa löytyneen, eikä kansanäänestystä tarvita.
2. Vitkastelemalla eduskunta voi varata itselleen tilaisuuden *odottaa*, jospa tapahtuisi ihme ja Putinin hallinto syrjäytettäisiin ja olot Venäjällä palautuisivat ennalleen. Venäläisessä kulttuurissa ja Hollywood-elokuvissa kun on tapana, että aina silloin tällöin joku Radzu-

kovits radikalisoituu ja sitten kukistetaan, minkä jälkeen kaikki suutelevat toisiaan.

3. Taktinen hidastelu pelaa kuitenkin Putinin pussin: put in! Ratkaisun siirtäminen on siis sama kuin sanoisi Natolle ”ei”, sillä lopputulos on samanlainen: Suomi ei kuulu Natoon. Niinpä hidasta valmistelua kannattavat ne, jotka yleensäkin eduskunnassa vastustavat Natoa.[151] Myös tämä voi olla syynä hidasteluun.
4. Yksi syy hitaaseen etenemiseen voi olla asiantuntijatiedon muodostuksessa. Sotilasasiantuntemuksen ja ulkopoliittisen tiedustelun verkkaisuuteen vetoaminen on vaikuttaa kuitenkin verukkeelta, sillä Suomen, Venäjän ja Naton välisten suhteiden analysoimiseen on ollut kymmeniä vuosia aikaa, eikä asian arvioiminen ole mitään väitöskirjan tiedekuntakäsittelyä. Muistiot ovat kenraalien kassakaapeissa jo valmiina asehankintalistojen vierellä.
5. Komiteamietintövalmisteluun poliitikot vetoavat aina silloin, kun he haluavat välttää vastuun linjan vetämisestä. Asiantuntijaelimissä vastuu jakautuu ja katoaa, jolloin poliitikot voivat vetäytyä ”huolellisen valmistelun” taakse piiloon. Näin selittyy, miksi kenelläkään johtavalla poliitikolla ei ole selvää Nato-kantaa, vaikka muutoin he kyllä pyrkivät vaikuttamaan kaikkeen. Varovaisuutta he puolustelevat väitteellä, etteivät he halua auktoriteetillaan vaikuttaa asiantuntijatyöhön, vaikka oikeasti he peittelevät rooliaan siltä varalta, että päätöksen teossa jokin menee vikaan.
6. Hyytävin selitys jahkailulle on, että *Nato-ovi onkin kiinni*. Siitä kertovat kanki-Kaikkosen terveiset, joiden mukaan nyt ei ole oikea aika hakemuksen postittamiselle.[152] Washingtonissa on siis vaihdettu vihreät valot keltaiselle ja sanottu: odota! Sitten Niinistö soittelee hädissään Putinille.[153]

Sekä Natossa että Venäjällä osattaneen nauraa *suomalaisille*, jotka hakevat palovakuutusta vasta kun naapurin talo on tulessa. Suomi on jälleen yllätetty housut kintuissa aiempien hallitusten typeryyden vuoksi. Matti Vanhanen oli itse pääministerinä vuosina 2003–2010, jolloin Nato-hakemus olisi voitu suotuisasti tehdä rauhan oloissa. Vuonna 2004 hän vain sanoi, että ”Nato-optio on säilytettävä”.[154] Miten muuten olisi voitu menetelläkään, sillä se muu olisi ollut kaatumista Venäjän syliin?

Baltian maat olivat liittyneet Natoon 2004, mutta ulkoministerinä vuosina 2000–2007 ja 2011–2015 toiminut Erkki Tuomioja (sd.) ja presidentti Tarja Halonen (sd.) estivät Suomen liittymisen sillä perusteella, ettei Suomi halua leimautua ”Pohjois-Baltiaksi”. Hän sai Putinilta lahjaksi kissan (kissa on syytön).

Kokoomus linjasi vuonna 2004, että puolue tavoittelee Naton jäsenyyttä. Tämä oli isänmaallista. Jos Suomessa ei olisi ollut yhtäkään puoluetta, jol-

la tavoite on ohjelmassaan, Nato-optio olisi sulanut pois poliittisilta markkinoilta kokonaan.

Vaaliruhtinas Niinistö ilmeisesti tuntee kolmannen puuttuvan tekijän säännön: Jos jotakin saa nopeasti ja se on hyvää, sitä ei saa halvalla; jos jokin on hyvää ja se on halpaa, sitä ei saa nopeasti; ja niin edelleen. Siksi hän vaatii, että selonteko laaditaan ”ei viivytellen mutta huolella”.[155] Nyt asiaa aiotaan märehtiä eduskunnassa toukokuun loppuun asti.

Matti Vanhanen sanoo, että ”tällä tarjotaan eduskunnalle mahdollisuus käydä aito keskustelu ilman ennakkositoutumista siihen, mikä lopputulos on”.[156] Hän tähtää eri puolueita edustavan parlamentaarisen työryhmän asettamiseen samaan tapaan kuin laadittaessa turvallisuuspoliittisia selontekoja.

Mikäli käsittely todellakin venyy toukokuun lopulle tai jopa kevätistuntokauden loppuun, toisin sanoen juhannukseen, jolloin edustajat jäävät kesälomille, voimme sanoa hyvästi Natolle. Se on varmaan tarkoituskin, jotta kansalle ei paljastuisi, että mitään Nato-optiota ei enää ole.

Sitten hallitus voi keskittyä käsittelemään ”Suostumus2018”-aloitetta. Sen ideahan on, että seksuaaliseen kanssakäymiseen tarvitaan selvä suostumuksen ilmaus. Pelkkä mykistyminen ei ole ”kyllä”, mutta myöskään hiljaisuus ei ole ”ei”. Hallitus voisi ottaa omista näkemyksistään opikseen, sillä Nato-kysymyksessä hiljaisuus on Natolle ”ei”, ja nyt tarvittaisiin selvä ”kyllä”.

Mikäli sitä ei tule, kansanedustajat pääsevät jatkossa lomailemaan Krimille ja voivat sanoa Putinin tela-ajoneuvoille ”tervetuloa”. On kuivat kesäkelit ajella Alakurtista Ouluun.

Sunnuntaina 13. maaliskuuta 2022

VIHERSIIRTYMÄN KIIREHTIMINEN ON ENERGIAPOLIITTINEN KAKSOISVIRHE

Vihervasemmistolainen hallitus on asettanut Suomen tavoitteeksi hiilineutraaliuden vuoteen 2035 mennessä. Muiden maiden edelle kiirehtiminen on perin juurin virheellistä ja yhdenvertaisuutta rikkovaa politiikkaa, sillä EU:n yhteinen tavoite on vuodessa 2050.

Maamme energiatehokkuus on eurooppalaisittain vertaillen hyvä, joten meillä ei ole mitään syytä tehdä ilmaston hyväksi nykyistä enempää ennen kuin muut maat laittavat omat tonttinsa kuntoon.

Normiruuvien kiristely Suomessa johtaa hiilivuotoon ja teollisuuden sekä työpaikkojen pakenemiseen Kiinaan, joka sai Pariisin ilmastosopimuksessa oikeuden lisätä hiilidioksidipäästöjään vuoteen 2030 asti. Tämän edun maa käyttää häikäilemättä hyväkseen, vaikka ilmastonsuojelun piti olla yhteinen asia.

Suomessa taas ovat Euroopan ympäristöystävällisimmät hiilivoimalat. Niiden alas ajaminen on vihersiirtymäksi sanotun energiavallankumouksen virhe numero yksi.

Nyt kun hiilivetyjen tuonti Venäjältä vaikeutuu Ukrainan sodan vuoksi, on esitetty vaatimuksia vihersiirtymän nopeuttamiseksi. Sanna Marinin (sd.) kannanotto, että ”vihreä siirtymä pitää tehdä koko Euroopassa nyt ennätyksellisen nopeasti”,[157] varmentaa vihersiirtymään liittyvän kaksoisvirheen.

Looginen totuus on, että *hiilivetyjen saannin vaikeutuminen ei osoita ensisijaisesti niiden korvaamisen tärkeyttä vaan niiden itsensä tarpeellisuutta*. Suomessa tarvitaan jatkossakin öljyä, maakaasua ja kivihiiltä. Niitä pitää voida myös käyttää, ja niiden hinta pitää saada nykyistä alemmaksi. Energiaomavaraisuuteen emme pysty, vaikka myös omavaraisuutta pitää lisätä vapauttamalla kotimaisen turpeen ja hakkeen käyttöä. Keskeinen ongelma ei ole, miten korvata hiileen perustuvat energialähteet, vaan se, miten saada Euroopan maiden suhde Venäjään poliittisesti normalisoiduksi ja tuonti kuntoon.

Talouspakotteita todennäköisesti jatketaan, vaikka sotatoimet loppuisivat ja Ukrainaan saataisiin rauha. Pakotteet jatkunevat niin kauan kuin Venäjän nykyinen hallinto istuu vallassa. Ongelman ainoa ratkaisu on vallankumous Venäjällä.

Vihersiirtymän paniikinomaisesta toimeenpanosta seuraisi niin huikea lasku, että se tuhoaisi Euroopan oman talouden, ja EU ajaisi itsensä umpikujaan. Siitä tulisi äärimmäisen kallista säästämistä, joka raunioittaisi eurooppalaisten ihmisten elämän. Siksi vihersiirtymän kiirehtiminen on nykyisessä tilanteessa täysin väärä reaktio. Mikäli jokin Italian kokoinen julkinen talous tämän tuloksena kaatuu, ei euroalueesta ole jäljellä kuin savuavat rauniot, ja Venäjä voittaa kauppa- ja energiasodan.

Hienon saksalaisen matkasaarnaajan Ursula von der Leyenin ”sielua ja spirittiä”[158] värisyttävät statementit, joilla julistaudutaan eroon Venäjän öljystä, hiilestä ja kaasusta,[159] vaikuttaisivat naurettavilta, elleivät ne olisi lapsellisuudessaan pelottavia. Sitä ne ovat varsinkin Saksassa, joka yrittää lunastaa läpikotaisen tyhmää ydinvoimasta luopumispäätöstään korvaamalla ydinvoimaa hiilellä.[160] Laskua EU:n ilmastopuheilla on ennestään jo 1000 miljardin verran.[161]

Hiilivetyjä pitää jatkossakin käyttää, ja niitä pitää tuoda Venäjän ohella Eurooppaan muualta. Koronakriisin, pakolaiskriisin, julkisen talouden rahoituskriisin ja sodanuhan aiheuttaman turvallisuuskriisin jatkoksi ei tarvita enää koko talouden perustan kyseenalaistavaa energiakriisiä, jota ihmisten kukkarot eivät kestä.

Jos hallitus pitää sairaalloisen pakkomielteenomaisesti kiinni ilmastopoliittisesta vihreästä siirtymästä, on ”hyvinvoiva” osa suomalaisista sen tuloksena toimeentulotuessa ja jotakin omistava toimeentulotukioikeudeton osa leipäjonoissa. Mikäli elinkeinoministeri Mika Lintilän (kesk.) en-

nuste toteutuu ja ruokakassin hinta kaksinkertaistuu,[162] se jakaa kansalaisia entistä pahemmin kahtia ja murentaa myös EU:n yksimielisyyttä, josta EU-liiderit olivat Ukrainan kriisin alkaessa tavattoman ylpeitä.

Vika ei ole kansalaisten, sillä maataloustuottajat eivät nykyisinkään saa maitotölkistä montaa senttiä, vaan vähittäiskauppa vetää välistä suurimman siivun. Kuluttajat maksavat rahan- ja rehunvihreässä siirtymässä kaiken, mutta kaupan porras ei liikevoitoistaan tingi. Kapina alkaa todennäköisesti pikemmin länsimaissa kuin kurjuuteen tottuneella Venäjällä.

Ei ainakaan minulla ole varaa eikä halua maksaa murkinoistani kaksinkertaista hintaa vain siksi, että slaavikansat kalistelevat aseitaan Kaukasuksella. Niin on ollut aina.

Päivitys 21.3.2022

Sen sijasta, että hallitus olisi huolissaan suomalaisten ihmisten elinkustannusten noususta, energian hinnan noususta, sotainflaatiosta ja ostovoiman katoamisesta, vihervasemmistolainen hallitus kaksinkertaistaa kehitysmaiden ilmastorahoituksensa ja syytää aina vuoteen 2026 asti yli 200 miljoonaa euroa vuodessa Kankkulan kaivoon.[163]

Sanon tämän selvääkin selvemmin: olen jo aiemmin määritellyt poliittiseksi päävihollisekseni Vihreät ja haluan, ettei Vihreitä koskaan enää päästetä Suomen hallitukseen eikä niiden pöytien ympärille, jossa tehdään taloutta ja tulevaisuutta koskevia ratkaisuja.

Lauantaina 19. maaliskuuta 2022

SOSIALISTINEN FEMINISTIHALLITUS KAATOI SAAVILLISEN RAHAA TURKKIIN JA MAKSOI ”TASA-ARVOSYILLÄ” SUOSIKKINSA VELKOJA

Naisten päivä ja tasa-arvon päivä lähestyvät, joten kerrataanpa hallituksen viimeaikaista pioneerityötä ”tasa-arvon” alalla. Näyttöä valtioneuvoston korruptoituneisuudesta syntyy joka päivä.

Iltalehti kertoi[164] joulukuussa 2021, että sosiaali- ja terveysministeriö oli ostanut velkaulosotossa[165] olevalta vihreiden entiseltä kansanedustajalta Jani Toivolalta noin 10 000 eurolla ”somenäkyvyyttä” Toivolan Instagram-profiilista, jotta tämä mainostaisi valtioneuvoston viime marraskuussa jakamaa ”tasa-arvopalkintoa”.

Pääministeri Sanna Marin oli marraskuussa 2021 luovuttanut jättiläismäisen suuren 300 000 euron suuruisen palkinnon *We Will Stop Femicide Platform* -organisaatiota edustaville turkkilaisnaisille Gülsüm Önalille ja Fidan Ataselimille.[166]

Oman ilmoituksensa mukaan järjestö pyrkii torjumaan ”naisiin kohdistuvaa väkivaltaa Turkissa”, ja Suomesta palkintolautakuntaan kuuluivat Eva Biaudet (r.) ja Matti Vanhanen (kesk). Vertailun vuoksi mainittakoon, että kirjallisuuden Finlandia-palkinto on vain 30 000 euroa, eli kymmenesosa Turkin naistyöhön tuhlatuista varoista.

International Gender Equality -palkinto maksetaan suomalaisten ihmisten varovaroista ”valtioneuvoston ja Tampereen kaupungin yhteistyönä”. Sen sanotaan olevan osa ”kestävän kehityksen Agenda 2030:n toimintaohjelmaa, jonka mukaan vahvistetaan naisten ja tyttöjen oikeuksia ja mahdollisuuksia”.[167] Ei siis miesten ja poikien oikeuksia ja mahdollisuuksia.

Turkkiin kipattu naispalkinto on aiemmin myönnetty Angela Merkelille ja naisten tasa-arvosta länkyttävälle *Equality Now* -organisaatiolle, mutta jostakin syystä tuo arvoissa mittaamattoman suuri rahakasa on jäänyt mediassa vähälle huomiolle. Ehkä toimittajienkin mieleen on hiipinyt epäilys, että puolueellinen keuhkoaminen naisten puolesta ei luo mitään tasa-arvoa vaan epäoikeudenmukaisuutta, niin kuin suosiminen yleensäkin.

Kenties yrityksenä oli myös piilotella julkisin varoin tapahtuvaa taloudellista voitelua, joka on Millennium-teknologiapalkinnon tavoin ritualisoitunut yhteiskuntavaikutuksiltaan mitättömäksi tuoden vain täytettä saajiensa kassakaappiin.

Kun myöskään suomalaisten veronmaksajien varoista pulitettu *International Gender Equality* -tasa-arvopalkinto ei saanut hurraa-huutoja miltään suunnalta, päätti sosiaali- ja terveysministeriö palkata rahan tarpeessa olevan Jani Toivolan markkinoimaan sitä Internetissä.

Iltalehden mukaan Jani Toivolalta ostettu kampanja maksoi ministeriölle 1 860 euroa. Se sisälsi yhden lyhyen ”feed-postauksen” ja kaksi ”storykokonaisuutta”, jotka olivat näkyvissä Toivolan Instagramissa vuorokauden. Tammi–helmikuussa 2021 tilatun Instagram-kampanjan lisäksi Toivola juonsi maaliskuussa tunnin mittaisen virtuaalipaneelin, jossa keskusteltiin perhevapaauudistuksesta ja sen tasa-arvovaikutuksista.

STM:n järjestämään virtuaalipaneeliin osallistuivat pohjoismaisen yhteistyön ja tasa-arvon ministeri Thomas Blomqvist (r.), sosiaali- ja terveysministeri Aino-Kaisa Pekonen (vas.) sekä työministeri Tuula Haatainen (sd). Toivola pyysi ja sai sossuraadin tunnin mittaisesta juontokeikasta 2 000 euroa.

Viime kesäkuussa Toivola toimi moderaattorina (siis käytännössä *woke*-sensorina) STM:n tasa-arvoyksikön suunnittelemassa ja sukupuoleen kytkeytyvään ”verkkovihaan ja -häirintään” liittyvässä konferenssissa, joka järjestettiin virtuaalisesti 10.–11.6.2021. Ohjelmaa oli yhteensä noin 10–12 tuntia. Toivola sai kahden päivän sensurointikeikasta 5 580 euroa, vaikka töitä tuskin tarvitsi tehdä. Tapahtuma ei saanut missään vähäisintäkään huomiota, eikä sen yleisömenestyksestä ole näyttöä. Palvelun hinnasta ei STM:n Iltalehdelle toimittamien asiakirjojen mukaan neuvoteltu, vaan ministeriö maksoi sen, mitä Toivola sähköpostiviestissään pyysi.

Näin ministeriö maksoi asuinpaikkansa valehdelleen[168] ja eduskunnan taksinkäyttöennätyksen[169] tehneen nykyisen tukisukankuluttaja Toivolan velkoja. STM:n hankintaa ei myöskään kilpailutettu.

Vertailun vuoksi vihervasemmiston hallitsema opetus- ja kulttuuriministeriö peri raivokkain ottein mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* julkaisijalta Suomen Perustalta valtionapuja takaisin 10 200 euroa sillä verukkeella, etten ollut ”edistänyt tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta” ja että muka esitin ”sukupuolista häirintää” ja ”naisvihaa”.

Totuus on, että feminismin kritiikki ja tasa-arvopolitiikan mätien hedelmien arvosteleminen ei ole naisvihaa vaan täysin ansaittua ja tieteenfilosofisesti perusteltua. Tasa-arvoagendojen ja muiden poliittisten tendenssien edistäminen ei puolestaan kuulu tutkimustoiminnan tehtäviin lainkaan. Toivolasta poiketen olin tehnyt hiki hatussa töitä usean vuoden ajan ja lähteistänyt tutkimukseni tavalla, jota Toivolan tuotoksiin ei voida edes verrata.

Oikeuskansleri ei kuitenkaan kantelustani huolimatta puuttunut ministeriön harjoittamaan mielivaltaan millään tavalla. Asian voi sanoa niin, että valtioneuvosto (neuvostovaltio) kätilöi Suomen Perustalta kynimänsä rahat väärinkäytöksiin syyllistyneelle Jani Toivolalle.

Vertailun vuoksi mainittakoon, että kauppa- ja teollisuusministeri Timo Harakka (sd.) myi hiljattain ministerinä meta.fi-tunnuksensa Facebookille tiettävästi kuusinumeroisella eurosummalla ilman, että oikeuskansleri olisi kyseenalaistanut tuotakaan toimintaa, ministerin toiminnan avoimuutta ja läpinäkyvyyttä tai esteellisyyttä mitenkään.[170]

Nostan tapaukset esiin, koska niiden valossa opetus- ja kulttuuriministeriön minuun ja tutkimustyönantajaani kohdistama taloudellinen ahdistelu, oikeuskanslerinviraston puolueellisuus ja vihervasemmiston porsastelu paljastuvat sietämättömäksi.

Tapauksista kertoivat Iltalehti jutuissaan ”Ulosotossa oleva Jani Toivola on laskuttanut STM:ltä lähes 10 000 euroa – somekampanja, juontokeikka ja moderointia” 17.12.2012 ja ”Oikeuskansleri Tuomas Pöysti: Keskustelin ministeri Harakan kanssa ’hyvin lyhyesti’ – yksityiskohdista eipuhuttu” 17.12.2021 sekä STT neutraalissa ja täysin kritiikittömässä ”tiedotteessaan” 22.11.2021.

Johtopäätös: yhdenkään kunniallisen puolueen ei pitäisi suostua yhteistoimintaan sellaisen hallituksen kanssa, joka harjoittaa läpikotaisin puolueellista ja feminististä tasa-arvopolitiikkaa, vaan panna kyseisille vääristymille piste.

Pelastus: Suomen julkinen talous menee jonakin päivänä niin huonoon kuntoon, että maahan saadaan täysin perussuomalainen hallitus, joka katkaisee kansainväliseen tasa-arvotyöhön tuhlattavien varojen piikin ja tekee suomalaisten oman haudan kaivuusta lopun.

Tiistaina 29. maaliskuuta 2022

ROISTOVALTION RAUNIOILLA – VENÄLÄINEN KLEPTOKRATIA UHKAA ITSEÄÄN JA MUITA

Kun Yhdysvallat aloitti Irakissa lakaisutyön puhdistaakseen maan diktatuurista (mikä on oikeutetun sodan yksi peruste), julkaisi filosofi Mikko Yrjönsuuri yhdessä Gaudeamuksen kanssa kirjan *Roistovaltion raunioilla* (1993), jossa ”roistovaltioksi” ei leimattu Irakia vaan Yhdysvallat.

Yliopistopolitiikan vihervasemmistolaisen kallistuman merkiksi kirjan kirjoittaja palkittiin myöhemmin filosofian professuurilla Jyväskylän yliopistossa. Teos osoittaa, kuinka pahasti pää pilvissä muutamat akateemisella rehulla ruokitut kultapossukerhon jäsenet elävät. Heidän vieraantuneisuutensa todellisuudesta on yhtä dramaattista kuin Putinin.

Minäpä kerron, mikä on tämän maailman roistovaltio. Se on, ja on aina ollut, Venäjä. Venäjän rikokset ovat jääneet poliittiselta vihervasemmistolta järjestelmällisesti huomaamatta. Hermostumaan vihervasemmiston saa mainitsemalla kaksi sanaa. Toinen on ”yrittäjyys”, ja toinen on ”amerikkalaisuus”. Pahinta on, jos sanoo olevansa amerikkalainen yrittäjä. Silloin putoaa oliivinlehti rauhankyyhkyn suusta, ja vihervasemmisto on kivi kädessä kaduilla.

On tarpeetonta muistuttaa, että nyky-Venäjän edeltäjä Neuvostoliitto ryösti noin 11 prosenttia Suomen pinta-alasta ja pakotti väestön jättämään kotinsa. Karjalan evakuointi oli toisen maailmansodan suurimpia pakolaiskriisejä. Kukapa voisi unohtaa tavan, jolla venäläiset tekivät Suomesta vasallivaltionsa 1990-luvulle asti?

Nyt kun Neuvostoliiton hallintoperinnettä saumattomasti jatkava diktatuurinen Venäjä käy hyökkäyssotaa Ukrainassa, rikkoo kansainvälisen oikeuden sääntöjä ja myrkyttää[171] rauhanneuvottelijatkin, on paikallaan luoda katsaus tapaan, jolla Venäjä on reuhannut ja tehnyt rikoksia Kaukasian maissa aivan viime vuosina.

Venäjä sytytti Tšetšeniaan kaksi sotaa

Neuvostoliiton hajottua ja Tšetšenian julistauduttua muiden entisten neuvostotasavaltojen tapaan itsenäiseksi Venäjä aloitti maata vastaan sodan, jota käytiin vuosina 1994–1997 kaikin mahdollisin keinoin, kidutusta säästämättä ja vankileireistä tinkimättä.

Koska Tšetšenian ensimmäinen sota johti Venäjän tappioon, Putin lähetti Venäjän joukot takaisin vuonna 1999, ja alkoi toinen Tšetšenian sota, jota kesti vuosikymmenen ajan, vuoteen 2009.

Sissisodaksi kääntynyt vallanpito johti suuriin raakuuksiin ja sotarikoksiin, joista tunnetuimpia ovat Groznyin kaupungin taistelut ja siviilikohteiden tykistöiskut sekä pommitukset. Venäjä raunioitti Groznyin kaupungin täysin ja tappoi kymmeniä tuhansia ihmisiä.

Tšetšenia ei ole nykyisin itsenäinen vaan kuuluu Venäjän federaatioon, ja tasavallaksi valehdeltua valtiota johtaa paikallinen diktaattori Ramzan Kadyrov. Maassa tehdään poliittisia murhia, kuten Venäjällä, ja bruttokansantuote asukasta kohti on huono, sillä Venäjä myy maan öljyvarat omaan piikkiinsä.

Venäjä repi Etelä-Ossetian ja Abhasian irti Georgiasta

Moni ihminen olisi varmasti tyytyväinen, jos asuisi Yhdysvaltojen Georgiassa, mutta asuessaan Neuvostoliiton entisessä tasavallassa, Gruusiassa (nykyisessä Georgiassa), tilanne on aivan toinen.

Venäjän (ja entisen ulkoministerin Paavo Väyrysen) mielestä Venäjän ja Georgian välisen sodan aloitti Georgia pyrkiessään estämään separatistien toiminnan Georgiaan kuuluneessa Etelä-Ossetian maakunnassa.[172] Todellisuudessa Venäjän väliintulo varsinaisesti sytytti sodan.

Vuosina 1991–1992 käyty Etelä-Ossetian sota jatkui 2008 aseellisena Venäjän tukemien ossetialaisseparatistien rikottua tulitaukosopimuksen, jolloin sotaa käytiin yhtäältä Venäjän, ossetialaisten ja abhasialaisseparatistien ja toisaalta Georgian välillä.

Tämä Georgian sota johti Etelä-Ossetian ja Abhasian itsenäistymiseen, jonka ovat tunnustaneet Venäjän ja Syyrian lisäksi vain Nicaragua, Venezuela ja (kuvaavaa kyllä) Nauru.

Hätää kärsivä Georgia on äänestyttänyt kansaa Naton jäsenyydestä, tuloksetta.

Syyrian pakolaiskriisi on sekin Venäjän aikaansaannosta

Yhteistä Venäjän raakuuksille Tšetšeniassa ja Georgiassa on sama tavoite: palautella entisen Neuvostoliiton rajoja.

Isovenäläisyys ei ole pelkkää panslavismia, eli pyrkimystä yhdistää slaavilaisia kansoja. Suuri osa valloitetuissa ja tuhotuissa maissa asuvista ei ole slaaveja eikä ortodokseja vaan myös muslimeja, juutalaisia ja seemiläisiä.

Venäjän valloituspyrkimykset edustavat *venäläistä nationalismia*, joka ei ole suinkaan vähemmistönationalismia vaan *imperialismia* harjoittavaa enemmistönationalismia: panslavismia.

Onkin tärkeää muistaa, että kaikki kansallismielisyys ei ole ekspansiivista, tosin sanoen aluelaajennuksiin pyrkivää. Sen sijaan venäläinen na-

tionalismi on kansalliskiihkoista *fasismia*, joka pyrkii muiden kansojen alistamiseen ja oppositioiden tukahduttamiseen. Se on totalitarismia.

Selvästi Venäjän pyrkimykset tulevat näkyville Syyriassa, jonka arabisosialistista Baath-puoluetta maa tuki jo neuvostoaikana. Venäjä on tukenut Syyrian sotilasdynastiaa ja sen johtajaa Bašar al-Assadia vuodesta 2011 jatkuneessa sisällissodassa.

Kirjoitin vuonna 2016, että avaimet kriisin lopettamiseksi ovat Venäjän käsissä, mutta Venäjä jatkaa Syyrian sotilasdiktatuurin tukemista, vaikka se voisi sulkea sodan keskeisen osapuolen pelistä pois.[173] Venäjä voisi vapauttaa maan demokratiakehityksen tielle sekä tukea länsimaiden tapaan Syyrian oppositiota taistelussa ISISiä vastaan.

Sen sijaan Venäjä moukaroi Aleppon kaupungin kuumaisemaksi yhdessä Syyrian asevoimien kanssa kukistaakseen siellä olevan demokraattisen opposition. Nyt Venäjä haalii Syyrian hallitukselta apuvoimia Kiovan valtaamiseen![174]

Venäjä siis haluaa heittää toisista maista palkkaamansa joukot itse aiheuttamansa ongelman tykinruoaksi pelkkänä resurssina, joka ei tosin kykene ratkaisemaan ongelmaa. Vieraiden sotilaiden käyttäminen johtuu siitä, että venäläisille itselleen voi olla vaikeaa tulittaa niin sanottua veljeskansaa ja motivaatio sodan käymiseen on huono.

Venäjä ei lakkaa tukemasta myöskään Syyrian diktatuuria, sillä se takaa Venäjälle sillanpääaseman Välimeren alueella. Hätää ja kurjuutta aiheuttamalla Venäjä voi *lisätä pakolaisuutta* ja sitä kautta painostaa Euroopan maita. Pakolaisuus on Venäjän käyttämä hybridiase.

Ukrainan aika tuli nyt

Ukrainan valtaus onnistuu Venäjältä odotettua hitaammin, mutta vähä vähältä. Roistovaltio pakottaa tuhoamiensa kaupunkien asukkaita jättämään kotinsa sekä tarjoaa kohteliaasti ”humanitaarisia poistumis- ja evakuointiteitä”, jotka ovat ystävällisyyden, yhteistyön ja avunannon irvokas muoto.

En tiedä yhtäkään ihmistä, joka *haluaisi* poistua kodistaan kiväärinpiippu ohimolla. Venäjän röyhkeys ja häikäilemättömyys ovat pöyristyttävää ja rikollista raakalaismaisuutta, joka ansaitsee koko maailmanyhteisön tuomion ja halveksunnan.

Yhtä röyhkeitä ovat myös Venäjän rauhantarjoukset, joiden mukaan Ukraina voisi lopettaa sodan hetkessä, mikäli se suostuisi Kremlin sanelemiin ehtoihin, eli Krimin tunnustamiseen osaksi Venäjää ja liittoutumattomuuden kirjaamiseen Ukrainan perustuslakiin.[175]

Venäjän harjoittama kiristys ei ehkä täysin vastaa Suomen opetusministeriön harjoittamaa tasa-arvotyötä, mutta tosiasiassa kaikkien sotien lopettaminen on *hyökkääjän* eikä puolustajan velvollisuus.

Samalla kun rauhanaloitteet ovat kääntyneet bumerangeina Venäjää vastaan, on tullut selväksi, että sota voi päättyä vain pisteeseen, jossa Ukraina luhistuu, tai siihen, että Putin kaatuu. Syy molempiin voi olla sama: Venäjän äärimmäinen voimankäyttö.

Sodan juututtua asemiin Venäjä pyrkii saavuttamaan valloitusstrategiansa taktiikkaa vaihtamalla, toisin sanoen käymällä nyt kaukovaikutteista ja terroristista tuhoamissotaa,[176] jossa tulitetaan kaupunkeja, päiväkoteja, kouluja, väestönsuojia ja yleensäkin ihmisiä ja heidän omaisuuttaan samaan tapaan kuin Hitler ampui ”kostoaseina” tunnettuja V2-ohjuksia.

Venäjä tähtää myös Ukrainassa samanlaiseen tulokseen, jonka se on aiheuttanut Tšetšeniassa ja Georgiassa. Tavoitteena on maan haltuunotto ja sulauttaminen osaksi Venäjää. Ja mikäli se ei onnistu, on todennäköisenä tavoitteena maan jakaminen kahtia ja myötämielisten hallitusten istuttaminen valtaan.

Suomi ei muodosta tästä tapahtumakulusta mitään poikkeusta. Tilanne on aivan samanlainen kuin Venäjä miehittäisi Savon ja Pohjois-Karjalan väittäen ”vapauttavansa” maakunnat toisen maailmansodan aikaisista ”natseista”, joita Oula Silvennoisen ja Inari Sakin esittämän ja Suomen Akatemian tukeman historiankirjoituksen valossa kätkeytyy suurin määrin maamme sotahistoriaan.[177]

Venäjän nykyhallinto lukee kansainvälispoliittisten osakkeidensa kehittymistä itse vääristelemänsä historian valossa. Taaksepäin katseleminen on kuitenkin kardinaalivirhe, sillä osakkeen arvo ei riipu menneisyydestä vaan tulevaisuudesta.

Venäjä tulkitsee maailman tapahtumia oman arkaististen ja hämähäkinseittien verkottamien historiantulkintojensa kautta. Suomen tapaan myös Georgia kuului Venäjään 1800-luvun alusta asti. Niinpä Venäjä voi pyrkiä oikeuttamaan vallanhaluaan Suomessa autonomian ajan historialla.

Milloin on Suomen vuoro?

Suomi on isovenäläisen laajenemispolitiikan seuraava todennäköinen kohde, eikä siltä voida välttyä *myötäilemällä* Venäjää. Pyrkimykset miellyttää Venäjää johtaisivat nimenomaan siihen, mitä Venäjällä toivotaan: suostumiseen Venäjän etupiiriin, sen ulkopoliittiseksi lakeijaksi ja astinlaudaksi.

Siksi Suomen valtaapitävien olisi nyt ehdottomasti linjattava Suomen Nato-jäsenyyden puolesta. Päämäärästä ei pitäisi olla mitään epäselvyyttä, sillä Venäjän sotilaallinen aggressio Suomeen on todennäköisempää siinä tapauksessa, että jäämme liittoutumattomiksi, kuin siinä, että haemme Naton jäsenyyttä.

Venäjä on esittänyt uhkauksensa selvästi, ja niihin mukautuminen tarkoittaisi Suomelle Valko-Venäjän asemaa tulevaisuudessa. Sotilaallinen

liittoutumattomuus tarkoittaisi, että Suomi menettäisi kansainvälisen arvostuksensa länsimaiden sijoituskohteena ja kauppakumppanina, ja ulkomainen pääoma vetäytyisi markkinoiltamme, mikä merkitsisi taloutemme taantumista, näivettymistä ja jäämistä täydelliseen paitsioon. Vain dynamiittityhmä ihminen ei tätä ymmärrä.

Koska suuri (mutta jatkuvasti pienenevä) osa kansalaisista on juuri noita typeryksiä, jotka eivät kykene konditionaaliseen ajatteluun, on heille annettava anteeksi, sillä tietämättömyys ei ole yleensä heidän omaa syytään – pois lukien tietoiset slavofiilit, putinistit ja muut myyrät, joita Lenin sanoi ”hyödyllisiksi hölmöiksi”.

Syyttävän sormen olisi osoitettava entiseen presidenttiin Tarja Haloseen (sd.) ja entiseen ulkoministeriin Erkki Tuomiojaan (sd.), jotka estivät Suomen liittymisen Natoon aikana, jolloin liittoutuminen olisi ollut ongelmattomasti mahdollista. He ovat yhdessä puoluetoveriensa kanssa *syypäitä* Suomen epävakaaseen ja pahoin vaurioituneeseen asemaan, jossa maamme koko turvallisuuspolitiikalta on romahtanut pohja.

Ulkomailla aina Venäjää, Yhdysvaltoja ja Euroopan unionin maita myöten osataan nyt nauraa niille suomalaisille poliitikoille, jotka omassa lammasmaisuudessaan ja impivaaralaisuudessaan uskoivat Venäjän teeskentelemään hyväntahtoisuuteen, joka tosiasiassa oli pelkkää *laskelmointia*, että hyökkäys Suomeen ei kannata – toistaiseksi.

Suomen itsenäisyys on ollut koko ajan pelkästään omien Puolustusvoimiemme varassa, ja on sitä nytkin. Akateemisen eliitin pasifismista pöhöttynyttä epätodellisuudentajuisuutta osoittaa puolestaan sosiaalipolitiikan professuurilla palkitun Heikki Hiilamon (vihr.) pamfletti *Aavelasku* (1994), jossa hän arvosteli kovin sanoin taannoista Hornet-kauppaa ja jota Helsingin Sanomat kehui ”dokumenttikirjaksi”.[178]

Hiilamo kehtasi jatkaa hävittäjähankintojen vastustusta vielä 2020-luvullakin, tällä kertaa Tiedonantaja-lehden (kom.) sivuilla.[179] Sossutieteilijöiden kannattaisi ehkä pysyä sillä toimialalla, josta heille maksetaan 8 000 euron kuukausipalkkaa.

Venäjä käyttää uhkailunsa verukkeena kieroa argumenttia, jonka mukaan Nato uhkaa Venäjää, vaikka Venäjä itse raiskaa naapurimaitaan sodilla. Venäjän myönnytteleminen ja Natoon hakeutumattomuus eivät takaa Venäjän hyökkäämättömyyttä millään tavalla. Sen sijaan ne varmistaisivat, että Venäjän kannattaa mahdollisimman pian ja sitä suuremmalla syyllä hyökätä Suomeen ennakolta vaikuttavana varotoimena: taatakseen, ettei Suomi myöhemminkään hakeudu puolustusliittoon minkään länsimaan kanssa.

Myös Ukrainaan Venäjä hyökkäsi siksi, että maa *ei ole* Naton jäsen. Siksi Suomen jäsenyys puolustusliittoon pitäisi saada aikaan ennen kuin Venäjä ehtii kääntää kanuunansa tänne.

Venäjän väitteet EU:n ja Naton uhkaavuudesta tulevat natsi-Kuusta

Pieni toden jyvä sisältyy väitteisiin, joiden mukaan venäläiset kokevat olonsa ahtaaksi Euroopan unionin vaikutusvallan lisäännyttyä itäisen Euroopan maissa. Venäjän perusväittämä Euroopan unionin uhkaavuudesta tai aggressiivisuudesta on kuitenkin täysin vääristynyt ja virheellinen. Eurooppalaisessa kulttuurissa ja arvomaailmassa ei ole mitään sellaista, mikä voisi aiheuttaa Moskovassa pakokauhua. Kun perusolettamus on väärä, ovat myös kaikki Venäjän esittämät syytökset vääriä.

Venäjän väitteet EU:n ja Naton uhkaavuudesta ovat propagandaa, jolla Venäjän hallinto koettaa pitää venäläisiä pimennossa, säilyttää oman asemansa ja oikeuttaa kaikkia ihmisiä uhkaavia tuhoamissotia. Maailmankuva, jossa vannotaan hapantuneisiin arvoihin, eristäytymiseen ja oikeauskoisuuteen, on perin pohjin vanhentunut, ja sitä kuvaa Venäjän suuren liiderin epätodellisuudentajuisuus.

Länsimaiden ainoa uhka Venäjälle on, että *venäläiset alkavat kysellä poliittiselta johdoltaan*, miksi heidän naapureillaan on hienot vapausoikeudet, joita venäläisillä itsellään ei ole. Putin on tapattanut Ukrainassa enemmän ihmisiä kuin Osama bin Laden syyskuun 2001 terrori-iskuissa, ja siksi hänen kohtalonsa tulisi olla samanlainen.

Kaupunkien pommittaminen, tykistökeskitykset, ydinvoimaloiden tulittaminen, panssarivaunujen vyöryttäminen ja ydinaseiden käyttäminen pelotetarkoitukseen ovat ihmiskuntaa ja ihmisoikeuksia vastaan suunnattuja rikoksia, joiden vuoksi Putin kuuluisi Haagiin. Poliittisten vastustajien murhaaminen ja vangitseminen, sananvapauden takavarikointi, vähemmistöoikeuksien kolhiminen, mielenosoitusten estäminen, opposition tukahduttaminen... Syytöslistaa riittää.

Tuomiolta kansainvälisessä rikostuomioistuimessa Putinin voisi säästää vain mielisairausdiagnoosiin perustuva syyntakeettomuus, mutta sitä hän ei ansaitse, sillä toimensa ovat suunnitelmallisia ja tarkoituksella tehtyjä.

Venäjä avasi tulen suomalaisyrityksiä kohti – tuloksena jo mittavat vahingot

Venäjä on jälleen osoittanut olevansa todellinen roistovaltio, jota johtaa ihmisoikeusrikollisista kokoonpantu troikka. Jokainen oikeusvaltio, yritys ja yksityishenkilö joutuu jatkossa miettimään tarkoin, ryhtyykö enää koskaan Venäjän kanssa mihinkään kanssakäymiseen. Niin epäluotettavaksi tuo tonttiahneuteensa kyltymätön korruption, valheen ja keinottelun federaatio on mennyt.

Suomessa puolestaan voidaan arvostella niitä liberaaleja yritysjohtajia, jotka tekivät perinpohjaisia strategisia virheitä investoimalla Venäjään pitäen sitä ”kehittyvänä markkinana”.

Ukrainan kriisin alku vuonna 2014 riitti lähes upottamaan Stockmann-konsernin, kun ovi ei enää käynyt venäläisten turistien toimesta Helsingissä, venäjänkieliset palvelukuulutukset poistettiin tavaratalosta ja Stockmann vetäytyi Laika-koirana Moskovasta ja Pietarista.[180]

Eräs Stockmannilta Finnairin johtoon siirtynyt yrityspomo puolestaan varmisti kansallisen lentoyhtiömme Finnairin strategisen virheen: koko liiketoiminnan laittamisen yhden kortin varaan, eli Venäjän yli kulkevaan Kaukoidän liikenteeseen, jonka varaan vannottiin myös Euroopan-verkoston tiheä syöttöliikenne.

Jättiläismäisen 19 jumbokoneen laivaston hankintavirhe johti kertautuvaan virheeseen, joka oli Finavian päätös investoida miljardi euroa Helsingin ja Vantaan lentoasemaan kauttakulkuliikennettä varten.[181] Kun 24 tunnin rotaatioon ja Venäjän ylilentoihin perustuva Aasian-liikenne aseman valmistuttua menetettiin, ovat uudet valtioinvestoinnit käyttämättöminä, ja lyhin reitti Kaukoitään kulkee Jäämeren tai Romanian yli.

Venäjä ampui alas Finnairin. Samanlaisia virheitä tekivät Nokian Renkaiden, S-ryhmän, Valion ja monen muun suomalaisen yrityksen niin sanotut hallitusammattilaiset. Ei tainnut olla mielessä minkäänlaista yritysfilosofiaa.

Idän ja lännen ikuinen kulttuurikuilu

Kelvottoman kleptokratiansa vuoksi on Venäjän maine tuhoutunut useiden sukupolvien ajaksi. Kaikkialla maailmassa, missä havaitaan joitakin ongelmia – onpa kyseessä sitten Afrikka, Kaukoitä tai Etelä- ja Väli-Amerikka – on Venäjällä tai sen edeltäjällä yleensä ollut sormensa pelissä.

Sen sijaan Yhdysvallat on ollut todellinen pelastava enkeli kaikille maailman maille, joissa on koettu diktatuureista johtuvaa sortoa tai kommunismista johtunutta kokonaisten kansakuntien pahoinpitelyä sekä ihmisoikeuksien polkemista, kuten Vietnamissa, Koreassa tai Irakissa.

Yhdysvaltain itsenäisyysjulistus ja perustuslaki pohjautuvat valistusfilosofian arvoihin, jotka välittyivät niihin Montesquieun teoksesta ”Lakien henki” (*De l’esprit des lois* 1748). Venäjällä sen sijaan ei ole ollut tarjottavanaan muuta kuin James Bond -elokuvien ”kenraali Gogolilta” ja ”kenraali Puškinilta” tunnettua melankoliaa, barbariaa, brutaaliutta ja silovikkifilosofiaa.

Yhdysvaltoja on usein syytelty pyrkimyksestä toimia maailmanpoliisina, toisin sanoen järjestyksen ja oikeuden valvojana kaikkialla maailmassa. Oma mielipiteeni: on parempi, että maailmassa on yksi poliisi kuin ei poliisia ollenkaan.

Sunnuntaina 10. huhtikuuta 2022

VIHREÄ VALLANKUMOUS ON VENÄJÄN VEROINEN VAARA SUOMEN TALOUDELLE JA TURVALLISUUDELLE

Roistovaltio Venäjää ei tule kohdella silkkihansikkain. Mutta länsimaiden on oltava tarkkana, etteivät pakotteet pääse horjuttamaan omaa talouttamme ja halkaisemaan Nato-maiden rivejä. Venäjän kurittaminen on paikallaan, mutta *menetelmät* ovat vaarassa muodostua tehottomiksi.

Pääministeri Sanna Marin (sd.) julisti Yleisradion Ykkösaamussa eilen 9.4.2022, että ”sodan on loputtava” ja että ”Suomi on valmis kovempiin pakotteisiin”. Näin Yle kirjoitti:

> Suomi tukee kovempaa pakotepolitiikkaa, myös energiapolitiikan osalta, Marin sanoo.
>
> Marin näkee, että energiapakotteet ovat tehokkain keino sodan lopettamisessa. Suomi on valmis keskustelemaan sekä öljyn että kaasun tuonnin lopettamisesta.
>
> – Meidän pitää saada kaikki eurooppalaiset maat mukaan tähän rintamaan. Jos energia ei ole mukana pakotteissa, me rahoitamme Putinin sotaa ja se on kestämätön tilanne.
>
> Hän painotti, että energiakustannusten nousu ei estä pakotteiden asettamista.
>
> – Joka päivä ihmisiä kuolee Ukrainassa, meidän on saatava sota loppumaan. Meidän on oltava valmiita joustamaan omassa arjessamme.

Totuus on käsittääkseni aivan toisenlainen. Pelkät talouspakotteet eivät lopeta sotaa vaan jakavat ja jatkavat kärsimyksiä.

Vastaan Marinille suoraan: En ainakaan minä ole valmis tinkimään yhtään mistään vain sen vuoksi, että hallitus suuntaa tehottomia pakotteita Venäjää vastaan. Elinkustannuksista tinkimisen varaa ei nimittäin ole, ei myöskään mahdollisuuksia kuluttamisesta säästämiseen. Neuvoisin pääministeriä olemaan puhumatta kaikkien suomalaisten suulla.

Hallituksen menetelmät Venäjän suitsimiseksi ovat yhtä kiilusilmäisiä kuin vihervasemmiston keinot ilmastomuutoksen hillitsemiseksi. Helsingin energiayhtiö Helen ilmoitti äskettäin nostavansa sähkön hintaa 26 % ja valehteli, että ”hinta muodostuu 90-prosenttisesti tekijöistä, joihin emme voi vaikuttaa”.[182]

Hinnankorotukset muodostuvat tietenkin suureksi osaksi hallituksen ympäristönormeista eivätkä energiayhtiön omista ratkaisuista. Mutta yhteistä on, että molemmissa istuu *vihervasemmiston* poliittisia edustajia.

Korotukset ovat seurauksia ”vihreäksi siirtymäksi” sanotuista poliittisista päätöksistä. Viime syksynä Helenin hallituksen puheenjohtaja Osmo

Soinivaara (vihr.) puolusteli kaukolämmön 29,9 prosentin hinnankorotusta väittämällä, että korotus olisi voinut olla jopa 50 prosenttia! Helsingin Uutiset kirjoitti, että

> Soininvaaran mukaan kaikki kustannukset ovat nousseet.
> – Kivihiilen hinta on vuodessa kaksinkertaistunut, päästöoikeuksien hinnat ovat yli kaksinkertaistuneet, maakaasun hinta on kymmenkertaistunut (!) sähkön hinta on noussut lähes kaksinkertaiseksi ja hallitus on korottanut energiaveroja tuntuvasti.[183]

Voidaan kysyä, miten ne sillä tavalla ovat niin vain itsestään nousseet. Tosiasiassa vika on vihervasemmistolaisen hallituksen ja Soinivaaran omien puoluetoverien. Lisäksi hintaa ovat tottahan toki nostaneet päästöoikeuksien hinnankorotukset. Nekin johtuvat yksinomaan vihervasistisesta ympäristöpolitiikasta, jolla tuhotaan maamme talous, kotitalouksien lämmön ja sähkön saanti ja teollisuuden kilpailukyky. Eikä viime syksynä tehdyissä hinnankorotuksissa ollut mukana vielä Venäjän vastaisten pakotteiden vaikutusta.

Nyt kun Venäjä-pakotteet uhkaavat kiristää normiruuveja entisestään, vihreät esittävät kirkkain silmin neuvokkuutensa energiakriisin "ratkaisemiseksi": huoneistolämpötilojen alentamista ja autottomia sunnuntaita, jotka ovat jo muodostuneet autottomiksi *arkipäiviksi*. Vilussa hytisemistä ja liikkumisen rajoituksia siis, kuten aidossa sosialismissa.

Vihreät pitävät itsepintaisesti kiinni Hanasaaren ja Salmisaaren hiilivoimaloiden sulkemisesta, vaikka voimaloiden lämmöntuottoa ei voida korvata millään vaihtoehdolla. Professori Veli-Pekka Tynkkysen mukaan venäläisestä energiasta irtautuminen maksaa Suomelle kokonaisuudessaan miljardi euroa vuodessa.[184]

Perussuomalaisten varavaltuutettu Mikko Paunio oli aivan oikeassa kirjoittaessaan, että sähköä ja kaukolämpöä tuottavien kivihiililaitosten sulkeminen on energia- ja turvallisuuspoliittisesti vastuutonta.[185] Euroopan ympäristöystävällisimmiksi todettujen kivihiilivoimaloiden sulkemista pitäisi lykätä, tuoda hiiltä Venäjän sijasta muualta ja hyödyntää voimalat käyttöikänsä päähän.

Vaihtoehdoiksi vihreillä ei ole ollut muuta kuin "teollisuuskokoisia ilmalämpöpumppuja", "meriveden lämpötalteenottoa" ja muuta valtavia investointeja vaativaa hölynpölyä. Sekä tietysti 250 miljoonaa euroa maksava biovoimala,[186] joka ei muka nosta kaukolämmön hintaa, vaikka nostaakin.[187] Vihervasemmiston energiapoliittiset linjaukset ovat olleet jo ympäristö- ja ilmastonmuutosverukkeisiin tukeutuessaan typeriä.

Kun niihin yhdistetään vielä Venäjän vastaisten pakotteiden aikaansaamaa vöiden kiristelyä, tulee niistä vallan hölmöjä. Mikäli hallitus päättää kurittaa Venäjää energiantuonnin katkaisulla, meille suomalaisille tulee pian pimeä ja kylmä.

Tämä ei tarkoita, että puolustelisin vähääkään Venäjän asemaa tai toimia. Päinvastoin: Venäjä on pakotettava lopettamaan sota, raakuudet ja kansanmurha Ukrainassa. Mutta menetelmien pitäisi olla tehokkaita ja oikeita sekä ympäristön suojelemiseksi että ihmisten suojelemiseksi Venäjältä.

Totuus on, että huoltovarmuutta ja vihersiirtymää ei voi saada yhtä aikaa. Siksi vihersiirtymän edistämisessä pitäisi ottaa aikalisä. Tekniikan kehittyessä hiili- ja öljyenergian päästöt putoavat noin 90 %, eikä mitään energiamuotoa tarvitse kieltää.

Päästöoikeuden hinta on nykyisin lähes sata euroa hiilidioksiditonnilta.[188] Jos päästökauppajärjestelmästä luovuttaisiin kriisin ajaksi, se laskisi sähkön markkinahintaa Suomessa 8,14 sentistä noin 3 senttiin kilowattitunnilta.

Venäläiset eivät peräänny taloudellisten pakotteiden vuoksi, eikä ilmastonmuutosta pysäytä se, vaikka hallitus tappaisi suomalaiset energiaköyhyyteen ja polttaisi ruumiimme hiilidioksidina taivaalle. Myös Venäjän pakottamiseen pitäisi valita oikeanlaiset keinot.

Olen jo aiemmin sanonut, että taloudelliset pakotteet eivät toimi toivotusti, koska ne eivät pysäytä panssarivaunuja. Talouspakotteet vaikuttavat aivan eri tavalla kuin aseelliset keinot. Toisin sanoen ne eivät ole yhteismitallisia eivätkä vertailukelpoisia.

Mitä kireämpiä talouspakotteita länsimaat asettavat, sitä tehottomammiksi ne käyvät. Kyseessä on alenevan rajahyödyn laki. Pahimmillaan taloudellinen pakottaminen vain lisää lännen vastaista mielialaa Venäjällä ja takaa Putinin pysymisen vallassa. Talouspakotteissa piilee myös Pearl Harborin ydin.

Tehokkaampi ja nopeampi keino Ukrainan sodan lopettamiseen olisi suora aseellinen ja sotilaallinen apu Ukrainalle. Ihmisten murhaaminen ei ole korvattavissa, mutta muilta osin roskavaltio Venäjä on pantava maksamaan Ukrainalle tekemänsä tuhot ja valtavat jälleenrakennuskustannukset.

Politiikassa toimiessaan vihreät puolestaan ovat Venäjän veroinen vaara Suomen taloudelle ja turvallisuudelle. Keskustellaan väärästä asiasta, kun pohditaan energian tuontikieltoa Venäjältä ja energiasta puhutaan Venäjän aseena. Venäjän pitää jatkossa luovuttaa öljynsä, kivihiilensä ja maakaasunsa *ilmaiseksi* korvatakseen Ukrainalle ja maailmantaloudelle aiheuttamansa tuhot.

Päivitys 8.6.2022

Hyväksyessään uuden ilmastolain 25.5.2022 punavihreä hallitus pakotti suomalaiset hiilineutraaliuteen vuoteen 2035 mennessä, vaikka EU:n yhteinen tavoite on vuodessa 2050.[189] Poikimisvapaalta ympäristöministerik-

si palannut Maria Ohisalo (vihr.) ilmoitti tänään vaativansa Suomen kaikkia luonnontilaisia ja vanhoja metsiä suojeltaviksi.[190]

EU-lähtöinen vaade 30 prosentin metsänsuojeluvelvoitteesta on viherkommunismia ja ekososialismia, joilla rikotaan Suomen perustuslaillista omaisuudensuojaa ja siihen sisältyviä muita perusoikeuksia.

Kyseisiä tavoitteita ajavat vihreät ministerit ovat oikeusvaltioperiaatteita mädättäviä helvetinkoneita, jotka tulisi heittää hallitusvallasta niin pitkälle kuin pippuri kasvaa.

Keskiviikkona 13. huhtikuuta 2022

POLIITIKKO, JOKA VASTUSTAA SUOMEN NATO-JÄSENYYTTÄ, ON VENÄJÄN VAIKKU

Hallitus selvitytti selvää asiaa ja antoi puolustuspoliittisen selontekonsa eduskunnalle.[191] Ensimmäistä kertaa parlamentaarisessa turvallisuusselonteossa puhuttiin Venäjästä *uhkana*, mikä tarkoittaa vihonviimeistä loppua Kekkoslovakialle.

Selvityksessä suositettiin Natoon liittymistä suosittamatta Natoon liittymistä. Asia jätettiin kohteliaasti hallituksen ja tasavallan presidentin eduskunnalle esiteltäväksi, niin kuin tietysti kuuluukin.

Vielä huvittavampi oli Venäjän vastaus, jolla eräs aikamme Alexandra Kollontai uhkasi Suomea väittämällä, ettei mitään uhkaa ole (*after all these events*).[192]

Kukaan ei ole varmaan yllättynyt näkemyksestä, että Suomen kannattaa hakea jäseneksi Natoon. Selvitystyötä on tarvittu vain siihen, että sen kautta poliittiset päätöksentekijät voivat siirtää osan vastuustaan asiantuntijoille.

Selonteon merkitys on siis vain tekninen ja retorinen. Kun on laadittu perusteellinen selvitys, niin ei tarvitse enää jaaritella, keskustella eikä jankuttaa. Tämä keskustelun aloitus oli siis käytännössä lopetus.

Selvittäminen sinänsä oli aivan samanlaista kuin hallitus olisi alkanut kevätkarhun kohdatessaan pohtia, pitäisikö tuota nyt jotenkin rauhoittaa. Vaihtoehtojahan ei ole ollut pitkään aikaan kuin yksi.

Totta kai Suomen pitää hakeutua Natoon. Olisi pitänyt jo kauan sitten. Esteitä ei ole nykyisin entistä vähempää, mutta tulevaisuudessa niitä voi ilmaantua entistä enemmän.

Tällaisessa tilanteessa on Nato-jäsenyyden poliittiset puolustajat ja vastustajat pystyttävä erottamaan ja arvottamaan analyyttisesti, eikä pidä syyllistyä iltapäivälehtijournalismille tyypilliseen näennäisterävään ja sakeaan vuodatteluun.

Maailmassa, jossa Venäjä harjoittaa kansanmurhaa Ukrainassa, jokainen Nato-vastainen kannanotto sataa sotarikollisten laariin. Siksi Suomen

Nato-vastaisten näkemyksiä ei pidä puolustella millään kansallisten mielipiteiden kirjoa ihannoivalla retoriikalla.

Kovin uskottava ei ole väite, että Nato-vastaisuuden viljely julkisessa sanassa antaisi puolustajille enemmän kaikupohjaa ja tasoittaisi tietä ”kansalliselle konsensukselle”, jotta ”erimielisetkin voisivat liittymisen hyväksyä”.

Eivätköhän nämä vasta-argumentit ole tulleet 30 vuotta kestäneen jankuttelun tuloksena selviksi jo?

Mielipiteiden moninaisuuden tavoittelu on kansallisen yhtenäisyyden keppihevosena mitätöntä. Se on paljon huonompi argumentti kuin yksimielisyyden voima on todellisen kansallisen yhtenäisyyden takeena.

Mitä merkitystä selonteolla on?

Selonteko avaa eduskunnalle tien Nato-hakemuksen tekemiseen, mikäli pylvästalon kaltereiden takaa löytyy vähintään kaksi kolmasosaa viisaita valtiaita. Puoletkin voi riittää riippuen siitä, mitä mieltä valtiosääntötalebanit asiasta ovat.

Nyt kun selvitystyöryhmä ja TP-utva ovat antaneet asian eduskunnalle, se on joka tapauksessa parlamentaarisessa prosessissa.

Prosessi on mutkikas kuin sukupuolenvaihto, sillä ensi keskiviikon lähetekeskustelun jälkeen selonteko kulkeutuu ulkoasianvaliokuntaan, joka täydentää selontekoa muiden valiokuntien lausuntojen perusteella.

Kun eduskunta on päätynyt asiassa konsensukseen (jota hallitukselle ja tasavallan presidentille signaloi varta vasten perustettu koordinaatiotyöryhmä), antaa valtioneuvosto yhdessä tasavallan presidentin kanssa eduskunnalle *toisen selonteon* mahdollisesta Nato-jäsenyyden hakemisesta.

Oikoteitäkin on, sillä periaatteessa hallitus voi lähettää Nato-hakemuksen matkaan vaikka heti, jolloin se palaisi käsittelyn jälkeen ratifioitavaksi Suomen eduskuntaan; tosin näyttö kansallisesta kannatuksesta jäisi hakuvaiheessa osoittamatta.

Hihat ovat liekeissä muuallakin kuin Suomessa, sillä Svenska Dagbladet kertoi huomisen uutiset jo tänään ilmoittaessaan, että Ruotsin demarit ovat päättäneet hakea Naton jäsenyyttä ensi kesäkuussa – asia, josta Magdalena Andersson (sd.) vaikutti kuulleen ensimmäistä kertaa toimittajilta.[193]

Asiasta näyttää tulevan Suomen ja Ruotsin kilpajuoksu Natoon, jossa Sanna Marin varmaan pinkoo jälleen parhaansa mukaan.

Edustajien kannat selvästi esiin

Koska asia on nyt eduskunnan käsissä, huomio kiinnittyy jatkossa puolueisiin. Kokoomuksella on ollut myönteinen Nato-kanta jo vuodesta 2004 asti. Ratkaisijan roolissa ovat Kepu, Perussuomalaiset ja SDP.

Keskustassa tultiin järkiin Vaasan puoluekokouksessa, eikä hetkeäkään liian myöhään. Annika Saarikko vastusti Natoon hakeutumista vielä tämän vuoden tammikuussa ilmoittaen, että ”Keskusta ei kannata Suomen Nato-jäsenyyttä”.[194] Lehmänkäännöksensä jälkeen hän julisti viime viikonloppuna Nato-hakemuksen tarpeellisuutta kirkkain silmin![195]

Perussuomalaisia Nato on hiertänyt kivenä kengässä puolueeseen pesiytyneiden Nato-vastaisten vuoksi, joista suuri osa on myös velvoiterokotuksia vastustaneita anti-vaxxereita.

Puheenjohtaja Purra ja humanisti Halla-aho linjasivat pari viikkoa sitten Natoon liittymisen puolesta[196] ja vetivät varmaankin osan puoluelaisista taakseen. Purra korjasi siten aiemman virheensä, sillä Sanna Ukkolan haastattelussa hän sanoi vielä elokuussa 2021 Natolle selvästi ”ei”.[197]

Virheitään korjasi blogissaan[198] myös Tom Packalén, joka vielä Ylen vaalikoneessa 2019 oli ”täysin eri mieltä” väitteestä, että Suomen pitäisi liittyä Natoon.[199]

Perussuomalaisten eduskuntaryhmän linjaus Nato-jäsenyyden edistämisestä on oikea,[200] mutta vapaiden käsien antaminen ilman ryhmäkuria on väärä, sillä Nato-asia ei ole mikään henkilökohtainen omantunnon kysymys vaan valtiosopimusta koskeva periaatteellinen asia.

Periaatteellisena puolue ilmeisesti piti rokotusasiaa, sillä koko eduskuntaryhmä äänesti velvoiterokotuksia vastaan,[201] vaikka tuo kysymys oli enemmänkin henkilökohtainen.

Jopa minulle on puoluepolitiikan ulkopuoliseksi tuomittuna kantautunut paljon kielteistä palautetta Perussuomalaisten rokote- ja Nato-vastaisuudesta. Onnekseni olen voinut ilmoittaa, ettei minulla ole asian kanssa mitään tekemistä, vaan puoluekantojen julistaminen kuuluu puoluehallitukselle ja puoluevaltuustolle.

Kokoomuksen kannatus on kaikkien aikojen gallupkatossa (26,1 %) ja Perussuomalaisten lukemat putosivat 13,6 prosentin tasolle juuri siksi, että Kokoomus on hoitanut opposition hommat selkeämmin ja suoremmin kuin Perussuomalaiset.[202]

Demarien Sanna Marin on paljastanut paljastavansa Nato-kantansa synkronisesti eduskuntaprosessin eri vaiheissa. Ylen Ykkösaamussa hän sanoi 9.4.2022, ettei kerro kantaansa vielä, mutta kertoi sen eleillään ja ilmeillään selvästi muutoin, niin kuin kaiken muunkin. Hänen ongelmanaan on saada tuomiojalaiset ja muut krooniset USA-traumaiset Nato-jäsenyyden taakse.

Protestipuolue Vasemmistoliitto ottaa jälleen kannatusvakuutuksen vastustamalla Natoa, ja puolue on edelleen itään päin kallellaan. Idänkortin käyttäminen on perin hullua, sillä siellä suunnalla vallitsee nyt kommunismin ikiaikainen vihollinen, anarkokapitalismi, jota pyörittää oligarkiaksi organisoitunut korruptio.

Kansanedustajien Nato-kannat julkaisi Ilta-Sanomat STT:n tiedustelun pohjalta 29.3.2022.[203]

Ympäristöpopulistisessa Vihreässä Liitossa Naton kannatus ja vastustus jakautuu edistyksellisten ja taantumuksellisten kesken. Vihreiden sivarien Nato-kannatus on toki ymmärrettävää, mutta se ei tee tyhjäksi Nietzschen ajatelmaa: ”Katalin keino vahingoittaa jotakin asiaa on puolustaa sitä väärillä perusteilla.”

Vihreät idealistit puolustavat Naton jäsenyyttä ajaakseen *yleisestä asevelvollisuudesta luopumista*, ja se taas on kuin haluaisi suklaata ilman läskiä. Siksi Vihreiden ääni Naton puolesta ei ole yhtä arvokas kuin niiden ääni, jotka haluavat säilyttää yleisen asevelvollisuuden puolustuspolitiikkamme selkärankana.

Yhdestä olen varma

Sellainen kansanedustaja, joka tässä tilanteessa vastustaa Suomen liittymistä Natoon, on Kremlin kaiutin ja Venäjän vaikku (vaikutuspiirissä oleva henkilö).

On vaikea sanoa, mikä heidän motiivinsa on. Onko saatu vaalirahaa Moskovasta? Onko luvattu kenraalikuvernöörin virka Helsingistä siinä tapauksessa, että Venäjä valloittaa Suomen? Onko tarkoitus näytellä pelottavaa, kuten Kremlin kellokkaat Kekkosen aikana? Kiihottaako kansallisten vähemmistöjen polkeminen Venäjällä?

Jokaisen pitäisi ymmärtää, että sellainen on tämän pääsiäisen edustalla pelkkää pashaa.

Entä peruskysymys: kutsutaanko Suomi Natoon, jos maa sinne pyrkii?

Kantona kaskessa voivat olla Turkki ja Unkari. Mikäli ne panevat hanttiin, se olisi Naton tuho. Sellaisella puolustusliitolla ei nimittäin tekisi mitään, joka ei voisi ottaa jäseneksi uhan alaisena olevia valtioita. Arvovaltatappion välttääkseen Natolla ei ole käytännössä muuta vaihtoehtoa kuin hyväksyä Suomi jäseneksi yksimielisesti.

Jos taas Venäjä alkaisi painostaa joitakin Nato-maita torpatakseen Suomen jäsenyyden, sekin auttaisi Natoa kokoamaan rivinsä ja osoittaisi, miksi yksimielisyyttä tarvitaan.

Vastustaminen olisi kohtalokasta myös kangertelijoiden omalta kannalta. Mikäli Unkari, jossa Viktor Orbán sai jälleen avaimet käteen,[204] erehtyisi estämään Suomen liittymiseen Natoon, ei Unkarin kulttuurikeskuk-

sen toiminnalle Kaisaniemessä olisi jatkossa mitään katetta, ja lirkuttelut sukulaiskielistä valuisivat viemäristä alas.

On syytä muistaa, että Unkari ei ole yksinvaltainen eikä kansallismielinen siksi, että kansa rakastaisi rautaista johtajuutta. EU-kriittisyys on seuraus Unkariin tulvineesta pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden invaasiosta, josta maa on joutunut kärsimään.

Unkarissa esiintyvä muukalais- ja vähemmistövastaisuus on EU:n pakottaman haittamaahanmuuton ja väkipakolla ajetun monikulttuuri-ideologian syytä. Se muistuttaa, että maahanmuutto on ongelma miltei kaikkialla, missä sitä esiintyy.

Jos maahanmuutto ei ole ongelma heti, se on ongelma myöhemmin. Myös suuri venäläisvähemmistö on Suomelle ennen pitkää ongelma, kun kaikki siihen liittyvät kielteiset potentiaalit alkavat aktualisoitua. Pakolaisuus on ongelma aina, onpa tulosuuntana sitten Venäjä, Ukraina, Syyria tai Irak.

Vähintä, mitä Suomi voisi ilman Natoakin turvallisuutensa hyväksi tehdä, olisi lopettaa Venäjän kaksoiskansalaisuudet, takavarikoida venäläisten salamyhkäiset kiinteistöomistukset ja karkottaa täällä rötöstelleet venäläiset niin pitkälti kuin laki sallii.

Lauantaina 23. huhtikuuta 2022

TUKIPALVELUJEN PALKKAVAATEET JA JULKISEN TALOUDEN JAKOVARA

Sairaanhoitajien lakkoilu ja palkkavaateet osuivat ajoituksensa puolesta nappiin niin kuin joulupukki vappujuhliin. Kukaan ei varmaan kiistä, että hoitotyö on raskasta ja kurjaa, aivan kuten moni muukin duuni on, myös lapiotyö.

Hoitajien lakkoilu ei ole paljon sympatiaa kansalaisilta saanut. Jokaisen pitäisi ymmärtää, että vuosisadan vakavimman terveyskriisin keskellä kaikilta ihmisiltä on vaadittu ponnistelua ja kärsivällisyyttä.

Väsymisen ja pitkästymisen ei pitäisi antaa aihetta mekastamiseen, hermojen menetykseen, nalkutukseen eikä valitukseen. Olisi vain kestettävä, sillä niin kaikkien muidenkin täytyy. Hoitajien lakkoilu on ollut retorisesti tehotonta kolmesta syystä.

1) Ensinnäkin se osuu ajankohtaan, jolloin on vaikeaa saavuttaa kaikupohjaa kansalaisilta. Myös terveydenhuollon asiakkaat ovat väsyneitä koronakriisiin.

2) Toiseksi, julkisen talouden tilanne on niin huono, että jakovaraa palkankorotuksiin ei ole. Suurin osa hoitajista työskentelee julkisella sektorilla.

Maan vihervasemmistolainen hallitus on päättänyt roiskia verovarat mieluummin vihreän siirtymän edistämiseen, ilmastonsuojeluun, kehitysapuun, kansainvälisiin kuluihin ja muuhun vastikkeettomaan toimintaan. Hallituksen suosiman maahanmuuton myötä terveydenhuollon asiakkaita saapuu tasaisena vanana koko ajan lisää.

Jos hoitajien palkkoja korotettaisiin indeksiä enemmän, se tarkoittaisi verojen ja maksujen korotuksia tai henkilökunnan ja palvelujen vähennyksiä. Veroja ei voida korottaa, koska verotus on jo tapissaan ja nykytasolla tuottaa parhaiten. Jos veroastetta kiristetään, ihmiset lakkaavat hankkimasta tuloa, jolloin myös julkisen talouden viivan alle jää entistä vähemmän rahaa. Palveluista ja henkilökunnasta taas ei voida leikata, jotta ihmiset eivät kuolisi kaduille.

Hoitajien tulisi nyt vain sopeutua ja mukautua tilanteeseen, johon vihervasemmiston vastuuton taloudenpito on maamme ajanut. Ovathan hoitajien itsensä valtaan äänestämät vihreät ja vasemmistolaiset ministerit jo kauan takoneet ihmisten päähän elintason laskun ihanuutta Emma Karin (vihr.), Li Anderssonin (vas.) ja Tytti Tuppuraisen (sd.) tavoin.

Mikäli asiat olisi pantu tärkeysjärjestykseen ja laitettu Suomi sekä suomalaiset kaiken muun edelle, olisivat maahanmuuttajille suunnatut kulttuurikoordinaattorien palkat, sosiaalituet ja muut kotouttamisen kustannukset suomalaisten hoitajien taskuissa yhdessä stetoskooppien ja dosimetrien kanssa.

3) Kolmanneksi on syytä huomata, että hoitajien tilanne ei ole suhteellisesti arvioiden kovin huono. Työ on kyllä raskasta eikä kovin palkitsevaa, mutta ei myöskään kovin turvatonta.

Hoitajilla on yleensä vakituinen työpaikka, jonka ansioista he voivat tehdä vaikkapa asuntolainaa sekä vaurastua asuntovarallisuutta hankkimalla. Ja työtä riittää. Aivan toisenlainen tilanne on akateemisen valkokaulusköyhälistön piirissä.

Ei aina pitäisi valittaa työn paljoutta, kun on myös paljon työttömyyttä. Ei pitäisi jankuttaa myöskään työvoimapulasta, sillä pulaahan ei ole työvoimasta ollenkaan, vaan ainoastaan kilpailu *osaavasta* työvoimasta on kovaa. Ja se on aivan eri asia kuin mikään yleinen työvoimapula.

Hoitajien tulotaso on myös sinänsä hyvä. Se ei ole ehkä erinomainen, mutta se ansaitsee arvosanan *magna cum laude approbatur* sekä kotimaisesti että kansainvälisesti vertaillen. Akateemisten palkkoihin verrattuna hoitajien palkat ovat kohtuuttoman korkeita.

Suomalainen sairaanhoitaja[205] tai erikoissairaanhoitaja[206] yltää 3 000–3 500 euron kuukausituloihin, joka vastaa peruskoulun opettajan tai lukion lehtorin palkkaa. Kuitenkin vaaditussa koulutuksessa on pituus-, vaativuus- ja tasoero.

Suomalaisten palkkoja ei ylipäänsä pitäisi verrata ruotsalaisten ja norjalaisten palkkoihin, sillä näiden maiden julkiset taloudet ovat paljon paremmassa kunnossa. Vertailua pitäisi tehdä vaikkapa ranskalaisten ja itä-

valtalaisten palkkoihin. Kaikkien ammattien keskimääräinen palkka oli vuonna 2021 Suomessa 2 509, Ruotsissa 3 062, Norjassa 3 365, Ranskassa 2 157 ja Itävallassa 2 053 euroa.

Monessa suuressa Euroopan maassa keskimääräisen palkkauksen taso oli Suomea huonompi, esimerkiksi Espanjassa 1 718, Italiassa 1 762 ja jopa vauraana pidetyssä Saksassa vain 2 270 euroa. Myöskään hintataso ei ole näiden maiden suurkaupungeissa olennaisesti Suomea alempi.

Joten voidaan kysyä, mistä, miksi tai millä perusteilla suomalaiset hoitajat oikeastaan urveltavat.

Lisäksi voidaan huomauttaa, että palkkauksesta ei voida päättää *palkkavaatimusten* pohjalta vaan siltä pohjalta, paljonko työ *tuottaa* ja paljonko työnantajat *voivat maksaa*.

Sekä potilaiden, kirjastojen että lasten hoitajat toimivat yhteiskunnan tukitehtävissä. Ne eivät tuota markkinoille sellaisia arvoja, jotka voitaisiin vaihtaa suoraan rahaksi ja joilla voitaisiin tuottaa pätäkkää yhteiskunnan kassaan.

Uhkaus yhteiskunnan paniikinomaisesta romahtamisesta kasaan, jos hoitajat menisivät lakkoon, ei auta hoitajia vaatimuksissaan yhtään, sillä heidän uhkauksensakaan ei tuo mitään lisäarvoa yhteiskunnan laariin.

Joukkoirtisanoutumisella uhkaaminen taas on epäuskottavaa niin kuin omaan jalkaan ampuminen yleensäkin on.

Hoitajat ovat käyttäneet vaatimustensa tueksi myös sukupuoliargumenttia ja väittäneet kirjastonhoitajien ja lastentarhanopettajien tavoin joutuneensa syrjityiksi siksi, että nämä alat ovat naisvaltaisia.

Totuus on, että työn tuottavuutta ja palkan tasoa ei määritellä sukupuolen perusteella vaan tulosten perusteella.

Palkkaan vaikuttavat työn tuottavuuden ohella työnantajan maksukyky, työvoiman saatavuus ja vaadittu koulutus. Lisäksi jokainen voi valita koulutusalansa täysin vapaasti itse, ja samalla alalla pitää maksaa samasta työstä samaa palkkaa.

Kun sukupuolinen syrjintä on ollut jo pitkään kriminalisoitua, on myös väitteiltä sukupuolisesta syrjinnästä mennyt pohja.

Hoitajat saavat jo näillä näkymin palkkoihinsa korotuksia, ja nyt on vain kyse siitä, kuinka paljon. Pitäisi joskus tyytyä siihen, mitä saa tai annetaan eikä olla jatkuvasti kitisemässä lisää, vaikka sartrelainen tuskanhiki pisaroisikin työn tuoksinan keskeltä.

Niin asia on myös kaikissa teollisissa ja miesvaltaisissa ammateissa, joissa rapa roiskuu ja smirkelin kipinät lentävät sekä duunataan sateessa ja kylmässä eikä sairaaloiden tai muiden hoitolaitosten lämpimissä, valaistuissa ja hygieenisissä tiloissa.

Insinöörit saavat parempaa palkkaa kuin hoitajat samoista syistä, joista lentokapteeneille maksetaan enemmän kuin stuerteille. Filosofit taas vastaavat koko siitä arvokonstituutiosta ja loogisesta ajattelusta, jolle koko yhteiskunta legitimoituu.

Vanhan liiton vasemmistoliittolainen, sosiaalidemokraatteja nykyisin edustava peruspalveluministeri Aki Lindén näytti ymmärtävän asian murtaessaan lakon. MTV3:n uutisissa hän sanoi virkavastuun vaativan, että potilaiden turvallisuus taataan.[207]

Ironia on siinä, että demariministeri joutuu korjailemaan demarivetoisen hallituksen taloudellisia virheitä. Heppatyttöhallitus olisi voinut käyttää julkisen talouden rahat suomalaisten hoitajien ja hoidettavien hyväksi eikä ilmastopoliittiseen vouhotukseen ja muuhun hömpötykseen.

Kun Helsingin kaupunki antoi lääkäreille 1 000–1 250 euron korotukset ja tehtävälisät palkkoihin ja hoitajille vain 70 euroa, olisi korotuksia pitänyt tasata samalla toimialalla selvästi.[208]

Ei lääkäreitä terveyskeskuksissa saada rahalla pysymään, sillä niistä paetaan siksi, että *työolot* ovat kurjat ja kiireiset, ja siksi oikea ratkaisu olisi ollut virkojen lisääminen.

Vastuu tuosta tyhmyydestä kuuluu Helsingin kunnallispoliittista valtaa käsissään pitäville puolueille.

Päivitys 28.8.2022

Hoitajien lakonuhan, joukkoirtisanoutumisten ja työkiistojen selvittelyä on jatkettu valtakunnansovittelijan toimistossa ja eduskunnassa kesän läpi syksyyn asti.[209] Se on osoittanut, että militantismi ja palkkaputinismi eivät kannata, ja Tehyllä ja SuPerilla on narun pää kädessä. Lakkoon ja lopputileihin on helppo mennä, mutta sieltä on vaikea tulla pois.

Eivät hoitajat huonosti palkattuja ole,[210] vaan väsähtäneitä koronakriisin jälkeen. Julkisen talouden maksukyky on lopussa, ja hoitajien olisi kannattanut hyväksyä viimekeväinen erikoistarjous.

Hoitajalakoilta katosi yhteiskuntamoraali ja yleinen hyväksyntä. He eivät näköjään ymmärrä, että julkisen alan palkkoja ei voida nostaa ilman veronkorotuksia, lisävelkaa tai muiden palvelujen leikkauksia. Kaikki on jo käytetty. Kriisiaikoina jokaisen olisi venyttävä, vaikka vähäsen vaikeaa onkin. Työkiista päättyi lopulta 3.10.2022.

Perjantaina 29. huhtikuuta 2022

RUOTSIN ONNETTOMUUS

Suomi on maa, jossa viranomaiset juhlistavat sananvapautta pakottamalla kansalaisia noudattamaan tarkoin määrättyjä mielipiteitä.

Yleistyvä trendi on, että rikollinen tiedetään, mutta rikos puuttuu. Näin on etenkin poliittisissa näytösoikeudenkäynneissä, joita järjestetään tasa-arvon kunniaksi ja sananvapauden suojelemiseksi.

Ruotsissa puolestaan rikokset ovat nyt ilmiselviä ja näkyvissä kaduilla, mutta syyllisistä vallitsee hämmästyttävä epäselvyys, vaikka hekin ovat aivan silmien edessä. Sekä Yleisradio[211] että MTV3[212] uutisoivat pääsiäisen aikaan Linköpingin ja Norrköpingin muslimimellakoista puhumatta sanaakaan muslimimellakoista, mikä oli aikamoinen taidonnäyte jopa näiltä vaimennusvälineiltä.

Sen sijaan kyseiset mediat pitivät mellakoiden pääsyyllisenä "äärioikeistolaiseksi poliitikoksi" luonnehdittua Rasmus Paludania, jonka on sanottu polttavan Koraaneja julkisesti. Mellakat ovat kuumottaneet Yleisradiota näihin asti. Toimittaja Kirsi Heikelin eilen (28.4.2022) julkaisemassa raportissa "Ollaan niin lähellä sotatilaa kuin päästään" maahanmuuton rikkaudesta puhutaan avoimemmin kuin pitkään aikaan.[213]

Silti kaikki ei ole jutussa kohdallaan, sillä ongelmien ydin hukataan voivotteluun "äärioikeistolaisuudesta", vaikka siinä on kyse ruotsalaisten oman kulttuurin suojelusta, ja tarve suojeluun on tullut muualta. Totuus on seuraava.

1. Ruotsalainen media levitti käsitystä, jonka mukaan Rasmus Paludan olisi aikeissa polttaa kiertueellaan Ruotsissa Koraanin.
2. Paludan ei ehtinyt tuikata yhtään Koraania tuleen Linköpingissä eikä Norrköpingssä osoittaakseen, että se on tehty paperista.
3. Hän käräytti kyllä yhden Jönköpingissä,[214] mikä oli poliittisen kokonaistilanteen huomioon ottaen sangen tyhmää, sillä eripuraa Natoon kiitävä ja Venäjän pelossa tärisevä pohjoismainen yhteiskunta juuri nyt kaikkein vähiten kaipaa.
4. Muslimit hermostuivat, ottivat asiasta kaiken irti ja aloittivat Linköpingissä ja Norrköpingissä raivoisat mellakat, jotka levisivät myös Malmöön, Örebrohon ja Tukholmaan ja joiden väkivaltaisuuksissa on loukkaantunut tähän mennessä 26 poliisia ja 14 muuta ihmistä.[215]
5. Muslimien väkivaltaisuus on ollut paljon laajempaa kuin Koraanin kärventämisen mahdollisesti aiheuttama tuska, eikä se siten ole ollut minkään suhteellisuusperiaatteen mukaista vaan tahallista ja tarkoituksellista provosoitumista.
6. Media sai mitä halusi ja teki tapauksesta suuria uutisia levittäen näkemystä, jonka mukaan mellakoiden syy olisi *maahanmuuttoa vastustava ihminen* eikä kaduilla riehuva lauma muslimeja.
7. Kyse oli siis sen tyyppisen mielikuvan ja valheen luomisesta, että lähiöiden terrorisoiminen onkin *populismin* syytä.

Ongelma ei ole mikään Koraanin polttaminen vaan muslimen reagointi siihen. Ensisijainen syypää mellakoihin on tietenkin se, joka mellakoi. Minkään poliittisen mielenilmaisun ei pitäisi automaattisesti katalysoida sekopäisiä väkivaltaisuuksia eikä antaa oikeutusta kokonaisia kaupungin-

osia terrorisoiviin tuhotöihin. Mellakoitsijoiden takana tosin vaikuttaa vielä syvempi *juurisyy*, joka on vastaus kysymykseen, miksi he ovat täällä. Se on *maahanmuutto*.

Toiseksi väkivallasta voisi syyttää mediaa, joka kampanjoi oikeistolaista poliitikkoa vastaan jakelemalla disinformaatiota, jonka toimittajat aavistivat johtavan seemiläisen veren kiehahtamiseen ja muiden ihmisten veren vuodatukseen.

Vasta viimeiseksi voisi syytä hakea ihmisestä, joka ilmaisi uskontokriittisen näkemyksensä. Siihen pitää olla oikeus uskonnonvapauden, kansanvallan ja sananvapauden pohjalta.

Tuhot sisällissodan kaltaisia

Ruotsissa toimeenpantujen muslimimellakoiden ja ampumistapausten henkilöuhreja ei ole liioin näytetty eikä haastateltu televisiossa, ja Ylekin toi jutussaan[216] esille vain sivullisia taivastelijoita. Valtavirtamediassa tyydyttiin esittämään monikulttuuri-ideologiselle unelmalle syötettyjä aineellisia rituaaliuhreja, toisin sanoen kantaväestön poltettuja ajoneuvoja, säpäleiksi ammuttuja ikkunoita ja muuta piloille vandalisoitua kiinteää ja irtainta omaisuutta.

Hyväksyntää itselleen ja uskonnolleen muslimit voisivat anoa vain siinä tapauksessa, että he olisivat aritmeettisen etiikan mukaisesti valmiita hyväksymään *toisten* ihmisten kriittiset mielipiteet heidän uskonnollisista näkemyksistään. Niin he eivät kuitenkaan tee.

Provosoijien toiminnassa puolestaan ei ole kyse vain sananvapauden tai uskonnonvapauden koettelusta vaan sen osoittamisesta, että äärimuslimien toleranssi toisten ihmisten poliittisia mielipiteitä kohtaan on sietämättömän huono. Sen vuoksi juristi Paludanin toimet ovat perusteltuja.

Heiteltyjä katukiviä, laukauksia kohti viattomia ihmisiä, autojen ja koulujen polttamisia sekä pahoinpitelyjä, yhteyksiä huumekauppaan ja muihin rikollisjärjestöihin, kranaatti-iskuja... Sellaista värinää on monikulttuuri-ideologinen maahanmuutto tuonut Ruotsiin. Ja tietenkin vetisteleviä tunnustuksia, että ”Me olimme naiiveja”.[217]

Ketkä te? Vastaus: Ne Ruotsin vihervasemmistolaiset ja oikeistoliberaalit poliitikot, jotka pässinpäisyydessään mädättivät maan viidakkokuumeisilla ääriaineksilla.

Virallisten selitysten mukaan syy on mukamas taaskin tavallisten ruotsalaisten ja Rinkebyssä tai Tenstassa asuvien suomalaisten, jotka aiheuttivat muslimien eriytymistä omiin oloihinsa, ikään kuin mitään vastuuta islamistien omasta linnoittautumisesta ja eristäytymisestä (tai sossukielellä sanoen *isolaatiosta*) ei kuuluisi heille itselleen.

Viime vuonna Ruotsissa kirjattiin peräti 344 ampumistapausta, ja ampumisissa kuoli 45 ihmistä, ja yli sata haavoittui.[218] Niin ei olisi käynyt il-

man kehitysmaalaisten haittamaahanmuuttoa ja sen aiheuttamia ongelmia. Media kaunistelee asioita myös osoittaessaan ”neuvottomuutta”, ja tilanne muistuttaa sisällissotaa siksikin, että myös kulttuurien välisessä sodassa ensiksi katoaa totuus.

Sanallakaan valtavirtamedia ei puutu siihen, mikä on ongelmien juurisyy, toisin sanoen maahanmuutto, saati että mediassa esitettäisiin vaatimuksia tai keinoja siihen, kuinka ongelma pitäisi ratkaista.

Syylliset hukataan väitteisiin väkivallan ”rakenteellisuudesta”

Rinkebyssä asuva murhatun pojan äiti sanoo, että ”[j]os Stefan Östermalmilta tapetaan, se on murha, mutta jos Ahmed Rinkebystä tapetaan, se on jengirikollisuutta”,[219] siis ikään kuin sitä parempaa väkivaltaa, jonka tekijät ja uhrit häivytetään väitteisiin ”rakenteellisesta väkivallasta”.

Valitettavan usein uhrilla on kuitenkin Ruotsin kalenterista saatu nimi.

Syyllisten sanotaan olevan epämääräisesti vain ”nuoria miehiä”. Ei kerrota, oliko heillä karvaiset kädet. Tulevaisuuden airuita yhtä kaikki.

Totta väitteissä rakenteellisesta väkivallasta on johtopäätös, että se on *organisoitua* ja *laajaa*, mutta väärää ohjaus oletukseen, ettei väkivallalla ole vastuullisia *henkilötekijöitä*, vaan paha saavuttaa länsimaiset kansakunnat pyhän vihan tavoin kuin salama kirkkaalta taivaalta.

Yhtä vaikealta tilanne näyttää myös, jos hyväksytään väittämä, että mellakoiden kohteena ei ole kukaan yksittäinen länsimainen ihminen. Poliisin mukaan[220] sen kohteena onkin *ruotsalainen yhteiskunta* ja legitiimi järjestys. Tosin myös tällä tavoin ajatellen mellakointi edustaa muslimien hyökkäystä länsimaista uskonnonvapautta, uskontokriittisyyttä ja demokratiaa vastaan. Mediassa haastatellun ruotsalaispoliisin mukaan mellakoitsijat houkuttelivat poliisin paikalle heittääkseen heitä kivillä.

Yleisradion haastattelema ruotsalainen syyttäjäviranomainen kauhistelee maahanmuuttajataustaisten äitien halua opettaa lapsiaan heittelemään poliiseja kivillä. Terttu Kaikkonen -niminen eläkeläinen puolestaan suunnittelee lähtemistä pakolaiseksi ghettotuneelta vuokrataloalueelta, jolta kantaväestö on jo suureksi osaksi joutunut perääntymään.[221]

Paludanin nimitteleminen ”äärioikeistolaiseksi” puolestaan on hullunkurista, sillä nimittelijä on yhtä kaukana nimiteltävästä kuin nimiteltävä itse. Näin ollen molemmat ovat toisistaan katsoen ääriajattelijoita. Yleisradio, jolle ”äärioikeistolaisia” ovat kaikki Marine Le Penistä Rasmus Paludaniin, näyttää olevan *äärivasemmistolainen*.

Ruotsin onnettomuus on väestönvaihto, jota valtapuolueet ovat ajaneet kansakunnan omaksi tuhoksi. Se osoittaa, että maahanmuutto muodostaa Euroopan maille yhtä vaarallisen uhan kuin Venäjän laajeneminen.

Ne ovat myös keinoiltaan samanlaisia. Molempien tavoitteena on alueiden valtaaminen ja poliittinen haltuunotto, kansankunnan oman vallanpe-

rimyksen korvaaminen muualta tulevilla sekä kansan vähittäinen vaihtaminen toiseen.

Suomi on vielä hivenen jäljessä kehityksestä, mutta huolet pois, sillä aivan pian meidän ei tarvitse enää tuntea ylemmyyttä sen vuoksi, että pidättyvämpi maahanmuuttopolitiikkamme voisi olla esimerkkinä Ruotsille. Vihreät, vasemmisto, Kepu ja RKP saattavat meidät Ruotsin peräkantaan aivan pian.

Siitä kertoo muun muassa hallituksen esitys valmiuslaiksi, josta on jätetty pois mahdollisuus kieltäytyä turvapaikkahakemusten vastaanottamisesta.[222] Näin siitäkin huolimatta, että turvapaikkaturistien tuputtaminen Suomeen on Venäjän ilmeinen hybridiase, jota vihollinen todennäköisesti käyttää.

Sellaista asiaa ei näköjään ole, joka saisi vihervasemmiston luopumaan maahanmuuton edistämisestä – ei vaikka maailma ympäriltä räjähtäisi.

Sunnuntaina 1. toukokuuta 2022

HALLITUS ON TARJONNUT ERITTÄIN USKOTTAVAN DDR-SIMULAATION

Jos joku olisi sanonut minulle vuonna 2019, että vihervasemmistolainen hallitus sulkee ensi töikseen Suomen rajat ja liittää Suomen Natoon, olisin nauranut katketakseni. Nyt täytyy todeta kuin vihapuhepoliisin vakavoittamana, että nauru on loppunut. Totisesti ja kerta kaikkiaan.

Hauskuus on poissa myös muista syistä. Ympäristö- ja ilmastovelvoitteillaan, energian hinnan nostoillaan, liikkumis- ja muilla koronarajoituksillaan sekä ystävällisellä rahanviskomisella kehitysmaille hallitus on tarjonnut mitä uskottavimman DDR-simulaation. Bensiinin ja dieselin hinta ovat katossa ja Corolla-Markun tavoittamattomissa, eivätkä ne enää koskaan laske entiselle (jo aiemmin korkealle) tasolle.

Ympäristönormeilla uhataan kuin Siperialla, KGB:llä ja NKVD:llä, ja sensuuria harjoitetaan kuin Venäjällä. Ulkomaille ei ole päässyt, ja kokoontumisrajoitukset ovat eristäneet ihmiset toisistaan. Kasvomaskien pakkopito on johtanut ihmisten depersonfikaatioon ja anonymiteettiin.

Sisäistä liikkumistakin rajoitettiin. Ihmiset kärsivät jälkitraumaattisista stressireaktioista pitkään. Keuhkot ovat täynnä pölyä ja palonestoaineita, joita on irronnut mukasuojaavista kuonokopista. Hengenahdistuskin simuloi sosialismia.

Ministerien troikka puolestaan on kiertolinko, jossa ovat vaihdelleet toinen toistaan huonommat ministerit. Valtiofilosofisten teosten sijasta heiltä on saatu äitiyslomailmoituksia.

Mutta kohtaloaan ei pääse pakoon. Se tulee perässä ja joskus menee edellä. Heppatyttöhallituksen on aika lopettaa. Kansa on saanut tarpeek-

seen ohuista ja kimittävistä levyjen pyörityksistä. Politiikkaan tarvitaan erektiovarmuutta.

Sauli Niinistö on ollut ulkopolitiikan pelastusrengas, mutta hänkään tuskin pitelee Suomea pinnalla pitempään kuin siihen asti, että ollaan Naton reunassa kiinni. Se on kuitenkin paljon se, ja onneksi ulkopolitiikkaa hoitaa presidentti, ei pääministeri eikä valtioneuvosto. Muuten koko Natoprosessista ei olisi tullut mitään.

Vihreiden surkein ministeri on ollut Emma Kari, joka on ruoskinut[223] kansalaisia energiansäästöön samalla kun hän on vaatinut julkisten verovarojen kylvämistä maailman tuuliin, vihreään siirtymään, tehottomaan ilmastopolitiikkaan ja ympäristön tukipaketteihin sekä jankuttanut uusista ilmastotoimista kaikille ihmisille kuin lapsille – ja on kuin lapsi itsekin.

Hän kilpailee tasavahvasti Krista Mikkosen (vihr.) kanssa, joka on jaksanut jankuttaa sosiaalietuusperäisen haittamaahanmuuton puolesta, aivan kuten ministerintoimessaan sammahtanut Maria Ohisalo (vihr.), jonka päähänpälkähdys Natoon liittymisestä ei ollut huonompi ajatus. Valtamedia on ihastellut ja toistellut sitä suurena keksintönä,[224] ikään kuin koko Nato olisi vihreiden alustataloudellinen innovaatio.

Hallitus on ottanut tehtäväkseen turvallisuusvirkojen järjestelmällisen bastardisoimisen, mistä esimerkin tarjoaa Demla-virkojen kautta uraputkeen päätyneen Kirsi Pimiän nosto sisäministeriön kansliapäälliköksi.[225] Vihervasemmiston etäispäätteitä toimitetaan turvallisuusalan virkoihin, jotta he voisivat vaarantaa ulkoisen turvallisuutemme ja aiheuttaa sisäistä sekasortoa lisäämällä maahanmuuton mukana tulevia konflikteja.[226]

Keskustan pölkkypäisin ministeri puolestaan on ollut hiihtosuunnistaja Hanna Kosonen, joka alkoi länkyttää tieteellistä mediatutkimustani *Totuus kiihottaa* vastaan ja läimäytti ajatuspaja Suomen Perustaa rahoituksen takaisinperinnällä. Kiristys ja uhkailu muodostivat *rikoksen* tieteen ja tutkimustoiminnan vapautta, yhdenvertaisuutta ja minua vastaan henkilökohtaisesti. Hänen kanssaan kilpaili tasavertaisesti tiede- ja kulttuuriministerin viran vakituinen haltija Annika Saarikko omassa kehopositiivisuudessaan.

Kepulaisten ministerien kelvottomuutta osoittaa sekin, että kulttuuri- ja tiedeministerin kepeähkö salkku on osoittautunut ylivoimaisen raskaaksi ja paikka tuuliseksi, sillä sillä istuu jo neljäs haltija! Ilmeisesti jokaisen kepulaisen täytyy saada oma viisitoistaminuuttisensa virka-Audin takapenkillä.

Puolikoulutettujen ministerien kasariputki jatkui, kun Saarikon, Kososen ja Antti Kurvisen perään tiede- ja kulttuuriministeriksi laitettiin[227] 35-vuotias nuorisopoliitikko Petri Honkonen, joka on Suomi–Venäjä-seuran (entisen Suomi–Neuvostoliitto-seuran) puheenjohtaja, tietenkin jo ennestään pitkän kepulaisen perinteen jatkona. Mikä tahansa luottamustehtävä näyttää kelvanneen hänelle, kunhan sitä kautta on voitu pidentää ansioiden luetteloa ja palkkanauhaa.

Tämä osoittaa, mitä on Kepu. Se ei ole vain Esko Ahon taktista seikkailua Venäjän keskeisessä valtioelimessä Sberpankissa,[228] vaan se on jatkuvaa Kekkosen-aikaista väyrystelyä, jolla suomalaisia poliitikkoja tornitetaan ja uria rakennellaan Kremlin kädenojennusten varaan.

Kepu oli myös puolue, joka persuvastaisuudellaan esti oikeistohallituksen syntymisen maahamme, vaikka eduskunnassa on selvä oikeistoenemmistö! Ja tuosta tyhmyydestä kärsii myös Kepu itse – ei kuitenkaan tarpeeksi.

SDP:n kieroin ministeri on puolestaan Tytti Tuppurainen, joka on leimannut isänmaalliset perussuomalaiset ”rasisteiksi”,[229] tuputtanut omaa maahanmuuttoparaatiaan ja julistanut koppavasti jo ammoin, ettei perussuomalaisten kanssa tehdä hallitusyhteistyötä,[230] ikään kuin olisi hänen asiansa päättää, kuka mitäkin tekee.

Hänen itsensä olisi kannattanut tietää, mitä tekee, kun otti vastaan salassa myönnettyjä apurahoja, jotka päätyivät vaalirahoiksi.[231] Mutta kansahan äänestää ja SDP pitää vallassa keitä vain, kunhan imago vastaa omaakuvaa ja viiteryhmä on ”oikea”, siis vasen.

Vasemmistoliiton edustavin ministeri on epäilemättä Jussi Saramo, joka Li Anderssonin tilalle opetusministeriksi siirryttyään vastustelee yhä Natoon hakeutumista,[232] vaikka sodan liekit nuolevat jo nurkkapieliämme. Näin hän osoittaa, kuinka ajattelematonta vasemmistolainen politikointi yleensäkin on.

RKP:n vaarallisin ministeri puolestaan on Anna-Maja Henriksson, joka uhkasi taannoin Ahvenanmaan eroamisella Suomesta,[233] mikäli ruotsinkielisten olot eivät entisestään parane. Siten hän syyllistyi perustuslain kieltämään separatismiin, ikään kuin ahvenanmaalaisten kotiseutuoikeus ei riittäisi etuoikeudeksi heille. Ahvenanmaalaisten niin sanotulla kotiseutuoikeudellahan estetään mannersuomalaisia muuttamasta Ahvenanmaalle pysyvästi asumaan, mikä on ristiriidassa perustuslakimme kanssa (oikeus valita asuinpaikkansa).

Nyt Henriksson avaisi itärajan pakolaistulvalle ”kansainvälisiin velvoitteisiin” ja ”oikeusvaltioperiaatteisiin” vedoten. Mitään oikeustieteellistä asiantuntemusta hän ei osoita, sillä hän ei ymmärrä myöskään kansainvälisen oikeuden professorin Martti Koskenniemen kannanottoa, jonka mukaan ”pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle”.[234]

Niinpä Henriksson on ajamassa oikeusministerinä läpi torson valmiuslain, josta tietoisesti ja tarkoituksellisesti on jätetty puuttumaan valtiolliseen suvereniteettiin perustuva mahdollisuus *katkaista turvapaikkahakemusten vastaanottaminen* tilanteessa, jossa pakolaisuutta käytetään hybridisodan välineenä. Oikeusvaltio menetetään juuri silloin, jos luovutaan kansallisesta itsemääräämisoikeudesta ja kyvystä säädellä tulijoiden virtaa.

Uhkailua, kiristystä, painostusta, sensuuria ja kovia otteita ilmastonmuutoksen torjumiseksi ja kansan kurittamiseksi. Kellumista ajopuuna

kansainvälisten aaltojen vietävänä ja Euroopan unionin käskytettävänä. Sitä on vihervasemmistolainen vallanpito, eikä se poikkea mitenkään universaalisosialismista.

Suomessa on totuttu siihen, että oikeisto ja vasemmisto vuorottelevat hallituksessa. Vasemmistopopulistit lupaavat kansalle kaikkea hyvää ja rahoittavat sen lainapääomalla ja velkakurimuksella. Sitten tulee oikeistohallitus, joka laittaa talouden suurin ponnistuksin kuntoon, ja hallitustyön päätteeksi kansa kivittää oikeiston.

Tähän on totuttu, mutta jatkossa tällainen vuorovahtijärjestelmä ei enää päde. Syitä on kaksi. Ensinnäkin (1), valtiontalous on jo niin syvällä, että taloutta ei saa enää millään kuntoon. Toiseksi (2), vastuullinen oikeisto ei enää välttämättä halua korjata vasemmiston virheitä, eikä sen siten kannata pyrkiä hallitusvastuuseen. Jatkossa kannattaa antaa vasemmiston voittaa vaalit ja korjata loppumattomat virheensä itse.

Korjaamisen välineenä on tosin kansallisvaltioiden lopettaminen ja federalistiseen fiskaaliunioniin sulautuminen, jolloin velat ja varat tunnustetaan yhteisiksi, suomalaiset maksavat muun maailman menot ja koko EU on kehitysmaiden tasolla.

Maanantaina 2. toukokuuta 2022

NATO-KAUPPAA EI PIDÄ TEHDÄ ENNEN KUIN ON POHDITTU HINTAA

On hyvä, että Suomen reki Natoa kohti etenee. Mutta kauppaa ei pidä tehdä sopimatta ensin hinnasta. Mediassa on luotu kuvaa Nato-kiimaisesta Suomesta, joka on valmis Naton jäseneksi hinnalla millä hyvänsä. On muodostettu mielikuva, että puolustusliitolla on myyjän markkinat, ja siksi puodin ovi on 24/7 auki. Samalla on häpeilty tapaa, jolla virolaiset opettavat Suomea Nato-asioissa, vaikka Suomi ylenkatsoi Viroa Neuvostoliitosta irtautumisen jälkeen.

Suomen tavassa turvata itse oma puolustuksensa ei ole ollut nähdäkseni mitään häpeämistä. Itsenäisestä puolustuspolitiikasta on seurannut, että Suomella on vahvempi maavoimien aseistus kuin monella Euroopan Nato-maalla. Esimerkiksi kenttätykistömme on Euroopan vahvimpia.

Tämä on selitys siihen, miksi Suomella on ollut jo pitkään kultakortti Natoon. Kyllä muille maille Suomen aseet ja resurssit kelpaavat. Suomessa kimaltelee vain Nato-kolikon saamapuoli: turvatakuiden herahtamista odotetaan kuin kettu variksen suusta putoavia marjoja.

Ikääntyvinäkin ajantasaiset Hornet-hävittäjät kelpaisivat varmasti Baltian ilmavalvontatehtäviin, sillä noilla mailla itsellään ei ole minkäänlaista hävittäjäkalustoa. Vielä varmemmin muihin Nato-maihin haluttaisiin uudet häivehävittäjämme.

Puolustusliiton näkökulmasta on Suomen Nato-asiassa ollut koko ajan kyse Baltian maista, ei niinkään Suomesta, joka täyttää Naton jäsenyyskriteerit paremmin kuin moni Nato-maa itse. Ironisesti voidaan sanoa, että Nato tarvitsee Suomea enemmän kuin Suomi Natoa. Näin asia on, paitsi jos Suomen valtiota uhkaisi eksistentiaalinen kriisi.

Nato-sopimus on tärkeää neuvotella sellaiseksi, ettei siinä laiteta suomalaisten päätä mihinkään sellaiseen silmukkaan, joka voisi heikentää itsenäistä puolustuskykyämme. Ei ole myöskään puolustusliiton etu, jos 1300 kilometriä Nato-rajaa jää auki. Siksi Suomen Nato-sopimuksen tulisi olla *win/win*-sopimus, jossa kaikki osapuolet voittavat ja kukaan ei häviä.

On myös epäiltävä, saako Suomi poliittisen tuen lisäksi Nato-sitoumuksesta mitään olennaista lisähyötyä nykyiseen tilanteeseemme nähden, mikäli Suomeen ei sijoiteta pysyviä Naton tukikohtia. NRF-joukkoja (Nato Response Forces) lukuunottamatta Natolla ei ole omia asevoimia eikä ratsuväkeä, joka karauttaisi paikalle, jos kahakka yllättää.

Venäjä puolestaan ei ole valtio, jolla on armeija, vaan se on armeija, jolla on valtio. Putin, joka pelaa upporikasta ja rutiköyhää, voi hyökätä myös maahan, joka on Naton jäsen, ihan vain osoittaakseen, ettei Nato aloita maailmansotaa puolustaakseen jotakin Euroopan erämaista koostuvaa kolkkaa. Miten silloin kävisi?

Mikäli Nato-maat päätyisivät eripuraan, suomalaiset voisivat joutua puolustamaan maatamme jälleen etupäässä yksin, vaikka saisimme muodollista sympatiaa muilta Nato-mailta. Nato voi osoittautua päätöksenteossaan hajanaiseksi, eikä sen viidettä artiklaa ole missään testattu.

Kynnys Naton ja Venäjän välisen konfliktin aloittamiseen on lähes yhtä suuri kuin kynnys ydinaseiden käyttöön. Sitä ei helposti ylitetä edes rationaalisen hulluuden doktriineilla. Sen vuoksi Suomen Nato-liittolaisuuteen tulisi sisällyttää yhteisymmärrys, että Suomessa on pysyviä Naton tukikohtia. Niiden läsnäolo varmistaisi, että Suomen ja Venäjän mahdollisessa konfliktissa on väistämättä osapuolina muidenkin Nato-maiden joukkoja.

Sen sijaan ydinaseiden sijoittaminen Suomeen on yhtä turhaa kuin kaikkialle muuallekin. Viipurin pamauksesta asti on suurten räjähteiden ongelmana on ollut, mihin niitä voisi käyttää. Ne kun herättävät laajan huomion, tuhoavat sotasaaliin ja syöpyvät ihmisten mieliin ansaiten historian tuomion.

Ydinaseet soveltuvat tuhoamissotiin ja terroristiseen toimintaan, mutta niillä ei voi voittaa eikä puolustaa mitään. Sen vuoksi ydinaseet voisi ja pitäisi hävittää käyttökelvottomina. Tosiasiassa ydinaseet eivät takaa edes kauhun tasapainoa, sillä ydinaseilla uhkaaminen on epäuskottavuudessaan tyhjä kortti.

Ydinaseiden sijoittaminen Suomeen olisi epäviisasta siksikin, että täällä ne muodostaisivat riskin joutua hyökkäävän vihollisen käsiin. Ongelma on sama kuin ydinaseiden leviämisessä yleensä. Syntyy tilanne *use or loose*, mikä madaltaa käytön kynnystä.

Ydinaseiden keskeinen kysymys ei ole niiden sijoittelu tukikohtiin, sillä ydinlatauksia voidaan lähettää kiertorataa pitkin toiselle puolelle maapalloa hetkessä. Ongelma on niiden olemassaolo ylipäänsä.

Tiistaina 3. toukokuuta 2022

MONIKULTTUURINEN UNELMA ON LIEKEISSÄ, MUTTA MEDIASSA KUDELMA JATKUU

Yleisradion TV-uutisten katseleminen ja Ylen verkkosivujen avaaminen ovat aina kovia koettelemuksia. Ei ole päivää, ettei joku vihervasemmiston jäsenkirjatoimittaja ole naputellut uutisankkurien luettavaksi jotakin tendenssijuttua, jossa taistellaan maahanmuuttoinvaasion jatkamiseksi ja ongelmien pois sumuttamiseksi.

Ylen verkkosivuilla ilmestyi Vapun päivänä kaksi toimittaja Veli-Pekka Hämäläisen väsäämää tekstitruuttausta, joissa taivasteltiin, miksi eräät ei-vasemmistolaiset kansalaisjournalistit ovat julkaisseet tietoja maahanmuuttajataustaisten Suomessa tekemistä rikoksista ja niiden tekijöistä. Syynä on se, että *valtavirtamedia ei niin tee*.

Tämä vahvistaa kirjassani *Totuus kiihottaa* esittämääni johtopäätöstä: vaihtoehtoinen media on olemassa siksi, että valtavirran media ei toimi, niin kuin sen normaalisti pitäisi toimia.

Mikäli rikoksen tekijöiden etnisestä tai kansallisesta taustasta vaietaan, asiaa voi pitää merkkinä siitä, että tekijä ei ole suomalainen. Jos tekijä on suomalainen ja etenkin perussuomalainen, se huudetaan varmasti valtavirtamedian katoilta.

Syy on kansallismasokistinen vieraskoreus ja halu harjoittaa oman pesän likaamista, joka liittyy muualta tulevien palvontaan. Taustalla on pyrkimys pysyttää kansanryhmien välistä haurasta yhteiskuntarauhaa, joka Ruotsissa on jo särkynyt.

Yleisradion verkkosivujen klikkijutussa 1.5.2022 ”Kun ihonväristä tuli ase” (tosiasiassa pakolaisia itseään on käytetty hybridiaseina) vaihtoehtojournalistien tiedoista koetettiin etsiä vikoja kyselemällä päinvastaisia kannanottoja yliopistollisella rehulla ruokituilta rasismivihan etäispäätteiltä. Heiltä toimittaja saikin juttuunsa haluamansa mielipiteet. Tuota agendajournalistien ja tendenssitutkijoiden vispilänkauppaa olen sanonut kirjassani *Totuus kiihottaa* tieteen medioitumiseksi.

Toisessa Ylen julkaisemassa tekstiruttauksessa[235] valiteltiin, kuinka ”’Jani’ alkoi julkaista tietoja maahanmuuttajien rikoksista somessa”. Näin yleisöjen tajuntaan taottiin, kuinka pahasta muka on, että maahanmuuttajien tekemiä vakavia rikoksia on tuotu julki yksityisten kansalaisten blogeissa ja sivustoilla. Ylen toimittajien mielestä se on perusteetonta valikointia.

Sellaista valikointia tuskin olisi, *jos valtamedia ei ensin itse valikoisi* esille poliittista vihervasemmistoa miellyttäviä rikoksia ja peittelisi sen tapaista rikollisuutta, joka saattaisi kyseenalaistaa unelman monikulttuurisesta ja monietnisestä Suomesta.

Jutussaan Yleisradion toimittaja Veli-Pekka Hämäläinen pyrki selittelemään, että journalismi on luotettavaa, koska niin sanotaan normeissa ja laeissa. Hän raakkui, ettei väite tietojen panttauksesta valtavirtamediassa ja viranomaistoiminnassa muka ”ole totta”:

> Sosiaalisen median maahanmuuttovastaisissa yhteisöissä moni tulkitsee median ja poliisin panttaavan tarkoituksella tietoa nimenomaan ulkomaalaistaustaisesta rikollisuudesta.
>
> Se ei ole totta: journalistin ohjeet velvoittavat toimittajat totuudenmukaiseen tiedonvälitykseen – maahanmuuttajien rikosten salaaminen olisi sitä vastaan. Poliisia puolestaan sitovat esitutkinta- ja julkisuuslaki.[236]

Tämän perusteella valtamedian uutiset olisivat totta, koska niin vaaditaan normeissa.

Voidaan kysyä, kuinka vasemmistolainen ihmisen pitää olla ollakseen ymmärtämättä, että normeista ei voida johtaa tosiasioita. Toisin sanoen säännöt ja ohjeet eivät takaa, että niitä noudatettaisiin tai että niissä kuvailtu asiantila vastaisi todellisuutta. Sellaista ajatuskulkua sanotaan filosofiassa moralistiseksi virhepäätelmäksi.

Asia onkin siis niin, että Ylen jutussa valehdeltiin taas. Toimittajat eivät toimi rehellisesti sen vuoksi, että journalistin ohjeet velvoittavat heitä. Ohjeita julkaiseva Julkisen sanan neuvosto on median *itse*säätelyelin, jossa pukit toimivat kaalimaan vartijoina. Sitä paitsi ohjeet kuin ohjeet muodostavat vain löyhän viitekehyksen, aivan niin kuin totuuskin on välttämättä vain tulkinnanvaraista.

JSN:ää onkin sanottu median itse*suojelu*elimeksi, joka ei arvostele medioita vaan niitä ihmisiä, jotka arvostelevat medioita. Kun ammattitoimittajaa kritisoidaan, se on neuvoston mukaan ”maalittamista”, mutta kun valtamedian toimittaja moittii yleisöjä tai kansalaisjournalisteja, se on muka ”disinformaation”, ”häirinnän” tai ”valejournalismin” paljastamista.

”Vihafaktoja” näyttää esiintyvän aina, kun maasto ei vastaa monikulttuurista karttaa. Totuus tulee kuitenkin läpi omalla voimallaan. Maahanmuuton ongelmat kuumottavat Yleisradiota, sillä viime aikoina Yleisradion toimittajat ovat joutuneet posket hehkuen raportoimaan Ruotsissa palavista lähiöistä.

Niissä maahanmuuttajat eivät tee ainoastaan rikoksia. Sen sijaan kyseiset väestöryhmät taistelevat järjestynyttä yhteiskuntaa vastaan tavalla, jota jo paikallinen syyttäjäviranomainenkin luonnehtii sisällissodaksi.[237]

Monikulttuurinen unelma on siis romahtanut, mutta sen narraatiot jatkuvat mediassa. Suomessa se on mahdollista, sillä täällä voidaan toistaiseksi luetetella yksittäisiä rikoksia. Niistä Ylen toimittajat väittävät kerro-

tun tasapuolisesti, kuin lampaita laskien ja tietenkin yleistyksiä eli *tärkeiden johtopäätösten* tekoa välttäen.

Ylen jutussa hukataan lisäksi keskeinen tosiasia. *Maahanmuuttajataustaisten määrällinen edustus on rikostilastoissa olennaisesti kantaväestöä suurempi.* Se on väestöosuuksiin suhteutettuna suhteettoman suuri.[238] Siksi maahanmuuttajataustaisten rikollisuus ansaitsisi suorastaan suurennuslasilla tapahtuvan tarkastelun.

Sen sijaan nyt Yle yrittää vedota ”tasapuoliseen tarkasteluun” ja pyhittää itseään ”puolueettomuudella”, vaikka sekään ei toteudu, vaan maahanmuuttajien tekemistä rikoksista vaietaan julkisessa sanassa.

Myös monia muita asioita salataan. Maahanmuuttovirasto paljasti vasta vuonna 2019, että valtaosa vuonna 2015 Suomeen tulleista irakilaisista turvapaikanhakijoista olikin sotilaskarkureita.[239] Heistä valtaosalle annettiin Suomesta tilapäistä suojelua, sillä sodan pakeneminen ei ole hyväksyttävä peruste turvapaikan saamiselle eikä pakolaisen aseman myöntämiselle. Koska viranomaiset syyllistyivät vilppiin, tietoa maahantulon motiiveista pantattiin neljä vuotta.

Vastaanottaminen oli siis todellinen järjestelmärikos, jota vain sanottiin ”taakanjaoksi”, ei tosin enää rikkaudeksi. Virallisesti sitä sanottiin ”Euroopan pakolaisten siirtojärjestelyksi”. Siitä ei tosin ollut *sovittu* missään virallisesti. Vilppiä ja vääristelyä esiintyy sekä mediassa että viranomaistoiminnassa.

Kukaan ei tiedä, kuinka paljon rikollisia aineksia on tullut myös niiden ukrainalaisten pakolaisten joukossa, jotka on tutkimatta päästetty maahamme. Sen saamme tietää todennäköisesti myöhemmin. Samaan tapaan totuus Ruotsin katastrofista on ollut aposteriorista.

Euroopan valtiot pelaavat maahanmuutolla hullua peliä, jossa panoksena ovat kansallisvaltiot, niiden väestöt, turvallisuus ja yhteiskuntarauha.

Ei siis ole ihme, että valtavirtamedia on huolissaan vaihtoehtomedian esille tuomista totuuksista.

Omalla tavallaan on huvittavaa, että valtamedian toimittajat riemastuvat aina, kun rikollinen *ei olekaan* maahanmuuttajataustainen. Myös minä koen asian vuoksi solidaarista iloa.

Vielä iloisempi olisin, jos kansanedustaja Suldaan Said Ahmed (vas.) ei kokisi samasta syystä vahingoniloa,[240] sillä siinä pesii ideologinen konflikti, joka kertoo arvo- ja kulttuurierosta. Se puolestaan on syynä Ruotsissa tapahtuneeseen repeämiseen.

Ruotsissa maahanmuuttajaväestöt pakattiin vuosikymmenten ajan kaupunkilähiöihin, joissa ne säilyttivät oman kulttuurinsa. Kun määrät kasvoivat ja kantaväestöt väistyivät, lähiöt muuttuivat omalakisiksi.

Sillä tavoin rikollisuudesta tuli sormilla laskettavan ja yksittäistapauksellisen toiminnan sijasta organisoitua ja yhteiskunnan ulkopuolista despoottimaisuutta, jota sanotaan vähättelevästi ”syrjäytyneisyydeksi”. Se on epätarkkarajainen ja relationaalinen käsite, joten sen kautta voidaan kä-

tevästi heittää syyllisyyden varjo kantaväestölle, joka mukamas syrjii, vaikka tavoite olisi vain puolustaa omaa tonttia.

Maahanmuuton aiheuttama kokonaisonnettomuus koostuu kantaväestön osittaisesta tai vähittäisestä vaihtamisesta, jonka vuoksi rikotaan poliittisen vallan perillisyyttä vastaan, ja valtaa siirtyy vieraille kansakunnille. Valtio ei ole pelkästään maapohja, jolla asutaan, vaan se koostuu kansalaisten subjektiviteetista, joka alueella käyttää valtaa. Suomi ei ole Suomi, jos täällä asuu jokin muu kansa.

Tragedian synnyn kaksi elementtiä ovat kulttuurierot ja väestömäärien paisuminen. Kun maahanmuuttajaväestöt lisääntyvät, käy kuten kuuluisassa kaalisoppaesimerkissä. Kun kaalisoppaan lisätään suolaa, maku paranee vähän. Kun suolaa laitetaan hieman lisää, maku ehkä paranee vielä vähäsen. Mutta jos suolaa lisätään koko paketillinen, soppa muuttuu syömiskelvottomaksi. Alenevan rajahyödyn laki.

Juuri niin on käymässä Euroopan maissa, joissa ihmiset ja kansakunnat hyppelevät rajojen yli kuin levottomat lapset. Kriittinen massa on ylittynyt ja riittää ghettojen muuttamiseen rinnakkaisyhteiskunniksi ja mikrovaltioiksi.

On ymmärrettävää, että Suomessa valtavirtamedia voi edelleen jatkaa omaa kinasteluaan rikosraporttien oikeellisuudesta samalla kun Rooma palaa. Median tarkoitus on vain pönkittää omaa uskottavuuttaan ja puolustella omia virheitään, joilla se edistänyt pohjoismaille tuhoisan väestöllisen muutoksen synnyttämistä. Siksi syytöksiä kohdistetaan kansalaisjournalisteihin, jotka ovat kaivelleet esille sen, mitä punavihreä toimittajakunta ei ole halunnut laiskuudessaan tai tahdottomuudestaan selvittää ja josta se ei haluaisi sen enempää kuulla kuin kertoa.

On yhteiskuntamme asenneilmapiirin kannalta kieroa, että vaihtoehtojournalistit joutuvat toimimaan nimimerkin suojissa. Kipeän yhteiskunnallisen totuuden esille tuominen koetaan vihervasemmistolaisen *woke*-aktivismin ja *cancel*-terrorismin piirissä niin katkerana, että kansalaisjournalistit joutuvat pelkäämään itsensä ja työpaikkojensa puolesta.

Sen merkiksi myös Ylen juttua varten haastatellun ihmisen nimi oli muutettu. Ilman huolellista salaamista vihervasemmiston verikoirat syöksevät ”toisinajattelijaksi” julistetun ihmisen päälle vesikauhuiset vaahtonsa ja tuhoavat ihmisen työn, uran, toimeentulon ja koko elämän saastaisella häiriköinnillään, jolla he ovat käyneet tietenkin myös minun kimppuuni.

Tosiasiassa ”Janin” toiminta ei ole millään tavoin paheksuttavaa eikä tutkijakommenttien objektiksi soveltuvaa poikkeuskäyttäytymistä vaan suuriarvoista informaationjakoa ja viestintää: tutkivaa journalismia sinänsä. Valtamedia pyrkii kuitenkin tekemään asioista perillä olevista ihmisistä omia apinoitaan mukaviisaiden yliopistokommunistien marakateiksi.

Suoranaisessa sairaustilassa media on, kun yhdysvaltaisen Fox Newsin tapainen vapaa uutistoiminta nähdään toimittajien järjestön piirissä ”kuolemanvaarana demokratialle”![241]

Päivitys 4.7.2022

Olin juuri päässyt sanomasta, että jos rikoksen ”tekijä on suomalainen ja etenkin perussuomalainen, se huudetaan varmasti valtavirtamedian katoilta”. Viranomaiset ja valtamedia todistivat näkemykseni oikeaksi viipymättä kailottamalla Tanskassa äskettäin tapahtuneen terrori-iskun tekijän olevan ”etnisesti tanskalainen”.[242] Etnisestä alkuperästä ei puhuttaisi mitään, jos tekijä ei kuuluisi kantaväestöön. Eikä ollut ensimmäinen kerta.

Lauantaina 7. toukokuuta 2022

EUROOPAN ONNETTOMUUS

Euroopassa tehtiin valtio-organisoituja joukkomurhia ja ylläpidettiin keskitysleirejä viimeksi Bosnian-Hertsegovinan verisen sodan aikaan vuosina 1992–1995.

Jugoslavian hajoamissotiin liittyvässä serbien ja bosniakkimuslimien välisessä Srebrenican verilöylyssä surmattiin sodan loppuvaiheessa noin 7000 ihmistä, ja sitä on tullut tavaksi sanoa kansanmurhaksi. Uhreja ja tekijöitä jouduttiin kaivelemaan esiin muiden muassa Elisabeth Rehnin ja kansainvälisen rikostuomioistuimen kynsin.

Balkanilla käyty sota ikään kuin vahvisti Samuel P. Huntingtonin historianfilosofisen teoksen *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order* vuodelta 1992 oikeaan osuvaksi. Siinä väitettiin, että konfliktit paikantuvat yleensä etnisesti monikulttuurisille vyöhykkeille ja että useimmissa konflikteissa on osapuolena islam.

Jugoslavian alueen onnettomuus oli sen monikulttuurisuus. Alueelle saatiin rauhantila vasta, kun jokaisella kansakunnalla oli oma etnisiä rajoja noudatteleva *kansallisvaltionsa*. Kansallisvaltio on luonnonoikeudellisesti ja spontaanisti syntynyt orgaani, jonka rajat pitävät yllä rauhaa. Liittovaltiosta ei ole ollut takaamaan rauhaa muutoin kuin pakolla.

Sotaa käyneet nuoret miehet katselivat tuohon aikaan Music Televisionin videoita teltoissaan ennen lähtöään taisteluihin kuolemaan – ja ennen kuin U2 ja Luciano Pavarotti ehtivät omaan rauhantyöhönsä Miss Sarajevonsa kanssa.

Nykyaikaiset viestintävälineet, satelliittitelevisio ja muu tekninen edistyksellisyys eivät ole muuttaneet ihmisten perusolemusta tässä suhteessa mitenkään. Sodissa kuollaan ja kärsitään samalla tavalla kuin toisessa maailmansodassa, joka ei ollut nimestään huolimatta mikään yksi sota vaan koostui useista erillisistä sodista, joita käytiin eri syistä ja eri paikoissa ja joita yhdisti sama teknologisesta vallasta juopunut ajanhenki.

Teknologinen sofistikoituneisuus on kenties luonut myös sivistyksen harhakuvan samalla, kun teollinen joukkoteurastus on kuorinut ihmisen raadollisuuden esiin moraalin ohuen pintakuoren alta. Tällä kertaa asian on opettanut meille Venäjä, joka haluaa ilmeisesti historiaan kuluvan vuosituhannen raa'imman sodan aloittajana.

Ei pitänyt tulla yllätyksenä

Useilla ihmisillä on tapana taivastella ennakkokäsitysten, varautuneisuuden ja konservatiivisuuden turhuutta korostamalla, että ”elämme sentään jo 2000-luvulla!”

On naiivia olettaa, että ihmisten ja kansakuntien olemus tai intressit olisivat muuttuneet miksikään vain numeroiden vaihtuessa kalentereissa.

Ilmeisesti tämän totuuden kanssa on sotaansa lähtenyt Putin, jonka kyynisyys ei tosin ole ollut varautuneisuutta vaan hyökkäävyyttä.

Hänen vaarallisuutensa johtuu katkeruudesta, johon länsimaat eivät ole rehellisesti sanoen täysin syyttömiä. Venäjän aloittama sota on psykologisesti arvioiden ymmärrettävä, vaikka sen keinot ja seuraukset eivät olekaan missään mielessä hyväksyttäviä.

Olen kannattanut Suomen länsiliittoutumista jo Brezhnevin ajoilta asti ja kannatan edelleenkin. Olisi kuitenkin valheellista väittää, etteivät venäläiset olisi kokeneet tulleensa ajetuiksi nurkkaan samalla, kun Euroopan unioni on laajentunut ja kasvattanut vaikutusvaltaansa Itä-Euroopassa. Näkökulma Venäjällä on erilainen.

Syynä seismisiin ”turvallisuusympäristön muutoksiin” on jo pitkään jatkunut mannerlaattojen liike, jonka tuloksena idän ja lännen välille pakkautui hurjia energialatauksia.

Voidaan kysyä, mikä johti 1990-luvun lopun ja 2000-luvun alun liennytyksen kääntymiseen takaisin jääkylmän sodan kaudeksi.

Syitä, jotka sähköistivät tilanteen ja laittoivat asiat sekaisin niin sanotuissa sivistyneissä länsimaissa, joiden piiriin Venäjäkin oli 1990-luvulla pyrkimässä, on neljä: monikulttuuri-ideologia, maahanmuutto, globalisaatio ja internationalismi.

Euroopan unionissa puhutaan näistä asioista ikään kuin ne olisivat eurooppalaisia *arvoja* tai *itseisarvoja*, vaikka niiden kautta ja tuloksena on tosiasiassa jouduttu rajoittamaan ihmisten vapauksia ja peruuttamaan Valistuksen ihanteita.

1) *Monikulttuuri-ideologialla* on tosiasiassa levitetty ja vakiinnutettu yksiarvoista Disneylandia ja hampurilaiskulttuuria. Onpa moniarvoisuuden nimissä pyritty rajoittamaan ihmisten sananvapautta ja poliittista itsemääräämisoikeutta Euroopan unionin jäsenmaissa sekä puututtu kansakuntien sisäisiin asioihin moittimalla kansalaisten tekemiä äänestyspäätöksiä.

2) *Maahanmuutolla* puolestaan on sekoitettu kansakuntia ja tuotettu siten arvo-, etu- ja kulttuuriristiriitoja Euroopan sisälle.

3) *Globalisaatio* on kapitalismin monikultturismia. Se ei ole vapaata markkinataloutta vaan kapitalismin lainalaisuuksia hyödyntävää pyrkimystä monopoleihin. Pahimmillaan se johtaa niin sanottujen luonnollisten monopolien valtaamisiin, minkä suomalaiset voivat lukea nykyisistä sähkönsiirtomaksuistaan.

4) *Internationalismi* taas on sosialismin mukaista monikulttuuri-ideologiaa. Vasemmiston hyödyllisille idiooteille on valehdeltu, että talousliberalismi edistää arvo- ja sosiaaliliberalismia, vaikka tosiasiassa talousorgaanien toimiessa täysin vapaasti on kansalaisilla pallo jalassa. Vasemmistolaiset ovat hoilanneet ”Kansainvälistään” globaalin kapitalismin hyväksi, ja nyt he lilluttelevat samassa veneessä kapitalistisen eliitin kanssa, tosin kaleeriorjiksi kahlehdittuina.

Venäjän ja Ukrainan välinen sota ei ole erillinen eikä irrallinen ilmiö, vaan se on suora seuraus Euroopan pintakuoren alla tapahtuneesta blokkiutumisesta.

Euroopan unionin filosofisesti mitättömät ja heikkotasoiset johtajat ovat olleet liian sokeita tämän jännittymisen syitä ja seurauksia näkemään ja tunnustamaan.

Ideologinen raja kulkee nyt Ukrainassa. Sen takana ovat kansallista etuaan ajavat Venäjä ja Kiina; edessä Yhdysvallat ja EU. Idän diktatorinen totalitarismi on globaalin internationalismin ja monikulttuuri-ideologian herättämien defensioiden tulos.

Miksi Venäjää ei voi voittaa?

Monikulttuurinen mekastus, pakotepolitiikka ja demokratian takominen tulevat valitettavasti epäonnistumaan, sillä ne perustuvat virheelliseen näkemykseen Venäjän olemuksesta ja historiasta.

Hienon rouvan Ursula von der Leyenin pöyhkeät ja margaret thatchermaiset puheet aina vain kovemmista Venäjä-pakotteista ja EU-maiden ”solidaarisuudesta” toisilleen ovat tyhjiä, sillä EU:lla ei ole mitään, millä kiristää, eikä öljyn ja kaasun tuontia niin vain korvata ”muualta”. Jäsenmaille sodasta johtuvien taloudellisten tuhojen kompensoimiseen käytetään loputonta tukipakettipolitiikkaa ja tulojensiirtoja, joilla EU ammentaa verovaroja yhdestä jäsenmaasta toiseen.

EU:n politiikalla ei näytä olevan kuin kaksi instrumenttia: pakotepaketti ja tukipaketti. Ne ovat piiska ja porkkana. Tämä johtuu siitä, että mitään spontaania, omaleimaista ja siten elinvoimaista *kansallista kulttuuria* unionilla ei ole voimavaranaan, vaan motiivit ovat pelkästään yleismaailmallisen monikulttuuri-ideologian mukaisia. Jopa Ukrainalla on enemmän omakulttuurista voimaa Venäjää vastaan.

EU:n pakotteet ovat kuin nälkälakkoon ryhtyvän vangin. Samanlaisia ja vaarallisia meille itsellemme ovat Sanna Marinin uhopuheet hänen mekastaessaan "yhä tiukempia pakotteita" Venäjälle ja "meidän" olevan valmiita ottamaan "vieläkin enemmän" ukrainalaisia pakolaisia.[243]

Pakolaisten tuloa tänne voidaan nyt pitää Venäjän eräänlaisena vastauksena talouspakotteisiin: "pakolaispakettina". Totuus on, että pakotteet eivät lopeta sotaa, sillä niillä ei ole ratkaisevaa vaikutusta sodankäyntiin, vaan sodat voivat päättyä ja pysähtyä vain aseellisiin esteisiin. EU:n vaarana on kuristuminen omiin uhkauksiinsa.

Venäjän syvenevä eristäminen johtaa aina vain tukalampaan tilanteeseen EU:ssa, sillä Venäjä on joka tapauksessa tuossa vieressä, eikä sen energiasta, raaka-aineista ja ylilentojen tarpeellisuudesta voi irtautua hetkessä eikä mahdollisesti koskaan. Venäjä puolestaan kestää koettelemukset kolmesta syystä:

1. Kärsimys ja pitkämielisyys ovat venäläisten sielussa hyveitä.
2. Pakotteet todistavat venäläisille, että heillä on vihollinen, ja se hitsaa kansan ja johtajan yhteen.
3. Venäjä on läpikotaisin autoritaarinen kulttuuri, joka nojaa tottelevaisuuteen eikä demokratiaan.

Venäjä ei voi hävitä, koska maa on jo pohjalla. Toisaalta Venäjää ei voi myöskään voittaa, sillä venäläisten venyvyys ja sietokyky perustuvat traumaattiseen pelkoon, että demokratia johtaa sekasortoon ja että ainoastaan vahva johtaja takaa turvallisuuden, niin kuin korruptio, oligarkia ja mafia takaavat talouden "toimivuuden".

Venäjää ei voi siis tavanomaisessa mielessä "voittaa", sillä maan *olemukseen* kuuluvat jatkuva vilpillisyys, moraalinen rappio, alakynnessä olo ja huono maine, josta kansalaiset *nauttivat* tietäessään sen pelottavan toisia.

Metafyysinen pahan politiikka on peräisin Venäjän sisäpoliittisista kriiseistä, ja se polveutuu aina mongolivalloittajien ajoilta, jolloin valehtelu, rikollisuus ja väkivalta takasivat parhaat selviytymisen edellytykset.

Kun näin syntyneen kulttuurievolutiivisen (ja mahdollisesti biologisenkin) DNA:n päälle kasautui oikeauskoisen kirkon hengellinen auktoriteettivaikutus ja tsaarien ajan sekä kommunismin maallinen diktatuuriperinne, valmistettiin tie kaikkien aikojen kovimpaan järjestelmäpoliittiseen sortorakenteeseen. Siinä KGB ja FSB ovat olleet vain irrallisia eksponentteja, vaikka niitä syytetään kaikesta, myös haarniskan tarjoamisesta Putinille.

Ongelmien ydin on haudattuna *metafyysiseen ajattelutapaan* ja kulttuuriin, jossa koira syö koiraa. Putin ei ole niinkään syy kuin seuraus ja järjestelmän tuote. Hänen kannatuksensa on korkealla tasolla, sillä kansa

haluaa hänen torjuvan länsimaiset vaikutteet ja pitävän loitolla sekasorron, joka demokratian muodossa uhkaa hyvin toimivaa korruptiota.

Asiassa ei auttaisi, vaikka Putinin omat turvajoukot likvidoisivat hänet huomaamatta laittamalla poloniumia teehen tai sujauttamalla novitšokia alushousuihin. Vara-Putineita riittää mausoleumijonoksi asti, sillä diktatuurin jatkuminen koetaan välttämättömäksi, jotta maa ei vaipuisi pahimpaan venäläisten pelkäämään katastrofiin: sekasortoon.

Myös Ukrainan sota ajautunee pitkään pattitilanteeseen, eikä siitä löydy yksiselitteistä voittajaa, niin kuin ei selvinnyt voittajaa myöskään Krimin sodasta 1853–1856.

Pragmatistinen pravda on taktista valehtelua

EU tulee pelanneeksi vaarallista peliä taivutellessaan Venäjää demokratiaan pakotteilla sekä odottaessaan Venäjän jollakin tavoin muuttuvan. Auktoriteettiuskoisuus on pysyvä osa venäläisten kollektiivista psyykeä, ja siksi poliittiset johtajuudet esikuntineen korvautuvat ajasta aikaan uusilla, eikä ”tiedonvälityksestä” ole apua.

Toisaalta myöskään disinformaatiosta tai sensuurista ei ole Venäjällä sen enempää haittaa kuin hyötyäkään. Tämä johtuu venäläisen tieto- ja totuuskäsityksen erilaisuudesta.

Ongelma ei ole, että tieto ei mene perille, että median kanavat ovat hallituksen hallussa tai että esiintyy sensuuria ja valehtelua. Ongelma on, että venäläisten tieto- ja totuuskäsitys poikkeaa täysin länsimaisesta. Platonin tiedonmääritelmästä (perusteltu tosiuskomus) korostuu Venäjällä bysanttilaiseen tapaan uskomusehto.

Venäläisten *pravda* on aidosti pragmaattinen sikäli, että totuus mielletään Venäjällä määritelmällisesti samaksi asiaksi kuin ”hyödyllisyys” tai ”käyttökelpoisuus”. Totuusarvo vaihtelee sen mukaan, keitä se hyödyttää ja millä tavalla.

Siksi valhekin on Venäjällä totta, mikäli se on ”valtapoliittisten etujen” mukaista, toisin sanoen edistää jotakin tavoitetta tai päämäärää, kuten ”tasa-arvoa” tai ”yhdenvertaisuutta”. Venäläisen kulttuurin valheellisuus perustuu siis tieto- ja totuusteoreettiseen poikkeavuuteen, harhailuun luolassa, jonka lampetti on sammunut ja ovelle on vierinyt ideologian kivi.

Sama ominaispiirre paljastaa luonnollisesti myös amerikkalaisen pragmatismin onttouden. Mikään ei ole tietenkään totta siksi, että se toimii käytännössä, mutta jokin voi toimia käytännössä, mikäli se on totta. Samasta asiasta johtuu, että myöskään Venäjällä juuri mikään ei toimi.

Venäläisen ja länsimaisen kulttuurin eroavuus toisistaan on tietyistä samankaltaisuuksista huolimatta dramaattista. Vaikka amerikkalaiset ja venäläiset ovat köppelehtineet toistensa aluksiin avaruudessa, on maanpäällisten kulttuurien välillä valovuosia matkaa.

Venäjän ripittäminen on näistä syistä yhtä suuri virhe kuin olisi patistella Kiinaa luopumaan kommunismista, jonka uskomuksiin miljardi ihmistä on siedätetty ja jonka keskusjohtoisuudessa, kurinpidossa ja puoluedynastiassa myös kapitalismi voi siellä toimia.

En tarkoita, että sen enempää venäläisessä kuin kiinalaisessakaan totalitarismissa olisi mitään puolustelemista. Mutta tarkoitan, että EU:n taloudelliset ja poliittiset liiderit eivät ymmärrä monikulttuuri-ideologisesta läksytyksestään huolimatta erilaisia kulttuureita. Sen virheen takana puolestaan majailee kansallisvaltioiden mitätöinti.

Maailman uusjako ja Venäjän neljän P:n politiikka

Venäjän ja Ukrainan sota on seuraus tavasta, jolla länsimaiden ekspansiivisuus ja ylenkatsellisuus ovat katkeroittaneet Venäjää ja monia muita maita. Niissä kukoistaa nyt vastavaikutuksena äärimmäinen kansallismielisyys.

Kansallismielisyys ei sinänsä ole huono vaan hyvä asia, sillä juuri se on kansallisen itsemääräämisoikeuden ilmaus. Tultuaan ajetuksi puolustuskannalle on kansallismielisyydestä kuitenkin tullut eräissä maissa jälleen hyökkäävää imperialismia, jota kansallismielisyys sinänsä ei edusta.

Internationalismin ja globalisaation pyörteissä ovat kansallisvaltioiden asema ja edut jääneet huomiotta ja tulleet laiminlyödyiksi. Siksi maailma repeilee ja yhdistyy uudestaan.

Maailma yhdistyy ja hajoaa todennäköisesti kolmeen blokkiin, joista yhden muodostavat Pohjois-Amerikan ja Euroopan Nato-maat yhdessä Kaukoidän kumppaniensa, kuten Japanin, Etelä-Korean ja Australian kanssa. Toisen blokin muodostaa Venäjä yhdessä Kiinan kanssa ja kolmannen Intian sekä Afrikan kaltaiset kehittyvät maat tai maanosat, joiden poliittinen liikkumatila muodostuu muita laajemmaksi niiden voidessa valita kaverinsa keskenään riitelevistä maista. Niin ovat asiat taas kuin Orwellin romaanissa.

Venäjä on toki myös itse eristäytynyt ja soveltanut tunnettua neljän P:n politiikkaa. Ne ovat peilailu, projisointi, propaganda ja pelottelu.

Venäjä on *peilannut* lännen laajenemisen omaksi toimintamuodokseen osoittaen laajenemisen halua Kaukasiassa. Selvää kuitenkin on, että kaikki eivät voi laajentua yhtä aikaa ilman konfliktia.

Venäjä on *projisoinut* omat paheensa toisten maiden ominaisuuksiksi ja *tu quoque* -argumenttia soveltaen syytellyt muita omista rikoksistaan kaikkialla, viime aikoina Ukrainassa, jossa Putin väittää jahtaavansa ”natseja”, vaikka itse on.

Propagandan tuntevat kaikki, tai ainakin luulevat tuntevansa. Venäjän *ilmiselvän* ja tahallisen tökerön vaikuttamisen takana on usein kuitenkin pyrkimys kiinnittää huomio johonkin Johan Bäckmanin tapaiseen yksityis-

kohtaan, jotta Venäjän *muualla* harjoittamaa tehokasta propagandaa ei tunnistettaisi propagandaksi.

Pelottelu puolestaan on Venäjän vakioase, joka sopii Putinin povitaskuun, sillä se ainoalla mahdollisella tavalla hyödyntää ydinasepotentiaalia. Siihen puolestaan liittyy kategorinen ongelma, joka on sama kaikkien suurten pommien kanssa: mihin niitä voisi käyttää?

Yhtä kaikki, maailma on ajautunut monikulttuuri-ideologian, maahanmuuton, globalisaation ja internatsismin tuloksena sekavaan tilaan, jossa sotia sytyttää väestöjen sekoittumisesta johtuva *separatismi*.

Maahanmuutto ja separatismi sotien syynä

Nyky-Euroopan onnettomuus johtuu kansallisvaltioiden ylenkatsomisesta ja mitätöimisestä. Separatismi on lähes kaikkien nykyisten sotien *prima causa* ja *primus motor:* ensimmäinen syy ja käynnissä pitäjä.

Separatismilla tarkoitetaan kansallisvaltioissa esiintyviä alueellisia irtautumispyrkimyksiä, joista on saatu näyttöä Luhanskin ja Donetskin alueilla Ukrainassa. Väestöllisestä eripurasta johtuva separatismi on siis myös Ukrainan sodan juurisyy.

Maahanmuutto on aiheuttanut separatismia myös Ranskan islamilaisissa ghetoissa, joita sanotaan jo ”mikrovaltioiksi”, ja Espanjan Kataloniassa, joka pyrkii eroon Gibraltarin ylitse Etelä-Espanjaan tulvineen maahanmuuton aiheuttamista ongelmista.

Väestöllisen kirjavoitumisen ja maahanmuuton aiheuttama separatismi on syynä yhteiskunnallisen tehokkuuden laskuun, aineelliseen köyhyyteen, poliittiseen eripuraan ja levottomuuksiin kaikkialla, ja siitä kärsii nykyisin koko Eurooppa.

Maahanmuutto ja väestöjen velloominen eivät siis ole pelkkiä välineellisiä tai irrallisia ”hybridiaseita”, vaan ne ovat osa laajempaa väestöpoliittista valloituspolitiikkaa, jolla maita pyritään valtaamaan hyppimällä ja pomppimalla kansallisten valtionrajojen yli.

Sanotaan, että Suomessa ei esiinny separatismia. Siitä ei olekaan liioin merkkejä vielä, toisin kuin Ruotsissa, jonne pitkään jatkunut avoin maahanmuuttopolitiikka on kerryttänyt valtavan määrän ruotsalaiseen yhteiskuntaan sopeutumattomia ja sitoutumattomia väestöryhmiä.

Vuosikymmenten ajan ne pakattiin parempaa tulevaisuutta toivottaen lähiöihin, joissa ne elivät omaa elämäänsä synnyttäen omat elämäntapansa ja norminsa.

Ruotsalaisten hyväuskoisuus on paljastunut naiiviksi tai jopa tietoisessa itsepetoksessa harjoitetuksi valheellisuudeksi, josta luonnollisesti on seurannut ”yllätyksiä”, kun tulijoiden sopeutumattomuus länsimaiseen elämäntapaan on pullahdellut esille väkivaltana, ja paikalliset mikrovaltiot ovat joutuneet konflikteihin järjestyneen yhteiskunnan kanssa.

Suomessa kansallista ryhmäkoheesiotamme on edistänyt yhteinen vihollinen, joka on tuossa kyljessä. Mutta harmillista kyllä, nykyisellä Venäjällä koko Suomen valtio nähdään tuloksena vuoden 1917 separatismista. Näkökanta ei ole täysin väärä, sillä itsenäiset valtiot yleensä syntyvät anarkistisesti erottautumalla ja irrottautumalla jostakin.

Separatismi uhkaa Suomea tällä hetkellä suomenvenäläisten putinistien kapinointina, mikä todistaa, että maahanmuutto ja siirtolaisryhmien syntyminen kansallisvaltioihin ovat aina ongelmia.

Suomi suuressa vaarassa

Omatoimisuus on valtiollisen suvereniteetin tunnusmerkki, ja valtioiden keskinäisiä suhteita leimaa niin sanottu kansainvälisoikeudellinen perustattomuus. Sen vuoksi kiistat voidaan ratkaista lähinnä voimankäytöllä. Sen tunnustamista puolestaan sanotaan reaalipolitiikaksi.

Suomen ja nyky-Venäjän sekä sen valtiollisen edeltäjän välisen kiistan voidaan sanoa tulleen ratkaisuksi jo pariinkin kertaan, ja silloinkin sodassa. Tässä mielessä itsenäisyytemme on lunastettu, ja sitä juhlitaan edelleenkin itsenäisyyspäivänä, ei kansallispäivänä, sillä itsenäisyys on relationaalinen käsite ja mahdollinen vapautena *jostakin*, tässä tapauksessa ryssästä.

Venäläiset ovat kuitenkin alkaneet harjoittaa reaalipolitiikkaa ja siihen liittyvää geopolitiikkaa omassa slaavilaisessa epätoivossaan. Juuri kukaan ei Suomessa ymmärrä, kuinka suuressa vaarassa maamme tämän vuoksi todella on ja mitä se voi käytännössä toimeenpantuna tarkoittaa.

Venäjän aloittaessa panslavistisen politiikkansa mukaisen häirinnän se voi tarkoittaa katkoksia sähkönjakelussa ja verkkoyhteyksissä, energia- ja siirtolaisaseen käyttöä, henkilökohtaisia uhkauksia, soluttautumista, myrkytyksiä, ulkomaankaupan vaarantamista, rajaloukkauksia maa-, meri- ja ilma-alueilla sekä pommien lähettämistä koteihin, pahimmillaan maajoukkojen vyöryttämistä rajojen yli ja kaukovaikutteisten ohjusaseiden ampumista kaupunkeihin summittaisesti.

Tämä merkitsee, ettei kyse ole poikamaisesta lelusodasta, vaikka asioista on helppo puhua harhaanjohtavan kepeästi ja viihteellisesti televisiossa, kun muotivaatteisiin stailatut toimittajat kertovat hymyillen sotauutisia.

Totuus Venäjän läsnäolosta koostuu bunkkeripommeista ja betonipölyn sekaisista kellareista.

Olemme viettäneet niin pitkän ajan rauhan oloissa, että myös ammattisotilaat ovat voineet menettää kontaktinsa siihen, mitä sodankäynti merkitsee.

Suomalaiset eivät ole lainkaan orientoituneet sotien kaltaisiin katastrofeihin, vaan sanalla ”sota” on kielenkäytössä pelkkä diskursiivinen merki-

tys, jossa asiaa käsitellään kaukaisena abstraktiona, vaikka käytännössä sota on silvottuja ruumiita, räjähteleviä kehoja ja ilmassa lentäviä päitä.

Tämä merkitsee, että hyökkäyksen tullen suomalaiset eivät ehkä *uskoisi* olevansa sodassa, vaan he uskottelisivat itselleen olevansa räiskimispelin kaltaisessa simulaatiossa kysyen, miten videolaitteen voi kytkeä pois toiminnasta. Valmius aseellisen hyökkäyksen kohtaamiseen on luullakseni kelvottoman huono.

Suomen maasto on kyllä vaikeakulkuista, mutta meitä on täällä puolustamassa melko vähän, ja suuria asumattomia alueita on vallattavissa melko helposti. Samoin kaupungit ja väestökeskittymät ovat helposti pommitettavissa mäsäksi.

Suomi on yksi maailman pääkaupunkivaltaisimmista maista, joten Helsingin haltuun ottaminen tarkoittaisi pääsyä hallitsemaan koko Suomea. Lähes kaikki on täällä: hallinto, yritysten pääkonttorit, arkistot, tiedon solmukohdat ja älymystö muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta. Valtaosa Suomen ulkomaankaupasta kulkee Helsingin kautta.

Monetkaan eivät ilmeisesti tajua, miten haavoittuvassa paikassa maamme on, ja kuinka omituista on, että maa, jolle Natosta olisi ollut kaiken aikaa eniten hyötyä, on viimeisten joukossa, joka siihen liittyy.

Pidäkkeenä on ollut toinen paradoksi: on ollut epäviisasta riskeerata turvallisuus asialla, jonka tehtävänä on taata turvallisuus.

Suurimmassa vaarassa Suomi on ilman Natoa

Totuus on, että suurimmassa vaarassa olisimme, jos emme nyt liittyisi Natoon, sillä silloin Venäjän kannattaisi kääntää kanuunansa tänne *a fortiori:* sitä suuremmalla syyllä.

Sieltä, minne Venäjä aseellisesti pääsee, sitä on lähes mahdotonta saada pois. Tämä tullaan näkemään paitsi Krimillä, myös Itä-Ukrainan alueella.

Venäjän valloitus- ja tuhopolitiikka on joka tapauksessa sangen tyhmää, sillä *valta* ei perustu nykyisin pelkkään alueiden hallintaan. Informaatiosodan sekä taistelun ukrainalaisten poliittisesta hallinnasta Venäjä hävisi jo sodan alkumetreillä.

Ukrainassa sotimalla Venäjä on suorastaan työntänyt Suomen ja Ruotsin Natoon, ja niin se on tehnyt esittämällä naapureilleen vaateita oman turvallisuutensa takaamiseksi. Kun hyökkääjä on peloissaan omasta turvallisuudestaan, se on kuin varas huutaisi ”ottakaa varas kiinni!” Ja se on kuin Suomelle olisi tarjottu YYA-sopimusta uudestaan.

Voidaan sanoa, että Venäjä on yhdistämässä Suomen Natoon, kun suomalaisista itsestään ei ole siihen ollut.

Saattaa olla, että Venäjä ajaa tahallaan Suomea Natoon lavastaakseen itselleen vihollisen ja täyttääkseen sitä kautta oman viholliskuvaelmansa.

Mikäli Moskovasta tulee myöhemmin notifikaatioita Suomen myönteisestä Nato-päätöksestä, on ajopuuteoria jälleen käyttökelpoinen. Suomalaiset voivat sanoa, että ”venäläiset ajoivat meidät puolustusliittopoliittiseen erikoisoperaatioon”.

Euroopan maissa ja Yhdysvalloissa on Suomen ja Ruotsin taannoiselle päättämättömyydelle osattu varmasti nauraa, kun hihat ovat nyt liekeissä.

Mutta ei Nato-jäsenyys Suomea ensi-iskun kohteeksi maalita (ei, vaikka Vasemmistoliitto laittaisi ”maalituksen” rikoslakiin). Niin väittävät Rauhanpuolustajissa toimineet hyödyttömät hölmöt, joiden isäntä on edelleen idässä. Päinvastoin: *liittoutumattomana* maana olemme Venäjän koekenttä, jossa Venäjä voi räjäyttää pelotteeksi vaikka ydinaseen joutumatta Naton vastauksen kohteeksi.

Sen sijaan se on totta, että Naton jäsenenäkään rajamme eivät ole pyhät. Suomalaisissa poliitikoissa ja kansalaisissa liikuttavaa on heidän hyväuskoisuutensa, jonka mukaan Naton jäsenenä olemme herran kukkarossa. Tämä ei ehkä pidäkään paikkaansa tulevaisuudessa.

On muistettava, että Nato ei *estä* mitään maata hyökkäämästä jäsenmaiden alueelle. Se takaa vain yhteisen *puolustuksen*, jos niin käy, ja sitä kautta poliittisen *pelotepreventio*n.

Voidaan kuitenkin miettiä, miten käy, jos despoottinen Venäjä pelaakin upporikasta ja rutiköyhää ja hyökkää myös Nato-maahan tieten tahtoen, koetellen sotilasliiton kärsivällisyyttä ja luottaen siihen, ettei Nato aloita maailmansotaa Euroopan jonkin syrjäisen kolkan vuoksi.

Puolustusvastuista syntyvä eripura voisi riittää jopa hajottamaan Naton, joka on luotu kylmän sodan blokkien varaan ja jonka sisällä intressit ja ristiriidat ovat kasvamassa, kuten Euroopan unionissakin.

Mitkään sotilasliitot eivät ole ikuisia, ja liittosopimusten murentuessa millään maalla ei ole loppujen lopuksi muuta turvataetta *kuin omat asevoimansa*. Ei pidä myöskään tuijottaa vain Naton viidettä artiklaa, jossa puhutaan yhteispuolustuksesta, vaan myös kolmatta, joka velvoittaa jokaista jäsenmaata huolehtimaan oman alueensa puolustamisesta.

Siksi myös puolustusliiton jäsenenä on elettävä koko ajan *als ob* (ikään kuin) puolustusliittoa ei olisi.

Kaikkien näiden varaustenkin jälkeen on joka tapauksessa parempi olla liittokunnan jäsen kuin olla olematta.

Kannatan siis varauksetta Suomen liittymistä Natoon. Mutta hullua olisi kuvitella, että liittokunnan jäsenyys tuo apokalyptisen pelastuksen Suomea mahdollisesti uhkaavaa kadotusta vastaan.

Myönteistä Naton jäsenyydessä on, että samalla kun saadaan sodanuhka loittonemaan, voidaan jälleen keskittyä torjumaan muita uhkia, kuten maahanmuuttoa, julkisen talouden romuttamista ja ilmastopoliittista oman haudan kaivuuta, joita vihervasemmistolainen hallitus on edistänyt tuhattaiturimaisesti.

Naton jäsenenä asemamme huononee vähemmän kuin muutoin

Suomen Nato-päätöstä ei tietenkään tehdä minkään komiteamietinnön perusteella vaan terveellä järjellä, niin kuin kuuluu. Poliittiset ja asiantuntijaprosessit on järjestetty vain muotoseikkojen tyydyttämiseksi ja vastuun jakamiseksi eri organisaatioille, joissa vastuun toivotaan hajoavan.

Tulos on päätetty luonnollisestikin ensin, niin kuin poliittisessa hallinnossa aina tehdään, ja viime ajat on käytetty sen asian pähkäilemiseen, minkälaisella prosessilla tuohon toivottuun tulokseen päästäisiin.

Kun Suomi kesän tullen jättää hakemuksen Natoon, on olo sen jälkeen kuin ohituskaistalla, ja siksi on huolehdittava kahdesta asiasta, ennen kuin olemme takaisin keskiviivan oikealla puolella.

Ensinnäkin (1): valtionrajamme on pidettävä koskemattomina Nato-kelpoisuuden säilyttämiseksi. Todennäköisesti Venäjä yrittää aiheuttaa Suomessa vähintäänkin tuota separatismia ja voi tehdä sen Ahvenanmaalla jopa tehokkaammin kuin Anna-Maja Henriksson.

Toiseksi (2): tärkeintä ei ole se, että ilmaistaan aie liittoutumisesta, vaan se, *millainen sopimus* loppujen lopuksi kirjoitetaan. Sinänsä sujuvasti edenneessä Nato-prosessissa on marssijärjestys ollut koko ajan nurinkurinen. Nyt ollaan ensin tekemässä kauppaa ja sitten miettimässä hintaa.

Vanha sanonta kuuluu: älkää katsoko vain taikurin sitä kättä, joka antaa, vaan myös sitä, mitä toinen tekee. Moniin Nato-maihin kelpaisivat kyllä Suomen hävittäjäkoneet, kenttätykistö ja muut maataisteluaseet.

Suomi on loppujenkin lopuksi tärkeämpi Baltian Nato-maille kuin Nato Suomelle. Turvallisuutemme takeena ovat jatkossakin lähes 100-prosenttisesti omat Puolustusvoimamme, ja Nato antaa maanpuolustuksellemme vain poliittisen uskottavuuden ja potentiaalisen takeen.

Nato-kihlauksessa on vaarana, että joudumme huolehtimaan oman maamme puolustamisen lisäksi myös muiden lähimaiden puolustuksesta, jossa riittää porsaan kokoisia reikiä. On muistettava, että Romania, josta kaduillemme saapuu romanikerjäläisiä, on tyypillinen Itä-Euroopan Nato-maa, joka ei kuulu avustavien vaan avustettavien joukkoon.

Tuleeko tästä sota?

Kun Suomi suurella todennäköisyydellä liittyy ja hyväksytään puolustusliitto Natoon, maamme saavuttaa lopultakin identiteettipoliittisen eheyden ja itsenäisyyden läntisten demokratioiden joukossa.

Kohtalomaista tässä itäisen napanuoran katkaisussa on traagisuus, jolla Suomi Venäjän omasta pyynnöstä ”varmistaa itänaapurinsa turvalli-

suuden” jäsenyydellä Natossa. Puolustusliittona Nato takaa Suomen hyökkäämättömyyden, vakauttaa ja tasapainottaa Pohjolan turvallisuuden sekä pitää Venäjän itsensä aisoissa.

Nato-jäsenyys vie Venäjältä kyvyn kiristää ja pitää ideologisissa pihdeissään Suomea, joten ei ihme, että Moskovassa kiristellään hampaita, kun sotilaallinen uhka-ase poistuu Kremlin instrumenttien joukosta.

Suomen Nato-jäsenyys parantaa rajaturvallisuutta, vähentää konfliktien todennäköisyyttä ja vahvistaa Suomen ja Venäjän yhdenvertaisuutta. Venäjän ei tarvitse jatkossa huolehtia länsirajansa turvallisuudesta lainkaan tietäessään, että rajan tällä puolella toimii kansanvaltainen oikeusvaltio, joka huolehtii oman tonttinsa puolustuksesta.

Entä onko Venäjän sotilaallinen aggressio silti mahdollinen? On, mikäli aggressori on hullu. Siksi vastauksena väliotsikon kysymykseen olkoon kapteeni Kaarnan vastaus alikersantti Lehdolle Väinö Linnan *Tuntemattomassa sotilaassa:* ”Ehei pojat, sota on kaukana, Balkanilla asti.”

Maanantaina 13. kesäkuuta 2022

PITÄISIKÖ KEBABIT KIELTÄÄ SUOMESSA? – TURVALLISUUSHUOLET TORJUTTAVA TUKKIMALLA TERRORISTIEN TULO TURKISTA

Turkin diktaattori Recep Tayyip Erdoğan [ɾeˈd͡ʒep tajˈjip ˈæɾdo.an], jonka nimi panee uutistenlukijoiden suut surisemaan partakoneiden lailla, on onnistunut halkaisemaan Naton samaan tapaan kuin Kokoomus ja Kepu aikoinaan halkaisivat Perussuomalaisen puolueen: yhtäältä siihen osaan, johon kuuluvat kaikki muut, ja toisaalta siihen, johon kuuluu vain tietty porukka.

Turkin halu jarruttaa Suomen ja Ruotsin Nato-hakemuksen käsittelyä ei johdu Turkin väitteestä, jonka mukaan Suomi ja Ruotsi tukisivat Turkin suunnalta tänne tulleita kurditerroristeja.

Kurdistanin työväenpuolue PKK on tottahan toki marxilais-leniniläinen äärijärjestö, jolla ei pitäisi olla täällä sijaa, mutta kansanvaltaisessa Ruotsissa on järjestön edustajia voitu valita parlamenttiin asti, sillä runsaan ja valikoimattoman maahanmuuton tuloksena naapurimaahan on päässyt juurtumaan liikkeen kannatusta.

Tämä osoittaa omalta osaltaan, kuinka vahingollista kontrollimaton maahanmuutto on Euroopan kansallisvaltioille. Vieraat valtiot voivat saada myös Suomeen tulleesta epäperäisestä väestöstä kiristyskeinon omaa valtiotamme vastaan. Tuossa asemassa voivat olla yhtä hyvin kurdit kuin vaikkapa venäläiset tai ukrainalaisetkin.

Turkki on pystynyt tekemään Suomesta ja Ruotsista pelinappuloita edistääkseen aseiden saantia Yhdysvalloista. Turkki käyttää häikäilemät-

tä hyväkseen Naton periaatetta, jonka mukaan uusien jäsenten valitseminen vaatii kaikkien jäsenmaiden hyväksynnän.

Suomi ja Ruotsi noudattavat (ja ovat koko EU-jäsenyytensä ajan noudattaneet) terrorismin torjunnassa samoja periaatteita kuin ne EU:n jäsenmaat, jotka jo kuuluvat Natoon. Suomi on jo tehnyt kaiken mahdollisen ja tarpeellisen terrorismin estämiseksi Suomessa, paitsi laittanut rajojaan kiinni *Turkista* Suomeen valuville terroristeille.

Näin ollen Turkilla ei pitäisi olla valittamista, ja Turkin meille esittämät vaateet ”turvallisuushuoltensa” vähentämiseksi ovat vailla pohjaa. Vailla pohjaa Turkin vaateet ovat siksikin, Suomi on jo täyttänyt kaikki *Naton* jäsenyysehdot, eikä Turkilla pitäisi olla mitään maakohtaisia omia ehtojaan esitettävinä Suomelle. Tässähän päätetään Suomen liittymisestä Natoon eikä Turkkiin.

Ruotsin keskeinen ihmisoikeusrikos puolestaan näyttäisi olevan siinä, että maa antoi kirjallisuuden Nobel-palkinnon *Turkin hallinnon* polkemalle Ohram Pamukille.

Turkin harjoittama kiristys antaa näytön Turkin kelvottomuudesta sekä Naton jäsenenä että EU-jäsenyyttä tavoittelevana maana. Olli Rehn (kesk.) teki aikoinaan pahan virheen pyrkiessään edistämään Turkin EU-hakemusta laajenemiskomissaarina.

Turkin maa-alueen sanotaan olevan strategisesti tärkeän Natolle, mutta valtiona Turkki on Natolle ongelma ja sellaisena monihaitallinen. Tosiasiassa Turkki on toiminut lähi-itäläisten terroristien polkuna Eurooppaan. Euroopan maat voisivat sulkea rajansa tältä puolelta valtiolliseen suvereniteettiinsa vedoten.

On muistettava, että turvapaikanhakijoiden oikeudet eivät aja valtiollisen turvalllisuuden edelle missään päin maailmaa.[244] Terroristien polun tukkimisen sijasta EU on kuitenkin taipunut maksamaan Turkille miljardeja silkkisen terroristitien säätelystä.[245]

Ongelmana eivät siis ole turvallisuudestaan ja oikeusvaltioperiaatteistaan kuuluisat Suomi ja Ruotsi ollenkaan, vaan maa, josta niitä terroristeja ja ihmisoikeusrikoksia pakenevia turvapaikanhakijoita tänne tulee: Turkki itse. Näin Turkki on aiheuttanut turvallisuushuolia Suomelle.

Ehkä Turkki onkin kiusaantunut siitä, että Suomen sosialistinen feministihallitus kaatoi hiljattain saavillisen rahaa Turkkiin tukeakseen Turkin naisten asemaa ja maksaakseen ”tasa-arvoverukkeilla” Jani Toivolan velkoja.[246]

Turkki on ollut pitkään konfliktissa toisen Nato maan, Kreikan, kanssa, joten Turkki tuskin pääsisi nykyään Naton jäseneksi. Turkki on myös kolhinut pahoin Naton koko uskottavuutta puolustusliittona, jakanut liittoa kahtia – itseensä ja muihin –, kylvänyt eripuraa ja vahingoittanut omaa asemaansa.

Oireellista on, että eräiden valtiopäiväjuristien etevillä aivoilla spekuloidaan jo ongelman ratkaisemista perustamalla olemassa olevan Naton

päälle Naton versio 2.0, jossa olisivat mukana kaikki ne maat, jotka hyväksyvät Suomen ja Ruotsin jäseneksi.[247] Tämä tarkoittaisi eräänlaisen virtuaali-Naton perustamista nykyisen Naton tilalle.

Näillä jyrkänteillä hoippuminen varmentaa sen, minkä totesin jo kirjassani *Kansallisfilosofinen manifesti* (s. 108): organisaatiot tulevat sitä toimintakyvyttömämmiksi mitä enemmän niissä on jäseniä. Lopulta ne hajoavat. Tämä tulee ottaa huomioon sekä EU:ssa että Natossa.

Suomi ja Ruotsi ovat nyt keskittyneet vain torjumaan Turkin esittämiä syytöksiä ja täyttelemään jäsenyysehtoja, joita Turkki itse ei enää täytä. Myös Nato on ollut kontallaan Turkin edessä ja esittänyt mielistelyä, myönnyttelyä, suitsutusta ja ymmärrystä Ankara-lähtöiselle ruoskinnalle.

Toivon, että Jens Stoltenberg kuuntelee Turkkia ja ottaa maan sisäiset ”turvallisuushuolet” vakavasti vain ja ainoastaan puristellakseen Turkille muutamia sotaleluja Yhdysvalloista ja edistääkseen siten Suomen ja Ruotsin pääsyä Natoon.

Pohjoismaat eivät voi tätä kriisiä ratkaista, ja myös sen vuoksi Turkin pitäisi löytää omin toimin ulos itse aiheuttamastaan umpikujasta, toisin sanoen joustamalla väärille tahoille suuntaamistaan katteettomista vaateista. Liennyttelyn ja laannuttelun asemasta voisimme esittää vastatoimen ja esimerkiksi kieltää kebabit Suomessa, ellei Erdoğanin esikunta taivu *meidän* vaatimuksiimme. Tai Turkki voitaisiin laittaa laajaan matkailuboikottiin.

Miltä se tuntuisi? – Sisällissotahan siitä tulisi puolustusliittoon. Mutta aloittaja olisi Turkki, joka toimii kivenä Naton kengässä. Myös 1800-luvun puolivälissä käyty Krimin sota alkoi perimmältään etnisestä konfliktista, kun Venäjä alkoi ”suojella” Osmanien valtakunnassa (nykyisen Turkin alueella) eläviä ortodokseja. Sama politiikka jatkuu edelleen Venäjän virallisena ulkopolitiikkana, johon sisältyy periaate, että Venäjä pyrkii turvaamaan omien kansalaistensa edut myös omien rajojensa ulkopuolella.

Erdoğan on nähtävästi saanut mallin Putinilta, jonka kanssa hänellä on symbioottinen viha–rakkaussuhde.

Sen enempää Venäjä ja kuin Turkkikaan eivät kuulu eurooppalaisen arvomaailman piiriin. Sen osoittaa Putinin hallinnon tapa murhata kymmeniä tuhansia ihmisiä itse aloittamassaan sodassa ja Erdoğanin tapa vaarantaa Suomen ja Ruotsin koko valtiollinen turvallisuus laittamalla Nato-hakemuksemme jäihin.

Erdoğan myös söi sanansa vaihtamalla vihreät valot punaisiksi ja vetämällä maton Suomen alta.

Putin ja Erdoğan ovat vallan kahvassa roikkuvia konnia, joista kumpikaan ei ansaitse pragmaattisia myönnytyksiä vaan joiden johtamat valtiot pitäisi potkaista pois kansainvälisistä organisaatioista, kuten YK:n turvallisuusneuvostosta (Venäjä) ja Natosta (Turkki) aina siihen asti, kunnes sotarikolliset ja ihmisten poliittisia oikeuksia polkeneet poliitikot on saatu tuomiolle.

Turkki on ”turvallisuushuolillaan” vaarantanut Suomen ja Ruotsin turvallisuuden tavalla, jonka vakavuutta ei voida kaikessa laajuudessa kansalaisille kertoa, eikä kukaan diplomatian ammattilainen voi sitä julkisesti sanoa. Jonkun on kuitenkin sanottava asiat, niin kuin ne ovat, ja nyt se olen minä.

Turkki on Natoa murentamalla auttanut Venäjää käymään näännytyssotaa Ukrainaa vastaan. Venäjä taas on tuhonnut ihmisten elämiä, koteja ja kansainvälistä taloutta mittaamattomalla tavalla sekä yrittää edelleen romuttaa koko eurooppalaisen turvallisuusjärjestelmän heittämällä myös omia sotilaitaan lihamyllyyn. Tämä oikeuttaisi Venäjän sulkemiseen pois kaikesta kansainvälisestä toiminnasta niin pitkäksi ajaksi, kunnes maan regime on kokonaisuudessaan kumottu ja vaihdettu toiseen.

Maanantaina 20. kesäkuuta 2022

VIHERKOMMUNISTIT JA EKOSOSIALISTIT KAVALTAVAT TALOUSMETSIÄ LUONNONSUOJELUALUEIKSI – PERUSTUSLAILLINEN OMAISUUDENSUOJA VAARASSA

Kiilusilmäiset viherkommunistit ja ekososialistit ovat ulottamassa *cancel*-aktivisminsa (eli keskeytystoimintansa) suomalaisten talousmetsien hyödyntämiseen ja hoitoon.

Yleisradion TV-uutisissa (19.6.2022) ja Ylen verkkosivuille päätyneessä toimittaja Veikko Eromäen jutussa suitsutetaan Greenpeacen, Luonto-Liiton ja Elokapinan aloittamaa ”metsävahtitoimintaa”.[248]

Sitä kautta vihreät anarkistit käyvät käsiksi valtion ja yksityisten tahojen omistamaan metsävarallisuuteen pyrkien saattamaan talousmetsiä hakkuukelvottomiksi luonnonsuojelualueiksi.

Välineenään he käyttävät muun muassa Euroopan unionin lähettämiä uhanalaisten lajien suojeludirektiivejä.

Koska hakkuista on tehtävä julkinen ennakkoilmoitus valtiolliselle Metsäkeskukselle, voivat vihervasemmiston punikkifasistit lähteä samoilemaan toisten omistamiin metsiin löytääkseen sieltä jotakin, mikä voi estää puun myynnin ja hakkuut.

Siten he rikkovat perustuslaillista omaisuudensuojaa vastaan, ja kouransa ovat kiinni sellaisessa, mikä ei heille kuulu.

Valtio voi luonnollisesti määritellä *omia* metsiään luonnonsuojelualueiksi ja siten kieltää itseltään metsien käytön taloudellisiin tarkoituksiin. Mutta vastaava menettely on perustuslaillista omaisuudensuojaa loukkaava rikos yksityisiä metsänomistajia kohtaan. Se voi olla rikos myös julkista omistusoikeutta kohtaan.

Ylen jutussa Metsähallituksen virkamies taivastelee, että aiemmin metsänvartijat vahtivat valtion metsiä varkauksien varalta. Nyt ”metsävahti-

en” nimellä toimivat viherkommunistit ja ekososialistit varastavat metsiä niiden omistajilta ”vahtimisen” verukkeella.

Valtion metsien käyttötarkoitusten muuntelu ei näytä hetkauttavan yksityisen kapitalistiomistajan hallinnoimaa Koneen Säätiötä, joka on myöntänyt rahoitusta valtion metsien maastokartoitukseen luonnonsuojelutarkoituksiin.[249]

Koneen Säätiöllä tai sen taustatahoilla itsellään ei ilmeisesti ole liioin uhanalaista metsävarallisuutta, ja punavihreiden tapa huonontaa valtiontalouden tilaa ei vaikuta vihervasemmiston apurahakassaksi muuttuneeseen säätiöön.

Jutun Ylen TV-uutisiin ja verkkosivuille laati tamperelaislähtöinen toimittaja Veikko Eromäki, joka julkaisi myös vihamielisen ja valheellisen kirjoituksen[250] parin vuoden takaisesta kirjastani *Totuus kiihottaa*.

”Hiilinieluista” ja ”luontokadosta” kohisemalla valtavirtamedia koettaa täyttää diskurssin sosialistisen maareformin retoriikalla. Siten yksityinen maaomaisuus yritetään kollektivisoida EU:n luontodirektiiveihin vedoten.

Jokin aika sitten Yleisradio mainosti myös metsien ”ennallistamista”,[251] jolla tarkoitetaan omistajan oikeutta *polttaa* metsänsä saattaakseen sen ”luonnontilaan”.

Liittovaltioksi organisoituva helvetinkone nimeltä Euroopan unioni valmistelee lakipakettia, jolla kolmasosa Suomen metsistä määrättäisiin ennallistettaviksi. Tässä mielessä EU ei ole mitään muuta kuin Vihreä Liitto jättiläiskoossa.

Metsänsuojeluilmoitukset ovat rakenteellista väkivaltaa, jolla luonnonsuojelujärjestöt yrittävät riistää (valtion metsien ohella) myös yksityisiltä metsänomistajilta heidän omaisuutensa ja rajoittaa omistusoikeutta omistajille tuhoisalla tavalla.

Tosiasiassa yksityiset talousmetsien omistajat ja maatilatalouden harjoittajat ovat tehneet enemmän Suomen metsien ja luonnon hyväksi kuin kaupunkien nuoret kommunistipultsarit, joiden aktiivisuus luonnon suojelemiseksi on ollut itsensä kahlitsemista työkoneisiin.

Kaiken hyvän metsien eduksi ovat yksityiset metsänomistajat tehneet *taloudelliseen kannattavuuteen* perustuvista syistä, toisin sanoen utilitaristisin eli hyödyn tavoitteluun liittyvin järkiperustein, jotka ovat ainoita toimivia motiiveja kaikissa asioissa.

Ilmeisesti metsänomistajien pitää lähteä vartioimaan metsiään Elokapina-liikkeen punikeilta estääkseen oleskelun omilla maillaan. Suomen metsiä pitää suojella ensisijaisesti viherkommunistisilta poliitikoilta.

Luonnonsuojelun nimissä harjoitettava viherkommunismi ja ekososialismi osoittavat, että kirveellä olisi töitä ja asiassa pitäisi hakata muutakin kuin metsiä. Kansalaissotaa ennustan vihervasemmiston punavihreiden kätyrien ja kunnon ihmisten välille.

Ero Euroopan unionista tulee Nato-kytköksen jälkeen helpoksi, mikäli jokin hallitus päättää asiasta kansanäänestyksen järjestää.

Tiistaina 21. kesäkuuta 2022

VIHERVASEMMISTON PAKKO-OIREISTA

Kun psykiatrian erikoislääkäri Seppo Mäkinen kirjoitti viime syksynä Suomenmaa-lehteen mielipidekirjoituksen, jossa hän kyseenalaisti pääministeri Sanna Marinin toimintakyvyn hänen pakko-oireisiinsa viitaten,[252] jutusta nousi kohu, ja kirjoitusta sensuroitiin ajan tavan mukaisesti nopsaan.

Kepulaisen lehden julkaisema kirjoitus oli kosto tavasta, jolla Marin oli läksyttänyt keskustalaisia vastuuministereitä, Annika Saarikkoa ja Antti Kurvista. Mutta juttuun sisältyi myös totuuden jyvä.

Marin oli avautunut pakko-oireistaan, kuten yöllisestä siivoamisvimmastaan ja pururadoilla pinkomisestaan Maria Veitolan juontamassa Yökylässä-ohjelmassa, ja asiasta kirjoitti muiden muassa Kotiliesi.[253] Iltalehden mukaan Marin harjaa hampaansakin peräjälkeen kahteen kertaan.[254] Kaikki nämä jutut eivät olleet laaditut vain Sanna Marinin bilesikailujen peite- ja selittelyuutisiksi.

Pakko-oireita sanotaan psykologian kielellä neurooseiksi tai kompulsioiksi. Sigmund Freud katsoi niiden johtuvan lähinnä seksuaalisuuden tukahduttamisesta ja yllykkeiden torjumisesta, ja hän piti ongelmaa nimenomaan naisten ominaisuutena.

Freudilla oli aikoinaan vaikeuksia saada näkemyksiään hyväksytyiksi, sillä hänen tulkintojaan naisten hysteriakohtauksista pidettiin epäsoveliaina, ja ne herättivät vastustusta sekä kollegoissa että maallikoissa. Nykyään hänen linjoillaan näyttävät olevan iltapäivälehtien toimittajatkin, joiden mukaan ”[s]iivoaminen on monen naisen tapa purkaa esimerkiksi stressiä”.[255] Vihaista imurointia siis.

Pakko-oireet voivat olla kantajilleen tuskallisia, mutta vaarattomia ne ovat sivullisille ainakin siihen asti, kunnes ne alkavat haitata läheisten ihmisten tai koko yhteiskunnan elämää.

Psykiatri Mäkinen kiinnitti tarkan silmänsä Marinin nopeisiin takinkääntöihin, pakonomaiseen käskyttelyyn, valtion velanottoon ja siivousvimman kääntämiseen hyveeksi. Niitä voidaan pitää defension muotoina.

Neurootikkojen hoitaessa taloutta käy helposti samoin kuin pelinhimon koukkuun jääneille. Velanottoa jatketaan poliitikkojen pakkomielteiden vuoksi samaan tapaan kuin Putin jatkaa hullua sotaansa omien kompulsioidensa vuoksi.

Pakko-oireiset voivat siis olla vaarallisia politiikassa.

Korostan, että näkemykseni eivät ole henkilökohtaista kritiikkiä ketään vastaan, vaan motiivini ovat sosiaalipsykologina ja filosofina samoja kuin psykiatri Mäkisen. Pakko-oireisia olisi suojeltava myös heiltä itseltään.

Jynssäämisen ja muiden pakkotoimintojen taustalla vaikuttaa usein jokin *elämänvale*. Myös politiikassa esiintyy ohjelmallisia pakkomielteitä.

Yksi niistä on jatkuva ja järjenvastainen pyrkimys ilmastosopimuksiakin ripeämpään hiilineutraaliuden saavuttamiseen. Toinen on väittämä maahanmuuton välttämättömyydestä sekä kaiken sellaisen argumentaation pois sulkeminen, joka ei ole monikulttuuri-ideologian mukaista.

Nämä kompulsiot ovat käyneet selvästi esille varsinkin vihreiden poliitikkojen kokonaisilmaisusta.

Esimerkiksi Maria Ohisalon esiintymisissä on huomattavaa ristiriitaisuutta. Puhe värisee valheesta, kun edessä on tosiasia, ettei vihreää vallankumousta ja vastuullista taloutta voida saavuttaa yhtä aikaa. Ääni ei vastaa kuvaa, ja kaikesta paistaa päälle tietämättömyys, epävarmuus ja epäuskoisuus.

Ministerin kenkiin päätynyt nuorisopoliitikko Emma Kari puhuu hallituksen aikaansaamista ympäristönormien kiristyksistä kaikille ihmisille kuin lapsille. Takaa kajastelee, ettei hän usko näkemyksiinsä edes itse. Kalliiksi käy Emma Kari häntä äänestäneille köyhille.

Neurooseihin ja kompulsioihin liittyy myös vahvistusharha, jonka mukaisesti ihminen olettaa jotakin, mikä ei ole totta, ja hakee tukea vääristyneille käsityksilleen.

Hallitus on kognitiivisessa tunnelissa siksi, että vasemmiston yleisen suhtautumistavan mukaisesti se noudattaa mieluummin ideologiaa kuin todellisuutta. Hallitus lukee maaston sijasta karttaa, ja kartta näyttää erilaiselta kuin maasto.

Oli tuhoisaa päästää valtaan taitamaton vihervasemmistolainen hallitus monen kriisin keskelle. Vastuussa siitä on Kepu, sillä eduskunnassa on oikeistoenemmistö.

Hyvää tilanteessa on, että toinen toisensa perään toistuneet kriisit ovat pakottaneet hallituksen pidättäytymään suurimmista omista hulluuksistaan ja ohjelmansa läpiviemisestä, kun aikaa on kulunut pelkkään reagoimiseen.

Olemme saaneet retrospektiivisen näytteen reaalisosialismista, jossa kaikki kiva on kielletty: yksityisautoilu pannassa, liikkumisrajoitukset voimassa, ravintolat kiinni, ihmisillä anonymiteetin varmistavat kasvomaskit, tapaamisoikeuksia rajoitetaan, ja pian on pulaa elintarvikkeistakin.

Energian hinta on katossa, ja huoneistojen lämpötilaa alennetaan. Inflaatio vie rahan arvon, ja velkojen korot kaatavat sekä kansalaiset että valtiot. Poliittisten liiderien pakkomielteiden vuoksi on pian taas Euroopassa täysi rähinä päällä.

Torstaina 23. kesäkuuta 2022

HESARI VEI JÄLLEEN NAISÄÄNESTÄJIÄ KUIN PIRU EINARIA

Helsingin Sanomat vei jälleen naisäänestäjiä kuin Piru Einaria – aivan niin kuin feministilehti teki myös levittäessään perättömiä väitteitä mediatutkimuksestani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä* keväällä 2020. Yhteistä tapauksille on, että uhrina oli kansallismielinen ja maahanmuuttokriittinen mies.

Kokoomuksen kannatus on killutellut pitkään kaikkien aikojen ennätystä hipovissa kahdenkymmenenviiden prosentin lukemissa, joten Kokoomuksesta on tulossa kovaa vauhtia seuraava pääministeripuolue.

Niinpä vihervasemmiston pää-äänenkannattaja Helsingin Sanomat latasi sunnuntaisivuilleen 19.6.2022 toimittajiensa Samuli Suonpään, Paavo Teittisen ja Emil Elon laatiman häväistyskirjoituksen ”Kokoomuksen salaisuus”, jossa Kokoomuksen kansanedustajaa Wille Rydmania syytetään ”naisiin kohdistuvasta epäasiallisesta käytöksestä” ja tarkennettuna ”seksuaalisesta ahdistelusta” ja ”häirinnästä”.

Syytösten alkuperä on Helsingin Sanomien toimituksessa, mutta niihin liittyi mielihyvästä hyristen myös Hesarin kanssa samoilla linjoilla oleva Yleisradio pääuutislähetyksissään, joissa aiheesta tehtiin päivän ykkösuutisia.

Yleisradion uutistenlukija tiesi kertoa 19.6.2022, että Rydmania koskevat väitteet ”tulevat Kokoomukselle pahimpaan mahdolliseen aikaan”, sillä ”puolue on noussut viime kuukausien puoluekannatusmittauksissa lähes ennätyslukemiin”.

Mikä tällaisen uutisoinnin tarkoitus on?

Helsingin Sanomien ilmeisenä tarkoituksena on ensinnäkin (1) aiheuttaa paniikkia äänestäjissä ja alentaa oikeistopuolueen kannatusta, sillä lehdessä tiedetään, että muuten maahan olisi syntymässä oikeistolainen hallitus, jossa vihervasemmisto ei ole mukana.

Tämän estääkseen vihervasemmistolainen valtamedia koettaa leikata Kokoomuksen kannatuksesta terävimmän kärjen pois ja auttaa SDP:tä tavoittamaan Kokoomuksen etumatkaa, jotta vihervasemmistolainen hallituspohja voisi jatkaa vielä Suomelle tuhoisat neljä vuotta.

Feministien hallitsemissa toimituksissa hyödynnetään yleistämisen logiikkaa: yhteen kansanedustajaan kohdistuvalla mustamaalauksella yritetään (2) vivuta kokonaisen puolueen kannatusta alaspäin, vaikka keneen-

kään kansanedustajaan kohdistetulla henkilökohtaisella maineterrorilla ei pitäisi olla koko puoluetta koskevaa vaikutusta. Mediassa asioiden välille vedetään kuitenkin seurausnuolet ja yhtäläisyysmerkit.

Vihervasemmiston tarkoituksena on tietenkin myös (3) pudottaa eduskunnasta Wille Rydman itse, joka tiedetään maahanmuuttokriittiseksi ja kansallismieliseksi poliitikoksi Kokoomuksen sisällä. Hän on edennyt pitkälti perussuomalaisella agendalla. Kokoomuksen johto on katsellut Rydmania suopeasti vain siksi, että hän on kalvanut Perussuomalaisten kannatusta ja kammennut sitä Kokoomukselle Helsingissä.

Kansallismielisellä Rydmanilla on ollut tärkeä tehtävä muutoin internatsistisessa EU-myötäilijässä Kokoomuksessa, joka Kataisen ja Stubbin puheenjohtajakausilla alkoi ruotsalaistua henkisesti ja suostuu nykyään mihin tahansa EU-veivaukseen, kunhan se tuo taloudelliselle eliitille rahaa. Niinpä Helsingin Sanomat iloitsi[256] nostamansa kohun jälkeen, että Kokoomus savusti Rydmanin pois eduskuntaryhmästä.

Merkillepantavaa on, että Yleisradio haastatteli television uutislähetykseensä puolueen puheenjohtajaa Petteri Orpoa, eduskuntaryhmän puheenjohtajaa Kai Mykkästä ja puoluesihteeriä Kristiina Kokkoa, mutta ei antanut sanansijaa Rydmanille itselleen. Helsingin Sanomat kysyi lehtijuttuunsa jotakin myös Rydmanilta mutta siirsi[257] asian vastattavaksi puoluejohdolle, mikä paljastaa lehden tavoitteen olevan yleispoliittinen: kannatuskatoon tähtäävä.

Helsingin Sanomat oli aloittanut Rydmanin ja Kokoomuksen ahdistelun jo viime talvena onnistuen kiskomaan puoluejohdolta erittäin vaikuttavia mäkätyksiä kaiken seksuaalisen pois kitkemisestä ja ”nollatoleranssista seksuaaliseen häirintään”. Näin vihervasemmisto haluaa pidättää itselleen mahdollisuuden hieroa *omaa seksuaalista agendaansa* toisten ihmisen naamaan.

Kokoomus puolestaan juoksi toimittajien lankaan ja päätti Kristiina Kokon sanoin[258] nimetä ”häirintäyhdyshenkilön” ja ”nimettömän ilmoituskanavan” Kokoomuksen kostonkiimaisille naisille, jotka haluavat pudottaa politiikasta oman kilpailijansa puolueen sisällä.[259] Kokoomus kyykkääsi feministipataljoonan edessä.

On myös mahdollista, että aloite loanheittoon tuli Kokoomuksen sisältä, ja lehti asteli Rydmania karsastavien kokoomuspoliitikkojen lankaan. Joka tapauksessa oli vain ajan kysymys, mistä Kokoomus ja valtamedia saisivat yhdessä tekosyyn Rydmanin harjaamiseen pois puolueesta.

Kun miesväki tuolla tavoin kaikkoaa muutoinkin intohimottomasta porvaripuolueesta, feministit pääsevät todistamaan, että ”seksuaalista vapautta” ei voi olla muualla kuin vihervasemmistossa, jossa kaikenlainen porsastelu saa kyllä jatkua ikuista kapinaa ilmentävän seksuaalisen vallankumouksen muodossa.

Tärkeimpänä seikkana (4) tapaus todistaa, kuinka katalilla keinoilla poliittinen vihervasemmisto ja feministit toimivat. Seksuaalista ahdasmieli-

syyttä levittämällä he pyrkivät osoittamaan, ettei voisi olla poliittista vallankäyttöä muutoin kuin naismafian korkokengän alle tallottuna. Feminismi ei ole tasa-arvoa luova vaan eripuraa lietsova liike.

Tämä on myös koko heteroseksuaalisen valtakulttuurin tragedia: vasta kun mies on kahlehdittu lattiaan julkisesti ruoskittavaksi, ovat nais–miessuhteet feministien mielestä kunnossa.

Kyse on feministien halusta alistaa koko poliittinen universumi, media, taiteet, tieteet ja kansalaisten sananvapaus oman vallankäyttönsä alaisuuteen tavalla, jota kukaan ei uskalla kyseenalaistaa maineen menettämisen pelossa. Tarkoitus on osoittaa, että puoluetoiminnassa ei saa olla seksuaalinen ja että koko poliittinen viitekehys on epäerotisoitava ja jynssättävä sukupuolettomaksi, seksittömäksi ja sukupuolineutraalisti munattomaksi.

Tapauksen tyhjänpäiväisyys valottuu syytösten mitättömyyden kautta. Voidaan kysyä, mitä oikeastaan *ovat* nuo ”epäasiallinen käytös”, ”ahdistelu” ja ”häirintä”, joista kohistaan ikään kuin ne olisivat joitakin itsestäänselvyyksiä.

Rydmania koskevissa poliisitutkimuksissa (!) ei ollut tullut esille mitään rikokseen viittaavaa. Vaikka myös puolue on nyt saatu kaivelemaan asiaa Rydmania itseään vastaan,[260] sitä tuskin löytyykään, sillä tapauksen uhri (Rydman) näyttää olevan asiasta varma ja sanoo tekevänsä uutisoinnista todennäköisesti rikosilmoituksen[261] (tarkensi myöhemmin tekevänsä tutkintapyynnön).[262]

On muistettava, että Rydmanin flirttien kohteiksi väitetyt ”alaikäiset” (alle 18-vuotiaat) eivät ole 16 täyttäneinä rikosoikeudellisesti sakkolihaa, ja moraalisesti eivät ole sitä välttämättä muutenkaan.

Kukaan ei ole huomannut sitä valtavaa ristiriitaa, joka vallitsee Rydmanin tapauksen mediakäsittelyn ja toisaalta sen välillä, että valtavirtamedia on jatkuvasti käyttänyt hyväkseen alaikäistä 16-vuotiasta tyttöä Greta Thunbergia oman ilmastopoliittisen agendansa näyttöpaneelina.

”Järkytykseen” asiassa antaakin aihetta Helsingin Sanomien pyrkimys tuhota oikeistolaisen ihmisen ura moralismilla ja seksuaalisella pienipäisyydellä. Lehti hunnutti hämärän peittoon ne Kokoomuksen katkerat Kaarinat, jotka kavalluksen tekivät, ja suojelee siten *cancel*-tyyppistä maineterroria harjoittavia ”sananvastuulta”.

Jatkoa järjestelmälliselle miesten ahdistelulle

Vihervasemmistolaisten feministien hallussa oleva valtavirtamedia on lavastanut vastaavanlaisia kohuja ennenkin. Mediatutkimuksessani *Totuus kiihottaa* (s. 252–255) kirjoitin Helsingin Sanomien puolueellisesta tavasta syyttää taiteen tohtori Hannu Tuiskua Kallion ilmaisutaidonlukiossa tapahtuneeksi väitetyistä ahdisteluista, vaikka tuostakaan tapauksesta ollut löytynyt tutkinnan tuloksena rikosta.

Kirjoitin myös Helsingin Sanomien tavasta syyttää oikeistolaisiksi tiedettyjä professori Panu Rajalaa (s. 254) ja elokuvaohjaaja Lauri Törhöstä (s. 221) naisiin kohdistuvasta ”epäasiallisesta käytöksestä”, vaikka heidänkään toiminnassaan ei ollut todettu mitään rikollista.

Helsingin Sanomat, Yleisradio (ja perässä myös muu valtamedia) *kostivat mediakritiikkini* haukkumalla tieteellisin periaattein kirjoitettua tutkimustani ”raiskausten puolustelemisesta”. Toimittajat veivät asian käsittelyn omasta mielestään kenties kiihottavaan mutta brutaaliin raiskausten viitekehykseen peittääkseen tosiasian, että minua eivät kiinnosta eivätkä ole tutkimuksessani liikuttaneet vähääkään kyseisten heterosällien ja -ämmien omassa seksuaalisuudessaan kokemat kompleksit ja ongelmat!

Ja naisten tasa-arvosta minun olisi nyt muka pitänyt olla huolissaan, mikä oli epäasillista käytöstä *minua* kohtaan. Väitettä ”naisvihasta” levitti Sanoma-konsernin enemmistöomistama Suomen Tietotoimisto, ja kaikki nuo väitteet muodostivat rikoksen tutkimuksellista toimintaani vastaan.

Minun ei annettu tuolloin kääntää syytöksiä kumoon syyttelevissä medioissa, vaan toimittajat laittoivat vastaamaan toiset henkilöt: Perussuomalaisen puolueen puheenjohtajan Jussi Halla-ahon ja kansanedustaja Riikka Purran, jotka eivät olleet perehtyneet koko kirjaan.

Median tarkoitus oli käyttää virheellisin perustein lavastamaansa kirjakohua puolueen kannatuksen alentamiseen. Koska perussyytökset ahdistelusta, häirinnästä, raiskausten puolustelusta, naisvihasta ja jopa ihmisarvon loukkauksesta olivat karkeita ja vääriä, olivat kaikki valtamediassa esitetyt johtopäätöksetkin vääriä. Ne edustivat *peite- ja vastauutisointia*, toimittajien tekaisemaa poliittisen julkisuuden *orkestrointia* ja *lehdistöreportaasitiedettä*, joka on eräs valetieteen laji.

Joten mitä muuta tuohon voisin nyt vastata kuin että joo, raiskatkaa vain te toimittajat toisianne omassa mielikuvituksessanne ja polkekaa kuin tulpatonta mopoa. Itsepähän keksitte koko tarinan, ja mitäpä akkojenne vikinä minulle kuuluu, kun suljen korvani teiltä!

Vihervasemmiston käsissä oleva opetus- ja kulttuuriministeriö piti filosofiaani sukupuolisena ”häirintänä” ja päätyi perimään työnantajaltani Suomen Perustalta takaisin kirjani tuotantokustannuksia vastaavat valtionavut. Rikosten rikos toteutui siinä: perintä ja syyttely edustivat karkeinta tieteen ja tutkimuksen vapauden loukkausta, sananvapauden vastaisuutta ja henkilökohtaisten oikeuksieni polkemista, ahdistelua ja häirintää tosiaankin!

Todellisuudessa kirjallinen toimintani ei edes periaatteessa voisi täyttää seksuaalisen eikä sukupuolisen ”häirinnän” tunnusmerkkejä, sillä niiden alaan ei lueta tutkimuksellista toimintaa. Sen sijaan filosofinen tutkimukseni edustaa *yhteiskuntakritiikkiä* ja *poliittista arvostelua*, ja perintäasia lienee Suomen Perustan ja puolueen toimesta edelleen hallinto-oikeuden märehdittävänä.

Filosofian näkökulmasta feministien harjoittaman seksuaalisen ja sukupuolisen vallankäytön häiritseminen ja ongelmallisten lakialoitteiden arvosteleminen ovat mitä korkea-arvoisinta ja suositeltavinta toimintaa.

Vielä pari vuotta minuun kohdistetun loanheittoskandaalin jälkeen voidaan kysyä, kuinka ihmeessä kaltaiseni vanha ruma homo voisi filosofisilla analyyseillään häiritä rakkaiden rakopalleroisten mielenrauhaa saati aiheuttaa sukupuolista ”ahdistelua” tai ”häirintää”. Miten voisin vihata naisia, kun en tunne heitä kohtaan mitään muutakaan?

Vastaus on seuraava: toimittajat ja viranomaiset jättivät tahallaan huomiotta, että esitin feminismin kritiikkini *homomiehen* näkökulmasta, joka poikkeaa tyypillisestä naisten ja miesten sosiaalista tasapainotilaa tavoittelevasta normistosta. Niinpä syytökset ”naisvihasta” ilmaisivat peiteltyä vihaa homoseksuaalisuuttani vastaan ja kertoivat siten irvokasta kieltään valtiollisen tasa-arvopolitiikan vääristymisestä.

Tästä on kyse: kansanedustajat yritetään säikäyttää ”Suostumus”-aloitteen taakse

Valtavirtamedia on pyrkinyt hyökkäämään viime aikoina laajalla rintamalla oikeistolaisia poliitikkoja vastaan edistääkseen vihervasemmistolaisessa hallituksessa valmisteilla olevia seksuaalirikosten uudelleen määrittelyjä (”Suostumus2018”-aloite) ja translainsäädännön uudistamista sekä tukeakseen ”*Me too*” -aggression tapaisia kampanjoita seksuaalista liberalismia vastaan.

Näyttöä on antanut roskalehdistön tapa[263] kaventaa Olympiakomitean hallituksen puheenjohtajana toimivan kokoomuslaisen Jan Vapaavuoren presidentinvaalikannatusta levittämällä Mika Lehtimäkeen kohdistettuja häirintäsyytöksiä koskemaan koko Olympiakomitean johtoa.[264] Vitsikästä tuossa tapauksessa on, että mieheen kohdistuva häirintäsyytös sai renvanssinomaisesti seurakseen myös naiseen kohdistuvan häirintäsyytöksen.[265] Nythän on sitten tasavertaisesti häiritty sekä naisia että miehiä!

Näyttöä oikeistopoliitikkojen ahdistelusta antoi myös median taannoinen tapa hyökätä ulkoministeri Ilkka Kanervaa (kok.) vastaan juorulehtien syytöksillä, joiden mukaan Kanerva-parka oli lähestynyt tekstiviesteillä erästä julkisuudessa tunnettua povipommia. Puolustin hiljattain edesmennyttä ja ministerin virasta pois savustettua Kanervaa TV1:n Voimala-ohjelmassa 14.4.2008 hänen tultuaan savustetuksi pois ulkoministerin virasta. Nyt uhrina on toinen isänmaanystäväksi tiedetty poliitikko, joka niin ikään on ministeriainesta: Wille Rydman.

Sosialistihallitusta tukeva Helsingin Sanomat tuotti Rydman-kohunsa tarkasti, ajoittaen sen pohjustamaan hallituskauden loppuun sijoittuvia seksuaalinormiston kiristyksiä. Yleisradio paljasti tarkoitusperänsä muun muassa vasemmistolaisen toimittajan Pirjo Auvisen 22.6.2022 julkaise-

massa jutussa ”Seksuaalirikosuudistus etenee eduskunnan häirintätapausten varjossa: näin pykäliä kiristetään”. Siis: *kiristetään*, mikä kuvaa hyvin feministien toiminnan luonnetta. Toinen syy häirintäväitteillä mekastamiseen on median pyrkimys hallita ilmatilaa ja osoittaa, että feministien vaatimuksilla on pohjaa aina vain ahtaamman seksuaalinormiston luomiseksi.

Median pehmityksellä myös oppositiopuolue Kokoomus yritetään painostaa hyväksymään ”Suostumus2018”-aloitteen ja erilaisten naisrauhakampanjoiden mukaiset uudistukset, jotka kokoomuslainen oikeusministeri Antti Häkkänen pysäytti viime hallituksessa todistelun ongelmiin vedoten.

Käynnissä on kosmonautin kova myllytys politiikan feminiinisoimiseksi ja kaiken sellaisen jynssäämiseksi pois politiikasta, jolla on munat. Se ei vain tunnu onnistuvan, sillä sen enempää naiset kuin miehetkään eivät pidä anonyymien Juudasten aiheuttamista ajojahdeista.

Minulle valtamedian aikaansaama ahdistelu ja opetusministeriön harjoittama kiristys ovat aiheuttaneet suurta kärsimystä ja vahinkoa, ja feministit ovat häirinneet pahoin tieteellistä ja kirjallista toimintaani. Haitattu on myös poliittista osallistumistani ja poliittisia oikeuksiani.

Kun perussuomalaiset puolestaan löivät minua tikarilla selkään pitäen tutkimukseni julkaisemista ”mokana”, valui haavoistani ulos puhdasta perussuomalaisuutta. *Virhe* oli sensuurin vastaisen mediakritiikkini sensurointi.

Nyt kun seksihelteet ja *pride*-viikko lähestyvät, valtavirtamedia jakelee jälleen seksuaalipoliittisia sähköshokkeja, jotta ihmiset eivät voisi vapautua mitenkään. Tuo monia hämmentävä *pride*-tapahtuma oli ennen nimeltään ”Setan vapautuspäivät”. Ideana oli vapauttaa myös heteromiehet homomiehille tyypilliseen vapautuneeseen seksuaalikäyttäytymiseen.

Sen sijaan nykyisin tuokin tapahtuma on liudennettu sukupuolettomuutta, transgenderismiä ja ”sukupuolten moninaisuutta” kaupittelevaksi *queer*-kummallisuudeksi, jossa feministit kailottavat megafoniin maahanmuuton puolesta.

Psykoanalyyttinen lähestymistapa seksuaalisuuskielteisiin kohuihin

Pääministeri Sanna Marinin (sd.) Ylelle antaman lausuman mukaan ”ahdistelu” [= seksuaalisten aloitteiden kohteena oleminen] on ”monelle naiselle tavanomainen kokemus”.[266] – Entä sitten?

Punavihreät lissut eivät näytä ymmärtävän, että kaikki heihin kohdistuva negatiivinen julkisuus ja arvostelu[267] eivät suinkaan johdu heidän naiseudestaan, ”naisvihasta” tai houkuttelevuudestaan seksiobjekteina vaan heidän toopemaisuudestaan poliitikkoina.

Jatkuva länkytys ”epäasiallisesta kohtelusta”, ”ahdistelusta” ja ”häirinnästä” ei ole tosiasiassa minkäänlaisen huomion arvoista. Pahimmillaan kyseinen valittelu on merkkinä kverulatorisesta paranoiasta, jonka mukaisesti tavanomainen seksuaalisten aloitteiden teko koetetaan kääntää ”rikokseksi”.

Ahdistelusta ja häirinnästä kähiseminen on merkkinä valittajien omasta seksuaalisesta ahdasmielisyydestä, tukahdutetuista seksuaalisista yllykkeistä ja torjutusta seksuaalisuudesta, joiden takana olevat kiellot kertovat torjujien alitajuisista toiveista. Motiivina voi olla myös halu murentaa poliittista kannatusta ja tahallinen kiusanteko, jonka välineinä ovat *uhriutuminen* ja *maalittaminen*.

Vikana tällaisten kohujen lavastamisessa on laaja yleisvaikutus: ne karkottavat kalat vedestä, eikä lohen loimutukseen päästä. Kun viranomaisvalta ja poliitikot antavat jatkuvasti viestejä, joilla seksuaalisuus pyritään esittämään haitallisena, pahana, tuomittavana ja epäilyttävänä ominaisuutena, tämä seksuaalisuuden *vaarallistaminen* vie ihmisten seksuaaliset aloitteet huurteeseen, ja lopulta aloitteet sammuvat pois.

Tulos on, että säikäytetyt ihmiset eivät enää uskalla ryhtyä minkäänlaisten aloitteiden tekoon. Asiaa on sitten turha ihmetellä, kuten Helsingin Sanomien jutussa, jossa raportoitiin, että myöskään Yhdysvalloissa nuoret eivät enää hakeudu seksuaaliseen kanssakäymiseen ja ”syitä pohditaan ympäri maailmaa”.[268]

Kuoreensa vetäytyminen ei ole ihme, sillä kantaväestöt on pelästytetty jatkuvalla normiruuvien kiristyksillä ja *woke*-aktivismilla, ja tuloksena on vaikuttavaa pihtauspolitiikkaa.

Sen sijaan rikastuttajien toimeenpanemiin seksuaalirikoksiin eivät vihervasemmiston ja feministien hallinnassa olevat mediat puutu, *vaikka normeja joudutaan kiristämään ulkomaalaisten täällä tekemien selvien raiskausten vuoksi*. Varsinaiseen ongelmaan puuttumisen sijasta jankutetaan mikroskooppisen pienistä tasa-arvo-ongelmista.

Tämä osoittaa feministisen ideologian olevan täysin kaksinaismoralistista. Yhtäältä feministit ovat halunneet polttaa pikkupöksynsä seksuaalisen vapauden hyväksi, mutta toisaalta he toimivat irrationaalisesti kahlitessaan kantaväestön kaluja ja keuhkotessaan afrikkalaisen ja lähi-itäläisen maahanmuuton puolesta, vaikka juuri noista vierasperäisistä väestöryhmistä löytyy suhteellisesti eniten vakaviin seksuaalirikoksiin syyllistyneitä.

Lopulta asiasta lynkataan kansallismielinen kansanedustaja, jonka toiminnassa ei ole ainakaan toistaiseksi osoitettu mitään rikosta. En toisaalta epäile, ettei sitäkin voisi kirpunnyljennällä löytyä, sillä rikollisuus lisääntyy kriminalisoimalla, eikä neitseellisinkään hienohelma rakasta sataprosenttisesti lakia.

”Järkyttävää”, ”oksettavaa”, ”pöyristyttävää”, paheksuivat tyhjyyttään kumisevat tynnyrit. Mutta jos kysytään, *mitä ovat* nuo Rydmanin sankar-

teot, joista hänelle nyt leivotaan ylitsepääsemättömiä vastoinkäymisiä, voidaan todeta, että alaikäiset teinit kittaavat siideriä itsekin. Asian voi nähdä myös niin, että jos Helsingin Sanomien väite alkoholin "tuputtamisesta" heille on totta, voidaan kansanedustajaa kiittää siitä, että hän on opettanut nuorille *luontevaa suhtautumista* alkoholiin.

Kieltämisen politiikka on tyhmää ja toimimatonta monessa muussakin asiassa, ja alkoholi- & seksuaalisuuskielteisyydellä traumatisoidaan nuoriso ja luodaan kiero kielletyn hedelmän houkutus.

Filosofian näkökulmasta Rydmanin toiminnassa ei ole lehtitietojen valossa mitään moraalitonta eikä paheksuttavaa.

Vertailun vuoksi on hyvä huomata, että Helsingin Sanomat on itse tuputtanut nuorille kovia huumeita puolustamalla vihreiden halua jaella huumeneuloja ja perustaa huumehuoneita sekä sillä tavoin madaltaa käytön kynnystä ja helpottaa tietä narkomaaneiksi. Helvetin Sanomat ei myöskään nostanut moraalimyrskyä Vihreän Liiton aikeesta tehdä kannabiksen käyttö lailliseksi vaan kirjoitti aiheesta silkkihansikkain, vaikka kyseessä on järjestelmäpahe.

Feministinen pseudotiede ja tieteen medioituminen

Valtavirtamediaa tukee aina sama kaarti yliopistojen punavihreiltä laitoksilta. Siten myös tiede on medioitunut: toimittajat saavat suosimaltaan jengiltä mieleisiään kannanottoja ja maksavat laskunsa akateemisille nousukkaille myöntämällään myönteisellä julkisuudella tuossa sosiaalisesti korruptoituneessa vaihtosuhteessa.

"Asiantuntijaksi" Rydman-konfliktiin Yleisradio kutsui jälleen feminismin luolasta löytämänsä Tuija Saresman, joka tunnetaan yhtenä pahimmista miesvihan levittäjistä haukuttuaan myös kirjaani *Totuus kiihottaa* perättömillä syytöksillä. Nyt hän harjoitti sanallista häirintää julistaen "politiikan Me Toon" avatuksi.[269] Samalla tuo misandrismin äänitorvi tuli julistaneeksi sodan miesten seksuaalisia oikeuksia ja vapauksia vastaan.

Samassa Ylen jutussa myös politiikan tutkija Markku Jokisipilä asettui poliittisen korrektiuden tueksi vaatimalla Kokoomusta määrittelemään "hyvän käytöksen rajat" mutta ymmärtämättä, ettei tyhjästä utareesta voi iltalypsää. "Hyvä käytös" kun on kaikkein ideologisimpia asioita. Kysymys ei koske vain Kokoomusta, sillä normien valvonta, kurinpito ja sähköpaimenten ripustelu seksuaalikulttuuriin kuristavat *koko yhteiskuntaa*.

Yleisradio puolestaan kutsui pääuutislähetykseensä 20.6.2022 kikkarapäisen feministin ja viestintätutkijan Anu Koivusen, joka on laakeroitu professuurilla surullisenkuuluisassa Turun yliopistoyhteisön sukupuolten tutkimuksen yksikössä. Näin hän pääsi selventämään naisnäkökulmaa monta minuuttia kestäneessä haastattelussa punaiset silmälasinsangat asiantuntemusta hohtaen.

Vyörytys tuntuu toimivan huonosti, sillä kukaan ei voi ottaa sukupuolten sekoittamisen bunkkereissa harjoitettavaa ”kunnianhimoista” (eli harhaista ja ylimitoitettua) seksuaali-ilmastopolitiikkaa tosissaan. Feministien agendalta on murentunut pohja, ja siksi sitä paikataan Suomen Akatemian mielenosoituksellisella ja tunnottomalla rahalla.

Lapin yliopisto teki esimerkillisesti irtisanoessaan sukupuolen tutkimuksen lehtorin,[270] mikä on hyvä lähtölaukaus tasa-arvoiselle yliopistopolitiikalle, jossa ansiot ratkaisevat ja ulina ei vaikuta.

Totuus on, että sukupuolen tutkimus koostuu rahan lapioimisesta naisvalitusten pohjalta perustetuihin suojatyöpaikkoihin, joissa agenda ohittaa kriittisen tieteenfilosofisen metodologian ja hämärä oletus ”rakenteellisesta syrjinnästä” kehystetään valtavirtamedian tendenssijournalismilla.

Ehdotan, että etäinenkin mahdollisuus ahdistavaan sukupuolipronominien käyttöön poistetaan opettamalla ihmiset peruskoulusta alkaen käyttämään kaikista ihmisistä nimitystä ”toveri”.

Kansanedustajat kaltereiden takana

Vihervasemmistolaiset feministit ovat luoneet länsimaihin pelon kulttuurin, jossa kukaan ei saa sanoa eikä tehdä asioita, joista viattomaksi paheiden objektiksi ripitetty naiseuden keskivertoidealisaatio ei täysin pidä.

Naismafian tarkoitus on todistella, että politiikkaan ei voi osallistua kukaan seksuaalisesti vapaamielinen ihminen, joka toimii intohimojensa, viettiensä, vaistojensa, halujensa ja tarpeidensa mukaisesti ja on siten inhimillinen ihminen.

Siten tapetaan kansanomainen ihmisyys, ja vaaditaan ”kansanedustajalta edellytettävää käytöstä”, mikä tarkoittaa ihmisen alistamista nukkavieruksi aseksuaalisten ja infantiilien ajojahtien uhriksi, jolla ei saa olla seksuaalisesti uskottavaa elämää.

Miehiä syyttelemällä feministinaiset yrittävät pestä itsestään pois omien seksuaalisten viettiensä ja halujensa tuottaman paheellisuuden leiman ja projisoida omasta seksuaalisuudestaan johtuvat syyllisyyden kokemukset ulkoisiin kohteisiin. He siis tarvitsevat maskuliinisia miehiä syytöstensä kohteiksi voidakseen todistella olevansa nuhteettomia hyveellisyyden nunnia.

Heteromiehet puolestaan heittäytyvät tämän sairaan seksuaalisen vaihtosuhteen edessä kontalleen ja toimivat kuin Petteri Orpo, joka kiirehti suhtautumaan asiaan ”erittäin vakavasti”, kieltämään puolueessaan ”kaiken seksuaalisen häirinnän” ja selvityttämään asiaa ”perin pohjin”.

Kielteistä noissa ”perin pohjin tapahtuvissa selvityksissä” on, ettei niistä valkene poliittisille yleisöille muuta kuin seksuaalisesta kohusta johtuva epäilyksenalaisuus, joka heittää ikuisen varjonsa syytetyn ihmisen päälle. Näissä asioissa pelkkä epäily vaikuttaa samoin kuin tuomio.

Sitä, mitä oikeastaan *on* tuo ”epäasiallinen käytös”, ”ahdistelu” tai ”häirintä”, ei pohdita eikä selvitetä *perin pohjin* (niin kuin minä tein monilta lukematta jääneessä tutkimuksessani *Totuus kiihottaa*).

Tapaus todistaa, että naisten ja miesten välillä vallitsee fundamentaalinen yhteensopivuusongelma, joka perustunee biologisperäiseen kokemusmaailmojen ja merkityskonstituutioiden erilaisuuteen. Sukupuolten toimintatavat, ihanteet ja näkökulmat ovat myös politiikassa kaukana toisistaan.

Poliittinen toiminta tapahtuu kuitenkin heteroseksuaalisten normien ehdoilla, joiden määritelmät perustuvat nyt lähes yksinomaan naisten suvaitsevuuteen.

Ei ole kuitenkaan feministien asia yksipuolisesti sorkkia lakeja eikä määritellä sitä, mikä on ”ahdistelua” tai ”häirintää”. Median herättämän moraaliturbulenssin keskellä ei ole havahduttu pohtimaan, millaista ahdistelua ja häirintää *miehiin* kohdistuva syyllistäminen ja nalkutus ovat, kun ”miestapaisuudesta” on tehty synonyymi paheellisuudelle.

Naisten vallankäyttö on tehnyt koko poliittisesta universumista valheellista kaksilla korteilla pelaamista, jonka sublimoitu muoto on ”oikeanlaista” pikkusormen koukistusta vaativa *diplomatia*.

Toosantuoksuinen marmatus ”ahdistelusta”, ”häirinnästä”, ”syrjinnästä”, ”tasa-arvovajeesta” ja ”yhdenvertaisuuden puutteesta” on jotakin sellaista, mitä miesten kesken ei esiinny lainkaan. Jos jokin henkilökohtaisen elämän ehdotus ei miehille käy, he sanovat sen suoraan eivätkä politisoi asiaa julkisuudessa.

Yhteiskuntamme on muuttunut feministien toiminnan vuoksi niin puritaaniseksi, että se vastaa nyt lännenelokuvista tunnettuja kohtauksia, joissa mies tekee hameväelle ”sopimattoman” ehdotuksen ja nainen läimäyttää miestä poskelle paistinpannulla. Sitten miehen pitää vain nöyrästi katua ja alistua harjoittamaan vaikuttavaa naistenpalvontaa.

Huh huijaa, kuus muijaa, ja jokainen tahtoo… tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta.

Päivitys 15.12.2022

Helsingin Sanomat joutui mielipahakseen uutisoimaan, että Wille Rydman ei saa syytettä raiskauksesta.[271] Miten voisikaan, kun mitään näyttöä ei löytynyt ja todistajina kuullut eivät tieneet asiasta mitään? Voi olla, että syytteen saakin Helsingin Sanomat itse kunnianloukkauksesta tai muusta perättömästä maineterrorista. Eikä olisi ensimmäinen kerta, kun Hesari on syytetyn penkillä. Viestikoekeskuksen juttu jatkuu.

Päivitys 3.1.2023

Vuoden alkajaisiksi Perussuomalaiset ilmoittivat,[272] että Kokoomuksesta eronnut Wille Rydman lähtee ehdokkaaksi Helsingin Perussuomalaisten listalta. Rikoksesta kuulusteltu ja epäilty Rydman kelpuutettiin Perussuomalaisten ehdokkaaksi heti. Sen sijaan Perussuomalaiset harjasivat minut pois kuntavaaleista 2021 vain siksi, että media kohdisti minuun töhrimiskampanjan kostoksi mediatutkimuksen *Totuus kiihottaa* kirjoittamisesta – ja vaikka minua ei ole koskaan epäilty, kuulusteltu, syytetty eikä tuomittu mistään rikoksesta.

Sen sijaan Perussuomalaisten poliittiseksi suunnittelijaksi sittemmin valittu Mikael Lith on tuomittu[273] tyttöystävänsä pahoinpitelystä ja työmies Matti Putkonen raiskauksesta.[274] Epäansioni (eli ansioni *epäsovinnaiseen* käytökseen syyllistymisestä) eivät ilmeisesti riittäneet ehdokkuuden saavuttamiseen Perussuomalaisessa puolueessa, mutta ”kokoomuksen Nixon” kelpasi. Hän julkaisi aiheesta kirjan ”Salaisuus, jota ei ollut” 2023.

Päivitys 27.1.2023

Helsingin Sanomien toimittajat tuomittiin[275] Viestikoekeskuksen jutussa turvallisuussalaisuuden paljastamisesta. Päätoimittajansa rattijuopottelun ja muun törttöilyn[276] lisäksi Helsingin Sanomat on syyllistynyt myös kirjani *Totuus kiihottaa* mustamaalaamiseen ja minuun kohdistamaansa henkilökohtaiseen terroriin.

Sunnuntaina 26. kesäkuuta 2022

TERRORISMI EI OLE YLPEYS (PRIDE)

Kun iranilaisperäinen muslimiterroristi ampui hengiltä kaksi ihmistä ja haavoitti useita muita oslolaisessa homobaarissa juhannusyönä, väitti Helsingin Sanomat viimeiseen asti murhaajan olevan ”norjalainen”.

Kyseisen valenorjalaisen todellisen alkuperän paljasti kansainvälinen media, kuten Bloomberg, heti aamukuudelta sanoen tapauksen olevan islamistinen terroriteko (*islamist terror act*).[277]

Sen sijaan Helsingin Sanomat vaikeni iskun terroristisesta motiivista tapahtumapäivän iltaan asti, ja tieto muslimin tekemästä *pride*-iskusta oli HS-sovelluksen etusivulla 96. uutinen.

Mikäli olisin parodiapoliisi Keijo Kaarisade, kirjoittaisin varmaankin ”nyt on oltava tarkkana, ettei äärioikeisto radikalisoidu”!

Vihervasemmistolainen media syyttelee länsimaisten ihmisten *vastareaktioita* aina, kun jihadismin verivanat paljastavat meneillään olevasta väestönvaihto-operaatiosta seuranneen kauhean ongelman.

Totuus on, etteivät niin sanotun äärioikeiston ja nationalismin nousu ole *syitä* yhteiskunnan turvattomuuteen, vaan ne ovat *seurauksia* länsimaiden omaksumasta itsetuhoisasta politiikasta.

Väestöjen vellontaa rajojen yli ei enää suostuta pysäyttämään valtioiden rajakontrollilla eikä voimatoimilla, vaan vierasperäisten pataljoonien annetaan vyöryä länsimaihin "kansainvälisten sopimusten" ja "ihmisoikeuksien" verukkeilla.

Todellisuudessa oikeus muuttaa Suomeen asumaan ei ole ihmisoikeus, eikä pakolaisten väitetyillä oikeuksilla pitäisi ajaa kansallisen turvallisuuden edelle missään päin maailmaa. Tämän on todennut muiden muassa kansainvälisen oikeuden professori Martti Koskenniemi pitäessään oikeutettuna Donald Trumpin yritystä pysäyttää maahanmuuttovirta Yhdysvaltain rajoille.[278]

Sen sijaan lähi-itäläisen maahanmuuton puolustelussa on ollut koko ajan kyse järjestelmävaleesta, jonka verukkeena on käytetty YK:n pakolaissopimusta ja Demla-juristien itkua "oikeusvaltioperiaatteiden" puolesta. Maahanmuuttovirasto Migri paljasti vasta vuonna 2019, että Irakista ja Syyriasta Suomeen vuonna 2015 ilman YK:n pakolaisstatusta tulleet turvapaikanhakijat olivatkin valtaosin ammattisotilaita tai varusmiehiä.

YK:n pakolaisviraston UNHCR:n mukaan sotilaskarkuruus ei kuitenkaan kelpaa turvapaikan saamisen perusteeksi. Niinpä Suomen valtio myönsi heille "tilapäistä suojelua" ja tietenkin myös Kelan toimeentulotukea, jota suuri osa Suomen kansalaisista ei tarvitessaan saa, jos heillä on vähänkin omaisuutta.

Tämä on seuraus Suomen perustuslakiuudistuksessa 1999 tehdystä virheestä: perusoikeuksien levittämisestä koskemaan ulkomaalaisia, mikä puolestaan on antanut aiheen todeta, ettei Suomen pitäisi olla koko maailman sosiaalitoimisto.

Kuinka helppoa nyt onkaan kyynelehtiä ihmisarvon ja yhteiskuntarauhan puolesta ja syyttää "natseja" kaikesta vallitsevasta pahasta?

Kompensoiva suvaitsevuus ja järjestelmävale

Typerysten lauma (engl. *pride*) jakelee sosiaalisessa mediassa solidaarisuuden ilmaisuja ja sydämen symboleita Oslon terrori-iskun uhreille, vaikka kyseiset pässinpäät eivät ole tehneet mitään tämän hirveän tragedian estämiseksi.

Sen sijaan vihervasemmiston hölmöt ovat keuhkonneet maahanmuuton jatkuvaksi lisäämiseksi muslimimaista ja muilta maailman takapihoilta EU:n levittämään monikulttuuri-ideologiaan tukeutuen.

Kysymys on ilmiöstä, jota olen sanonut *kompensoivaksi suvaitsevuudeksi*. Poliittinen vihervasemmisto on vaatinut myös seksuaali- ja sukupuolivähemmistöiltä sitoutumista edistämään maahanmuuttoa. Se on ollut hinta vihervasemmiston asettumisesta ajamaan joitakin vähäpätöisiä asioita, kuten homoavioliittoja, joilla on kirkon kontrolli-instituutiona pelkästään kielteinen merkitys.

Tämä on ollut huonoa kauppaa. Vihervasemmiston väitteessä, että ”suvaitsevuus ei voi olla valikoivaa”, on ollut kyse identiteetti- eli eturyhmäpoliittisesta niputuksesta. Tosiasiassa moraalisten *arvoarvostelmien* teon pitää aina olla *nimenomaan valikoivaa*. Kyky ja velvollisuus erottaa hyvä huonosta ovat kaiken etiikan lähtökohtia.

Esimerkkiä näyttää Euroopan unionista eronneen Britannian oikeistohallitus, joka ilmaisi äskettäin halunsa lähettää turvapaikanhakijoita takaisin Ruandaan ja laittoi palautusta odottaville elektronisen seurantalaitteen.[279]

Niin pitäisi tehdä myös Suomessa. Valitettavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuin esti palautuslennon lähdön viime hetkellä. Tällaiset tapaukset ovat saaneet brittien lisäksi myös ranskalaiset harkitsemaan eroa EIT:stä, joka kalvaa valtioiden itsemääräämisoikeutta.[280]

Myös kyseisenlainen lentopalauttelu tulee länsimaiden veronmaksajille jäätävän kalliiksi, ja parempi olisi käännyttää ”tulijat” suoraan rajoilta tai ratkaista ongelma jotenkin muutoin.

Poliittisen vihervasemmiston vuodatukset ”parempien mielenterveyspalvelujen tarjoamisesta” maahanmuuttajille kilpailevat parodiahorisonttia hipoessaan piiloilkeilyn maailmanmestaruudesta.

Länsimaidenko pitäisi maksaa tänne tunkeutuvien hulluudesta koituvat kulutkin sen lisäksi, että kantaväestöt pakotetaan ottamaan nahkaansa heidän luotinsa?

Maahanmuutto muodostaa paitsi sisäisen uhan länsimaille, myös poliittisen uhan joutua ulkovaltojen painostamaksi. Tämä havaitaan selvästi Turkin pyrkimyksessä estää Suomen ja Ruotsin Nato-jäsenyys viittaamalla suojeluun, jota Turkki väittää Ruotsin tarjonneen kurditerroristeille.

Kiristäjinä voivat olla tietenkin myös Venäjän tai Ukrainan kaltaiset valtiot, joista virtaaville ikuisille turisteille Suomen vihervasemmisto, porvarit ja muut valekansallismieliset ovat avanneet sydämensä ja kukkaronsa. Myöskään Nato-maa Norjassa ei nähtävästi oteta turvallisuushuolia vakavasti!

Suomen media on islamin mukainen

Kun afgaanitaustainen terroristi Oman Mateen vuonna 2016 murhasi 50 ihmistä orlandolaisessa homoravintolassa, kirjoitin verkkolehti Uuteen Suomeen 13.6.2016 kolumnin ”Islam ja homot kuin tuli ja vesi”.

Sosiaalidemokratisoituneen roskajulkaisun Uuden Suomen toimitus poisti kirjoitukseni sivuiltaan, eikä asiassa auttanut, vaikka kuukautta myöhemmin Nizzassa sattunut terrori-isku liippasi läheltä lehden tuolloista pääomistajaa itseään ja todisti väitteeni täysin oikeaksi (kirjoitin aiheesta 26.6.2016 otsikolla ”Kuinka oikeassa olen ollut?”).[281]

Nyt baarissa kuului huuto: ”Kaikki lattialle makaamaan” [islamin edessä]. Tuossa asennossa on länsimaiden itsetunto samalla, kun jihadistinen sota jatkuu, ja maamme riistetään meiltä mosaiikkitaktiikalla: *play ground* kerrallaan. Ja terrorismin feministiset asiantukijat saavat selittää TV:ssä kuin lapsille, miksi maahanmuuton jatkaminen vieraiden maiden alkuasukkailla on ehdottoman tärkeää, jotta ihmisoikeudet voisivat toteutua kotikulmillamme: Tässä nyt vain kävi niin, että viikinkikansaan muka kuuluva miesparka menetti toivonsa – rakasti – eikä tällaisilla asioilla pidä mehustella!

Kansantaiteilija Jösse Järvenpään protestinomaista valistusvideota ”Pakene, piiloudu ja hälytä” en voi tähän tietyistä syistä laittaa. On sairasta, että kantaväestöjen pitää kaivautua kuin hiirten koloihinsa, ja politisoitunut ”oikeuslaitos” estää asiaa koskevan kritiikin.

Oslon terrori-isku on Suomen suvaitsevaisille kulttuuriväristyksiä tarjoavaa toimintaa, kun ”jotakin tuntuu tapahtuvan”. Saa nähdä, millä tavoin omasta ylpeydestään hyperbolistuneet suvakit aikovat kääntää ääri-islamistisen terrorin kansallismielisten ihmisten syyksi Helsinki Pride -tapahtumassa.

Päivitys 28.6.2022

Laitetaan tähän vielä päivän vähäpätöinen sivu-uutinen. Islamistinen terrori-isku vakuutti: Turkki ilmoitti ottavansa pohjoismaiden turvallisuushuolet vakavasti, ja Suomi pääsee Natoon kuin kympin oppilas Masalan lukioon.[282]

Maanantaina 27. kesäkuuta 2022

HALLITUS MARKKINOI SEKSINPIHTAUSLAIN ”ITSEMÄÄRÄMISOIKEUDEN” VERUKKEELLA

Kansanedustaja Wille Rydmania vastaan vyörytetystä seksikohusta ehti kulua vain muutama päivä, kun Yleisradio paljasti kohun motiivit ja iloitsi ”seksuaalirikoksia” koskevan lain etenemisestä toiseen käsittelyyn (eli hyväksymisvaiheeseen) eduskunnassa.[283] Tähän media siis pyrki: pehmittä-

mään poliitikkoja hyväksymään vasemmistohallituksen tiukennukset niin sanottuja ”seksuaalirikoksia” koskevaan lakiin.

Olen arvostellut ”Suostumus2018”-aggressioon perustuvaa lainmuutosta monessa yhteydessä, ja tarkimmat perustelut esitin kaikkien puolueiden ja poliitikkojen vihaamassa kirjassani *Totuus kiihottaa*.

Valtavirtamedia on markkinoinut uutta seksinpihtauslakia seksikohuilla ja moralismilla, jonka takana asuu pelkkää ennakkoluuloisuutta, ahdasmielisyyttä ja vääriä käsityksiä. Hallitus puolestaan on kaupannut seksualinormiston kiristykset eduskunnalle ”itsemääräämisoikeuden” lisäämisen verukkeella. Tosiasiassa lainmuutos on läpikotaisin järjetön ja logiikkaa vailla.

Totesin jo kirjassani *Totuus kiihottaa* (s. 246–248) että raiskausta ei voida määritellä *toisen osapuolen aktiivisuuden puuttumisen kautta*, sillä olennaisia teon moraalin arvioimiselle ovat *tekijän itsensä tarkoitusperät ja filosofisesti sanoen intentiot*. Oikeudellisissa prosesseissa tekoja pitää tarkastella nimenomaan *tekijän* tarkoitusten pohjalta niiden merkityksen esille saamiseksi.

Toinen tärkeä asia on, että suostumuksen olemassaolon luotettava *todisteleminen* on raiskausväitteiden kohdalla usein mahdotonta. Tämä helposti johdattaa kääntämään todistelutaakan niin, että syytetty pakotetaan vakuuttelemaan syyttömyyttään, vaikka todisteiden esittäminen on syyttäjän tehtävä.

Näin oikeuskäytännössä on lopulta sana sanaa vastaan, mikä vaikeuttaa tuomioistuinten työtä, ja oikeuslaitoksella on yleensä tapana uskoa uhreiksi laittautuneita valittajia. Koska heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa ”raiskaajaksi” määritellään aktiivisemman roolinsa vuoksi yleensä mies, lainkiristys lukitsee seksuaalisen *vallan* avaimet naisten käsilaukkuihin. Tuomioihin riittänee jatkossa seksuaaliseen kanssakäymiseen tyytymättömän osapuolen ilmoitus oikeudelle.

Yleisradion toimittajan Jari Strömbergin kirjoittaman epäkriittisen jutun mukaan ”oikeusministeri Anna-Maja Henriksson (ruots.) on kutsunut uudistusta historialliseksi, sillä se muuttaa ajattelutapaa”.[284] Voidaan kysyä, *kenen* ajattelu*tapaa* sillä tavoin muutetaan tai pakotetaan muuttumaan. – Ei ainakaan minun. *Logiikka* ei ole muuttunut punaviher-feministisen värittämisen vuoksi miksikään.

Yle kiittelee, että ”[r]aiskaussäännöksen soveltamisala laajenee nykyisestä tekoihin, joissa toista ei ole varsinaisesti pakotettu sukupuoliyhteyteen esimerkiksi väkivallalla tai uhkauksella.” Jatkossa ”raiskaus” voi siis olla mitä tahansa muutakin kuin sukupuoliyhdyntää, mikä on vastoin asioiden olemusta. Lisäksi seksuaalirikosten alaa laajennetaan *kajoamisen* käsitteellä, joka on epätarkkarajainen ja sallii mielivaltaiset tulkinnat.

Todennäköisesti ongelmallisin lainkohta koskee ”seksuaalista ahdistelua”. Ylen mukaan ”[j]atkossa ahdisteluksi katsotaan koskettelun lisäksi myös sanailut, viestittelyt, kuvien lähettämiset, itsensä paljastamiset tai

muut seksuaaliset teot. Niiden tulee olla sellaisia, jotka voivat loukata kohteen seksuaalista itsemääräämisoikeutta.”[285]

Lainkohta tekee siis mahdolliseksi tuomita seksuaalisen *aloitteellisuuden* ja *ehdottelun* ”ahdisteluna”. Voidaan kysyä, suoraanko seksuaaliseen kanssakäymiseen pitäisi edetä, kun sitä ei saa jatkossa edes ehdottaa. Ei siis ihme, että seksuaalinen aloitteellisuus on kuolemassa pois, kun kukkahattutädit ovat saaneet seksinpihtauslakinsa voimaan.[286]

Myös lähettäjän omien seksuaalisten kuvien ja viestien jakeleminen sanktioidaan. Tosiasiassa ei pitäisi olla vastaanottajien vallassa päättää, kuinka toiset ihmiset ottavat heihin yhteyttä. Tämä on kaiken sanomisen ja viestinnän idea: lähetyksen sisällöstä päättää *lähettäjä* eikä vastaanottaja. Ja logiikka ontui taas.

Kieroa lainvalmistelussa on pyrkimys tukea *vain toisen osapuolen itsemääräämisoikeutta*. Tosiasiassahan lainkiristyksellä *rajoitetaan seksuaalisesti aloitteellisten ihmisten oikeutta määrätä itse seksuaalisista teoistaan*. Hölmöt juristit eivät näköjään ymmärrä lainkaan itsemääräämisoikeuden käsitettä. Tai sitten Demlan kouluttamat kiilusilmät ovat tarpeeksi ovelia sahatakseen kansalaisia silmään ja kaupatakseen seksuaalisen vapauden rajoitukset ”suostumuksen” suudelmilla suljettuihin lakeihin.

Myös lapsen seksuaalisen hyväksikäytön uudelleen määritteleminen ”lapsen raiskaukseksi” on ongelmallista. Yleisradio selventää, että ”[l]apsiin kohdistuvia seksuaalirikoksia koskevat rangaistussäännökset määritellään siten, ettei rangaistavuuden edellytyksenä ole vapaaehtoisuuden puuttuminen. Katsotaan, että lapsi ei kykene antamaan pätevää suostumusta seksuaaliseen kanssakäyntiin aikuisen kanssa.”

Miten niin vain ”katsotaan”, että ”lapsi” ei kykene antamaan pätevää suostumusta? Muodollisesti ”lapsi” on myös 16–18-vuotias henkilö, jota niin sanottu ”suojaikäraja” ei koske. Myös suojaikärajan käsite sinänsä on kiero sisältäessään väitteen, että seksissä on jotakin pahaa tai haitallista, jolta ihmistä pitää suojella.

Lain kiristyksellä väitetään taaskin parannettavan ”itsemääräämisoikeutta”, mutta tosiasiassa sitä kavennetaan, kun tietty seksuaalinen kanssakäyminen määritellään *aina raiskaukseksi*, vaikka oma suostumus nuorelta ihmiseltä olisikin. Suomessa tunnetaan tapauksia, joissa kahdeksantoista täyttänyt täysi-ikäinen on ollut sukupuolisessa kanssakäymisessä viisitoistavuotiaan kanssa tämän suostumuksella mutta tuomittu silti oikeudessa.

Jo uutta lakia ennen alle kuusitoistavuotiailta oli riistetty oikeuskäytännöissä mahdollisuus vedota omaan tahtoonsa seksuaalisen kanssakäymisen puolesta. Vanhempi osapuoli on tuomittu, vaikka nuorempi on itkenyt rakastamansa vanhemman ihmisen puolesta. Sillä tavoin oikeuslaitos ja omistushaluiset vanhemmat yrittävät käytännössä *kieltää* nuorilta seksin 16 vuoden ikään asti ja pitemmällekin, mikä ei ole nuorille itselleen välttämättä hyväksi – ei varsinkaan heidän itsemääräämisoikeudelleen.

Suomessa seksuaalisen kanssakäymisen laillisuuden ikäraja on asetettu 16 ikävuoteen. Ruotsissa vastaava rajoitus kulkee 15 vuoden kohdalla, Virossa 14 vuodessa ja Espanjassa jopa 13 vuodessa. Se, mikä yhdessä oikeusvaltiossa on rikos, on toisessa oikeusvaltiossa laillista. Jo tämä osoittaa, että asiassa vallitsee relativismi, eikä ole mitään objektiivisia kriteereitä, joilla voitaisiin osoittaa aikuisen ja nuoren välisen seksin ”haitallisuus” tai ”moraalittomuus”.

Myös perusolettamus, että aikuisen ja nuoren välinen seksi olisi jotenkin huonompaa kuin kokemattomien nuorten välinen keskinäinen seksi, on perin juurin vääristynyt. Sellaisestakaan ei ole mitään näyttöä. Yhdysvaltalainen psykologian professori Bruce Rind osoitti jo vuonna 1997 työryhmänsä kanssa, että väitteet aikuisten ja nuorten välisen seksuaalisen kanssakäymisen haitoista ovat vailla pohjaa.[287]

Tutkimuksen mukaan nuorilta eräissä toisissa selvityksissä raportoidut ”huonot kokemukset” johtuvat siitä, että heidän *vanhempansa* ja *oikeuslaitos* ovat *nolanneet* heitä kaivelemalla heidän tekemisiään. Näin isät ja äidit – nuo kultaiset kuohitsijat – ovat itse olleet moraalipihdeillään nuorten sukupuolielimissä kiinni. Myös psykologit ja psykiatrit ovat *jälkikäteen traumatisoineet* nuoria opettamalla heille manipuloivissa terapioissaan, että heidän seksuaalisissa kokemuksissaan vanhempien henkilöiden kanssa on muka jotakin pahaa.

”Rind (et al.)” -kontroversiaaleina tunnetut tutkimusjulkaisut herättivät tieteellisissä lehdissä ilmestyessään poliittisen moralismimyrskyn, jonka sisältö oli tieteen, järjen ja tunne-elämän vastainen. Lopulta Yhdysvaltain kongressi julisti kitapurjeet lepattaen, että kaikenlainen nuorten ja aikuisten seksuaalinen kanssakäyminen on yksiselitteisesti tuhoavaa ja pahaa! Kannanotto oli pelkästään poliittinen – ei tieteellinen.

Samanlainen typeryyden turbulenssi vallitsee nykyisin feministien ajamissa naisrauha-, ”*Me too*”- ja ”Suostumus”-hankkeissa. Niillä kylvetään seksuaalista ahdasmielisyyttä ja katkeruutta sekä rangaistaan asioista, joissa ei ole välttämättä mitään haitallista eikä pahaa. Kyseisenlaisella lainsäädännöllä nuorille viestitetään, että seksuaalisuus on vaarallista, mikä puolestaan traumatisoi nuoria ja saattaa vaikeuttaa seksuaalisen nautinnon tavoittelua myöhemmin elämässä.

Mikäli tarkoitus on tukea ihmisten itsemääräämisoikeutta, voidaan kysyä, *kenen* oikeastaan pitää päättää seksuaalisuudesta. Luulevatko poliitikot, että he voivat äänestää toisten ihmisten seksuaalikäyttäytymisestä ja siitä, mikä on heille hyväksi ja tuottaa nautintoa?

Virallinen syyttäjä laitettiin tunkeutumaan ihmisten makuuhuoneisiin jo taannoisen lainmuutoksen tuloksena, kun ”avioliitossa tapahtuva raiskaus” määriteltiin virallisen syytteen alaiseksi rikokseksi (kirjoitin aiheesta teokseni *Totuus kiihottaa* sivuilla 250–251). Avioliitto on pohjimmiltaan suostumus seksuaaliseen kanssakäymiseen. Mutta syyttäjää puolestaan koskee syyttämisvelvoite, joten syyttäjäparka voi olla pakotettu interven-

toitumaan avioliitossa olevien ihmisten parisuhteeseen ilman kummankaan osapuolen tahtoa. Eipä ihme, että Sauli Niinistökin juristina kritisoi lainmuutosta ottaen samalla riskin saada feministien suuvaahdot naamalleen.[288]

Nyt tekeillä olevalla lainmuutoksella poliitikot käytännössä *heikentävät* ihmisten seksuaalista itsemääräämisoikeutta, mikä tottahan toki sopii kukkahattutätien ideologiaan. Koska kansanedustajat kärsivät oman yksityiselämänsä kontrolloimisesta, he haluavat ilmeisesti kostaa oman kurjuutensa kansalaisille pyrkimällä rajoittamaan kansalaisten sukupuolielämää ja tekemään entistä suuremmasta osasta rangaistavaa.

Kaikki puolueet menivät innosta kiljuen kyseisen seksinpihtauslain taakse omassa kieltämisen kiimassaan huomaamatta, että vihervasemmiston ja feministien vaatimaa lakia oltiin tiukentamassa lähes ainoastaan *ulkomaalaisten turvapaikanhakijoiden* Suomessa tekemien *selvien* raiskausten vuoksi. Sitä varten oli kuitenkin jo sekä laki että rangaistusasteikko.

Lain tiukennuksista kärsii nyt hyvä ja vapaamielinen oma seksuaalikulttuurimme, jota ollaan palauttamassa kovaa vauhtia takaisin 1950-luvulle tyypillisen puritaanisuuden tasolle. Laki höystettiin myös rangaistusasteikon kovennuksilla, jonka tuloksena hyvistä ja rakastavista teoista jaellaan vuosien vankeusrangaistuksia. Niin sanottu lievä muoto poistettiin raiskauslaista, ja sadistisimmat kansanedustajat vaativat myös ehdollisten tuomioiden poistamista.

Näin eduskunta todistaa sateenkaarilippujen liehuessa, että seksuaalisen vapauden pitää olla orjuutta.

Tiistaina 28. kesäkuuta 2022

SEKSIÄ LAKIKIRJAN MUKAAN

Katsotaanpa, mihin seksuaalisen vapautumisen ja *pride*-kuukauden kunniaksi säädetyt seksuaalinormien kiristykset ja rangaistusten kovennukset voivat johtaa.

1. *Tilanne:* Eeva meni sänkyyn Eetun kanssa ollessaan hotellissa, eikä paikalla ollut muita. Aamulla Eeva väitti tulleensa raiskatuksi.

Ratkaisu: Oikeudessa havaittiin, että todisteita ei ole, ja *todistelutaakka kääntyi* niin, että Eetun täytyikin todistaa, että raiskausta *ei* ole tapahtunut. Lopulta oli vain sana sanaa vastaan. Oikeus uskoi Eevan tarinaa, sillä eihän asiasta valitettaisi, ellei siihen olisi jotakin syytä! Eetu tuomittiin vankeuteen ja Eeva kertoi työpaikan kahvipöydässä parhaille kavereilleen houkutelleensa Eetun tahallaan sänkyyn voidakseen syyttää häntä raiskauksesta ja kostaa sen, että Eetu ylennettiin työpaikalla hänen ohitseen.

2. *Tilanne:* Kahdeksantoistavuotias Jonne harjoitti seksiä viisitoistavuotiaan Sofian kanssa. Laillisen soveliaisuuden ikäraja ylittyi, ja Sofian vanhemmat saivat tietää asiasta urkittuaan Sofian viestejä. Sofiaa nolotti, ja hän ihmetteli, miksi puhutaan ”suojaikärajasta”, kun seksissä ei ole mitään pahaa, miltä pitäisi suojella.

Ratkaisu: Koska seksi alle kuusitoistavuotiaan kanssa on uuden lain mukaan määritelmällisesti ”lapsenraiskaus”, Jonne tuomittiin vankeusrangaistukseen ja vahingonkorvaukseen Sofialle, vaikka Sofia itki Jonnen puolesta, ja hänelle tuli Jonnea ikävä. Sofia kuitenkin lohduttautui keksittyään, että seksi on hyvä keino ansaita rahaa, ja hän toisti tekonsa tarjoamalla seksiä muillekin.

3. *Tilanne:* Kansanedustajatar Irmeli Alapuska laittoi itsestään eroottisen kuvan Instagramiin. Toista puoluetta oleva kansanedustaja Mauri Mesimäyrä kommentoi sitä kiittävästi. Nainen syytti miestä ahdistelusta ja kertoi asiasta medialle ja häirintäyhdyshenkilölle.

Ratkaisu: Oikeus katsoi naisen toteuttaneen vain itsemääräämisoikeuttaan, kun taas mies syyllistyi seksuaaliseen häirintään ja ahdisteluun. Mauri puolustautui sanoen kehuneensa kuvan kauneutta. Rangaistukseksi Maurille määrättiin päiväsakkoja ja maksamaan vahingonkorvausta naiselle henkisistä kärsimyksistä, kun fyysisiä ei ollut. Lisäksi Mauri erotettiin eduskuntaryhmästä ja täysistunnoista määräajaksi.

4. *Tilanne:* Pekka harjoitti avioseksiä vaimonsa Annen kanssa, jolla hän epäili olevan toisen miehen, sillä Anne oli osoittanut haluttomuutta viime aikoina. Niinpä Pekka päätti panna parastaan ja terästäytyi pyrkien antamaan vaimolleen kunnon kyydit. Anne piti Pekan aktiivisuutta ”avioliitossa tapahtuneena raiskauksena” ja paljasti asian ystävättärelleen. Tämä huolestui ja kertoi asiasta viralliselle syyttäjälle, joka syyttämisvelvoitteensa mukaisesti nosti Pekkaa vastaan syytteen, vaikka Anne oli muuttanut mielensä eikä halunnut Pekalle mitään pahaa.

Ratkaisu: Asia meni oikeuteen, jossa Pekka tuomittiin vankeusrangaistukseen. Katkeroitunut ja pahastunut Pekka haki asianajajansa välityksellä eroa Annesta. Pekka ihmettelee, miksi aviorikos ei ole enää rikos, mutta avioseksi on. Hän kiittää tuomiosta käkenä (*cuck*), koska avioliitosta käy nyt suora tie oikeaan vankilaan, mikä helpottaa asumiserojärjestelyä.

5. *Tilanne:* 38-vuotias Ahmed raiskasi 13-vuotiaan Hennan rituaalisesti osana laajempaa joukkoraiskausta. Tapaus ei tullut julki, sillä Ahmedin jengi kävi uhkaamassa Hennaa ja sanoi murhaavansa hänen perheensä, mikäli tieto leviää. Henna teki abortin, täytti vuosia vuosien jälkeen ja hunnutettiin vaimoksi Ahmedille.

Ratkaisu: Henna alkoi potea selittämätöntä masennusta. Yliopistokoulutuksen saanut diversiteettiasiantuntija ja inkluusiosuunnittelija Sahib

Mohammad kävi antamassa Hennalle monimuotoisuuskoulutusta ja integraatio-ohjeistusta, minkä jälkeen Sahibin palkkaa korotettiin.

6. *Tilanne:* Ysillä oleva Veeti lähetti kuvan jättiläismäisestä mulkustaan opettajalleen Antille kiusatakseen häntä ja vihjaillakseen, että Antti on pienimunainen gay! Pojat tirskuivat pulpeteissa. Samalla luokalla oleva Leevi kertoi asiasta rehtorille. Antin saamat viestit tutkittiin, ja paljastui, että siellä on lapsipornografinen kuva!

Ratkaisu: Veetiä pidettiin uhrina, ja hänelle annettiin kriisiapua toimittamalla hänet psykiatrille, joka opetti spiraalilasit silmillään Veetille, että hän on uhri, joka ei selviä koettelemuksestaan koskaan. Ennen niin vitsikäs ilopilleri Veeti meni lukkoon. Antti tuomittiin lapsipornon hallussapidosta ja menettämään virkansa, vaikka lapset sanoivat, että hän on maailman paras maikka. Hän ei saanut mistään työtä, koska seksuaalirikokset kirjataan maailmanlaajuiseen rekisteriin. Antti menetti toimeentulonsa ja liittyi moottoripyöräjengiin sekä ammuskeli harrastusmaisesti reikiä teokseen nimeltä *Suomen laki*.

7. *Tilanne:* Akateeminen filosofi julkaisi seksuaalirikoslain uudistusta kriittisesti sivuavan tutkimuksen, jossa arvosteltiin median halua hieroa omaa agendaansa lukijoiden naamaan. Toimittajat kostivat väittämällä filosofisen analyysin edustavan ”naisvihaa”.

Ratkaisu: Opetus- ja kulttuuriministeriö peri kirjan julkaisijalta rahalliset valtionavut takaisin, ja julkaisija suojautui sensuroimalla teoksen. Kirjoittajaa halveksuttiin julkisesti median syytösten pohjalta, ja *cancel*-terroristit tuottivat hänelle tutkijanuran tuhoamiseen tähtäävää mainehaittaa. Muut tutkijat ja professorit hiljentyivät ja sitoutuivat jatkossa noudattamaan ministeriön määräyksiä.

Keskiviikkona 29. kesäkuuta 2022

VALTAMEDIA KÄYTTI HYVÄKSEEN LAPSIA AJAAKSEEN FEMINISTISTÄ ”SUOSTUMUS”-HANKETTA

Eduskunta hyväksyi hallituksen esityksen juridisten seksisääntöjen muuttamiseksi 27.6.2022, ja vihervasemmistolainen lehdistö iloitsi lain kiristyksestä avoimesti.[289] Lisääväthän lain tiukennukset mahdollisuuksia myös seksiskandaaleilla ratsastamiseen, joka on toimittajien leipää.

Naisjärjestöjen ja ”Suostumus2018”-aloitteen pohjalta muokattu lainuudistus on ollut perusjuuriltaan juntturalla jo siksi, että seksuaalisuuden omaan olemukseen sisältyy pyrkimys ylittää *sovinnaisuuden rajat*.

Seksuaalinen kanssakäyminen on ylipäänsä mahdollista vain sovinnaisuusnormien rikkomisen ja kontrollin menetyksen kautta, mutta jälleen

poliittinen valta koettaa laittaa seksuaalisuuden ankarampaan *juridiseen* valvontaan. Tämä tekee seksuaalisuuden normittamisesta perimmältään ihmisluonnon vastaisen ja dehumanisoivan hankkeen.

Kirjoitin aiheesta teoksessani *Totuus kiihottaa*, kun käsittelin valtamedioiden roolia seksuaalisuuden vaarallistamisessa. Ajatukseni eivät tietenkään miellyttäneet vihervasemmistolais-feminististä hallitusta, joka on pyrkinyt kriminalisoimaan seksuaalista aloitteellisuutta miesoikeuksien tappioksi. Kirjani luvusta 11 seurasi moraalipaniikki, sillä tutkimukseni on filosofinen ja noudattelee vain ja ainoastaan tieteellistä lähestymistapaa eikä normatiivis-sovinnaista arvokoodistoa.

Perussuomalaisessa puolueessa puolestaan järkytyttiin, koska kirjani ei edustanut seksuaalista ahdasmielisyyttä. Siellä ilmeisesti luultiin, että vastustaessani normiruuvien kiristämistä vaadin niiden höllentämistä pois kierteiltään. Tästä ei kuitenkaan ollut kyse.

Paha vain, että myös oppositio on nyt rynnännyt yksissä tuumin kansalaisia kurittamaan tarkoitettujen lain kiristysten taakse. Myös Perussuomalaiset on saatu syömään hallituksen kädestä sen seksinvastainen ja telaketjufeministinen ”Suostumus2018”-aloite. Miksi näin on?

Valtavirtamediassa, oikeusministeriössä ja maan hallituksessa on keksitty, että vihreiden feministien alulle panema ”Suostumus2018”-hanke voidaan saada näyttämään ”vastaansanomattomalta”, kun raiskauslainsäädännön kiristämistä ajetaan *lastensuojelun* verukkeella.

Näyttönä tästä ovat esimerkiksi Helsingin Sanomien kesällä 7.7.2020 julkaisema ja toimittaja Susanna Reinbothin kirjoittama lehtijuttu[290] sekä aiheeseen 8.7.2020 liitetty pääkirjoitus.[291] Niissä sekoitettiin vihreiden puolueideologiaa vastaavalla tavalla kaksi eri asiaa: raiskauksia koskeva yleislainsäädäntö ja lasten seksuaalinen hyväksikäyttö. Nämä ovat kuitenkin eri ilmiöitä ja myös rikoslain kaksi eri asiaa.

”Suostumus2018”-hankkeessa on kyse perimmältään aivan muusta kuin pyrkimyksestä vastustella lasten seksuaalista hyväksikäyttöä. Hankkeella esimerkiksi tehtiin *sinänsä laillisten pornokuvien lähettelystä* ”seksuaalista ahdistelua” ja sitä kautta rangaistavaa. Tätäkin tavoitetta ajettiin läpi lastensuojelulla ratsastaen.

”Suostumus2018”-aloitteella myös käännettiin todistelutaakkaa: kun *todistelu* suostumuksen puuttumisen tai sen olemassaolon puolesta on käytännössä mahdotonta, joutuvat epäillyt osoittamaan, että mitään raiskausta *ei ole* tapahtunut. Tuomioihin riittää helposti vain uhrina esiintyvän ilmoitus oikeudelle.

Seksuaalisen normiruuvin kiristämisessä ei ole kyse vain ”koskemattomuuden suojan” vahvistamisesta vaan seksuaalisen ahdasmielisyyden kylvämisestä, seksin keinotekoisesta vaarallistamisesta ja seksinvastaisuuden levittämisestä – käyttäen verukkeena lastensuojelua.

Miksi lapsia ei pidä sekoittaa feministien miesvastaiseen hankkeeseen?

Miten asia sitten on? – Lakia ei tarvitse lasten osalta kiristää eikä muokata ”vapaaehtoisuuden puuttumista” korostavaksi, sillä alaikäisten tapauksessa ei syytteiden nostaminen ole nykyisenkään lain voimassa ollessa asianomistajien oman harkinnan varaista.

Lainuudistusta ei siis tarvita, sillä nykyisenkin lain mukaan lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö on virallisen syytteen alainen rikos, jonka syyttäjä joutuu viemään oikeussaliin riippumatta osapuolten omasta tahdosta. Näin on silloinkin, kun alaikäisen oma tahto olisi syytteen nostamisen vastainen.

Jo tämä riittää osoittamaan, että ”Suostumus2018”-hankkeella ei edistetä seksuaalisen kanssakäymisen vapaaehtoisuutta vaan päinvastoin: pidätetään ihmisten seksuaalisia potentiaaleja valtion omaisuudeksi ja viranomaisvallan haltuun. Nimenomaan tämä on vastoin länsimaiseen itsemääräämisoikeuteen liittyvää *self-ownershipiä* eli käsitystä, että yksilöt omistavat itse keholliset ja henkiset potentiaalinsa.

Lapsiin liittyvän argumentaation ei tulisikaan olla lainuudistuksen pääsisältönä, mutta ministeriön työryhmässä lapsiarvoista on yritetty tehdä veruke *kaiken* seksuaalisen kanssakäymisen kiristelyyn ja kuristeluun. Näin on ilmeisestikin siksi, että hanke näyttäisi myös Perussuomalaisten kannalta hyväksyttävältä.

Puolueen tavoitteenahan on pitkään ollut lasten seksuaalisen hyväksikäytön vähentäminen. Palaankin asiaan kirjoitukseni seuraavissa luvuissa, kun selvitän, miksi tätä sinänsä perusteltua tavoitetta ei voida edistää lainuudistuksella, jolla kiristellään aikuisten välisen kanssakäymisen normeja.

Hallituksen ja oikeusministeriön tavoitteena näyttääkin olevan *ajaa läpi kokonainen kasa erilaisia naisrauha-aloitteita* käyttämällä hyväksi lapsia, tässä tapauksessa siis ”lastensuojelun” siivellä. Retorisesti etevää ehkä, mutta moraalifilosofisesti ei lainkaan kestävää.

”Suostumus”-hankkeella ahdistellaan suomalaisia miehiä

Lainuudistuksen vaikutukset kohdistuvat etupäässä tavallisten suomalaisten aikuisten kanssakäymiseen. Toivonkin, että lukijoilta löytyisi malttia ymmärtää ajatuskulkuni, joilla osoitan, että lastensuojelu on vain tekosyyn asemassa ajettaessa feminististä hanketta. Hankkeen todellinen tavoite on aikuisten välisen seksuaalisen aloitteellisuuden tukahduttaminen ja kri-

minalisointi, joka kohdistuisi etenkin miehiin. ”Miestähän ei voi raiskata” (Jörn Donner).

Palautetaanpa mieleen, mistä suurin osa lainuudistuksen motiiveista kumpusi. – Aivan oikein: Lähi-idästä tulleiden turvapaikanhakijoiden tekemistä lapsiraiskauksista.

Niiden vuoksi muiden muassa Espanja, Iso-Britannia, Ruotsi ja Saksa – jotka ovat maahanmuutosta pahimmin kärsineitä maita – ovat jo kiristäneet lakiaan ja saattaneet voimaan suostumushankkeen kaltaiset normit. Ne ovat kuitenkin kääntyneet kahleiksi *kantaväestön omaan käyttäytymiseen*, eikä niillä ole ollut juuri mitään vaikutusta maahanmuuttajien tekemiin rikoksiin.

Selityskin löytyy: intohimorikoksia tehdään perimmältään muista syistä kuin järkiperäisen seurausharkinnan pohjalta. Niinpä myös oikeusministeriön hiljattain julkaisemassa arviomuistossa 7/2018 todettiin, että rangaistusasteikon kiristämisellä ei ole ollut vaikutusta intohimorikollisuuden esiintyvyyteen.[292]

Pitäisi torjua haittamaahanmuuttoa eikä kiristää seksuaalinormeja

Mihin sitten pitäisi puuttua? – Vastaukseni: lapsiin kohdistuvan seksuaalisen hyväksikäytön ja raiskausten yleisen esiintyvyyden nousu *johtuu Suomeen tulvineesta haittamaahanmuutosta*. Näin ollen reaktion pitäisi kohdistua vaikuttavaan juurisyyhyn. *Pitäisi siis estää sellaisten ihmisten tuloa tänne, joiden rikoksentekoalttius tiedetään tilastollisesti toistakymmentä kertaa kantaväestöä korkeammaksi.* Valtavirtamedia on myös itse joutunut nämä erot raportoimaan.[293]

Ei siis pitäisi tuomita ankarammin *raiskauksia* vaan estää tänne saapumasta *raiskaajia*. Raiskausrikoksen tehneitä pitäisi myös poistaa maasta. Vaikutuksen pitäisi kohdistua aiheuttaviin syihin, eikä pitäisi kiristää seksuaalinormeja yleisesti.

Nimittäin jos ihmisten päähän jatkuvasti taotaan viranomaisviesteillä ja valtamedian toitotuksella sitä, kuinka ”pahaa” ja ”epäilyttävää” kaikki seksi on, myös kantaväestöön kuuluvat kunnon ihmiset lopettavat seksuaalisen kanssakäymisen. Psykologinen vaikutus on tuhoisa.

Olennaista ”Suostumus2018”-hankkeessa on, että sillä on vedetty matto kaikenlaisen seksuaalisen aloitteellisuuden alta. Ajatelkaa nyt: pornokuvan lähettämisestä rikos, viattomasta flirtistä rikos ja niin edelleen. Eräs professori tuossa jo pohtikin, suoraanko seksuaaliseen kanssakäymiseen pitäisi ryhtyä, jos sitä ei saa enää edes *ehdottaa*, vaan sekin tuomitaan ahdisteluna.[294]

Juuri sitä rataa syntyy sosiaalisessa mediassa epätoivoaan tilittäviä *incel*-miehiä ja seksuaalisilla markkinoilla itsensä ylihinnoittelevia tai

-arvottavia naisia, jotka kyräilevät kaikkia ja joita kaikki karttavat. Siksi ei ole ihme, miksi ”suomalaisten oma syntyvyys on vajonnut nälkävuosien tasolle”.

Viimeksi mainitusta lauseesta olen kiitollinen eräälle mediatutkimustani esilukeneelle Suomen Perustan vaikuttajalle, ja antauduinkin laittamaan sen samassa muodossa kirjani *Totuus kiihottaa* sivulle 240. Olemme siis samaa mieltä!

Seksin vähentymistä länsimaissa ihmettelee huuli pyöreänä myös Helsingin Sanomien toimitus Yhdysvalloista saatujen näyttöjen perusteella.[295]

No, eipä suomalaisten syntyvyydellä näy pidettävän väliä, kun ”uudet sukupolvet” tulevat. Perverssiä on, että median kielessä ”nuoret” ja ”maahanmuuttajat” ovat alkaneet merkitä samaa, ja niitä käytetään huolettomasti toistensa synonyymeinä. He kyllä lisääntyvät.

”Suostumus”-hankkeella kylvetään feminististä ahdasmielisyyttä

”Suostumus2018”-hanke on yhtä perusteeton kuin kaksiarvoisen sukupuolieron kiistämiseen tähtäävät lakihankkeet, joilla yritetään repiä suomalaisten henkilö- ja muut sukupuolieroa osoittavat paperit. Mikäli sukupuoltakaan ei saa enää kysyä mutta ei myöskään olettaa, mitä asiasta oikein pitäisi ajatella?

Myös Perussuomalaisessa puolueessa kannattaisi herätä huomaamaan, *mitä* hallitus on nyt ajamassa ”lastensuojelun” varjolla. Oikeusministeriössäkään kukaan ei näytä olevan kiinnostunut siitä, että lainuudistuksen takana oleva vihervasemmisto on ajamassa sukupuolen korjaushoitoja alaikäisille, siis ihmisille, joiden sukupuoli-identiteetti on vielä kehittymätön. *Siitä* olisi syytä olla oikeasti huolissaan, niin kuin olenkin kirjani *Totuus kiihottaa* sivuilla 229–234. On tainnut jäädä tuokin kohta useimmilta lukematta tai ymmärtämättä.

Feministien julistuksissa kaksiarvoinen sukupuoliero tunnustetaan merkityksilliseksi aina, kun he pyrkivät edistämään sukupuolen vaihtamista tai korjaamista toiseksi. Mutta matkalla tasa-arvoon he yrittävät häivyttää sukupuolieron kaksiarvoisuuden ja siitä johtuvat biologiset ominaisuudet kokonaan pois väittämällä, että sukupuoliero ei saa merkitä mitään esimerkiksi työelämässä. Melkein on kuin selittäisi tasauspyörästön toimintaa.

Mutta takaisin lainuudistukseen. Raiskauslainsäädännön kiristämisen vaikutukset kohdistuvat tavallisiin suomalaisiin ihmisiin ja erityisesti heidän nais–mies-suhteisiinsa, joissa kärsitään jo nyt feministien ylivallasta. Näyttönä tästä ovat alistuvan *cuck*-mieskulttuurin syntyminen ja ”miestapaisuudeksi” haukutun aloitteellisuuden halveksunta mediassa.

Feministen harjoittamaa sosiaalista syyllistämistä, nälvimistä, nalkutusta ja henkistä väkivaltaa ei kukaan näytä tunnistavan seksuaaliseksi

ahdisteluksi – pois lukien ehkä Arno Kotron ja Hannu T. Sepposen toimittaman teoksen *Mies vailla tasa-arvoa* (Tammi 2007) useat mieskirjoittajat.

Myös miesasiamiehuudesta on tullut vain käänteistä feminismiä, joka kerjää, alistuu ja äestää järjestöjyränä feministien miehittämässä tasa-arvohallinnossa. Tasa-arvopolitiikan feministisen kallistuman puolestaan todisti tohtori Pasi Malmi väitöskirjassaan *Discrimination against Men – Appearance and Causes in the Context of a Modern Welfare State* (Lapin yliopisto 2009).

”Suostumus2018”-hankkeella ja sitä myötäilevällä lainuudistuksella siis poljetaan miesten kulkusia, sillä mies on fysiologisesti se, joka heteroseksissä useimmiten tekee työn ja on sitä kautta se aloitteellisempi ja syyllistetympi osapuoli. Kun tuloksena aloitteellisuudesta on pelkkiä sähköshokkeja, aloitteet sammuvat ennen pitkää pois, ja tuloksena on kurjuutta sekä kosmonautin kovia tasa-arvolla tykittäviä tätinaisia, jotka potevat seksuaalista tyydyttymättömyyttä hapan ilme naamallaan.

Keskusteluista näyttää puuttuvan myös oivallus, että seksuaalimoraalia ei koskaan voida luoda ulkoisten normien, uhkien, pakkojen eikä rangaistusten varaan, vaan asioista päättävät aina yksilöt tapauskohtaisesti oman käyttäytymisensä pohjalta. Seksuaaliseen kanssakäymiseen liittyvien normien ei pitäisi kuulua eduskunnalle eikä julkiselle vallalle lainkaan, sillä kyse on syvälle yksityisyyden piiriin ulottuvasta asiasta.

Mitä enemmän asiaan puututaan poliittisesti, sitä pahemmiksi myös asiaan liittyvät mahdolliset ongelmat kärjistyvät, joten eduskunnan osoittama lainsäädännöllinen, kurinpidollinen ja normatiivinen lähestymistapa on kaikista mahdollisista tarkastelutavoista psykologisesti typerin.

Nähdäkseni tähänastinen raiskauslainsäädäntö on ollut kohdallaan, eikä sitä olisi ollut tarvetta muokata. Myös rangaistusasteikon kiristäminen on turhaa, sillä nykyisinkin asteikosta *sovelletaan* lähinnä sen alapäätä – yläpäätä ei käytetä juuri ollenkaan (älköön kukaan ymmärtäkö tätä kaksimielisesti).

Seksin jatkuvasta *vaarallistamisesta* puolestaan kirjoitti etevästi Sexpo-säätiön toiminnanjohtaja Tommi Paalanen käytännöllisen filosofian väitöskirjassaan *Vapaus ja seksuaalisuus – Tutkielmia liberaalista etiikasta* (Helsingin yliopisto 2015).

Ajan siis avoimesti myös heteroiden etuja ja asioita, sillä olenhan aina sorrettujen puolella. Juuri se on sitä identiteettipolitiikkaa ja intersektionaalisuutta. Mitä nämä käsiteturilaat sitten oikein ovat? – Katsokaa mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* luvusta 12.

Varsinainen helmi

Muun muassa edellä mainitsemistani syistä ”Suostumus2018”-hanketta ei olisi pitänyt edistää eikä hyväksyä, ja kirjoitinkin lainuudistusta vastaan

useaan kertaan.[296] Oikeudellisten vaikutusten pitäisi kohdistua rikosten tekijöihin eikä kiristää kaikkea seksuaalisuutta koskevaa normistoa yleisesti. Tämä merkitsee ensinnäkin, että nykyistä lainsäädäntöä pitäisi soveltaa täsmällisemmin ja kohdennetummin, ja toiseksi: Suomeen ei pitäisi päästää rikoksia tekeviä ryhmiä, ja heitä pitäisi heitellä täältä lennokkaammin pois. Normien kiristysten syyt ovat maahanmuutto-ongelmassa.

Kaikki ovat varmasti tietoisia siitä, että Suomessa ei vielä parikymmentä vuotta sitten tunnettu muun muassa sellaisia ilmiöitä kuin *joukkoraiskauksia*. Ne olivat äärimmäisen harvinaisia, ja myös lasten seksuaalinen hyväksikäyttö oli pedofilian merkityksessä verraten harvinainen rikos, ja sairausluokitus sillä on edelleen.

Sen sijaan joukkoraiskauksilla ja alaikäisten *nuorten* seksuaalisella hyväksikäytöllä on ilmeinen yhteys rikoksia tehneiden kulttuuriin, jossa sillä on rituaalinen ja ulkomaalaisten miesten valtaa osoittava merkitys. Ilmiötä pidetään uutena ja käsittämättömänä juuri siksi, että sen yhteyttä erääseen *vieraaseen kulttuuriin* ja *uskonnolliseen perinteeseen* ei tunneta, tunnisteta ja tunnusteta.

Suomessa menetellään Espanjan, Britannian, Saksan ja Ruotsin tapaan sokeasti, mikäli vain yleisesti kiristetään sinänsä moitteetonta ja vapaamielistä seksuaalikultturiamme rajoituksilla, jotka kääntyvät viime kädessä kohti meitä itseämme, toisin sanoen kantaväestöä, vastaan. Tiedämme toki muutenkin, miten täällä tulee elää. Funktionalistisen käsityksen mukaan kansan omaa käyttäytymistä tulisi pitää ohjenuorana myös muodollisille normeille, ja juridisten normien hyväksyttävyyden perusta on juuri kansan omassa käyttäytymisessä, sillä missään muussakaan se ei voisi kansanvaltaisessa valtiossa olla.

Sen sijaan jatkuvalla seksuaalisten vapauksien pois korventamisella tuhotaan myös feminismin 1970-luvulta asti aikaansaamia myönteisiä tuloksia. Ajoista, jolloin feministit polttivat pikkupöksyjään seksuaalisen vapauden puolesta, on taannuttu kauas, kun nykyiset feministit vaativat nyt seksuaalista käyttäytymistä huurteeseen vain siksi, että heidän maahamme peräämät seksuaalirikolliset saataisiin kuriin. – Ei mitään ristiriitaa?

Ongelma on tullut ulkopuoleltamme maahanmuuton ja monikulttuuri-ideologian muodossa. Vieraisiin kulttuureihin liittyvät käytännöt ja tavat ovat johtaneet konformismiin, eli yhteensovittamisen paineeseen, joka näkyy normien ankaroittamisena. Näin on jälleen saatu kurjaa näyttöä siitä, miten maahanmuutto ja monikulttuuri-ideologia eivät lisääkään vapauksia vaan vähentävät niitä luoden painetta kulttuuriseen monoliittiin, toisin sanoen yksiarvoisuuteen, joka on totalitarismin muoto.

Sokerin asemasta näiden ajatuskulkujen pohjalta löytyy todellinen helmi. Nimittäin seksuaalisten normien kiristäminen ajaa ulkomaalaisten seksuaalirikollisten etua. Syyllistyttyään Suomessa raiskauksiin he joutuisivat omassa maassaan hirsipuuhun, ja juuri tämä seikka estää palauttamasta heitä kotikonnuilleen.

Nimittäin Suomesta ei saa palauttaa ketään minnekään, missä on kuolemanuhka olemassa. Näin osoittautuu, että heidän suorastaan *kannattaa* rötöstellä Suomessa, sillä se takaa heille oleskeluoikeuden täällä, eikä myöskään Maahanmuuttovirasto voi tehdä enää mitään heidän palauttamisekseen lähtömaihinsa. Mitä ankarampia rangaistukset ovat, sitä paremmin on hotellihuone taattu. Etevää rikollisten asianajoa tämäkin, mutta vihervasemmistohan osaa.

Aikuiset eivät tarvitse lapsenvahteja

Rikollisuus lisääntyy kriminalisoimalla, ja ankara sanktiointi saattaa lopulta ohjata myös tavallisia kansalaisia syyllistymään rikoksiin. Kun kaikki on määritelty rikolliseksi, välinpitämättömyys kasvaa, ja yhteiskunnanvastaisuus voidaan kokea myös myönteisenä. Näin rikollisuus, kuten *seksin ehdottaminen*, saatetaan kokea jälleen suositeltavana!

Se näet viestittää, että ihminen on haluttava, himoittava ja jopa kaunis. Mikä rikos! – Ainakin rumien ja ei-haluttujen kadehtijoiden mielestä.

Ikävää on, että poliittisessa hallinnossa, mediassa ja myöskään Perussuomalaisessa puolueessa ei ole kyetty ymmärtämään tiettyjä yhteiskunnallisia kausaaliyhteyksiä tai niiden puuttumisia. Asiat eivät suju läheskään aina niin, että jonkin normin kiristäminen johtaa automaattisesti toivottuun käyttäytymisvaikutukseen. Se voi johtaa jopa toiveiden ja odotusten vastakohtiin.

Siksi ei pidä toimia niin, että asiat vain *vaikuttaisivat* hyviltä ja tehokkailta, vaikka ne eivät tosiasiassa niin tee. Toiveiden ajatuminen sisäisiin ristiriitoihin puolestaan on ideologisen ajattelun tunnusmerkki.

Tiedän kyllä, että Perussuomalaisen puolueen tavoitteena on ollut eliminoida lasten seksuaalista hyväksikäyttöä, mutta ”Suostumus2018”-aloitteen mukainen lakiesitys ei sitä tavoitetta edistä. Päämäärä voi olla kannatettava, mutta menetelmä on väärä. Vaikutukset kääntyvät lähinnä vastustamaan suomalaisten aikuisten keskinäistä seksuaalista aloitteellisuutta.

Poliitikkojen kannanottoja näyttää leimaavan oletus, että kaikenlainen seksuaalisuuden rajoittaminen ja kieltely ovat hyväksi. Kyseessä on kuitenkin assosiaatioharha, joka nojaa käsitykseen, että niukkuus nostaa arvoa. Tämä voi pitää paikkaansa vain kielletyn hedelmän houkutuksen kautta. Siihen viittasinkin, kun puhuin kirjassani *Totuus kiihottaa* pihtauspolitiikasta. Kaakaonkin hinta nousee, kun kielletään sen viljeleminen, ja löysätkin banaanit näyttävät hyviltä, kun parempia ei saa tuottaa. Mutta olisi mielenkiintoista tietää, mitä *kansa* ajattelee tästä.

Myöskään kaikki seksuaalinen kanssakäyminen ei ole välttämättä hyvää, eikä elämä ole Eldorado, mutta suomalaisten keskuudessa ei uhkana ole nähdäkseni koskaan ollut liiallinen vapaamielisyys. Varaa kontaktien

luomiseen on, ja perusteet esitin yksityiskohtaisesti jo valemediaan kohdistamassani tutkimuksessa. Siitä olen täysin varma, että mikään sensuroiminen ei varmasti edistä yhteiskunnallista hyvää.

Kukkaselta ei kysytä suostumusta. Kimalainen toteuttaa luonnon käskyä.

Mikäli ihmisten luonnollinen käyttäytyminen (kuten seksi ja siihen liittyvä aloitteellisuus) tehdään vähä vähältä rangaistavaksi, liikkumatila kapenee. Psykologiset vaikutukset ovat kielteiset, ja nautintojen kokeminen vähenee.

Myös lapsille ja nuorille annetaan signaali, että seksissä on jotain tuomittavaa ja pahaa. Tämä noudattelee tietenkin synnillisyyttä alleviivaavaa kristillistä käsitystä ihmisten luonnollisperäisestä käyttäytymisestä.

Sillä ei tulisi olla tekemistä *kansallismielisen* ajattelun kanssa, sillä kansallismielinen filosofia ei perustu hiekka-aavikoilta kotoisin oleviin uskontoihin vaan näkemykseen ihmisen *luonnollisuudesta* ja luonnonvaraisuudesta. Siihen puolestaan sisältyy myös seksuaalisuus, jolla on nautintojen tarjoamisen lisäksi tehtävänsä myös väestön uusintamisessa.

Paha sanoa, mutta feministien suostumushanke on kukkahattutätien kieltolakiprojekti, jolla karkotetaan kalat vedestä, eikä lohen loimutukseen päästä. Lakihankkeen psykologisia vaikutuksia ei ole ajateltu lainkaan. Niinpä en toivoisi myöskään lasten joutuvan elämään aikuisina yhteiskunnassa, jossa kaikenlainen seksuaalinen aloitteellisuus on tehty rikokseksi niin kuin Orwellin romaanissa, jossa Winston Smithin kiusana oli *Seksinvastainen Liitto*.

Sanoja ei saa syödä eikä sensuroida

Muun muassa edellä maitsemistani lähtökohdista olen vastustanut ”Suostumus2018”-aloitetta, ja laadinkin jo hankkeen tultua julki 25 kohdan luettelon syistä, joiden vuoksi Vihreiden Naisten hanketta ei pitäisi miltään osin hyväksyä.[297] Otin asiaan kantaa myös kiusallisen suosituksessa mediatutkimuksessani *Totuus kiihottaa*, jonka luvussa 11 diskurssianalysoin parikymmentä Helsingin Sanomien ja muun valtavirtamedian juttua aiheesta.

Harmillista kyllä, argumentaatiotani ei ymmärretty tai haluttu ymmärtää, mikä osoittaa toimittajakunnan ja poliitikkojen matalamielisyyttä. Kansalaispalaute on sen sijaan ollut ilahduttavan kannustavaa, ja olenkin yllättynyt, kuinka hyvin asiaa koskevat näkemykseni ymmärrettiin politiikan kentällä aivan tavallisten ihmisten keskuudessa.

Olen edelleen täsmälleen sitä mieltä, mihin päädyin tieteellisen analyysin pohjalta mediatutkimuksessani, enkä ole kritiikinkään jälkeen nähnyt syytä muuttaa näkemyksiäni. Sen sijaan kaikkien ajattelevien ihmisten kannattaisi tulla asiassa edustamilleni linjoille.

Nähdäkseni perussuomalainen puolue teki kurjasti lopettaessaan kirjani jakelun opetusministeriön aloittaman ja Suomen Perustaan kohdistaman taloudellisen uhkailun ja kiristämisen vuoksi. Tapaus on hullunkurinen sikäli, että päivää ennen julkaisemista olimme Suomen Perustassa kaikki yksimielisiä teoksen sisällöstä ja käsittääkseni myös sen seksuaalipoliittisista osioista. Siinä valossa julkaisijan harjoittama jakelun keskeyttäminen on surkuhupaisaa sanojen syömistä.

Valtavirtamedian skandalisoitua asian itselleen tyypillisellä *kohulla* puolue ilmeisesti säikähti, ja imagoseikat laitettiin ajattelun edelle, tietenkin valtamedian orkestroimina. Tapaus osoitti valtavirtamedian kyvyttömyyttä aihepiiriä koskevaan filosofiseen analyysiin ja kriittisyyteen.

Tiedepoliittinen ahdistelu lopetettava ja tehtävä rangaistavaksi

Olen esittänyt teokseni opetusministeriölle tavoittelemaan *tiedonjulkistamisen valtionpalkintoa*. Lisäksi olen ilmoittanut kirjani kilpailemaan Kirjasäätiön *Tieto-Finlandiasta* ja jatkossa myös *Bonnierin Suuresta Journalistipalkinnosta*. Kirjani sensuroimisen esitän kamppailemaan Electronic Frontier Finlandin *Isoveli-palkinnosta* ja *Päivän Byrokraatti* -palkinnosta.

Odotan tiede- ja kulttuuriministeri Hanna Kososelta julkista anteeksipyyntöä minulta ja Suomen Perustalta hänen harjoittamansa taloudellisen uhkailun vuoksi.

Tieteenfilosofisesti ja metodologisesti katsoen tutkimusten tuloksista pitää *tutkijoiden itsensä päättää tutkimusprosessissa*. Tulosten relevanssista puolestaan ei pidä päättää valtiorahoittajan alku- tai loppusanoissa saati poliittisen ministerin henkilökohtaisilla mielipiteillä, vaan tieteellisissä keskusteluissa.

Esittämieni vasta-argumenttien tukahduttamispyrkimys on ollut mielipuolista siksikin, että sensuurilla tai sen uhalla estetään yhteiskunnallisen totuuden tavoittelua sekä menetellään perustuslain vastaisesti. Taloudellinen painostus vaikuttaa kauaskantoisesti tutkijoiden haluun esittää kriittistä ajattelua. Se vaikuttaa tuhoisasti myös tieteen ja tutkimustoiminnan vapauteen.

Tasa-arvopolitiikan vääristymisestä kertoo, että *jokainen* tässä tekstissä mainittu feminismikriittinen tutkijamies on saanut peräänsä hyvin palkatun tätiarmeijan sanottuaan jotain kriittistä *feministisen* tiedepolitiikan tai *naistutkimuksen* puolueellisuudesta. Näin on käynyt myös filosofi Peter Boghossianin (et al.) nerokkaassa tempauksessa (aiheesta mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* luvussa 17).

Olen kirjoittanut aiheesta toistuvasti aiemmin, ja kaikki näkemykseni ovat pitkän pohdinnan tuloksia sekä seurauksia systemaattisesta ajatusjatkumosta. Esimerkiksi teoksessani *Seksit selviksi* (2007) osoitin sukupuolieron kaksiarvoisuutta kiistämään pyrkivän naistutkimuksen epätieteellisyyden. Kokoelmateokseeni *Filosofiset viuhahdukset* sisältyvässä artikkelissa ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla” (*Niin & Näin* 4/2004) puolestaan osoitin tuloaan tehneiden pervoväitöskirjojen lahot kohdat tavalla, jonka tuloksena sain feministien vesikauhuiset vaahdot naamalleni.

Vaikka mediatutkimukseni ei kohdistukaan ensisijaisesti feminismiin eikä naistutkimuksena esiintyvään tiedepolitiikkaan, on esittämäni arvostelun merkitys ilmeisesti edelleen korkea, ainakin päätellen siitä hulluudesta, jonka tuloksena tuplatohtorista on pyritty vääntämään valemediassa jonkinlainen ihmishirviön kaltainen irvikuva.

Brutaalia on, että hiljaisuutta on ollut vaatimassa alikvalifioitunut virkamies-, poliitikko- ja toimittajakunta, jolla itsellään ei ole vähäisintäkään osoitettua tieteellistä pätevyyttä. Ehkä juuri siinä näkyy se sekopäinen vyörytys, jolla punavihreä tiedehallinto on ahdistellut minua jo neljännesvuosisadan ajan.

Kirjallisuutta

Hankamäki, Jukka, *Filosofiset viuhahdukset – Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä*. Helsinki: Feenix, 2007.

---, *Seksit selviksi – Onko naistutkimus tiedettä, filosofiaa vai poliittinen ideologia?* Helsinki: Feenix, 2007.

---, *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä*. Helsinki: Suomen Perusta, 2020.
--- ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan”. *Niin & Näin* 4/2002, s. 111–120.
Kotro, Arto ja Hannu T. Sepponen (toim.), *Mies vailla tasa-arvoa*. Helsinki: Tammi, 2007.
Laasanen, Henry, *Naisten seksuaalinen valta*. Helsinki: Erottaja, 2008.
Malmi, Pasi, *Discrimination against Men – Appearance and Causes in the Context of a Modern Welfare State*. Väitöskirja. Rovaniemi: University of Lapland, 2009.
Niemelä, Jussi K. ja Osmo Tammisalo, *Keisarinnan uudet (v)aatteet – Naistutkimus luonnontieteiden näkökulmasta*. Helsinki: Terra Cognita, 2006.
Paalanen, Tommi, *Vapaus ja seksuaalisuus – Tutkielmia liberaalista etiikasta*. Väitöskirja. Helsinki: Sexpo-säätiö, 2015.

Torstaina 30. kesäkuuta 2022

OIKEUS ELÄÄ

Median ja poliitikkojen halu ahdistella kansalaisia kostonkiimaisilla seksuaalinormien uudistuksilla näyttää olevan loppumatonta näin seksihelteiden aikaan.

Sanoman lehdet iloitsivat, että punavihreä feministihallitus aikoo keventää[298] abortin saamista Suomessa vastalauseena Yhdysvaltain liittovaltion päätökselle, jonka mukaan osavaltiot saavat jatkossa itse määrätä abortin saamisen ehdoista.

Ilta-Sanomien jutun mukaan sosiaalidemokraattinen ministeri Tytti Tuppurainen tuomitsi ”ihmisoikeuksien” nimissä yhtä aikaa Oslon terrori-iskun ja Yhdysvaltain aborttilakien kiristykset. Tosiasiassa sikiöiden entistä kevyempi abortoiminen Suomessa on terrori-isku lapsen oikeuksia vastaan.

Voidaan kysyä, millaisia ovat moraaliltaan ne naiset, jotka vaativat syntymättömien lasten tappamista väittäen puolustavansa ”naisten oikeuksia päättää omasta kehostaan” ja kiljuen Twitterissä sotahuutoaan ”me emme antaudu!”

Tosiasiassa sikiön keho ei kuulu naisten itsemäärämisoikeuden alaan vaan muodostaa oman kehonsa. Siksi abortteja ei voida puolustella irrationaalisella väitteellä naisten oikeudesta päättää omasta kehostaan.

Filosofian näkökulmasta hullunkurista ”itsemääräämisoikeuteen” vetoamisessa on se, että ”itsemääräämisoikeutta” käytetään taaskin pyrkimyksenä määrätä *muita*.

Aina voidaan kyseenalaistaa, mikä oikeastaan on se ”itse”, jota on tarkoitus määrätä. Argumentti täysin vapaan voluntarismin puolesta lepää

lisäksi sen oletuksen varassa, että yksilö todellakin *tietää*, mikä on hänelle ”itselleen” hyväksi.

Sikiö ei ole raskaana olevan naisen kanssa hän itse. Raskaudet eivät ala ilman miesosapuolta, joten päätöksiä sikiön kohtalosta ei pidä eristää vain naisten omaan valtaan, kuten nyt on tehty.

Eräs australialainen filosofi todisteli jokin aika sitten, että ”kehittymätön tietoisuus” on yhtä kelvoton perustelu sekä *sikiöiden* abortoimiseen että *vastasyntyneiden* tappamiseen. Molemmilta puuttuu kylläkin subjektiviteetti, mutta se ei ole peruste ihmisyyden *potentiaalin* murhaamiseen kummassakaan tapauksessa.

Muutenhan myös vastasyntynyt voitaisiin huoletta surmata, kun hänkään ei ymmärrä maailmasta vielä (sikiön tavoin) mitään. Niin ei ole kuitenkaan lupa tehdä.

Perusasenne, joka ”naisoikeuksien” peräämisen takana asuu, on pyyteellisyys, jatkuva pyyteellisyys, ja sen mukainen oman eturyhmäpoliittisen vaateliaisuuden kääntäminen ”oikeudeksi”. Yhteiskunnan suostumattomuutta vastaamaan heidän huutoonsa myönteisesti feministit väittävät sitten ”syrjinnäksi”.

Aborttikielto ei voi tietenkään olla absoluuttinen, vaan abortit pitää sallia lääketieteellisistä ja sosiaalisista syistä, kuten Saksassa. Abortit pitää mahdollistaa esimerkiksi raiskaustapauksissa tai alaikäisten kohdalla, mutta silloinkaan aborttien saannin ei pidä olla ilmoituksenvaraista vaan tutkimusten, näyttöjen ja hakemusten varaista.

Abortista on tullut nyt jälkiehkäisykeino. Suomessa tehtiin vuonna 2019 noin 8700 raskaudenkeskeytystä vuodessa ja vuonna 2021 noin 7600.[299] Määrien väheneminen johtuu THL:n mukaan koronapandemian aiheuttamasta kontaktien rajoitustoimista. Yhtä kaikki, noissakin lukemissa on yli 20 aborttia päivässä, mikä on ”teurastusta terveyskeskuksissa”.

Asiasta johtuvat kärsimykset ja ihmisarvon mitätöinnit ovat muodostuneet niin suuriksi, että julkisen vallan pitäisi *kiristää* abortin saamisen ehtoja eikä lieventää niitä, kuten vihervasemmistolainen hallitus aikoo tehdä.[300]

Ei ole ensimmäinen kerta, kun sosialismin telaketjuilla murskataan ihmisarvo. Tuppuraisten ja Tappuraisten on syytä muistaa, että myöskään me kunnon ihmiset emme antaudu vaan taistelemme loppuun asti.

Kuriositeettina huomautettakoon, että abortit laillisti ensimmäisenä Euroopassa ihmisoikeuksien suurvalta Neuvostoliitto, jossa ihmisarvolla on ollut aina erityinen merkitys myös sodan kaltaisissa lihamyllyissä.

Tänään on muuten oma syntymisen juhlapäiväni, ja olen edelleen kiitollinen olemassaolostani. Aborttien puolustajat voivat miettiä, missä *he* olisivat abortoituina argumentoimassa.

Perjantaina 1. heinäkuuta 2022

YHDENVERTAISUUS JA KEHITYSMAALAISTEN AHNEUS

Monet muistavat ajan, jolloin sateenkaarilippu oli seksuaalivähemmistöjen tunnus. Siis seksuaalivähemmistöjen, ei esimerkiksi monikulttuuri-ideologian, Rauhanpuolustajien, maahanmuuton edistäjien eikä vasemmistojärjestöjen. Sittemmin eräät puoluepoliittiset ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” perääjät omivat seksuaalivähemmistöjen lakanan itselleen ja alkoivat oikeuttaa sillä *maahanmuuttoa*.

Ristiriitaista asiassa on seuraava. Aikana, jolloin kansallinen eriarvoisuus kasvaa tuloerojen kasvun myötä, myös yritykset pyrkivät entistä raivokkaammin hoilaamaan ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” puolesta, vaikka liike-elämän kulkusuunta on kohti *kansallista* eriarvoisuutta *suomalaisten omassa keskuudessa*.

Yritysten halua kerääntyä sateenkaaren värien alle on sanottu pinkkipesuksi. Sillä viitataan firmojen pyrkimykseen miellyttää seksuaalivähemmistöjä ja hankkia asiakkaita. Imartelu ei ole moniakaan miellyttänyt.

Sateenkaariliputuksen edut ovatkin sataneet kokonaan toisten ryhmittymien laariin, kun sateenkaaritunnuksesta tehtiin yleisen ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” embleemi. Siitä ovat hyötyneet viime aikoina lähinnä sosiaalietuusperäiset maahanmuuttajat, joiden eduksi myös yritykset ovat tulleet toimineiksi sateenkaariliputuksellaan.

Mitä tämä merkitsee yhteiskuntapoliittisesti? Sitä, että ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” nimissä on hoilattu *vieraiden kansakuntien puolesta omia vastaan*. Sellainen ”tasa-arvo” ja ”yhdenvertaisuus”, joka perustuu ansaitsemattomien etujen luovutukseen vieraille, ei ole *oikeudenmukaista*.

Eriarvoisuus kasvaakin nykyisin nimenomaan niin, että yhteiskuntamme ja yrityksemme palvelevat paremmin vierasperäisiä tulijoita kuin kantasuomalaisia. Ja kaikki tämä sateenkaari-ideologian nimissä ja ilman, että asialla olisi mitään tekemistä suomalaisten seksuaalivähemmistöjen kanssa.

Mainehaittaa vierasperäisten vähemmistöjen palvonnasta on kyllä homoille ollut, sillä nyt monet ihmiset luulevat, että homot vaativat rajojen avaamista, maahanmuuton lisäämistä, työpaikkojen ja asuntojen myöntämistä vierasperäisille ja muuta suomalaisille ihmisille tappiollista. Seksuaalivähemmistöt on liitetty assosiaatioharhautuksella täysin vieraisiin viiteryhmiin.

Ja sitten peruslähtökohta. Mitä vikaa on ”tasa-arvossa” ja ”yhdenvertaisuudessa”? Sitä, että samalle viivalle asettaminen polkee meritokraattista ansaintaperiaatetta. ”Tasa-arvo” ja ”yhdenvertaisuus” ovat kelluvia merkitsijöitä, joilla voidaan edistää mitä tahansa, ja edistetäänkin.

Oikeudenmukaista olisi tunnustaa eriarvoisuutta, sillä kaiken etiikan ydin on nimenomaan kyky erottaa hyvät ja arvokkaat asiat huonoista ja vähemmän arvokkaista. Tästä myös johtuu, että kaiken suvaitsevuuden pitäisi olla valikoivaa. Suvaitsevuus sinänsä on tietysti epäarvo, sillä se tarkoittaa sietämistä vastoin todellisia asenteita, siis eräänlaista valheellisuutta.

”Tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” nimissä tehdään nykyisin paljon vääryyttä. Kun sosiaalietuusperäinen maahanmuuttaja saapuu Suomeen, hän yleensä täyttää sosiaaliturvajärjestelmämme köyhyys- ja varattomuusihanteet, ja siksi sosialistien luoma sosiaaliturvajärjestelmämme myöntää heille täyden ylläpidon. ”Tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” nimissä!

Sen sijaan suomalainen ihminen, joka joutuu työttömäksi, ei saa toimeentulotukea, mikäli hänellä on vähänkin helposti rahaksi vaihdettavaa omaisuutta, jonka hän on itse ansainnut. Todellista eriarvoisuuden kasvua on juuri tämä: suomalainen ihminen ei saa ansaitsemaansa sosiaaliturvaa, mutta se annetaan sitä tuottamattomalle ja ansaitsemattomalle ulkomaalaiselle.

Eriarvoisuus on siis nykyisin tässä: kantaväestöt eivät enää saa ansioidensa mukaista kohtelua, mutta maahanmuuttajat saavat ansaitsemaansa paremman kohtelun. Kyse on vieraskoreuden ja moraaliposeerauksen harjoittamisesta politiikassa.

Ylirajaisesta sateenkaariliputuksesta on tehty väestöjen joukkosiirtoja oikeuttamaan pyrkivä diasporaliike, jolla ei ole enää mitään tekemistä seksuaalivähemmistöjen asioiden kanssa. Sateenkaarilippu liehuu nyt repaleisena ja turmeltuneena kehitysmaalaisten euforian kärjessä kansainvaellusten kulkueen levittäytyessä Eurooppaan ja Pohjois-Amerikkaan, joissa vieraat kansakunnat pyrkivät ahneesti hyötymään kantaväestöjen luomasta elintasosta ja kulttuurista.

Poliittisena aseenaan kehitysmaalaiset käyttävät uskonnollisten riitojensa tuottamia levottomuuksia ja itse aiheuttamansa väestöräjähdyksen luomaa painetta.

Kyseinen heteroseksuaaliseen lisääntymiseen liittyvä ongelma on kaukana seksuaalivähemmistöjen arvomaailmasta, elämäntavasta ja etupyrkimyksistä, eikä seksuaalivähemmistöillä pitäisi olla minkäänlaista motiivia kyseisen väestöongelman ratkomiseen saati syyllisyyden kokemiseen muiden kansakuntien vastoinkäymisistä.

Ekokatastrofin intimiteetti (eli luonnon tuhoutumisen todellisten syiden paljastumiseen liittyvä häveliäisyys) kieltää kuitenkin sanomasta suoraan, että ongelmien ydin on väestön heteroseksuaalinen runsastuminen kehitysmaissa. Hullua on, että nykyisin seksuaalivähemmistöjen tunnuksella eli sateenkaarilipulla pyritään oikeuttamaan nimenomaan tuota heteroseksuaalisesta väestöräjähdyksestä johtuvaa maahanmuuttoa.

Poliittinen vihervasemmisto varasti sateenkaarilipun itselleen ja alkoi edistää sillä ruoho- ja räsykauppiaiden ideologiaa. Sateenkaaren värit on

sidottu sossuideologiaan. Yritykset on painostettu maahanmuuton edistämiseen uhkaamalla niitä mustamaalauksella ja kulutusboikoteilla.

Tilanne on samanlainen kuin painostettaessa yrityksiä sinänsä järjettömällä ja ympäristötehottomalla ilmastohysterialla. Sellaisten asioiden puolesta ei kannata eikä pidä liputtaa millään lakanalla.

Ja lopuksi vihoviimeinen tosiasia. Suomi ei ole koskaan valtiona harjoittanut siirtomaaimperialismia, joten suomalaisilla ei ole minkäänlaista moraalista velvoitetta kehitysmaiden nettoauttamiseen.

Torstaina 14. heinäkuuta 2022

FORTUMISTA UUSI SONERA

Jotkut saattavat muistaa, kuinka kruununjalokivi Soneran pörssiarvolla aiottiin maksaa 1990-alun lamasta kertyneet valtionvelat, ja Yleisradion toimittaja Kari Tervo iloitsi A-studiossa, että ”Hei, mehän ollaan rikkaita!”

Valtionyhtiö Soneran poliittiset hallitusammattilaiset päättivät kuitenkin toimivan johdon tyhmyyksien mukaisesti romuttaa koko yrityksen ostamalla vanhentumassa olevan 3G-verkon oikeudet saksalaisesta huutokaupasta, toisin sanoen haaskaamalla firman varat Saksan taivaalle. Tapaus muistetaan niin sanottuna UMTS-kauppana, josta käsiin jäi pelkkää ilmaa.

Aivan samanlainen katastrofi on käsillä nyt, kun Fortumia pakotetaan pääomittamaan 78-prosenttisesti omistamaansa saksalaista tytäryritystään, Uniperiä, joka tekee kymmeniä miljoonia euroja tappiota päivässä[301] ja puolessa vuodessa kokonaisarvoaan enemmän.[302]

Suomen valtion 51-prosenttisesti omistama Fortum osti vuonna 2017 kaasuyhtiö Uniperin osakkeita 7 miljardilla, ja arvosta on sulanut jo nyt lähes viisi miljardia euroa pois. Uniperin vaikeudet johtuvat kaasun saannin heikentymisestä Venäjältä, kun Nordsream 1:n hanat pantiin kiinni,[303] eikä Nordstream 2:ta vihitty käyttöön hanketta lobanneen putkimies Paavo Lipposen (sd.) suureksi pettymykseksi.[304]

Suomalaisilla on karvaita historiallisia kokemuksia saksalais-venäläisestä yhteistyöstä, mutta pääsyyllinen *Suomen veronmaksajille* mahdollisesti kaatuvaan laskuun ei nyt ole vain Venäjän ja Ukrainan välinen sota.

Syypäitä ovat myös Fortumin taannoinen johto: toimitusjohtaja Pekka Lundmark ja hallituksen puheenjohtaja Sari Baldauf. Lehmänkaupat tehtyään he ovat voineet jatkaa uraansa muissa suuryrityksissä: ympäristöaktivisti[305] Lundmark Nokian toimitusjohtajana ja Baldauf muun muassa Nokian hallituksen puheenjohtajana.

Todennäköiset syylliset löytynevät myös entisen pääministerin Juha Sipilän (kesk.) kabinetista. On mahdotonta ajatella, että valtioneuvoston kansliassa ei olisi tiedetty, mitä Fortumissa tapahtuu, sillä omistajaohjaus

kuuluu pääministerin salongille, ja Juha Sipilä oli itse vaatinut, että valtionyhtiöiden varat on pantava tuottamaan.

Juuri edellä mainitut olivat remmissä, kun Fortum osti Uniperin osake-enemmistön, ja Saksassa valtausta pidettiin aggressiona. Nyt kun seuraajansa joutuvat paikkaamaan Venäjä-riskin ylenkatsomisesta johtuvia virheitään, suomalaiset poliitikot ja virkamiehet lähestyvät lakki kädessä saksalaisia, joilta puuttuu kaikki halukkuus ja motiivi Saksan energiapolitiikassa öykkäröineen Fortumin pelastamiseen, ja neuvottelutulos jäänee demarihallitusten keskinäisen armeliaisuuden varaan.

Kävi kuten valtionyhtiöissä yleensä

On suorastaan pelottavaa havaita ja todistaa, kuinka honteloissa käsissä valtionyhtiöiden johtaminen myös poliittisesti on. Vaalirahoitusskandaalissa ryvettynyt[306] mutta kansanedustajamandaattinsa uusinut omistajaohjausministeri Tytti Tuppurainen (sd.) linjasi jo kaksi vuotta sitten, että ”Oma kansa ensin” -ajattelu on vahingollista, ja sosiaalidemokratisoitunut Uusi Suomi nimesi hänet ”Suomen etujen vartijaksi”.[307] Nyt Tuppurainen antoi MTV3:lle lausunnon, jonka mukaan Uniper saa vaikka kaatua, ja tärkeämpää on, että EU-maat pysyvät yhtenäisinä![308]

Tämän punaisen torpedonsa, omistajaohjausministeri Tytti Tuppuraisen, nykyhallitus lähetti[309] Berliiniin neuvottelemaan rahoituksen saamisesta Uniperille, ja Kokoomuksen puheenjohtaja Petteri Orpo suitsutti Suomi Areenan esiintymislavalla, että Tuppurainen ansaitsee kaiken tuen.[310] Aplodit tosin menivät Riikka Purralle (ps.). Hyvää matkaa Kokoomukselle hallitukseen demarien apupuolueeksi!

Suomalaiset menettävät Fortumin kautta joka tapauksessa miljardeja,[311] vaikka Saksan valtio suostuisi pelastamaan Uniperin rahoituspaketilla.[312] Saksan valtiosta tulisi tällöin Uniperin omistaja noin 25 prosentin osuudella, mikä liudentaisi Fortumin osuutta yrityksestä.

Tytti Tuppuraisen vakuuttelu, ettei Fortum lähde enää lisärahoittamaan Uniperiä,[313] ei siis estä suomalaisia kärsimästä tappiota, jota koituu sijoituksen arvon romahtamisesta. Fortum on antanut jo alkuvuodesta 2022 Uniperille peräti 8 miljardin euron takauksen, josta veronmaksajien osuus oli noin 4 miljardia.[314] Omistajaohjauksesta vastaavan ministeriön virkamiehen mukaan kyseessä oli ”vain liiketoimintaan liittyvä operatiivinen toimi”, vaikka kyseessä oli Suomen taloushistorian kaikkien aikojen suurin subventio ja saavin paikkaus.

Lasku ei lankea median suosiman fraasin mukaan vain ”suomalaisille veronmaksajille” vaan kaikille suomalaisille sähkön ja muun energian käyttäjille. Fortumin subventiota Uniperille ei nimittäin laskuteta pelkkinä valtion pääomituksina, vaan se siirretään maksettavaksi jo muutenkin käsiin räjähtäneissä sähkölaskuissa.

Suomalaisten sähkönhinta on jopa kymmenkertaistunut kahdessa vuodessa, eikä loppua näy.[315] Samaan aikaan kun suomalaiset pakotetaan ostamaan sähköä täyteen markkinahintaan, Uniper myy kaasua saksalaisille kuluttajille omaksi tappiokseen ja markkinahintaa halvemmalla.

Taustalla yleiseurooppalaiset energiapoliittiset tyhmyydet

Kaasun ja öljyn saannin vaikeutuminen Venäjältä on vain yksi tekijä, joka on moninkertaistanut myös sähkön ja muun energian hinnan Euroopassa ja etenkin Suomessa. Taustalla on suuri määrä dynamiittityhmää energiapolitiikkaa, josta vastuussa ovat etupäässä vihreät poliitikot sekä Suomessa että Saksassa.

Uniperin tappioiden kautta Saksan ympäristöpolitiikan strategiset virheet yritetään siirtää suomalaisten maksettaviksi. Vaikutusta tehostaa, että Suomi liittyi vuonna 2014 EU:n yhteiseen sähkönsiirtojärjestelmään. Pohjolan sähköpörssiä Nord Poolia ja läntisen Keski-Euroopan sähkömarkkinoita yhdistää nyt yhteinen laskentajärjestelmä Euphemia, jossa pohjoisruotsalainen sähköntuottaja voi käydä kauppaa kreikkalaisen ostajan kanssa.

Sähköpörssien välinen kilpailu alkoi toissa vuonna, yhteiset sähkömarkkinat kattavat käytännössä koko Euroopan, ja yhteinen markkina kattaa pitkälti yli 90 % eurooppalaisesta sähkönkulutuksesta.

Sen hulluus ja järjettömyys vallitsee siinä, että sähkönsiirron verkkokapasiteetti on täysin riittämätön, mikä nostaa hintaa. Hintaa nostaa myös Suomen joutuminen samaan veneeseen Saksan kanssa, jossa vihreä energiapolitiikka on johtanut sekä sähkön hinnan että hiilidioksidipäästöjen nousuun, kun ydinvoimaa on korvattu hiilellä.

Kaikki ei siis johdu vain kaasun saannin tyrehtymisestä Venäjältä. Suomi ei olisi juuri lainkaan riippuvainen Venäjän kaasusta, mutta Saksan harjoittaman vihreän energiapolitiikan takia meitä pakotetaan maksamaan saksalaisten kaasulaskuja.

Pimeä ja kylmä maa maksaa Rivieran ”energiaköyhyydestä”

EU on ottanut käyttöön myös ironisen *energiaköyhyyden* käsitteen, joka on virallistettu osaksi EU-diskurssia.[316] Siihen vedoten suomalaisilta vaaditaan noin 800 miljoonan euron panostusta *ilmastopoliittiseen sosiaalirahastoon,* jonka tuet menisivät muun muassa ranskalaisten ja puolalaisten hyväksi.[317]

Surkeinta EU:n julistamissa öljyn tuontikielloissa ja Venäjän mahdollisesti toimeenpanemissa kaasutoimitusten keskeytyksissä on, että ne eivät millään tavoin ratkaise EU:hun kuulumattomien *slaavivaltioiden* välistä

sapelien kalistelua, mutta ne tuhoavat Euroopan valtiontalouksien lisäksi Euroopan kansalaisten yksityiset taloudet.

Energialla ei kiristä vain Venäjä. Myös EU kiristää jäsenmaitaan pakoterintamalla, joka on jäsenmaiden etujen vastainen ja johtaa pelkästään EU-maiden omaan tappioon Venäjän myydessä hiilivetyjään kohonneeseen hintaan muualle. Pakotepolitiikan tehottomuus johtuu siitä, että talouspakotteet eivät pysäytä panssarivaunuja.

Suomessa ei olisi pulaa sähköstä, mutta yhteisten kansainvälisten siirto- ja kauppajärjestelmien kautta joudumme maksamaan muiden maiden sähköpulasta. Yhdessä EU:n metsä- ja luontodirektiivien kanssa tämä tarjoaa näyttöä siitä, kuinka vaarallista Suomen on ollut sekaantua Euroopan unionin internatsistisiin taloudellisiin rihmastoihin.

EU:n yhteiset energiaverkostot ovat liittovaltiopolitiikan mätiä hedelmiä; samanlaisia kuin alati jatkuva tukipakettipolitiikka, euroalueen vakuusrahastot ja yhteinen verotus sekä poliittinen sakinhivutus sananvapauden rajoituksineen ja ”korkeine edustajineen”.

Energiaköyhyys on järjen köyhyyttä

Edellä kuvattujen mutkien kautta suomalaiset kärsivät saksalaisten tekemistä umpikieroista energiapoliittisista ratkaisuista. Suurimman ja vaikuttavimman virheen saksalaiset tekivät paikallisten vihreiden aloitteesta, jolloin myös muut puolueet lähtivät innosta kiljuen mukaan vihreiden vaatimaan ydinvoimaloiden sulkemiseen.

Saksassa on laitettu kiinni toimivia ydinvoimalaitoksia, ja alasajo saadaan päätökseen tämän vuoden lopussa, toisin sanoen aikana, jolloin ydinsähköä erityisesti tarvittaisiin. Ydinsähköä Saksan vihreät aikovat korvata uusilla *hiilivoimaloilla*, jotka Suomen hiilivoimaloista poiketen eivät tuota kaukolämpöä lainkaan vaan pelkkää sähköä ja joiden hyötysuhde on vain noin puolet Suomen hiilivoimaloiden hyötysuhteesta.

Samanaikaisesti Suomen vihervasemmistolainen hallitus on saattanut tänä vuonna voimaan ilmastolain, jolla Suomea pakotetaan hiilineutraaliuteen vuoteen 2035 mennessä, vaikka EU:n yhteinen tavoite on vuodessa 2050. Kukaan ei ole vastannut siihen, miksi meidän pitäisi pinnistellä enemmän kuin muiden.

Helsingin kaupunki puolestaan aikoo romuttaa Euroopan ympäristöystävällisimmiksi todetut hiilivoimalansa osana vihreää kaupunkipolitiikkaa, vaikka VTT:n tutkimuksen mukaan ne puhdistavat ilmaa pienhiukkasista.[318] Vihreät pitävät itsepintaisesti kiinni muun muassa Hanasaaren ja Salmisaaren hiilivoimaloiden sulkemisesta, vaikka voimaloiden sähkön- ja lämmöntuottoa ei voida korvata millään vaihtoehdolla.

”Vaihtoehdoiksi” vihreillä ei ole ollut esittää muuta kuin ”teollisuuskokoisia ilmalämpöpumppuja”, ”meriveden lämpötalteenottoa” ja muuta val-

tavia investointeja vaativaa hölynpölyä. Sekä tietysti 250 miljoonaa euroa maksava biovoimala,[319] joka ei muka nosta kaukolämmön hintaa, vaikka nostaakin.[320]

Kivihiilivoimaloiden sulkemista Suomessa pitäisi lykätä ja tuoda hiiltä Venäjän sijasta muualta sekä hyödyntää olemassa olevat hiilivoimalat käyttöikänsä päähän. Myös turpeen ja energiapuun käyttöä tulisi Suomessa jatkaa.

Sähkönhinnan monikertaistumiseen on johtanut myös *päästöoikeuksien hinnan kaksinkertaistaminen*, joka on tehty keskellä energian saatavuuskriisiä. Päästöoikeuden hinta on nykyisin lähes sata euroa hiilidioksiditonnilta. Mikäli päästökauppajärjestelmästä luovuttaisiin kriisin ajaksi, se laskisi sähkön markkinahintaa Suomessa noin puoleen.

Totuus on, että energian toimitusvarmuutta ja vihersiirtymää ei voida saada yhtä aikaa, ja siksi vihersiirtymä pitäisi keskeyttää siihen asti, kunnes korvaavat energiamuodot ovat tosiasiallisesti käytössä. Vihersiirtymän peruuttamisessa olisi *cancel*-aktivisteille työtä.

Myrskytuhot ovat vähäisiä verrattuina vihreiden aiheuttamiin tuhoihin sähkönsiirrossa

Sähkön hinta on katossa vihreään siirtymään uhrattujen taloudellisten menetysten vuoksi. Vihreän politiikan tuloksena Suomeen on rakennettu tuuli- ja aurinkovoimaa, jonka merkitys kokonaiskapasiteetissa on vähäinen.

Sähkön hinnan nousua selitetään sitten kalliilla investoinneilla. Niistä suurin osa johtuu kuitenkin kaapeleiden kaivamisesta maahan eikä tuotantokapasiteetin lisäyksestä, ja siirtovarmuuden lisäämisen takana puolestaan ovat poliittiset päätökset.

Perustavanlaatuisen tyhmyyden teki vuonna 2013 Jyrki Kataisen (kok.) hallitus, jonka talouspoliittinen ministerivaliokunta poisti Fortumilta strategisen tehtävän ylläpitää sähköverkkoa. Omistajaohjausministeri Pekka Haavisto (vihr.) veti nimensä paperiin, jossa hyväksyttiin Fortumin sähköverkkojen yhtiöittäminen ja myynti Caruna-nimisinä ulkomaalaiselle pääomasijoitusyhtiölle, ja päätöstä tuki kokoomuslainen energiaministeri Jan Vapaavuori.

Tuloksena luonnollisen monopolin kapitalisoimisesta lähtivät sähkönsiirtohinnat tietenkin rajuun nousuun, ja kansaa alettiin hirttää sähkökaapeleihin. Pekka Haavisto puolusteli päätöstään jälkeenpäin selittelemällä, ettei tiennyt mitä teki ja oli virkamiesten antaman tiedon varassa. Hän ei ymmärtänyt nähtävästi sitäkään, että se ministeri on vastuussa päätöksestä, jonka allekirjoitus on paperissa.

Fortum puolestaan investoi Carunan myynnistä saamansa rahat Venäjän Siperiaan sekä ostamalla Saksasta Uniperin hiilivoimalat. Osan saa-

mistaan varoista Fortum sijoitti Venäjän valtion ydinvoimayhtiön kanssa Hanhikiven utopistiseen ydinvoimalahankkeeseen, sillä pääministeri Juha Sipilä vaati laittamaan ”valtion taseet töihin” ja vaikka pörssiyhtiö itse ei sijoitusta kannattanutkaan.

Miksi viides ydinvoimala on viipynyt?

Ainoa valon tuikahdus liittyy Olkiluodon kolmannen reaktorin liittämiseen valtakunnanverkkoon tämän vuoden aikana. Mutta sekin muistuttaa vain ydinvoimapolitiikan tyhmyyksistä. Olkiluodon kolmannen yksikön käyttöönotto on viivästynyt siksi, että eduskunta teki vihreiden painostuksesta huonon päätöksen ja antoi aikoinaan luvan vain yhdelle uudelle reaktorille.

Teollisuuden Voima halusi hyödyntää yhden lupansa täysimittaisesti ja ryhtyi rakennuttamaan maailman suurinta, 1500 megawatin voimalaa, jollaista valmistajilla ei ollut suoraan tarjota.

Niinpä valmistuva voimala on prototyyppi, ja kävi kuten aina silloin, kun suunnitellaan ja tehdään yhtä aikaa: valmistuminen viipyy. Mikäli eduskunta olisi antanut luvan useammalle uudelle yksikölle, ne olisi saatu valmistajilta heti, ja voimalat olisivat olleet käytössä jo vuosien ajan.

Koska Olkiluodon ja Loviisan neljä 1970-luvulla rakennettua reaktoria vanhenevat lähiaikoina eikä käyttöikää voida toistuvasti jatkaa, on uusien ja korvaavien reaktorien rakentamisella jo nyt kiire, mutta vihreiden äärimmäisen typeryyden ja puolueen hallituksessa istumisen takia asiaa on pidetty paitsiossa, eikä poliittista keskustelua ole edes avattu.

Samaan aikaan hiileen perustuvaa energiantuotantoa romutetaan Suomessa, vaikka Itä-Euroopan hiilivoimalat päästävät kolminkertaisen määrän kasvihuonekaasuja jokainen.

Vihreät *cancel*-aktivistit ovat omalla maineterrorillaan saaneet Suomen energiayhtiöt ja lähes kaikki muutkin yritykset kontalleen puhumaan ”vihreän siirtymän” puolesta, ja vihervasemmiston sinnikkään propagandatyön tuloksena yrityksissä luullaan kuluttajien kannattavan tuota vihreää vallankumousta.

Niinpä sekä Fortum[321] että Uniper[322] ovat tehneet strategisen virheen kirjaamalla tavoitteekseen siirtymän kohti ”hiilineutraalia tulevaisuutta”. Tosiasiassa energiayhtiön päätavoite ei ole puhdistaa ilmaa vaan tuottaa sähköä. Yritysfilosofioista mitään ymmärtämättömät kaupan kandidaatit ja muut markkinointipellet on ollut aivan liian helppoa hypnotisoida vihreän politiikan spiraalihyrrällä tainnoksiin.

Suomessa tarvitaan sinivalkoinen siirtymä kohti vastuullista energia- ja talouspolitiikkaa

Pidän poliittisena päävastustajanani edelleen Vihreää Liittoa. Yhdessä muun äärivasemmiston kanssa vihreät ovat saaneet aikaan pelkkää tuhoa alkaen huumehuonehankkeista ja päätyen perustavanlaatuisiin turvallisuuspolitiikan vaarannuksiin, joita viimeksi nähtiin rajavartiolain jarrutuksessa, kun joidenkin äänestäjien mielestä nerokkaat Veronika Honkasalo (vas.), Eva Biaudet (r.), Hussein al-Taee (sd.) ja Satu Hassi (vihr.) seisoivat jarrupolkimella.[323]

Punavihreät ovat vaatineet myös Suomen metsien sosialisoimista universaalikommunistisen ”luonnonsuojelun”, ”monimuotoisuuden” ja ”ennallistamisen” verukkeilla.

Erityisen turhauttavaa ja epäoikeudenmukaista on vihervasemmiston ja huvitteluliberaalin porvariston keuhkoaminen ilmastonsuojelun puolesta, sillä hävittäjäkoneiden hiilidioksidipäästöt tekevät lopulta kaikki höyläilyt ja viilailut ekologisten nousujen ja laskujen puolesta tyhjiksi, ja Kiinalle annettiin Pariisin ilmastosopimuksessa oikeus lisätä päästöjään aina vuoteen 2030 asti.

Ekokatastrofin juurisyy on *kehitysmaiden väestöräjähdys*, jonka vuoksi maailman väkiluku ylittää 8 miljardin rajan[324] ja maapallon kantokyky on jo ylitetty. Siitä koituvat sosiaaliset ja taloudelliset ongelmat ajavat ihmiskunnan entistä pahempiin sotiin, ja asia tulisi ratkaista pakottamalla kehitysmaat harventamaan väestöään, ennen kuin on liian myöhäistä.

Mistä hallitusammattilaisille maksetaan?

Haluaisin nähdä vihreiden lentävän leppäkeihäinä ulos kaikkien niiden pöytien ympäriltä, joissa tehdään taloutta, politiikkaa ja tiedettä koskevia ratkaisuja. Fortumille ominaisia huonoja liiketoimia on nähty valtionyhtiöissä ennenkin, ja voidaan kysyä, mistä myös niiden hallitusammattilaisille ja toimivalle johdolle maksetaan, paitsi omasta riskistään tulla heitetyiksi ulos kesken toimikauden.

Soneran erehdysten lisäksi yksi suuri strateginen virhe on tehty Finnairissa, joka pyrki laajenemaan maailmanluokan lentoyhtiöksi hyödyntämällä 24 tunnin rotaatiolentoja Kaukoitään. Siihen liittyen yhtiö teki järjettömän suuret jumbokonekaupat, ja Finavia hankki miljardin arvosta ylikapasiteettia Helsinki-Vantaalle.

Huomautin jo 6.9.2013 kirjoituksessani ”Finnairista uusi Nokia?”,[325] että kaikkien munien laittaminen samaan koriin (Venäjän ylilennot) on epäviisasta, ja Kaukoidän toimintaympäristö on poliittisesti epävakaa.

Myös Finnair tuottaa yli miljoona euroa tappiota päivässä,[326] eikä tilanne voi jatkua ilman valtion interventiota, mutta valtavirtamedia ei ole pukahtanut asiasta mitään, koska kassassa on vielä rahaa edellisen pääomituksen jäljiltä. Isoriskisellä ja huonosti tuottavalla alalla olisi pitänyt keskittyä antamaan kyydit vain suomalaisille ja Suomeen matkustaville eikä tähyillä vieraille markkinoille.

Finnairista on tulossa uusi Nokia ja Fortumista Sonera. Mieleen muistuvat myös Kuntien eläkevakuutuksen KEVA:n päähänpälkähdykset sijoittaa veroluonteisia eläkevakuutusmaksuja Kreikkaan, josta käteen jäivät kymmenien miljoonien eurojen tappiot.[327]

Jo Soneran menetyksestä Telialle olisi pitänyt oppia yritysfilosofian keskeinen läksy: myös yritysmaailmassa on edistettävä *kansallista etua* eikä kiikaroitava kansainvälisten pikavoittojen perään. Muussa tapauksessa myös valtionyhtiömme ovat pian kansainvälisten sijoittajien hallussa.

Torstaina 21. heinäkuuta 2022

YRITYSTEN KANNATTAISI KILPAILUTTAA JOHTAMISPALVELUNSA

Ilta-Sanomat osoitti toimittaja Olli Wariksen kirjoittamassa jutussa 20.7.2022, miksi iltapäivälehtiä pitää olla olemassa.[328] Hän analysoi, millaisia ansaitsemattomia ja työsuoritteisiin nähden kohtuuttomia palkkioita, palkkoja ja muita etuja Fortumin johdossa olleille Pekka Lundmarkille ja Sari Baldaufille sekä nykyiselle toimitusjohtajalle Markus Rauramolle on maksettu vuosina 2012–2022.[329]

Valtionyhtiö on polttanut rahaa kaasulampulla maksaessaan johtajille noin kolmen miljoonan euron vuosipalkkoja ja palkkioita; Rauramolle vielä tämän vuoden huhtikuussa 423 000 euroa kannustinrahaa, ”jota perusteltiin strategisten prioriteettien edistymisellä sekä yhteistyöllä Uniperin kanssa”. Tosiasiassa Fortumin tytäryhtiö Uniper oli jo tuolloin ojan pohjalla sekä antoi tulosvaroituksen samassa kuussa, ja valtio oli joutunut myöntämään 8 miljardin euron tukipaketin Uniperille tammikuussa.

Sitä tosin Wariskaan ei muistanut, että valtionyhtiö Fortumia käytettiin rahastukseen jo 2000-luvun ensimmäisellä vuosikymmenellä, kun Percy Henrik Mikael Lilius -niminen patriisi kuittasi Fortumista optio-ohjelman kautta 11,3 miljoonan euron tulot.[330] Samalla yhtiön tulosparannus kiskottiin sähkönkäyttäjien lompakosta ja työntekijöiden selkänahasta. Lilius puolestaan pakeni ”eläkkeelle” päätyen Mehiläistä omistavan luxemburgilaisen holding-yhtiön johtoon nautiskelemaan palvelusetelien ja terveydenhuollon yksityistämisen kautta ulkomaille kiertyvien veroverojen tuottamista tuloista.[331]

Lopulta ei ole ihme, että eräs professorikin on keksinyt moittia Fortumin nykyisen ja entisen johdon.[332] Uniper muun muassa teki kaasun toimitussopimuksia asiakkailleen kiinteään hintaan, mutta ei suojannut ostojaan Venäjältä, vaikka Krimin kriisi oli jo käynnissä. Se oli maalaisjärjelläkin arvioiden tyhmää, sillä silloin tehtiin kauppa pohtimatta ensin hintaa. Kaikki ei ole ollut varmasti ”omistajaohjaajien” eli valtion ja sen kansalaisten edun mukaista.

Selvää on, että myöskään Fortumin tilanne ei ratkea Suomen julkisen talouden eikä valtio-omistajan eduksi, ellei Venäjä nyt ”osta” suomalaisia puolelleen työntämällä kanavat täyteen kaasua. Myös tämä vaihtoehto on huono, sillä siinä mestataan demokratian lehmä oligarkian alttarille.

Tuloksena Saksan valtion kanssa voi puolestaan olla jonkinlainen kompromissi, jolla tappiot suomalaisille veronmaksajille ”kohtuullistetaan”.

Selvää on sekin, että johtajien palkkioiden ja heidän aikaansaamiensa tulosten valtava epäsuhtaisuus ei sovitu julkisen talouden väliintulolla, toisin sanoen puskemalla lisää rahaa hornaan. Johtajille kannetut kahisevat eivät ole millään tavalla ”kohtuullisia” edes lainausmerkkeihin ripustettuina, vaan ne ovat jäätävän irvokkaita uhrilahjoja, joiden saajien kurkusta kaikuu kyyninen nauru.

Olen kirjoittanut johtajien palkitsemisesta aiemmin muun muassa kolumnissani ”Optioiden kirous” 21.4.2009.[333] Edelleen voidaan kysyä, mitä *annettavaa* tai *vaihdettavaa* Fortumin ja monien muiden suuryritysten johtajilla on ollut miljoonapalkkioidensa *vastineeksi*.

Ranskalaista Marcel Maussia pidetään yhteiskuntatieteiden klassikkona, sillä hän kehitteli sosiaalisen vaihdon teoriaa (kirjassaan *Sur le don*).[334] Sen mukaan epätasapainoiseltakin näyttävän sosiaalisen vaihdon kirjanpito menee aina lopulta tasan, vaikka näyttäisi siltä, että arvokasta vaihtuu arvottomaan.

Mukana on nimittäin näkymätön jäännöstekijä, ja sosiologian tehtävä on selvittää, mikä tämä näkymätön tekijä yhtälössä on.

Onko tällaista näkymätöntä tekijää yrityspomojen ja heidän johtamiensa firmojen välisessä taloudellisessa vaihdossa?

Kenenkään liiderin *työpanos* sinänsä ei ole niin *korvaamaton*, että siitä pitäisi myöntää miljoonien eurojen vuosipalkkiot.

Sielunsako he myivät rahojen vastineeksi? Ja kenelle he sen kauppasivat? Siinä olisi kuka tahansa *ostaja* tehnyt huonon kaupan.

Nähdäkseni yritysten kannattaisi ulkoistaa ja kilpailuttaa johtajapalvelunsa sekä valita halvemmat pomot. He voivat tehdä asiat paremmin. Ainakaan he eivät voisi epäonnistua huonommin. Merkkeinä siitä ovat Soneran tuho, Nokian puhelinten alasajo, Finnairin strategiset jättiläisvirheet, Stockmannin rauniot ja nyt Fortumin romutus.

Lauantaina 23. heinäkuuta 2022

VALTIONYHTIÖIDEN STRATEGIA ON ISÄNNÄTTÖMÄN PÄÄOMAN TRAGEDIA

EU-komission puheenjohtaja, hieno rouva Ursula von der Leyen on selitellyt saksalaisten kaasuahdinkoa sanomalla, että Venäjä kiristää Eurooppaa energialla.[335]

Pitää varmaan paikkaansa. Mutta se ei tarkoita, että Venäjän strategit olisivat tyhmiä. He ovat vain häikäilemättömiä. Röyhkeitä he ovat nyt, kun on avoin konflikti, tekisi mieleni sanoa: alkava maailmansota.

Saksalaiset ovat itse olleet tyhmiä tehdessään valtiostaan kaasukammion, josta kaasua imetään nyt pois.

Oliko pakko korvata ydinvoima hiilellä ja heittäytyä Venäjän käsivarsille? Ei ollut. Silti Saksassa tehtiin niin: vihreän mutta todellisuudessa sysimustan ja hiileen pohjautuvan energiapolitiikan vuoksi.

Jo 1990-luvun James Bond -elokuvista olisi voinut oppia, että Uralilla, Kaukasuksella tai Etu-Aasiassa saattaa syntyä poliittinen kriisi, jonka tuloksena kaasuputket pannaan kiinni, ja keskuslämmitys kylmenee Keski-Euroopassa.

Tyhmimpiä Suomessa puolestaan olivat ne poliitikot ja yritysjohtajat, jotka haalivat haltuunsa etupäässä hiilivetyihin perustuvan Uniperin osake-enemmistön. He tuhlasivat Fortumin sähköverkkojen myynnistä saamansa 9,3 miljardin euron tulot hukkainvestointeihin, joihin liittyi korkea poliittinen ja taloudellinen riski. Se on kuin olisi myynyt maansa ja ryhtynyt torppariksi.

Kuvio alkoi tietenkin ”jo oman maalin takaa”. Syyllinen kardinaalivirheeseen on Jyrki Kataisen (kok.) hallituksen talouspoliittinen ministerivaliokunta, joka vuonna 2013 poisti Fortumilta strategisen intressin ylläpitää sähköverkkoja. Sähkölankojen myynnin siunasivat omistajaohjausministeri Pekka Haavisto (vihr.) ja Jan Vapaavuori (kok.), joiden poliittinen ura jostakin syystä jatkuu.

Pääministeri-toimitusjohtaja Juha Sipilä (kesk.) puolestaan vaati valtion omistusten laittamista tuottamaan, ja Fortumin näin ripitetty johto totteli. Niinpä se kylvi rahat pöllämystyneenä pitkin peltoja: ostelemalla voimaloita Venäjältä ja kaasukraanoja Saksasta.

Taustalla oli sinisen ja vihreän lippalakin lisäksi myös punaista väriä, sillä Paavo Lipposen (sd.) ja Eero Heinäluoman (sd.) vasemmistoäänenpainot Nordstream-kaasuputkien hyödyntämiseksi olivat vaikuttavia.

Viimeisen kirsikan katastrofien kakkuun tarjosivat Uniperin huonot jakelusopimukset. Niiden pohjalta yhtiö joutui lopulta ostamaan kaasua 700 % nousseeseen markkinahintaan ja myymään sitä kuluttajille kiinteään

sopimushintaan. Selvää on, ettei sellaisesta hirttosilmukasta voinut tulla mitään elävää ulos.

Valtionfirmojen strategia on isännättömän pääoman tragedia, joka muistuttaa myös yhteislaitumen dilemmaa.

Poliittisen tahon ei ole pidetty sopivana puuttua suurten pörssiyhtiöiden yksittäisiin ratkaisuihin, kuten Uniperin ostoon, mutta toisaalta valtiolta vaaditaan käsi ojossa rahaa, kun jotain menee myttyyn. Juuri tämä takaa turvallisen päänalusen valtioenemmistöisten yhtiöiden toimivalle johdolle ja hallitukselle.

Ensinnäkin ne voivat käyttää yrityksen liikevoitot huonoihin investointeihin, kun yksityiset sijoittajaomistajat eivät ole vaatimassa niitä itselleen osinkoina. Toiseksi, operatiivinen johto katsoo olevansa suojassa kritiikiltä, sillä laiska johtaminen ei ole laitonta, ja strategisesti tärkeän firman mennessä alamäkeen valtio maksaa tappiot pakon edessä.

Näin valtion yritys munii kultamunia johtajilleen ja laittaa kansalaiset maksamaan päivällisensä Kämpissä. Lopputuloksena on Musta Pekka, joka jää jonkun pelaajan käteen. Tällä kertaa se osui talousasioista mitään ymmärtämättömälle Tytti Tuppuraiselle (sd.), joka oli sattunut päätymään omistajaohjausministeriksi jatkuvasti pyörivässä ministeriruletissa.

Neuvottelutaitoja ei onneksi tarvittu, sillä suomalaisten osaksi jäi suostua saksalaisten sanelemiin osto- ja muihin ehtoihin. Tuppuraisen tehtäväksi jäi näytellä, että hänellä oli vain vaatimaton sivurooli, ja ”ansiot” sekä ”vastuu” tuloksesta kuuluvat oikeastaan Sanna Marinille,[336] joka laulatti puhelinlankoja lomaillessaan italialaisessa kartanossa... (Voi olisipa aina Sanna neuvottelemassa!)

Tytti Tuppuraisen suusta pääsi myös vaalivale hänen luvatessaan, että Uniperin pönkittämiseen ei käytetä veronmaksajien rahoja (tähänastista enempää).[337] Tosiasiassa Fortum rahoittaa karvaat tappionsa ja tulevat velanmaksunsa *suomalaisten sähkölaskuissa*, jotka ovat taatusti ”veronmaksajien rahoja”.

Sen lisäksi, että suomalaisilla maksatetaan muun maailman sosiaalikuluja, kehitysyhteistyötä, ”energiaköyhyyttä”, byrokratiaa, korruptiota ja muita menoja, saivat suomalaiset Fortumin yritysjohdolta ja valtio-ohjaajalta yhteensä noin 10 miljardin euron laskun. Professorit Rothovius & Tynkkynen voivat varmentaa suuruusluokan.[338]

Saksan sosiaalidemokraattinen hallitus puolestaan sosialisoi Fortumin Uniper-omistukset nimelliseen hintaan ja sai veto-oikeuden kaikkiin yhtiön asioihin. Lisäksi se jatkaa kaasun alennusmyyntiä saksalaisille lokakuuhun asti, vaikka sen ei pitäisi olla mahdollista markkinataloudessa vaan DDR:ssä.

Vähintä mitä pitäisi tehdä, olisi hakea tulospalkkiot Fortumin pomoilta ja hallitukselta pois sekä säätää laki, jolla globaaleja kapitalisteja ja sosialistisia internatseja estetään pääsemästä lähellekään valtionyritysten johtopöytiä. Myös toimivan johdon liekanarua olisi lyhennettävä.

Tämä ei ollut suinkaan ensimmäinen kerta Suomen taloushistoriassa, kun muutama harhalaukaus upottaa suuryrityksen. Stockmann menetti kaiken varallisuutensa Venäjän-seikkailuissa. Nokian luurit vaikenivat kuin hipaisusta, kun tehtiin väärä arvio kosketusnäyttöjen suosiosta. Finnair odottaa nyt joko pudotusta tai rajua saneerausta länteen päin lentäväksi yhtiöksi. Hop, Skop, Kop, Syp, Sonera…

Fortumin ja Uniperin onnettomuus ei johtunut mistään "joukkosokeudesta", kuten vasemmistolehdistö "kansainvälistymistä" puolustellen väittää.[339] Se johtui poliittista ja taloudellista valtaa käyttäneiden henkilöiden tietoisesti tekemistä päätöksistä, joiden takana oli monikulttuuri-ideologista jauhotusta.

Strategisesti tärkeiden yritysomistusten globaali leviäminen on osa kansallisesti vaarallisen liittovaltiopolitiikan kierrettä, joka päätyy kurjuutta jakavan valtiososialismin kuiluun. Näin kapitalismi todellakin luo kumoutumisensa edellytykset, ja tuloksena myös EU:sta on kurinpitovaltio, jossa yksimielisyys on voimaa ja erimielisyys kansanvallan häirintää!

Sivullisena sitä joskus ihmettelee, millaisia paukapäitä päästetään merkittäviin johtaviin asemiin yhteiskunnassa.

Nykyhallitus on lihottanut Suomen valtionvelat, jotka hipovat nyt 135 miljardia euroa. Tuloksena valtiontalouksien rahoituskriisistä, euroalueen kroonisista valuvioista, koronakriisistä ja Putinin aloittamasta sodasta on todennäköisesti valtioiden joukkohaaksirikko, jossa EU-valtiot kuristuvat omiin pakotteisiinsa sekä Venäjän käyttämiin kiristyskeinoihin. Lopulta valtiot kaatuvat dominopalikoiden tavoin.

Pahinta on, että kiristyvällä verotuksella ja muilla pakko-otoilla valtiot romuttavat myös kansalaistensa yksityiset taloudet. Ukrainan sota on vasta alkua, ja yhtenäisenä näyttäytynyt EU murenee sitä mukaa kun kansalaisille tulee pimeä ja kylmä. Tilanne ei ole siis ollenkaan valoisa.

Jopa täydellinen tuho pelastaa uppovelkaisen Suomen ja muut Euroopan unionin kehitysmaat meneillään olevalta moraaliselta rappiolta paremmin kuin hyperinflaatio tai mikään "pelastuspaketti". Onpa sitten tasainen pohja, jolta aloittaa itsenäisten kansallisvaltioiden rakentaminen.

Tiistaina 26. heinäkuuta 2022

KÄYDÄÄNKÖ NYT SOTAA VAI EI?

Monia on ihmetyttänyt, kuinka kummassa niin sanotut länsimaat voivat harjoittaa kaikessa rauhassa energiakauppaa Venäjän kanssa, kun Venäjän valtio käy samanaikaisesti kuolettavaa tuhoamis- ja näännytyssotaa sekä siirtelee ukrainalaisia Siperiaan kuin karjaa. Tämän kaiken tapahtuessa Venäjää ollaan pakottavinaan henkilö- ja talouspakotteilla.

Vastaus sisältyy luonnollisesti erääseen toiseen pakkoon, eli länsimaiden omaan pakkotilanteeseen. Euroopan energiariippuvuus estää sulkemasta Venäjää pois markkinoilta kokonaan, ja siksi länsimaiden reaktiot ovat olleet relatiivisia, eivät absoluuttisia. Aseiden annossakin on säästelty.

Toinen ihmettelyn aihe on Suomen viranomaisten tapa myöntää venäläisille turistiviisumeja,[340] vaikka matkailijoiden joukossa voi olla Putinin kannattajia ja lomailevia sotilaita, jotka käyvät rentoutumassa täällä!

Putin-fanit tekevät kansanmurhaa Ukrainassa ja virkistäytyvät Suomessa. Kaikki OK?

Nopea selitys löytyy tietysti vihreän sisäministerin ja ulkoministerin sinisilmäisyydestä. Venäläisten lappaamista Suomeen ei voida puolustella millään pakolaisuudella, päästämisellä paremman informaation lähteille eikä ruplien laittamisella kiertoon mieluummin täällä kuin Venäjällä.

Viisumien myöntämistä ja voimassa pitoa ei voida perustella myöskään väitteellä, että tulijoiden joukossa voi olla muitakin kuin sotaa kannattavia. Venäjän hallintoa ja kansalaisia voidaan erottaa toistaan yhtä vähän kuin hyökkäävästä ampiaisparvesta voidaan erotella niitä hyviksiä, jotka eivät mahdollisesti pistä.

Päästämällä venäläisiä Eurooppaan Suomi tarjoaa Schengen-polun muihin maihin, vähentää EU:n asettamien pakotteiden tehoa, helpottaa valtaapitävien asemaa Venäjällä, pettää toisia EU-maita ja vuotaa kuin vanha saavi.

Venäjän tekemiin brutaaleihin julmuuksiin, oikeuttamattomaan hyökkäykseen ja laittomiin valtauksiin pitäisi vastata vähintäänkin laittamalla itäraja kaikilta venäläisiltä kiinni. Siten kaikki venäläiset saisivat yhdenvertaisesti tietoa poliittisen governanssinsa tekemien rikosten vakavuudesta.

Valtakirjan Putinille on antanut Venäjän kansa, joka laajalti tukee Venäjän hyökkäystä Ukrainaan, joten rajapuomien nostaminen venäläisille on Suomen ulkoministeriöltä Popeda-ajan bugi.

Viisumeja tulisi myös perua ja kaksoiskansalaisuuksia lopettaa, sillä suuri venäläisvähemmistö on Suomelle turvallisuusuhka. Venäjän valtio pitää ulkopolitiikkansa periaatteena, että se puolustaa oman maansa kansalaisia myös rajojensa ulkopuolella. Käytännössä se tarkoittaa, että Venäjä käyttää kansalaisiaan konflikteja lietsovina hyppymiinoina.

Panssarivaunut eivät pysähdy pakotteilla

Mutta tilannetta voidaan lukea helposti myös niin, että länsi pelaa kaksilla korteilla. Ja vielä enemmän: EU ja Amerikan maat voivat syöttää Ukrainan tai osan siitä Venäjälle hintana omasta pelastuksestaan. Paha sanoa, mutta lännen asennoitumisesta välittyy koko ajan kaksinaismoralistinen

sävy. Sen takaa kajastelee eräs kohtalokas totuus: Ukraina ei kuulu Eurooppaan kuin osaksi, samaan tapaan kuin Turkki.

Tämä perustuu Ukrainan asemaan kulttuurisella rajavyöhykkeellä. Ne jo Samuel P. Huntington totesi konflikteille alttiiksi kuuluisassa teoksessaan *The Clash of Civilizations*.

Slaavilaisesta Ukrainasta ei todennäköisesti koskaan tule EU:n eikä Naton jäsenmaata. Sota Venäjän kanssa ei voi päättyä sellaiseen tulokseen ilman Venäjän tappiota, ja sitä ei ikävä kyllä näy. Ja länsimaat varjelevat etujaan, kuten Yhdysvallat omiaan ennen Pearl Harboria.

Sodan pitkittyminen johtuu siitä, että sitä ei ole voitu käydä selvin sävelin. Mitä pahemmin juntturalle tilanne menee, sitä välttämättömämmäksi käyvät kuitenkin perinteiset ratkaisutaistelut.

Talouspakotteilla käytävä sota Venäjää vastaan ei ole tehokasta, sillä sitä kautta länsi kuristuu omiin rohtimiinsa. Tämä johtuu siitä, että talouspakotteet eivät pysäytä panssarivaunuja.

Ne liikkuvat niin kauan kuin polttoainetta ja ammuksia riittää, sillä Venäjä on tehnyt jo ratkaisun, josta se ei peräänny pelkkien kireiden aikojen vuoksi. Totalitaristinen valtio kuolee mieluummin kuin häviää, ja juuri se tietää kaameaa tuhoa myös EU:lle.

Ellei sitten käy niin kuin on käymässä: Länsi säästää oman nahkansa ja syöttää puolet Ukrainasta Venäjälle.

Toinen vaihtoehto on, että länsimaat nostavat vähä vähältä panoksia ja antavat Ukrainalle aikaa myöten sellaiset aseet, joilla yltää Moskovaan.

Tämä vaihtoehto on hyvä, sillä sille Venäjä ei oikeastaan mitään voi. Laukaukset eivät tule lännestä vaan Ukrainan maaperältä, joten ketä muuta vastaan Venäjä voi puolustautua tai hyökätä?

Ydinpelote on tyhjä kortti

Ydinasein Venäjä ei voi vastata, sillä sitä kautta maa menettäisi loputkin rippeet jäljellä olevasta arvovallastaan, joka nytkin perustuu pelkkään pelon herättämiseen.

Tämä on myös ydinaseiden käyttökelvottomuutta ja niin sanotun ydinsateenvarjon mitättömyyttä koskeva doktriinini: ydinaseuhka on puolustuspelotteena tyhjä kortti, sillä ”ydinsateenvarjo” tarkoittaa käytännössä vastakohtaansa, eli ydinlaskeumaa.

Ydinaseeseen perustuva räjähde on käyttökelvoton valtioiden välisissä sodissa, sillä se tuhoaa valloitettavan omaisuuden, jää ihmisten mieleen (mikäli muistelijoita jää) ja ansaitsee moraalisen tuomion.

Tästä puolestaan seuraa, että kaikki ajateltavissa olevat sodat on suunniteltava tavanomaisten aseiden varaan. Niiden voimasuhteet ratkaisevat sotien kulun myös suurvaltojen välillä, niin kuin tavaksi on tullut.

Väitteeni on, että suurvaltojen, kuten Yhdysvaltain ja Venäjän, välinen aseellinen konflikti ja sota ovat edelleenkin mahdollisia ilman ydinaseiden käyttöä. Myös ripposellinen biologista tai kemiallistakin asetta ylittäisi helposti sodankäynnin hauraan moraalisen kynnyksen, jonka paikka sinänsä on tietysti aina kovin häilyvä.

Lännen on siis täysin mahdollista lopettaa Ukrainan sota tavanomaisella sotilaallisella voimalla. Käänteisesti tämä tarkoittaa tietenkin sitä, että myös Venäjä voi käyttää tavanomaista sotilaallista voimaa esimerkiksi Natoa vastaan.

Venäjä voi hyökätä vaikkapa Suomeen, *vaikka* Suomi olisi Naton jäsen. Aseellinen konflikti käytäisiin silloin niillä voimilla, jotka käytettävissä ovat, eikä yksikään Nato-maa taatusti ampuisi yhtäkään kansallista ydinasettaan syrjäisen Suomen maa-alueiden puolustamiseksi.

Juuri tästä seuraa, että myös Nato on loppujen lopuksi pelkkä paperitiikeri ja pelotepreventiivinen uhka, jonka viidennen artiklan realisointiarvoa ei ole missään mitattu. Tästä johtuu edelleen, että ainoa uskottava potentiaali, joka pitää vihollisen loitolla Suomesta on oma Puolustusvoimamme.

Suomi Natossa on tietysti parempi kuin Suomi ilman Natoa, sillä onhan uhkaus sanottuna kovalla äänellä aina vaikuttavampi kuin sama uhkaus sanottuna hiljaisella äänellä. Mutta huvittavaa suomalaisten luottamuksessa vieraaseen apuun on seuraava.

Tosiasia on, että Suomen ei tarvitsisi (eikä olisi tarvinnut) *kerjätä* Natoon *pääsyä* saati olla *huolissaan* puolustusliittoon valinnasta. Baltian maat, Ruotsi ja monet muut maat tarvitsevat Suomen maa- ja ilmavoimia enemmän kuin Suomi kyseisiä maita.

Turha sota

Todistamme parhaillaan Venäjän totalitarismin kuolinkorahduksia. Varjopuolena on, että ne käyvät kaikille kalliiksi.

Suomi ja muu Eurooppa ovat vaarassa langeta Venäjän hybridisodankäyntiin kuuluvan *refleksiivisen kontrollin* uhreiksi. Se tarkoittaa, että antaudumme ihan vapaaehtoisesti, näennäisesti omasta tahdostamme ja ”oikeusvaltioperiaatteen” suojelemiseksi toimimaan itsellemme epäedullisella tavalla. Juuri niin on käymässä Suomen pitäessä rajojaan auki venäläisille ja muille itärajan yli mahdollisesti pyrkiville.

Refleksiiviseen kontrolliin on kuulunut myös Saksan vihreiden kautta harjoitettu pitkällinen pehmitys, jolla venäläiset saivat Saksan riippuvaiseksi Venäjän maakaasusta ja suomalaiset luottamaan Kremlin ystävällisyyteen aikana, jolloin Venäjän panssarit möyrivät jo Georgiassa, Tšetšeniassa ja Krimillä. Hyväuskoiset hölmöt eivät huomanneet mitään.

Venäjän nykyisestä ahdingosta puolestaan kertoo Venäjän turvautuminen *tökerön vaikuttamisen* keinoihin. Hullun miehen strategia, summittai-

set ohjusiskut, löysät uhkaukset ja sotilaiden heittäminen lihamyllyyn pyrkivät herättämään kuvan sekopäisestä hyökkääjästä, joka on valmis mihin tahansa.

Taikinanaama-Putte ja hänen paviaanin näköinen ulkoministerinsä ovat yhdessä silovikkien ja sivilikkiensä kanssa tuhonneet niin paljon ihmiselämiä ja maailmantaloutta, että he eivät ansaitsisi mitään muuta kuin kuulan umpiluuhunsa.

Venäjällä onkin onneksi voimassa kuolemanrangaistus, tosin tuomioita ei ole ainakaan virallisten tietojen mukaan pantu täytäntöön. Ei ehditä, sillä salainen poliisi laittaa novitšokia alushousuihin sitä ennen.

Venäjän hallinnon rikokset eivät ole voineet jäädä keneltäkään huomaamatta myöskään venäläisten omassa keskuudessa, ja siksi asioilla on taipumus korjaantua.

Maailman ja Venäjän oma etu vaativat täydellistä muutosta Venäjän politiikkaan ja hallintoon. Ja sellainen tapahtuu varmasti ennemmin tai myöhemmin. Hyökätessään Ukrainaan Venäjän regime kirjoitti oman kuolintodistuksensa.

Sunnuntaina 31. heinäkuuta 2022

OLO KUIN OHITUSKAISTALLA – NATOON TERRORISMIA TORJUMALLA

Suomi on ylittänyt keskiviivan ja kiitää ohituskaistalla. Rekan valoja ei onneksi näy horisontissa, ja tie on auki.

Montenegrokin tuossa ratifioi Suomen Nato-jäsenyyden eräänä puolustusliiton tärkeimmistä tukipilareista.[341]

Nato-onnitteluja ja tunnustuksia satelee tasaiseen tahtiin kuin vihkiparille, paitsi yksi mustasukkainen jurottaa nurkassa ja uhkaa toistuvasti tupen rapinoilla, vaikka osapuolet ovat sanoneet ”tahdon”.[342]

Ratkaiseva ponnistus Natoon liittymiseksi on vielä ”terrorismin vastainen taistelu”. Maailman turvallisimpina pidetyt maat Suomi ja Ruotsi liitetään lopulta Natoon terrorismia torjumalla!

Vaikka eipä tuo Erdoğan aivan väärässä ole turvallisuushuolineen terrorismista. Hänhän on valitellut, että Ruotsissa on muutamakin marxilaisleninistisen äärijärjestön kurdiedustaja valittu valtiopäiville.[343]

Keijo Kaarisade varmaan huomauttaisi, että terrorismin integroituminen järjestelmäpolitiikkaan on osa iloiten tervehdittävää monimuotoisuuskehitystä. Se on pitkällä myös Suomessa.

Pahanilkinen ja myönteistä kehitystä monin tavoin häiritsevä MV-lehti uutisoi vuonna 2018, että afganistanilaissyntyisellä apulaiskaupunginjohtajallamme Nasima Razmyarilla (sd.) on Facebook-kaverinaan vakavasta rikoksesta epäilty Ali Sohrab.

SDP:ssä onkin kiehunut maahanmuuttajataustaisten edustajiensa ympärillä aina alkaen kansanedustaja Hussein al-Taeen (sd.) julkaisemista törkykirjoituksista ja päätyen kurditaustaisen Anter Yaşan ja ”lelusalakuljettajana” tunnetun suomensyyrialaisen Rami Adhamin väliseen ilmiantokonfliktiin, joka sai hitchcockmaisen ratkaisun tänä vuonna.[344]

Terrorismin ja hämäräyhteyksien torjunnassa pitää siis olla tarkkana!

Ainakin sen tapauksista voi oppia, mitä monikulttuuri-ideologian hunajalla marinoitu maahanmuutto saa aikaan. Tulee kulttuuriristiriitoja, etnisiä konflikteja, epävakautta ja muita väristyksiä, ja pahimpina kaikista kansanryhmien käyttämistä valtioiden välisten riitojen sätkynukkeina.

Joskus käy niin, että terrori ei uhkaa valtiota, vaan valtio uhkaa terrorilla kansalaisiaan ja muita ihmisiä. Näin käy, kun joku Putinin kaltainen demiurgi mädättää valtiota sisältä päin.

Mutta ilmiö tunnetaan myös Suomessa. Vielä 1970- ja 1980-luvulla muutamat suomalaiset järjestelmäpoliitikot bastardisoivat yhteiskuntaamme katsoen siten pelastavansa Suomen valtion. Mistä oli kyse? No tietenkin suomettumisesta.

Minä seuraan valtavirtamedian ohella koko ajan myös marginaalimediaa, kuten filosofisia *Mind*-, *Analysis*-, *Synthese*- ja *European Journal of Philosophy* -lehtiä. Niiden lisäksi tulee joskus avattua myös ammattilehti Suomen Sotilas.

Viime maaliskuun numerossa oli Pekka Virkin arvio Alpo Rusin teoksesta *Kremlin kortti – KGB:n poliittinen sota Suomessa 1982–1991* (Docendo 2022), ja jutussa esitettiin niin sanotun Stasi-listan sisältö.[345]

Listalta löytyvät lähes kaikki Suomen Sosialidemokraattisen Puolueen keskeisten poliitikkojen nimet muutaman vanhan kommunistin ohella: muiden muassa Tarja Halonen, Kalevi Sorsa, Paavo Lipponen, Eero Heinäluoma, Erkki Tuomioja, Ulpu Iivari, Ulf Sundqvist, Matti Ahde ja Vappu Taipale.

Minä en julkaise näitä. Minä vain viittaan niihin ja toistan sekä referoin valikoituja otteita. Valtamediassa Rusin paljastus ei juuri huomiota saanut, ymmärrettävistä syistä.

Rusin mukaan lista kattaa suomalaishenkilöt, joita koskevista tiedoista pyydettiin vuonna 1999 lisäinformaatiota Saksan Stasi-aineistoja valvovalta viranomaiselta (BSTU). Pyynnöt toimitettiin saksalaisviranomaiselle kahden suomalaisprofessorin kautta. Kirjoittajan mukaan ne perustuvat oletettavasti Supon tiedossa olleisiin Rosenholz-henkilökortteihin sekä niin sanottuun Tiitisen listaan. Pekka Virkki kirjoittaa:

> Nimi Stasi-listalla tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että henkilön yhteys Itä-Saksan turvallisuuspalveluun on ollut syystä tai toisesta niin kiinnostava, että suomalaistutkijat ja/tai -viranomaiset ovat halunneet tutustua heitä koskeviin dokumentteihin lähemmin. Merkittävällä osalla yhteistyö lienee ollutkin melkoisen syvällistä, mistä kertoo useampien

> KGB:n ja itäsaksalaisten suoranaisesti värväämien henkilöiden mukanaolo listalla.[346]

Mainitut henkilöt ovat siis kiinnostaneet tutkijoita siksi, että heitä on voitu pitää Stasin mahdollisina yhteistoimintahenkilöinä. Kokoomuslainen Virkki jatkaa asioita historiallisesti kontekstualisoiden, että se,

> [m]ikä on voinut 1980-luvun YYA-Suomessa olla normaalia tai vain eettisesti kyseenalaista, saattaa Venäjä-pakotteiden eturintamaan asettuneessa EU-Suomessa olla yksiselitteisen rikollista.[347]

Tällainen asioiden relativoiminen voi kuitenkin olla liian kilttiä. Flirttailu Stasin tai KGB:n kanssa on saattanut olla perin rikollista jo kyseisten turvallisuuspalvelujen kukoistusvuosina 1980-luvulla.

Myönnyttelyjä katalalle kommunismille ei voida perustella halulla pelastaa suomalainen yhteiskunta vielä huonommilta seurauksilta. Se on samanlaista kuin sanoisi, että on hyvä, kun on kuppa, koska se on AIDSia parempi sukupuolitauti!

Terrorismia on pääasiassa kahdenlaista: on valtioterrorismia (valtion harjoittamaa terrorismia) ja valtion vastaista terrorismia.

Terroristi, joka vahingoittaa valtiota esimerkiksi maanpetoksella jonkin terroria harjoittavan toisen valtion hyväksi, on kaksinkertainen terroristi, eivätkä hänen toimensa muutu hyveellisiksi dialektisesti.

Nykyinen Venäjä jatkaa neuvostoajalta periytyvää valtioterroriaan peittelemättömästi. Myös Putinia nuoleskelevan Erdoğanin toinen saapas on verta puolillaan.

Renny Harlinin elokuvan *Cliffhanger* eräästä repliikistä opimme, että ”yhden terroristi on toisen vapaustaistelija”. Terrorismi onkin sikäli silmänkäänteille altis asia, että sitä esiintyy yleensä juuri siellä, missä sitä ei luulla olevan.

Tiistaina 2. elokuuta 2022

MURSU MEDIASSA

Kotkan edustalle rantautunut Jäämeren elikko mursu toimi hetken aikaa median klikkiotsikoiden tähtenä, jollaisia iltapäivälehdistö kaipaa jatkuvan freak-shownsa täytteeksi.

Mursu oli paitsi yksinäisyydessään ja eksyneisyydessään inhimillinen, myös olemukseltaan sillä tavoin kummallinen, että se sopi hyvin kansantarinoissa esiintyvien outojen otusten kaaderiin: symboloimaan alitajuntaisia tuntemuksia.

Mursun käsitettä voidaan pitää myös ”koirapillinä” eli helposti tunnistettavana kiertoilmauksena, jonka paikalla ennen käytettiin nimityksiä ”siiderivalas” tai ”Vantaan kokoinen nainen”, mutta niistä emme voi puhua tässä. Mursu on nyt matkalla vitriiniin,[348] joten on analyysin aika.

Ukraina ja Uniper ovat pitäneet huolen siitä, että uutisia olisi riittänyt mätäkuuksi myös ilman mursua. Haminaan ja Kotkaan rantautunut mursu otti kuitenkin mediatilansa urhoollisesti.

Tai oikeastaan toisinpäin: media otti haltuunsa satunnaisen luonnontapahtuman (eläimen kuoleman), ja harvinaiseen merenelävään projisoitiin humaaneja ominaisuuksia. Asian ympärille kirjoitettiin elävää tarinaa – postmodernin ja jälkistrukturalistisen teorian kielellä sanottuna: ”narratiivia” tai ”kudelmaa”.

Puhuttiin mursun ”kohtalosta”. Mursua käsiteltiin kuin persoonaa. Puuttui vain, että outouteen perehtyneet *queer*-teoreetikot olisivat pohtineet, olisiko mursusta käytettävä pronominia ”se” vai ”hän”.

Mursu siis täytti media-avaruutta, kuten vuosien takainen Ruokolahden leijona. Erona oli, että leijonaa kukaan ei nähnyt. Sen sijaan mursu vahvasti on, tai oli.

Eksistentiaalinen mursu ja julkisuuden ahdistus

Olennon olemassaolosta kukaan ei olisi tiennyt mitään ilman mediaa. Mursun eksistenssistä (*die Existenz*) tuli siis vahvasti mediailmiö, hieman samanlainen kuin Greta Thunbergista. Ei hänestäkään kukaan olisi tiennyt mitään ilman valtavirtamedian hyväksikäyttöä, jolla teinitytöstä tehtiin toimittajien ilmastopoliittisten asenteiden näyttöpaneeli.

Sen sijaan mursu on ainakin minun tietojeni mukaan tietoisuutta vailla oleva olento: tajunnallinen mutta subjektiton luontokappale, jonka olemassaolo on pelkästään vulgaaria läsnäoloa (*das Dasein*) ja viettien ja vaistojen varaisuutta.

Mursu nousi tai nostettiin jäsentymättömän informaation sekamelskasta julkisesti esitetylle viestinnälliselle tasolle, jolloin asian käsittelyssä tapahtui hyppäys, ja syntyi mediailmiö: eräänlainen *metamursu*.

Tarina alkoi elää omaa elämäänsä olennon kurjasta kuolemasta huolimatta tai sen vuoksi. Aiheesta olisi voitu kirjoittaa myös raportoivan ja journalistisen tason ylittävällä metatason metatasolla, filosofisesti.

Vaikka hädänalaisen ajautuminen rantaan näyttäytyikin enemmän avunpyynnöltä kuin urhealta kamppailulta ahdistusta (*die Angst*) ja elämän rajallisuutta vastaan, se muistutti myös mursun murtautumisesta mediatodellisuuden banaliteetista vaativaan ja pyyteelliseen *julkisuuteen*, jossa Heideggerin kritisoiman medianäkyvyyden (*die Publizität*) ja julkisesti avoimen habermasilaisen toiminnan (*die Öffentlichkeit*) käsitteet kamppailevat keskenään.

Niinpä *Sein und Zeitin* eettisestä negaatiosta huolimatta vastaan ui moraalin mahdollisuus, joka vertautuu esimerkiksi Välimerestä ongittavien pakolaisten asemaan. Tyrmistyttävää median raportoinneissa onkin ollut tähän analogiaan sisältyvien mahdollisuuksien laiminlyöminen: jättäminen lähes täydellisesti käyttämättä.

Mahdollisuus *ilmastonmuutosta* ja *pakolaisuutta* koskevan huolen (*die Sorge*) sekä mursun kohtalon välisen paralleelisuuden artikuloimiseen on nimittäin koko ajan ollut olemassa.

Mursun viipyvä ja olemisen huolesta väsähtänyt läsnäolo sisältää poliittisten ulottuvuuksiensa ohella myös vahvan kannusteen ihmisen sisäisten ja yleisinhimillisten kokemusten uudelleen jäsentämiseen mursun kautta.

Olisiko ihmisen mahdollista edetä oman tietoisuutensa pilaaman kulttuurirasituksen kuormituksesta dialektisesti ”takaisin” oman naturalistisen olemassaolonsa alkulähteille, rousseaulaisesti ”takaisin luontoon”, jota valistusihanteille ominainen järkiperäistetty laskelmointi (*das rechnende Denken*) ei ole turmellut?

Kysymys on paitsi suuri, myös niin henkilökohtainen, että siihen vastaaminen edellyttää jokaisen yksilön omakohtaista antautumista ajattelemaan asiaa persoonallisena itsereflektiona, jonka vuorovaikutuksellisena vastapoolina on tuttu mutta turvallinen ja samalla vierautta sekä toiseutta vilpittömän uskollisesti henkivä mursu.

Vasta meditatiivinen lähestymistapa mursuun erottaa aihepiirin puhtaasti diskursiivisesta tai performatiivisesta mediailmiöstä ja tekee mahdolliseksi fundamentaaliontologisen asioiden ajattelun, jonka kautta ihmissubjekti voi kohdata omat luonnolliset alkuehtonsa olemisen mysteerin alkulähteillä.

Tätä kautta ”julkkismursuun” liittyvän pinnallisuuden ja olemistematiikan vaatiman syvällisyyden välille piirtyy silloittamaton välimatka.

Mursun semiotiikkaa ja feministinen mursu

Asialla on olemassaoloa koskevien universaaliprobleemien ohella myös pelkästään semioottiset, toisin sanoen ilmiöiden tajunnallisia merkityksiä, koskevat ulottuvuutensa, joihin on tullut (lähinnä ranskalaisen jälkistrukturalismin piirissä) tavaksi yhdistää myös psykoanalyyttisia vaikutteita.

Mursuhan muodostaa freudilaisen teorian isähahmon, eräänlaisen toteemieläimen, jonka ilmaantumisen ja poismenon vuoksi koettiin tunteiden ambivalenssia, toisin sanoen ”iloittiin ja surtiin”.

Mursu muodosti siis rituaalisen objektin, johon voitiin projisoida paternalistiseen kantaisään kohdistuvia pelkoja ja luottamusta, ja lopulta sekä helpotusta että surua poismenon – sanokaamme avoimesti: kulttuurisesti kätketyn kuoleman – johdosta. Eläin oli mahdollista tematisoida juuri tuollaisena yksinäisenä olentona, jonka muukalaisuutta vieraaseen ympäris-

töön joutuminen korosti. Mursu saattoi sitä kautta auttaa laukaisemaan Norbert Eliasin teoksessaan *Kuolevien yksinäisyys* toteamaa haavoittuvuutta ja arpia, joita modernilla ihmisellä on liittyen sekä omaan kuolevaisuuteensa että kuoleman sosiaaliseen kätkemiseen yhteiskunnassa.

Näiden, joidenkin mielestä ehkä morbideilta vaikuttavien havaintojen ohella mursu muodosti toki myös itsenäisen ja riippumattoman – Claude Lévi-Straussin sanoja lainaten – ”kelluvan merkitsijän” (*signifiant flottant*), joka on tulkinnoille avoin ja tyhjentymätön, eräänlainen vaatehenkari, johon kuka tahansa (myös Heideggerin kuvailema *das Man*) voi ripustaa mitä tahansa, täsmälleen hallintodiskurssista tunnettujen ja aseista riisuvien tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden käsitteiden tapaan.

Juuri tämä ominaisuus voi saada mursun herättämään *ahdistusta*, vaikka toisaalta vastassa onkin aina lämmin ja läsnä oleva mursu, joka katastrofielokuvista tuttujen dinosaurusten tavoin tuottaa helposti mielikuvan katsojan omista vanhemmista. Jälleen astumme freudilaisen dualismin maailmaan, ja myös median yleisöjä koettelee tunteiden ambivalenssi.

Assosiaatio ei ole kaukaa haettu, sillä mediassa spekuloitiin paljon paternalistisen ja miestapaista laiskuutta representoivan mursuhahmon väkivaltaisella lopettamisella poliisiviranomaisen toimesta. Tämä toi etsimättä mieleen Freudin *Toteemista ja tabusta* tutun poikalauman liittoutumisen tyrannimaista isähahmoa vastaan ja siihen liittyvät konspiraatioanalogiat, myös alkuyhteiskunnan järjestymisen eksogamian normeineen.

Oliko mursu toimittajille ja yleisöille vain ”alitajuinen Trump”, joka saatiin hallintaan balanssoivalla viestinnällä: esittämällä Capitol-kukkulan levottomuuksille vastakohtainen, levollinen ja lähes miellyttävä mediahahmo, mursu, jonka ”pahaksi” arvioitu löyhkäkin[349] tematisoitiin lopulta sympatiaa ja anteeksiantoa herättävällä tavalla?

Tämän historiallisesti rasitteellisen psykoanalyyttisen tulkinnan murtaa jälleen kerran freudilaisen kerronnan aukkokohdista esiin tunkeutuva *tosiasia*, nimittäin se, ettei mursu ollut sukupuoleltaan mies vaan nainen![350]

Naarauden radikaali ja – tekisi mieleni sanoa äidillistä maametaforaa käyttäen – *seisminen* järkyttävyys ei voi sopia sen enempää perinteiseen näkemykseen paternaatin yksinvallasta kuin kuudennen aallon feminismille tyypilliseen näkemykseen sukupuolettomuudesta, sukupuolen moninaisuudesta ja muunsukupuolisuudesta. Sillä mursu haastaa ne kaikki.

Mursu kertomustaloudessa

Viestinnällisen uutistyhjiön täyttämisestä hätääntynyt uutismedia antautui kuitenkin peittämään mursun hahmoon sisältyvät psykologiset merkitykset omalla kiireellään ja huolellaan ilmiön mahdollisimman ripeästä raportoimisesta.

Tosiasiassa radikaalifeministisen analyysin syvyys voisi jättää kauaksi taakseen iltapäivälehtijournalismiin liittyvän joukkotiedotuksen tason, jolla asiaa käsiteltiin pelkkänä immanenttina tapahtumasarjana.

Sensaatiolehdet[351] ja valtavirtamedia takertuivat yksityiskohtiin ja toistivat kertomusta, jonka mukaan mursu särki mattotelineen erään omakotiasukkaan pihamaalla asukkaan itsensä väistyessä mediahuomiota ”Rammsteinin konserttiin”.[352] Tämä on epä-älyllinen näkökohta.

Todellisuudessa asiaan liittyvä molemminpuolinen anarkismi kuvastaa neuvottomaksi jättävällä tavalla samaa kuin romaanikirjailijoiden teoksissaan soveltama roolijako, jossa pelkällä nimistön valinnalla pystytään valaisemaan henkilöiden persoonaa.

Etsimättä mieleen tulevat tiedotusopin entisen professorin Pertti Hemánuksen erääseen dekkariinsa naputtelema reipas fiktiivinen henkilö Rebekka Ramstedt ja Esa Sariolan teokseensa *Luota minuun* laittama rouva Cecilia Lyons, jonka puheäänessä oli kuvauksen mukaan jonkinlainen (ilmeisesti merileijonan tai hylkeen ääntelyä muistuttava) takaperoinen hälyääni.

Omassa varastoivaa persoonallisuustyyppiä ilmentävässä kaavoittuneisuudessaan viimeksi mainittu muodosti kiertotalouden esiteoreettisen presentaation vaatiessaan laittamaan kaiken muun kiertoon, paitsi omat asiapaperinsa.

Kuinka huojentavaa kaiken tämän jälkeen onkaan todeta byrokraattisen yhteiskunnan kritiikin kiteytyvän nyt mursun valtavirtajournalistisessa esittämisessä ja sen Kela-vastaisessa laakereillaan lepäämisessä?

Ammatikseen viisaiden pinnallisuus

Journalismia jää kuitenkin rasittamaan lähinnä ammattifilosofeina esiintyvien pinnallisuus.

Muiden muassa Helsingin Sanomat otti mursun ruhosta kaiken irti myöntääkseen positiivista julkisuutta ”eläinfilosofiksi” luonnehtimalleen filosofian dosentille Elisa Aaltolalle – tarkoin tieteen medioitumisilmiön mukaisesti. Näyttönä siitä on toimittaja Anu-Elina Ervastin lukijoita opettamaan pyrkivä ja asennemuokkausta sekä mielipiteiden manipulaatiota sisältävä juttu ”Miksi ihastuimme Haminan mursuun, mutta syömme possupihviä surutta. Eläinfilosofi kertoo, mitä mursun kohtalosta [sic!] voi oppia”.[353]

Kiteytetymmin olisi voinut kysyä, miksi ihmiset (myös feministit) ihastuivat Haminan mursuun, mutta solvaavat sohvalla makoilevia kalapuikkoviiksekkäitä...

Mediatutkimuksessani *Totuus kiihottaa* väitin, että media hyödyntää tieteilijöitä valikoivasti ja käyttää lausuntoautomaatteina sellaisia yliopistotoimijoita, joilta toimittajat tietävät saavansa agendansa ja mielensä

mukaisia vastauksia. Suosikkejaan media palkitsee akateemisella uralla tärkeäksi muodostuneella myönteisellä julkisuudella.

Elisa Aaltolan näkemysten esille nostamisessa matalamielistä oli mursua koskevien merkitysten latistaminen tosikkomaisiksi kysymykseksi ”eläinten oikeuksista”. Siten Helsingin Sanomat pyrki myöntämään tunnustusta oman ideologiansa mukaiselle naturalistiselle paradigmalle yliopistotoiminnassa. Mursun keräämistä sympatioista etsittiin pisteitä lihan syönnin vastustamiselle ja veganismille, johon liittyy ristiriitaisesti myös ihmisen oman naturalistisen petoluonteen torjuntaa ja kieltämistä.

”Realistiseksi” ja ”naturalistiseksi” tarkoitettu väite ”eläinten oikeuksista” jää joka tapauksessa pelkäksi vertauskuvaksi, sillä eläin ei ole oikeussubjekti. Eläimellä ei ole tietoista subjektiviteettiä eikä vapaata tahtoa, eivätkä eläimet tee valintoja, joista ne olisivat vastuussa. Eläimet lähinnä reagoivat mutta eivät tee sartrelaisen tai kierkegaardilaisen vapauskonseption mukaisia valintoja.

Eläimet eivät siis ole *oikeustoimikelpoisia*, joten analyyttiselle systeemifilosofialle tyypillinen kvasiliberaali puhe ”eläinten oikeuksista” on harhaanjohtavaa. Filosofia puolestaan on mahdollista vain tietoisessa kontekstissa, joten myös Helsingin Sanomien otsikossa käytetty luonnehdinta ”eläinfilosofi” muodostaa huvittavan käsitteellisen yhteenliittymän.

Myös Yleisradion viestintä jatkoi materialistista paradigmaa julkaisemalla jutun ”Haminaan rantautunutta mursua seurattiin tiiviisti – Tutkija kertoo, miksi yksinäinen otus varasti koko kansan huomion”.[354]

”Eläinkäsityksiin ja sosiaalitieteisiin perehtyneen” yliopistotutkija Salla Tuomivaaran selitykset eivät vaikuttaneet erityisen eleganteilta perustuessaan väittämään, että yksittäiset tapaukset kiinnostavat enemmän kuin lajien kuolemat ja että eläin oli täällä päin harvinainen.

Sitä paitsi jutun otsikossa oli ajatusvirhe. Ei mursu mitään huomiota varastanut, vaan media itse vei huomion sekä mursuun että eläimen ympärillä hääräävviin ihmisiin. ”Julkkismursu” onkin asiakohta, jossa kuvaan astuu todellisuuden mediariippuvuus.

Mursun metafysiikka

Jacques Derridan mukaan ihmiset pyrkivät jatkamaan elämäänsä kirjoituskoneen riveillä. Kaikki tosin tietävät, että kirjoittaminen on hidasta, ja siinä toimessa kello alkaa kiitää. Vaikutelma elämän pitenemisestä johtuukin kenties siitä, että kirjoittamiseen liittyvä tylsyys pidentää elämisen kokemista, vaikka kirjoittamaan antautuminen sinänsä lyhentää elämistä itseään.

Mursun tragedia teki joka tapauksessa mahdolliseksi kokea myös kollektiivisia tunteita. Juoneton tarina kiehtoi arvoituksellisuudellaan, ja kehkeytyvä kertomus noudatteli juutalais-kristillistä tarinaperinnettä.

Mursu saapui kuin varkain. Hän ei tullut suoraan hyväosaisten keskuuteen Helsinkiin vaan syrjässä elävien pihamaille, työttömyydestä kärsivään Kymeeseen. Näin kertomus täytti metafyysisen struktuurin vaateet vähäosaisen voittokulusta ja kohtalon kääntymisestä uhriutumisen kautta poliittiseksi menestykseksi.

Mursu toi kaikille valon: eskatologinen astraaliolento, mursu.

Stenaksi nimetylle mursulle järjestettiin lopulta muistotilaisuus viime viikonloppuna Kotkan meripäivillä,[355] Juha ”Watt” Vainion poika sävelsi mursulle muistokappaleen ”Mattoteline mainittu”,[356] ja asian makaaberiutta moralisoitiin sosiaalisessa mediassa.

Ylen nekrologissa tilitettiin mursun matkaa teknokratisoituun viitekehykseen: eläinpatologian laitokselle ja kerrottiin, kuinka ”rakastettu eläin” tulee näytteille Helsinkiin.[357] Myös STT:n tiedotteessa kuvattiin ruumiin matkaa kohti viimeistä leposijaa Luonnonhistorialliseen keskusmuseoon Etu-Töölöön.

Siellä konservoitu mursu saa loppusijoituspaikkansa Eduskuntatalon kupeessa, vallan ja viisauden vieressä ja kansanedustuslaitoksen arvovaltaisessa katveessa.

Ainoa mitä *oikeastaan* tapahtui, oli että eksynyt ja tietoisuutta vailla oleva villieläin ajatutui rantaan ja kuoli. Tämä nyt median uutisnälästä, luonnon palvonnasta ja klikkijournalistiikan tarpeesta tällä kerralla.

Lauantaina 13. elokuuta 2022

TAAS UUTTA NÄYTTÖÄ: FEMINISMISTÄ TULOSSA LYSENKOLAISUUDEN NYKYMUOTO

Ilta-Sanomat julkaisi 10.8.2022 jutun ”Turun yliopistossa harvinainen tilanne: Opiskelijan gradu hylättiin”. Paperilehdessä kirjoitus oli otsikoitu niin, että feminismiä käsitellyt työ hylättiin ”objektiivisuuden puutteen” takia, jolloin lukijat saattoivat harhautua ajattelemaan, että hylätty tutkielma sinänsä oli feministinen. Todellisuudessa asia oli päinvastoin.

Iltapäivälehden jutusta ei selvästi käynyt ilmi, että hylätyssä gradussa esitettiin *feminismin arvostelua* ja hylkäys johtui nimenomaan siitä – ei sitoutumisesta edustamaan feminististä tiedepolitikointia. Oikeampi otsikko jutulle olisikin ollut ”Feminismikriittinen tutkielma hylättiin: Opiskelijan oikeusturva vaarassa”.

Ilta-Sanomien uutisointi saattoi olla tahallaan harhaanjohtavaa.

Tapaus sattui Turun yliopiston Itä-Aasian tutkimuksen oppiaineessa viime keväänä, ja gradu oli otsikoitu sanoin *Breaking the silence: Current discussion on sexual violence in Japan and in the West in connection with intersectional feminism.* Kirjoittaja halusi siis murtaa hiljaisuuden, johon feminismin kriitikot on pakotettu yliopistoissa.

Opiskelijan kritisoimalla intersektionaalisella feminismillä tarkoitetaan suuntausta, jonka mukaan sukupuolikysymystä tarkastellaan luokkasorron ja vallan näkökulmasta. Oletuksena on, että syrjityiksi väitettyjen näkemys on aina parempi ja oikeutetumpi. Kritisoin kyseistä ajattelutapaa teokseni *Totuus kiihottaa* luvussa 12 (sivulta 266 alkaen) sekä luvussa 17 (sivulta 370 alkaen), joissa arvostelin feministien yritystä tehdä *tasa-arvopolitiikasta* tieteiden menetelmän.

Suuri osa Ilta-Sanomien lukijoista ajautui kommenteista päätellen harhaan ajatuessaan olettamaan, että Turun yliopistossa pahoinpidelty gradu oli kirjoitettu feministien suosimasta intersektionaalisesta tai *queer*-teoreettisesta näkökulmasta. Gradun kirjoittaja yhdistettiin virheellisesti kaikkeen siihen hölmöilyyn, jota intersektionaaliset feministit ovat saaneet aikaan sukupuolen tutkimuksen oppiaineessa. Tosiasiassa gradussa esitettiin *intersektionaalisen tiedepolitiikan kritiikkiä* ja tukeuduttiin muun muassa filosofi Peter Boghossianin osoittamiin kieroutumiin feministisessä julkaisupolitiikassa.

Gradun ohjaaja Turun yliopistossa oli uhannut opiskelijaa tutkielman hylkäämisellä, mikäli tekijä ei suostu poistamaan esittämäänsä 45-sivuista feminismin kritiikkiä gradustaan. Lopulta ohjaaja laittoi uhkauksensa täytäntöön. Ilta-Sanomissa ei kerrottu opiskelijaa painostaneen yliopisto-opettajan nimeä eikä uhatun opiskelijan henkilöllisyyttä.

Tapaus tuli julki, kun Helsingin yliopiston dosentti Ari Helo kirjoitti asiasta humanistisen Agricola-verkon blogissa 4.8.2022.[358] Helo kertoo opiskelijan ottaneen häneen yhteyttä toivoen tukea valitukselleen työn hylkäämisestä.

Helon nykyinen tutkimusprojekti käsittelee intersektionaalisen ajattelun paradigmaattisia oletuksia. Hän siis liikkuu samassa viitekehyksessä kuin itsekin olen liikkunut kritisoidessani intersektionaalista feminismiä tieteellisen asenteen laiminlyömisestä, ideologisuudesta ja tutkimusmetodologioiden puutteesta.

Hylätty gradu hyväksyttiin myöhemmin valituksen perusteella, mutta alimmalla mahdollisella arvosanalla. Hyväksymisen perusteeksi tunnustettiin vain opiskelijan oikeusturva – ei tutkielman sisällön perusteltavuus.

Mainittakoon, että gradun tekijä oli nainen, ja hän oli suorittanut jo yhden aiemman maisterintutkinnon Helsingin yliopistossa. Myös hylkäämistä ehdottanut ohjaaja oli nainen, samoin hänen tuekseen hankkimansa ”sukupuolen tutkimuksen asiantuntija” Turun yliopistosta.

Yhtään kunnon vasta-argumenttia työn hylkääjät eivät Helon mukaan olleet esittäneet, vaan palaute oli pelkkää pikkumaista näykkimistä joistakin yksityiskohdista, vaikka ohjaaja oli kirjoitustyön alkaessa kehunut jopa opiskelijan englannin kieltä. Dosentti Helo ilmoitti pitäneensä gradua vähintään keskitasoisena, jopa hyvänä. Häntä puoltaneista kolmesta muusta asiantuntijasta vain yksi suostui esiintymään omalla nimellään, mikä kuvastaa feministisen raivon herättämää pelkoa yliopistoissa.

Oikeauskoisuuden vaateillaan feministit ovat luoneet yliopistomaailmaan pelon kulttuurin, jonka vuoksi yliopisto ei ole enää turvallinen tila vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle.

Onpa kyseinen tutkielma sisällöllisesti miten vaatimaton tahansa, tapaus osoittaa jälleen, että intersektionaalisesta feminismistä on tullut tiedepoliittinen uskonto, jonka kritisoijat yritetään mestata yliopistolaitoksessa.

Sellainen paradigma, joka koettaa kieltää kriitikkonsa, ei ansaitse tieteen nimeä. Sensuroiminen, vaientaminen ja savustaminen kertovat, että kritiikin kohteet eivät kestä alkeellisintakaan arvostelua.

Olen itse esittänyt feminismin kritiikkiä vuodesta 2004, jolloin julkaisin filosofisessa tiedelehdessä *Niin & Näin* artikkelin ”Tyttöjen kanssa saunan lauteilla – Tirkistysreikiä sukupuolierolla politikoivaan filosofiaan”.[359] Arvostelin tuolloin toistakymmentä feminististä opinnäytettä perinpohjaisesta ideologisuudesta, epäloogisuuksista ja biologisen sukupuolieron kiistämisestä. Artikkeli sisältyy täydennettynä myös kokoelmaani *Filosofiset viuhadukset* (2007).

Intersektionaalinen feminismi perustuu marxilaislähtöiseen luokkastrategiseen ideologiaan ja *queer*-teoria sosiaaliseen konstruktionismiin, jonka mukaan sukupuolta tarkastellaan etupäässä yhteiskunnallisesti rakentuneena asiana.

Sen mukaan sukupuoli voi olla pukeutumista, käyttäytymistä, neuvottelua ja politiikkaa, kun taas geenien, kromosomien ja hormonitoiminnan vaikutusta sukupuoleen vähätellään. Sukupuolieron kaksiarvoisuus pyritään kiistämään, vaikka se on olemassa oleva tosiasia, joka vallitsee sukupuolielinten erilaisuutena ilmiötasolla ja kehollisella tasolla.

Sukupuolieron kaksiarvoisuus perustuu kromosomeihin, hormonitoimintaan ja geeneihin, ja tärkeä sukupuolen tunnusmerkki on myös se, kumpia sukusoluja terve täysi-ikäinen ihminen tuottaa.

Feministit pyrkivät kiistämään sukupuolieron kaksiarvoisuuden teorioissaan, mutta he vetoavat siihen pyrkiessään edistämään *naisten* etua yhteiskunnassa ja hakiessaan tukea sukupuolen vaihtamisprosesseille. Tällöin naisena tai miehenä oleminen onkin itsestään selvää, vaikka se muutoin on heidän teorioissaan mahdollisimman monimutkaista, sekavaa ja olematonta.

Sukupuolen ontologinen olemassaolo todellakin näyttää riippuvan siitä, mitä mieltä feministit sattuvat olemaan.

He tunnustavat kaksiarvoisen sukupuolieron halutessaan kylvää riitoja naisten ja miesten välille mutta kiistävät kaksiarvoisen sukupuolieron tilanteissa, joissa kieltäminen näyttää tehokkaammalta poliittisten tarkoitusperien ajamiseen.

He ratsastavat syrjintäoletuksella ja pyrkivät rakentamaan siitä kilven ikuisesti jatkuville etuoikeuksien pyyteilleen ja miesten syyllistämiselle, joka kohdistuu leimaavasti kaikkiin miehiin.

Filosofian näkökulmasta intersektionaalinen feminismi ja *queer*-teoria ovat poliittisesti ohjautunutta hölynpölyä, jolle voidaan tunnustaa tieteiden piirissä asema vain kriittisen tutkimuksen *kohteena* – ei menetelmänä, lähtökohtana eikä lähestymistapana. Juuri tuota kriittistä analyysia opiskelija ilmoitti pyrkineensä soveltamaan arvioidessaan feminismiä gradussaan.

Miksi sitten kyseinen tiedepoliittinen ideologia on päässyt vallalle yliopistolaitoksessa? Perinteisissä reaalitieteissä se ei ehkä olisi mahdollista. Feministisen ideologian muotoutumisen valtavirraksi on mahdollistanut naistutkijoiden ja heitä myötäilevien muiden sukupuolen tutkijoiden panssaroituminen *sukupuolen tutkimuksen bunkkereihin* yliopistojen sisälle.

Suomen Akat. on tukenut heitä avokätisellä ja poliittisesti ohjatulla rahoituksella. Yliopistot ovat feministien herättämän pelon vuoksi perustaneet heitä varten ”sukupuolen tutkimuksen yksiköiksi” nimitettäviä pomppulinnoja, joissa heidän ajatellaan pysyvän hallinnassa.

Yliopistoissa harjoitettava naistutkimus, intersektionaalinen feminismi ja *queer*-teoria ovat lähtökohdiltaan ja johtopäätöksiltään niin valheellisia oppisuuntauksia, että ne ovat verrattavissa marxilais-leniniläisessä neuvostotieteessä mainetta niittäneeseen lysenkolaisuuteen.

Historiankirjoitus tulee osoittamaan tämän selvästi. Saattepa vielä nähdä.

Sunnuntaina 14. elokuuta 2022

HÄN EI MIELLYTTÄNYT KRIITIKOITA

Vesa-Matti Loirin menehdyttyä viime viikolla lehdet julkaisivat monisivuisia erikoisliitteitä, ja kynnelle kykenevät mediat koettivat mehustaa tapahtumasta kaiken irti.

Näin siitä huolimatta, että Loirin esittämät hahmot Uuno Turhapurosta Tyyne Syväskökkö-Lipastiin ja Jean-Pierre Kuselaan eivät noudattaneet sukupuolipoliittista korrektiutta.

Speden kirjoittamat roolit ja repliikit olivat kriitikoiden hampaissa, ja ovat olleet tähän asti. Nykyisin niitä olisi mahdotonta tuoda televisioon tai elokuviin feministien esittämien soveliaisuusvaatimusten vuoksi.

Esimerkiksi *Uuno Turhapuro menettää muistinsa* -elokuvasta tuttu Uunon sukupuolenvaihdos tuomittaisiin todennäköisesti transsukupuolisuuden pilkkana!

Sellaisessa yhteiskunnassa, jossa ei saa vapaasti satiirisoida, ironisoida ja pelleillä, ei ole sananvapautta eikä pian muutakaan vapautta. Sellainen yhteiskunta muodostuu tosikkomaiseksi ja totalitaariseksi.

Suuria persoonia tulee niistä, jotka uskaltavat rikkoa sovinnaisuutta vaativan pintakuoren. Vaikka tähän kaikkeen ei todellisuudessa vaadita

edes kovin paljoa, hinta on usein kova, ja se pakotetaan maksamaan henkilökohtaisilla menetyksillä.

Vesa-Matti Loirin Turhapuro-tulkinnat ja muut komediahahmot valaisevat suomalaista mies- ja naiskuvaa paremmin kuin sukupuolen tutkijoina esiintyvien sepustukset.

Turhapuro-elokuvat sovittivat yhteiskunnallisia konflikteja, koska niissä Uunon aitous aina voitti teennäisyyden ja valheen. Poliittinen korrektius, puupääjurisit ja tasa-arvodirektiivit muodostavat nykyisin hirveän esteen (ja samalla tietenkin myös motiivin) kaikelle luovuudelle.

Platon kirjoitti, että ihminen ei voi olla uskottavasti yhtä aikaa koomikko ja traagikko. Loirin persoonassa esiintyvä koomikon ja traagikon yhtäaikaisuus olikin seuraus komedian teontakana olevasta vakavuudesta. Vakavuus ilmeni sitten myös hänen kaikissa muissa tekemisissään. Hän oli puolet Eino Leinosta.

Myöskään minä en *harrasta* mitään, vaan olen tosissani kaikessa mihin ryhdyn. Voisin kirjoittaa tekstin seuraavaan Turhapuro-elokuvaan. Sen nimeksi tulisi tähän aikaan sopivasti: *Uuno Turhapuro tasa-arvovaltuutettuna.* Sitä seuraisi jatko-osa: *Uuno Turhapuro yhdenvertaisuusvaltuutettuna.* Ja jatko-osan jatko-osa: *Uuno Turhapuro valtakunnansyyttäjänä.*

Vesa-Matti Loiri ei ollut esiintyvä taiteilija. Hän ei ollut myöskään näyttelijä. Se olisi vähättelyä. Shamaani hän oli.

Päivitys 19.8.2022

Kulttuuri- ja tiedeministeri Petri Honkonen (kesk.) ehdotti Loirille valtiollisia hautajaisia,[360] kun taas valtioneuvoston kanslian alivaltiosihteeri Timo Lankinen ilmoitti, että valtiollisten hautajaisten kriteerit eivät täyty, ja asia jäi auki.[361]

Byrokraattien tahdittomuuden vuoksi sanon tämän nyt aivan selvästi: MINÄ EN HALUA ”valtiollisia hautajaisia”! Pienen pieni myönnytys ja apuraha opetusministeriön taholta riittäisi näin vielä eläessäni – ja ettei tieteellisen tutkimukseni valtiontukea perittäisi kustantajaltani pois.

Tiistaina 16. elokuuta 2022

ANASTASIA VOROSILOVA KIRJOITTAA VENÄJÄLTÄ

Vaikka tämä blogini onkin kuulemma sensuroitu Venäjällä, muuan Anastasia Vorosilova on onnistunut pääsemään kirjoitusteni äärelle.

Hän lähetti minulle sähköpostia, jossa hän toivoo, että julkaisisin hänen kirjeensä laajalti luetussa blogissani ja että se tätä kautta saisi poliittista julkisuutta.

Hyvä on, toteutan hänen toiveensa. Tässä se on: Anastasia Vorosilovan kirje Suomen päättäjille.

Anastasia Vorosilovan hätähuuto

Hyvä Suomen Kansa, kirjoitan teille laajalta Venäjänmaalta. Vaikka meillä onkin tonttia huolenamme enemmän kuin muilla ja hallitsemme peräti kahdeksasosaa maapallon kuivasta pinta-alasta, meillä on halu jakaa hyvinvointia muiden maiden kanssa.

Siksi käymme isänmaallista sotaa myös Ukrainassa, josta koetamme ajaa nationalistit ja imperialistit viimeinkin pois.

Varsinainen asiani koskee turistiviisumeja. Käynnistämämme sotilaallinen erikoisoperaatio on pitkittyessään tavattoman rasittava, ja siksi toivomme, että sotilaamme pääsisivät lomamatkoille kauniiseen maahanne. Saksassa asia on ymmärretty – ehkä juuri siksi, että siellä osataan jo arvostaa nationalismin kritiikkiä.

Niinpä ehdotan, että paukkunahkatakkinen pääministerittarinne Sanna Marina (meillä naisen sukunimeen lisätään aina A) ei narisisi[362] Olof Scholzia vastaan vaan kuuntelisi tärkeintä kauppakumppaniaan, kuten kaikissa muissakin asioissa. Muutenhan koko EU:n yhtenäisyys on vaarassa, ja sitähän emme tietenkään toivo.

Ystävyyden, yhteistyön ja avunannon merkeissä on kohteliasta, että Saksa kannattaa turistiviisumien myöntämistä meille venäläisille, vaikka (tai koska) maamme uhkaa Saksaa ja muuta Eurooppaa kaasutoimitusten keskeytyksillä.

Asiat eivät varmaan olisi myöskään täällä entisessä Neuvostoliitossa kovin paljoa nykyistä paremmin, mikäli gospodin Hitler olisi voittanut taannoisen sodan ja ajanut meidät neuvostoliittolaiset Uralin taakse.

Kunnon johtajaa toivoen minäkin äänestin aikoinani Putinia ja nostin hänet valtaan. Kansamme kannattaa laajasti Putinia tukevaa Yhtenäinen Venäjä -puoluetta, jolla on 49,8 %:n ääniosuudella peräti 324 paikkaa 450-paikkaisessa parlamentissamme, mikä puolestaan osoittaa, että demokratia todellakin toimii. Sergei johtaa silovikkeja ja Dimitri (leikkisästi Dima) sivilikkejä.

Olemme täysin vapaasti äänestäneet nykypolitiikan puolesta ja kannamme asiasta vastuuta aina ulkomaita myöten, joissa oleskellessamme isänmaamme puolustaa meitä myös sotilaallisesti (siitähän 1800-luvulla käyty Krimin sota aikoinaan alkoi).

Vastavuoroisesti suuri osa kansastamme kannattaa nykyistä sotaa, jolla kitkemme väkivaltaa ja torjumme imperialismia, joten miksi ette päästäisi meitä maahanne?

Lisäksi olemme Venäjän lain mukaan velvollisia avustamaan Venäjän viranomaisia ja luovuttamaan tietoja salaiselle poliisille. Kaksoiskansa-

laisinanne ovat Venäjän miesoletetut asevelvollisia myös täällä Venäjällä, jossa jo Neuvostoliiton aikana ymmärrettiin miehitysten lisäksi myös sukupuolisen neutraloinnin ja oikean pronominisoinnin tärkeys.

Meillä on – Ugandan tapaan – täysi sanomisen vapaus, vaikka emme voikaan taata vapautta sanomisen jälkeen. Toisaalta sitä ei juuri tarvita, sillä toisinajattelijoita on vain muutama, ja hekin tulevat toisiin ajatuksiin, kun saavat borssikeittoonsa suolaa. Kirjailijoita, filosofeja ja toimittajia on tapettu vain kohtuullinen määrä.

Foucault'n mukaan yhteiskunnan inhimillisyys näkyy siinä, miten se kohtelee vankejaan. Venäjän täytyy olla maailman humaaneimpia valtioita, sillä täällä kaikki ovat vankeina, ja silti elintaso ei ole aivan huono.

Älkää siis ihmetelkö haluamme matkustella. 70 prosenttia venäläisistä ei ole koskaan poistunut Venäjältä, ja osa kosmonautteinakin yrittäneistä palasi takaisin Laika-koirana.

Siihen aikaan oma valtiojohtomme ei antanut meidän matkustaa, ja nyt te ette päästä meitä matkalle! Meillä on vartija sekä sisällä että ulkona, ja kavaltaja toisissamme ja itsessämme.

Neuvostoliiton romahdettua saimme uskonnonvapauden, eli vapauden valita, mitä pidämme valheena.

Tosiasiassa kukaan täällä ei välitä totuudesta eikä valheesta mitään, koska ero on vain pragmaattinen. Venäläisen pragmatismin mukaan sana *pravda* merkitsee kyllä totuutta, mutta se ei ole väärän eikä valheen vastakohta vaan eräänlainen taktinen valhe, joka koostuu viiteryhmämme omasta edusta ja muistuttaa *taqiyyaa*.

Sen sijaan valheen vastakohta on *istina*, joka diplomatian kielelle käännettynä olisi *la vérité* tai *vrai*.

Yhteiskuntamme ei kehity, koska valheella ja totuudella ei pidetä väliä, ja ihminen tuomitaan joka tapauksessa, kun vain poliittinen valta sitä haluaa. Siksi jokaisen kannattaa lannistua ja ilmiantaa itsensä. Tämän kaksoisajattelun vuoksi yhteiskuntamme alkaa olla sananvapauden suhteen samanlainen kuin Euroopan unioni, ja vain talousjärjestelmä on erilainen, niin kuin Neuvostoliitossakin.

Se puolestaan oli liitto, joka neuvoi. Ilmaiset neuvomme edelleenlähetti Toimittajaliitto, International Organization of Journalists ja Suomen Yleisradion "Näin Neuvostoliitossa" -ohjelma. Nyt samaa lähetystyötä tehdään monikulttuuri-ideologian nimellä, ja ongelma on, että kukaan ei tunne tuonkaan tiedon janoa.

Sain juuri äsken ilokseni lukea luotettavasta suomalaisesta lähteestä, että talouspakotteista huolimatta me venäläiset olemme onnistuneet ostamaan Suomesta jälleen yli 200 kiinteistöä.[363]

Kiitän tästä mahdollisuudesta, joka osoittaa, että inhimillisyys voittaa Teilläkin sodan raakuuden.

Myös minä haluaisin turistiviisumin lisäksi kesämökin Suomesta, mielellään turvalliselta paikalta jonkin sotilaskohteen läheltä, ellei suorastaan

konsulaattimme vierestä demilitarisoidulta Ahvenanmaalta, mikäli siellä vielä tilaa on.

Siinä epätodennäköisessä tapauksessa, että Ukraina sattuisi onnistumaan väkivaltaisessa hyökkäyksessään Venäjälle, haluaisin anoa turvapaikkaa Suomesta. Pelkään pahoin, että viisumitta saapuvia länsirajamme ylittäjiä on odotettavissa Suomeen myös Syyriaan suuntaamamme erikoisoperaation vuoksi.

Tunnuksettomat rauhanturvaajamme, jotka ovat haavoittuneet turismia harjoittaessaan jo Krimillä, tarvitsevat kipeästi hoitoa Suomesta. Kerrassaan pöyristyttävä ihmisoikeuksien ja yhdenvertaisuuden loukkaus on, mikäli maanne suvaitsee rikastuttaa itseään ottamalla turvapaikanhakijoina vastaan vain ukrainalaisia mutta ei meitä, vaikka meillä menee vielä huonommin.

Jos suostutte osoittamaan meitä kohtaan nyt tarvitsemaamme solidaarisuutta, lupaamme unohtaa vuonna 1939 Karjalaan tekemänne fasistisen hyökkäyksen ja painaa sen villaisella.

Mikäli taas ette suostu vaatimuksiimme, emme enää vuokraa teille Saimaan kanavaa, jonka varastimme teiltä kostoksi häikäilemättömyydestänne.

Nyt kaakkoistuulten vallitessa olisi myös sangen ikävää, jos väsyneet ydinvoimalatyöntekijämme epäonnistuisivat ydinreaktioiden hallinnassa vain siksi, ettei heillä ole ollut lomaviisumia, mikä puolestaan ylittäisi vaikutuksiltaan sen, että joku vain laittaa poloniumia kahviin.

Se tunnustettakoon, että ikävin tilanne on kuitenkin Ukrainassa, jossa jatkuva nationalistinen ja maahanmuuttokriittinen vihapuhe on johtanut vihatekoihin. Siksi mottoni on:

Kukaan ei ilmeisesti johda oikeudenmukaisuutta. Kaikenlaisia ”antiautoritaarisia rintamia” ilmestynee siis aina ”demokratiaa” edustamaan.

Ystävällisin terveisin,

ANASTASIA VOROSILOVA

Perjantaina 19. elokuuta 2022

NOSCITUR EX SOCIO QUI NON COGNOSCITUR EX SE

Setämies Platon oli sitä mieltä, että alle viisikymppisiä ei pitäisi nimittää filosofikuninkaiksi, eli hallitusvaltaan. Tuohon aikaan filosofit johtivat valtiota. Modernin ajan kielelle käännettynä Platonin viisaus viittaa vaaraan, että nuorilla ihmisillä heidän hormonitoimintansa voittaa harkintakyvyn. Nuorilta puuttuu usein myös tietoa ja elämänkokemusta, jota tarvitaan muidenkin kuin omien asioidensa hoitamiseen.

Noin 35-vuotiaita ministereitä on pidettävä politiikassa edelleen harjoittelijoina, sillä heidän elämänvaiheeseensa liittyy oman paikan etsintää, ja sosiaalinen velvoite näyttöjen esittämiseen on suuri. Tämä johtaa usein kunnianhimoisiin ja samalla epätodellisuudentajuisiin yritelmiin, joita sanotaan hybrikseksi (ylimielisyydeksi).

Syvälliseen ajatteluun tukeutumisen sijasta he täyttävät puhetyhjiötään vetoamalla sääntöihin, normeihin, hallintomääritelmiin ja direktiiveihin, esimerkiksi tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden julistuksiin, vaikka niiden takana kumisevat tyhjät tynnyrit, ja filosofisesti ne ovat pelkkiä kelluvia merkitsijöitä, jotka voidaan määritellä miten tahansa.

Kaikki nuoret eivät tietenkään ole tässä suhteessa samanlaisia, mutta useat niin sanotut vihervasemmistolaiset näyttävät olevan. Vihreiden ja vasemmiston koko puolueideologia kun toistaa tuota samaa elämänasennetta, jota media kehuu sitten ”ennakkoluulottomuudeksi”, ”luovuudeksi” ja ”uudistusmielisyydeksi”.

Suomen nykyisen pääministerittaren Sanna Marinin juopottelu ja ravintolaluutana keekoilu eivät tosin selity pelkällä nuoruudella ja kokemattomuudella. Tosiasiassahan jokaisen täysi-ikäisen pitäisi ymmärtää, mitä velvoitteita Suomen vaikutusvaltaisimman poliitikon rooli asettaa julkisille esiintymisille.

Viime syksynä Sanna Marin kyyditsi neljä tilataksillista somejulkkiksia ja muita kavereitaan pääministerin virka-asunnolle Kesärantaan. Kosteat ryyppypirskeet Helsingin ravintoloissa villeine tanssiesityksineen ja tarjoilijoille lähetettyine sormien napsautuksineen saivat muut asiakkaat huolestumaan. ”Bile-Sannan” liikanimen saanut demariliideri esiintyi selvästi päihtyneenä myös pari viikkoa sitten kuvatuilla videoilla, jotka joku hänen niin sanotuista kavereistaan julkaisi YouTubessa.[364] (Kuka tarvitseekaan vihollisia, kun on tuollaisia ystäviä?)

Vuodetuista videoista tuli maailmanmenestys, joka vahvistaa Suomen uskottavuutta valtiona, josta tulee juoppoja urheilijoita ja poliitikkoja. Paha kyllä, videoklipit ovat aitoja, eikä niitä voida selittää pois väärennöksinä, vihapuhujien solvauksina eikä trollien tekosina. Marin tekee tämän ihan itse, ja saa toki palautteena kaiken minkä ansaitsee.

Videoilla Marin hilluu kotibileissä noin tusinan muun pissiksen kanssa, joista eräs huutaa videon katsojille ulkomaalaisittain murtaen ”haistakaa kaikki paska”. Tupa on täpösen täynnä niin sanottua naisenergiaa, itsehillinnän menetystä, hysteriaa ja lopulta myös polvillaan lattialla haarojaan levittelevän Sanna Marinin nerokkuutta!

Sanna Marinin ajatusmaailma

Poliittisilla johtajilla on etenkin Yhdysvalloissa tapana kerätä ympärilleen älymystöä neuvonantajikseen. Sen sijaan Sanna Marin on haalinut tuek-

seen nuoria pultsareita ja muuta roskaväkeä, ja hän viihtyy arvottomissa tapahtumissa, kuten epämelodisen rymymusiikin Flow-festivaaleissa, joissa median huomiota keräsi Sannan kierrätyskaupasta ylleen vetämä kimalteinen bilemekko.[365] Se on vasemmistopopulismia jos mikä – sekä poliitikoilta että medialta.

Olen usein sanonut ja sanoin viimeksi kirjassani *Totuus kiihottaa* (luvussa 10.2), että sosiaalisesta mediasta tunnetut tubettajat ja Instagram-feimit ovat kuuluisia vain siitä, että he ovat kuuluisia. Mitään muuta annettavaa heillä ei ole. He ovat hakeutuneet Sannan seuraan, tai Sanna on hakeutunut heidän seuraansa. Seura tekee kaltaisekseen. Lopulta pitää paikkaansa latinalainen lause ”tunnetaan seuransa perusteella hänet, jota ei tunneta hänestä itsestään”. Kavereistaan myös Sanna Marin ja hänen ajatusmaailmansa tunnetaan.

Hänen kiinnostuksenkohteensa ovat julkisuudessa nähdyt. Sannalla ei ole älyllisiä motiiveja eikä harrastuksia. Hänellä ei ole kirjallista tuotantoa eikä edes sen alkua. Hän on byrokratiatieteiden maisteri Tampereen yliopistosta, niin kuin demarin kuuluukin. Siellähän koulutetaan demariksi, jos ei muutoin jo ole.

Emme vieläkään tiedä, mitä Marin ajattelee politiikan sisällöistä, koska hänellä ei ole mitään ohjelmaa. On vain reagointia ja hakeutumista Vogue-lehden kanteen.

Viime syksynä Marin nimitteli itseään vanhempia ja viisaampia nenäkkäästi ”boomereiksi”. Vastaavanlaisista keskisormen näytöistä on tullut elokapinallisten, *woke*-vouhottajien, *cancel*-terroristien, varisverkostolaisten ja muiden vihervasemmistolaisten aggressorien tapa toimia. Sen takana piilee vihapuhetta ja vihatekoja kaikkea vastuullista asioiden hoitoa kohtaan.

Media ja yliopistotoverit selittävät Marinin sekoiluja pois

Valtavirtamedia on selitellyt Marinin sekoiluja hyväntahoisesti ja suopeasti pois. Nytkin valtavirran uutismediat turvautuivat (tieteen medioitumisilmiön mukaisesti) muutamiin yliopistotovereihin, joiden mukaan kyse on vain siitä, kuinka lähelle poliittista valtaa sosiaalisen median julkkikset voivat päästä.

Hyvä huono esimerkki löytyy Ilta-Sanomien jutusta ”Professori selittää, miksi Sanna Marinin bilevideosta nousi kohu” (18.8.2022). Ilmiötason analysoiminen voitti viestinnän professorin Pekka Isotaluksen selittelyissä johtopäätösten teon. Kyseessä oli muka vain ”kohu” eikä korjausta vaativa ongelma.

Johtopäätöksenhän tulisi olla se, että rymyjengi on päässyt aivan liian lähelle poliittista valtaa, jopa sen sisälle. Sannan sisäpiiri koostuu älymystön sijaan pilvenpolton punasilmäistämistä kaupunkilaispultsareista ja

slummien voodoo-miehistä, ja valtiota johdetaan stripparien logiikalla. Tämä näkyy sitten siinä, että marihuana palaa – ja samalla veronmaksajien rahat.

Sossumediassa toimivien influensserien (vaikuttajien) tunkeutuminen valtionpolitiikkaan on merkinnyt sosiaalista korruptiota, kun valtion asioita johdetaan vasemmistopopulismilla. Eikä kyseessä ole vain populisti Paavo Arhinmäen (vas.) tapa käyttää räppäreitä ”pelottomuudella” uhkaamiseen.[366] Ideologia on syvemmällä ihon alla, ja se on jäykistynyt osaksi vasemmistolaisten persoonallisuutta.

Ongelmana on, että sossumedian vaikuttajia kukaan ei ole *vaaleilla valinnut* vaikuttamaan politiikkaan. Heillä ei ole myöskään *asiantuntija-asemaa*, joka oikeuttaisi käyttämään heitä ”komiteana”. Ulkoparlamentaariset influenssan levittäjät ovat tunkeutuneet valtionpolitiikan sisäkehälle, mutta media ei huolestu siitä, koska kyseessä ovat äärivasemmistolaiset eivätkä ”äärioikeistolaiset”.

Huomion arvoista on, että vasemmistopoliitikot ovat ”taiteiden ja tieteiden tukijoiksi” julistauduttuaan avanneet lisäbudjetteja omille vasemmistosisseilleen, kuten somevaikuttajille, räppäreille ja muille melusaasteen päästäjille. Mutta he eivät ole pitäneet partyä eivätkä myöntäneet avustuksia oikeille kirjailijoille, filosofeille, tieteilijöille, kapellimestareille tai kuvataiteilijoille.

Tapaus osoittaa omalta osaltaan oikeaksi kaiken, mitä sanoin kirjassani *Totuus kiihottaa* narsismin, politiikan, tekotaiteen ja somejulkisuuden yhteenkietoutuneisuudesta (luvussa 10).

Asian toinen puoli on fanikultti. Monet naiset ovat samastuneet Sanna Mariniin niin vahvasti, että he näyttävät kadulla kulkiessaan Marineilta, ja heillä on pääministerin ilmenaamio kasvoillaan.

Heidän suosikkinsa Sanna ei koskaan voi olla väärässä, sillä Sanna on heidän idolinsa, jota he jumaloivat idolatrian (epäjumalanpalveluksen) tavoin. Fanikultti estää sitten kaiken kriittisyyden, ja Marinin arvostelijat saavat hänen suosijoiltaan vesikauhuiset vaahdot kasvoilleen.

Tosin juuri nyt hänen puolustelemisensa on erityisen vaikeaa, ja puhutaan vain ”ajojahdista”. Vaaditaan kovaäänisesti: ”Jättäkää Sanna rauhaan!” Syyntakeellisuus koetetaan kääntää kuin räiskäle pannussa kansalaisten viaksi, ja vastuu siirretään yleisölle.

Tosiasiassa Marinin tueksi asettuneet sokaisevat itsensä väittämällä, että Sannan turmio on setämiesten lavastamaa. Tässä todellisuuden kieltämisessä nähdään, millainen kahle identiteettipoliittinen klusteroituminen vihervasemmistoon on.

Feministit ovat pitäneet Marinin arvostelemista majesteettirikoksena ja pyhäinkuvan häpäisynä, vaikka etikettirikkomus vallitsee aivan toisin päin. Pahimmillaan media ja feministit ovat pyrkineet kääntämään Marinin ansaitseman kritiikin Venäjän agenttien aikaansaannokseksi ja turhaksi mustamaalaukseksi.[367]

Tosiasiassa Marinin mainos Suomelle on ylittänyt uutiskynnyksen täysin spontaanisti muun muassa Australiassa[368] ja Uudessa-Seelannissa[369] (joissa ihmiset heräävät täältä katsoen aikaisin) sekä Isossa-Britanniassa,[370] Saksassa[371] ja Yhdysvalloissa.[372] Kommentit ”parhaiden bileiden järjestäjästä” eivät ole olleet suinkaan myönteisiä, kuten Yleisradio haluaa väittää,[373] vaan sarkastisen ilkikurisia.

Selvähän se, että kansainvälinen lehdistö ja EU-poliitikot kehuvat Marinin ”tyyliä” ja pitävät häntä ”ykkösvalintana juhlaseuraksi”,[374] jotta saavat jatkossakin nauraa. Tätä on *style over substance*.

”Maineen hallinnan” (eli valehtelun) ammattilaiset ja SDP voivat kenties täydellä tuellaan kutistaa Marinin toilailut yksittäisiksi episodeiksi, joista tosin muodostuu jatkumon kaltainen mutkitteleva polku. Mutta tapaukset osoittavat hiuksia nostattavalla tavalla, kuinka honteloissa käsissä Suomen valtion asiat ovat.

Mielipiteiden jakautuminen suhteessa Mariniin osoittaa saman, minkä totesin kirjassani *Totuus kiihottaa*. Kansakuntamme on jakautunut kahtia: yhtäältä niihin, jotka näkevät kaiken mädän hyveellisenä, kun vain puolue on vasen, ja toisaalta niihin, jotka yrittävät pelastaa taloudestamme ja hyvinvoinnistamme sen, mikä pelastettavissa on.

Heppatyttöhallitus ei ansaitse kerrassaan minkäänlaista kunnioitusta. Olen sanonut jo monta kertaa, etten tunnusta kyseistä hallitusta Suomen hallitukseksi lainkaan, joten minulle olisi samantekevää, kuinka se toimii, ellei se olisi ajamassa valtiontaloutta ja samalla kansalaisten yksityisiä talouksia perikatoon.

Feminismin hienous

Päivää ennen Sannan tämänkertaisten bilefaktojen paljastumista Helsingin Sanomat julkaisi Marinin tyyliä ja politiikkaa kehuvan kirjoituksen ”Viestintäkouluttajan mielestä toimittajat ovat tykästyneet niin paljon Sanna Mariniin, feminismiin ja uushenkisyyteen, että faktatkin ovat jääneet tarkistamatta”.[375] Näennäisen kriittisessä ja punastelevassa jutussa Sanna Marinin puolustelemista yritettiin oikeuttaa väitteillä median tilapäisestä sokaistumisesta pääministerin kertakaikkisen ihanuuden edessä.

Lehden kannalta noloa on, että alle vuorokauden kuluttua Sanna Marinin feminismin hienoudet osoittava ja tosiasioihin perustuva skandaali oli jo tulilla.

Faktoja vihervasemmistosta ovatkin tuoneet esille nimenomaan kansalaisjournalistit – eivät valtavirran ammattitoimittajat. Myös ongelman tunnustava Helsingin Sanomien juttu oli vääristelevä, sillä siinä peruslähtökohdaksi oli hyväksytty oletus, että ihmiset joka tapauksessa pitävät Sanna Marinista ja feminismistä. Toimittajien ja muun fanilauman epätodellisuudentajuisuutta ja kriittisyyden puutetta selitetään sitten anteek-

siantavasti ja ymmärtäväisesti pelkällä hurahtamisella fiilistelyyn. Tosiasiassa toimittajille pitäisi maksaa valtakunnan vahtikoirina toimimisesta eikä hallitusvallan kehumisesta kuten Apu-lehdessä, jossa demarin annetaan kehua demaria estottomasti, tietenkin kirjoittajan omaa demaritaustaa kertomatta.[376]

Kukaan ei varmasti usko, että toimittajat nuoleskelevat Marinia erehdyksen tai tunnelmoinnin vuoksi, vaan kyllä he tekevät sen tietoisesti ja tahallaan. Kyse on toimittajien tavasta liudentaa journalisminsa epäkriittisyys väitteeseen, että medialla on oikeus tehdä Marinista mukavia ja suosivia juttuja, koska hän on feministi ja koska feminismi on muka itseisarvo ja sellaisena hyvää.

Tämä terveisenä Hesarissa ”viestintäkouluttajana” esiintyvälle Katleena Kortesuolle, jonka kannattaisi itse mennä takaisin koulunpenkille. Sitten hänen kannattaisi kouluttaa Sanna Marinia eikä valistaa lukijoita Helsingin Sanomien tuella.

Feministinen toimitustyö on ollut vahvasti mukana hallitusvallan suojelussa koko ajan. Tehdäänpä pieni vertailu, sillä vertailujen kautta paljastuu, miten asiat ovat.

Kun kokoomuslainen Ilkka Kanerva lähestyi yksityisillä tekstiviesteillä erästä povipommina tunnettua julkisuuden henkilöä, asiasta nousi suuri kohu flirttien tultua julki. Kanerva pakotettiin eroamaan ulkoministerinvirasta, ja puolustin Kanervaa Yleisradion TV-ohjelmassa aikana, jolloin minun annettiin vielä puhua televisiolähetyksissä.[377]

Kun vasemmistolainen feministi Sanna Marin riehuu toistuvasti ravintoloissa ja sekoilee seurueessa, joka kutsuu itseään nimellä ”jauhojengi”, häntä ei ole vaadittu eroamaan pääministerinvirasta. Feministit antoivat lähtöpassit kyllä Antti Rinteelle ilman mitään hyväksyttävää syytä vain, koska hallituksen ämmät pitivät häntä tarkemmin eksplikoimatta ”setämiehenä”. Mutta Marinin annetaan jatkaa.

Sen sijaan Matti Vanhanen (kesk.) pakotettiin väistymään. Jyrki Katainen (kok.) savustettiin sivuun vähin äänin. Alexander Stubbia (kok.) moitittiin eduskunnalle valehtelusta, vaikka kyseessä oli enemmänkin poliittisen salaisuuden säilyttäminen. Kansallismieliseksi tiedettyä Wille Rydmania (kok.) vastaan Helsingin Sanomat käynnisti viime kesänä lokakampanjan, ja hänet mestattiin eduskuntaryhmästä, vaikka hän ei ollut tehnyt mitään laitonta eikä käsittääkseni edes moraalitonta.

Älköön siis kukaan feministi tulko sanomaan minulle, että naisilta vaaditaan paljon enemmän kuin miehiltä, että miesten edesottamuksia katsotaan muka läpi sormien ja että naisia syrjitään. Asiat ovat todellisuudessa täysin toisin päin.

Jos kuka tahansa miespääministeri esiintyisi kaatokännissä työssään tai vapaa-aikanaan, hänet olisi jo omakin puolue heittänyt bussin alle. Kun kyseessä on ”nuori nainen” (mikä on vastustamaton argumentti myös tieteissä), häntä suojelevat viranomaiset, puolue ja media.

Sama epätasapaino vallitsee suhtautumisessa oikeistolaisiin ja vasemmistolaisiin. Vasemmistolaisen toilailua siedetään enemmän kuin Alexander Stubbin (kok.) shortseja,[378] sillä kauhalla ei voida vaatia, kun on lusikalla annettu.

Kieroimmankin spinnaajan pitäisi SDP:n *damage control* -osastolla ymmärtää, että Marinin hankkimaa kielteistä karmaa ei voida enää kääntää setien harjoittamaksi ”naisvihaksi”. Feministit kuitenkin jatkavat poliittisen julkisuuden pyörittämistä kuin roomalaisissa orgioissa.

Hallitus huumehuoneeseen?

Erään kysymyksen julkisuudessa on muodostanut, mihin tarkalleen ottaen viittaa Marinin seurueessa kuultu sana ”jauhojengi”.

Oireellista on, että media haali muutamia vasemmiston etäispäätteitä selittämään Marinin niin sanotun jengin alatyylisiä ilmaisuja, ikään kuin keskisormikryptografian avaaminen olisi yliopistollinen tieteenala.[379]

Kaikki tietävät, että ”jauholla” viitataan pulverimuotoisiin huumeisiin. Irvokasta on, että taustalla soi Petri Nygårdin laulu ”Selvä päivä”.

Niin sanotulla eliitillä on ollut tapana harjoittaa itsetehostusta ja kirkastaa visioitaan vetämällä kokkelia nokkaan. Demarien suihkuseurapiireissä niin kävi vuonna 2003, kun Jussi Ahteen kokaiinin käyttöä koskeva video tuli julki.[380]

Onko Sanna Marinin biletys nyt mainosta niin sanottujen huumehuoneiden puolesta? Näinkö hallitus haluaa asettua nuorison syrjäytymistä edistävän laittoman toiminnan puolelle?

Jos olisin poliisisetä Keijo Kaarisade, kommentoisin varmasti, että ”huolet pois, sillä nuorisoidoli Sanna Marin näyttää nuorisolle, kuinka ongelmat ratkeavat ottamalla viinaa. Hyvää se päihdetuntemus tekee pääministerillekin.”

Media-alan professoriksi nimitetty Pekka Isotalus jättää Kaarisateen parodiat kauaksi taakseen, sillä Ilta-Sanomien jutussa hän väittää, että kaikki onkin vain Marinin puolueelle eduksi: ”Sdp:n ehkä suurin haaste on juuri saada nuoria äänestäjiä ja kannattajia. Näkisin, että tällä voi olla myönteisiä vaikutuksia. Se voi nuorentaa Sdp:n imagoa.”[381]

Näin viestinnän professori pesee pois demaripoliitikon paskaista mainetta. Sivumennen sanoen sama media haukkui kirjani *Totuus kiihottaa* lyttyyn, vaikka se oli kirjoitettu vastaansanomattomin tieteellisin periaattein, ja teoksesta löytyvät kaikki selitykset mediassa, politiikassa ja yliopistomaailmassa meneillään olevaan hulluuteen.

Ehkä ensimmäinen huumehuone pitäisi perustaa valtioneuvoston linnaan, ihan siihen käytävän varrelle matkalle pääministerin virkahuoneesta valtioneuvoston kokoushuoneeseen, jossa tasavallan presidentti vahvistaa lait.

Sillä tavoin päihteiden käyttöä ei tarvitse enää salailla, ja nuoriso saa hyvää esimerkkiä luontevasta suhtautumisesta myös huumeisiin. Vasemmistoliittolainen nuoriso-ongelmain märehtijä Anna Kontula on keksinyt, että on ihan OK, kun pääministeri ”pämppää” (sananvalinta on kotoisin Kontulan taholta).[382]

Vanha vitsi vihreistä kertoo, kuinka vihreät vaihtavat kattolampun: yksi vihreä seisoo pöydällä pitäen lampusta kiinni ja muut polttavat ympärillä pilveä niin kauan, että huone pyörii. Tämä koskee nyt koko hallitusta ja myös SDP:tä.

Erona on, että vihreät valitsivat kannabiksen, Sanna marin.

Ja jos kansalta kysytään, saako pääministeri menetellä noin, vastaus on: ”Saa marin”...

Vasemmisto näytti sivistyksensä

Tavallaan Sanna Marinin toiminta ei olisi kommentoimisen arvoista, sillä samanlaistahan hallituksen kaikki muukin toiminta on ollut.

Psykologisesti arvioiden Sanna Marinin kevytkenkäisyys kertoo hänen todellisuuspaostaan ja pyrkimyksestään hallita vasemmistolaisesta idealismista johtuvia elämänvalheitaan hukuttamalla ne päihteisiin ja rillumareihin.

Henkilökohtaista huolta Marinilla ei kuitenkaan ole, koska kansainvälinen EU-virka ja edustustehtävä odottavat ihan kulman takana siltä varalta, että kävisi kuten Anneli Jäätteenmäelle, Jyrki Kataiselle ja muille pudokaspoliitikoille.

Seiska-lehden päätoimittaja vaivautui kuitenkin kysymään,[383] miksi perheenäiti kännää ja rymyää ravintoloissa kyläpyöränä sekä kainalodaamina[384] ilman puolisoaan. Minä vastaan ilman puoluesitoumuksia ja kannatuksen kaipuuta: koska iltamiin osallistuminen työväentalolla on sosiaalidemokraattien ikiaikainen tapa.

Korostan, että jokaisella on tietysti oikeus juhlistaa elämää omissa oloissaan ja omalla tavallaan. Mutta pääministeri edustaa *koko ajan* Suomea, ja me suomalaiset olemme hänen työnantajiaan.

Eiköhän siis tarjota Marinille vielä yksi kierros hallitusvallassa ja sitten lasku!

On se hienoa, että meillä on tuollainen pääministeri siltä varalta, että jotain ikävää sattuisi.

Sunnuntaina 21. elokuuta 2022

PÄÄMINISTERIN LUOTTAMUSTA EI VOI RATKAISTA HUUMELABORATORIOSSA

On tuo vihervasemmistolainen hallitus kyllä vitsaus. Ei ole sitten rauhaisaa viikonloppua, jota joku vihervassari ei erehdy häiriökäytöksellään pilaamaan. Nythän – kuten kaikki tietävät – asialla oli pääministeritar Sanna Marin, joka kierteli ja kaarteli käytöksensä herättämiä kysymyksiä Kesärannan pihalla viime perjantai-iltapäivänä antamassaan ”tiedotustilaisuudessa”.

Koska viikonloppuisin asioilla on taipumus unohtua muiltakin kuin Marinilta, julkaisen tärkeimmät johtopäätökset tässä. Iltalehden live-toimittajan mukaan paikalla ei ole ollut koskaan niin paljon median väkeä.

Toimittajat keskittyivät kyselemään yksityiskohtia, kuten käyttikö pääministeri huumeita vai ei, mikä tarjosi Marinille tilaisuuden kääntää vastauksensa testituloksiin ja niiden odottamiseen, ikään kuin pääministerin luottamus voitaisiin ratkaista labortoriossa.

Yksikään toimittaja ei kysynyt olennaista kysymystä: Miksi et eroa virastasi, vaikka olet vetänyt *käytökselläsi* lokaan sekä pääministeri-instituution että Suomen kansainvälisen maineen ja vieläpä kriisiaikana, joka vaatii erityistä valppautta?

Toinen tärkeä kysymys, jota kukaan ei kysynyt, on: Mikä takaa, että Marin ei kännissä ollessaan möläytä valtiosalaisuuksia julki, niin kuin puoluetoverinsa Arja Alho teki ollessaan selvänä.[385]

On muistettava, että ilman puoluettaan Sanna Marin ei olisi mitään. Hän on pääministeri vain ja ainoastaan puolueensa suopeudella ja puolueensa kautta. Jos SDP haluaa olla vastuullinen valtionhoitajapuolue, sen on kerrottava Marinille, että hänen aikansa pääministerinä on tullut nyt päätökseen. Harvemmin ajattelen SDP:n etua, mutta totuus on, että mikään puolue ei voi mennä vaaleihin tuollaisen keulakuvan kanssa.

Sen sijaan SDP päätti, että hyökkäys on paras puolustus, ja käänsi asiasta poliitikon ”oikeusturvakysymyksen” sekä kanteli videoiden julkaisemisesta Julkisen sanan neuvostolle. JSN:n ratkaisut puolestaan kelpuutetaan todisteiksi oikeudenkäynneissä, joten voidaan päätellä, että puolue valmistelee juridista kannetta videoiden vuotajatahoa vastaan.

Totuus on kuitenkin se, että jos pääministerin luottamusta pitää hänen oman käytöksensä vuoksi punnita huumelabrassa, ”aihetta epäillä” -tunnusmerkistö täyttyy, ja pääministeri on itse astunut reunan yli. Oikeusvaltioissa on periaate, jonka mukaan poliittisen ja viranomaisvallan ei pidä vastata kohtaamaansa arvosteluun syytteillä, haasteilla eikä oikeudenkäynneillä.

”Rehellisesti” Marin lipsautti jo siinä, että hän vieläpä tiesi kännivideoidensa julkaisemisesta hovivalokuvaajansa Instagram-tilillä,[386] joten voidaan päätellä, että hän salli *Eyes Wide Shutinsa* julkaisemisen tahallaan, pelkästä julkisuudenkipeydestä.

Marinin bilevideoiden julkaiseminen ei ole mikään ”syöttö disinformaatikkojen lapaan”, kuten tietotekninen näpertelijä Petteri Järvinen väittää,[387] vaan se on todellisuutta paljastavaa *faktajournalismia*, josta vihervasemmiston mukaan on huutava pula.

Paljastuksen moraalisen tuomittavuuden kannalta olennaista ei ole vain se, että pääministerin bilesekoilun *julkaiseminen* horjuttaa hallitusta ulkopoliittisen kriisin aikana. Olennaista on, että *pääministeri itse* horjuttaa omaa uskottavuuttaan.

Kansakunnan edun mukaista puolestaan on, että kansalaiset saavat *tietää*, mitä kulissien takana tapahtuu, ja siksi asian laajempi levittäminen ja raportointi on mitä eettisintä toimintaa. ”Tietotekniikka-asiantuntijankin” pitäisi ymmärtää, että hallituksen paheista vaikeneminen on syöttö niiden putinistien lapaan, jotka vaativat sensuuria ja totuuden arviointia sillä perusteella, onko se istuvan hallituksen edun mukaista. Se on *pravdaa*.

Marin valehteli kaiken alkaen toimintakyvystään päihtyneenä, tavoitettavuudestaan ja juhliensa yksityiskohdista. Hän toimii kuin aito alkoholisti, joka ehdottomasti kieltää juovansa. Sen arvosteleminen ei ole taatusti ”häirintää” – Marinin oma käytös on.

Juuri kukaan ei muistanut Marinin sekoilua arvioitaessa, että Marin järjesti Kesärannan Ruisrock-jatkot Uniper-kriisin vyöryessä päälle ja lähetti eurooppaministeri Tytti Tuppuraisen (sd.) Saksaan kriisiä hoitamaan,[388] vaikka omistajaohjaus kuuluu valtioneuvoston kanslialle, joka on pääministerin salonki. Virkamiesportaan sivuuttamisesta sekä Uniper-kaupoissa että nyt käydyissä neuvotteluissa saattoi syntyä suomalaisille miljardien laskut.

Samanaikaisesti roskajulkaisu Helsingin Sanomat on tehnyt kaikin voimin työtä liudentaakseen pois päihteiden käytön ongelmallisuutta,[389] hämärtääkseen ”dokailun” osaksi ”kaupunkikulttuuria”, normalisoidakseen huumeiden käyttöä[390] ja saadakseen sitä kautta pääministerin paheet katoamaan.

Olennaista ei ole, tuliko Sanna Marin ”juhlista omin jaloin”, kuten Hesari korostaa,[391] tai olisiko hän ollut heräteltävissä kansakuntaa johtamaan. Olennaista on, mitä arvoja, asenteita ja toimintamalleja hän edustaa ja millaisen viestin hän antaa itsestään ja koko kansasta.

Vaa’ankieliasemassa olevan Keskustan feministisisar Annika Saarikko on puolestaan oivaltanut, että Kepulla on jälleen ”oma lehmä navetassa” eikä siksi ryhdy Marinin ”moraalinvartijaksi”.[392] Hän on tiedostanut, että pääministerin ero voisi tarkoittaa lähtöpasseja koko hallitukselle ja tarjoaa siksi Marinin bilelaskuista symbolisen ”kotitalousvähennyksen”, kuin luppsakan lypsykoneen hankinnasta.

Annika Saarikko sijaisineen (Hanna Kosonen) ryhtyi kuitenkin tiede- ja kulttuuriministerinä ollessaan tieteellisen tutkimukseni *Totuus kiihottaa* (2020) moraalinvartijaksi raiskaten minut ja kirjani julkaisijan, Suomen Perustan, häikäilemättömillä, rikollisilla ja tieteellisen vapauden vastaisilla rahoituksen takaisinperinnöillä. Tosiasiassa kukaan ei ole pystynyt tähänkään päivään mennessä osoittamaan, että kirjassa esittämäni argumentit eivät pitäisi paikkaansa, vaan tutkimukseni väitteet median ja politiikan vispilänkaupasta osoittautuvat päivä päivältä oikeaan osuvammiksi. Niin nytkin.

Marinin puolustukseksi voidaan sanoa, että murheelliseen kotitaustaansa verraten hän on selviytynyt pääministerinviran hoidosta tyydyttävästi arvosanalla 6+, vaikka kaksi äitiä[393] ja alkoholisti-isä[394] eivät ehkä ole onnistuneet opettamaan lapselle diskreettisyyttä ja disipliiniä.

On selvää, että poliittinen luottamus ei palaa, jos käyttäytyy huonosti ja sanoo tehneensä sen ”vain vapaa-aikanaan”. Sanna Marinista on tulossa kovaa vauhtia ”politiikan Matti Nykänen”, joka on ”kilpailuissa” tikkana, tarkkana, orientoitunut ja aktiivinen mutta ”vapaa-aikana”, no niin...

Itse en pidä minkäänlaisena turvallisuusongelmana sitä, että pääministeritar on Teatteri-ravintolan vip-salongissa pelti kiinni. Valtion turvallisuuden kannalta on hyväkin, että hän *ei ole* tavoitettavissa eikä tokene ”valtion asioita hoitamaan”.

Päivitys 24.8.2022

Sanna Marin sai selitellä ryyppyretkiään median edessä estottomasti ja toimittajien liioin häiritsemättä. Väite ”vaikeasta työviikosta”,[395] maininta ”pahoittelen lesbopusuista otettuja epäonnistuneita valokuvia”[396] ja tulevaisuutta pohjustava lupaus ”otan opikseni”[397] osoittavat vähättelyä, huomion kääntämistä muualle ja pyrkimystä pidättää johtopäätösten teon omaan valtaan sekä siihen, ”miten meni noin niin kuin omasta mielestä”.

Marisijan kannattaisi kyynelehtiä Suomen taloustilanteen vuoksi eikä vuodattaa krokotiilinkyyneleitä omien sotkujensa takia. Ylenkatseellisuus todistaa, että Sanna Marin on opposition paras vaalityöntekijä.

Antti Lindmanin (sd.) huokailut,[398] että *kriitikoiden pitäisi keskittyä biletyksen sijasta asiakysymyksiin*, puolestaan osoittavat, että SDP on avaruusliskojen puolue. Kun saimme Marinilta kuulla, että hänkin ”on ihminen”,[399] herää kysymys, kuka seuraavaksi on ihminen.

Torstaina 25. elokuuta 2022

SÄHKÖSOTA JA SEN RATKAISUT – 6 KEINOA

Venäjän raaka sota Ukrainassa näkyy eurooppalaisten ihmisten elämässä lähinnä inflaationa ja etenkin energian kallistumisena. Sähkön hinta hipoo jo euron rajaa niin,[400] että pian ei ole varaa edes sähköpostiin, vaan pitää siirtyä takaisin kirjepostiin. Mitä mahdollisuuksia olisi energian hinnannousun hillitsemiseen tai alentamiseen entiselle tasolle?

”Asiantuntijoiksi” lavastetut[401] vihreät poliitikot ovat esittäneet energiakriisin ratkaisemiseksi huoneistolämpötilojen pudottamista, elintasosta tinkimistä, valojen sammuttamista ja vöiden kiristelyä.[402] He turvautuvat 1970-luvun öljykriisistä tunnettuihin keinoihin, mikä on luonnollista läpikotaisin mädälle puolueelle, jota johtavat taloudesta mitään ymmärtämättömät typerykset. ”Vanhemmaksi neuvonantajaksi” Sitraan palkattu ja ympäristöministeriksi tähdännyt[403] Oras Tynkkynen (vihr.) on tosiasiassa yksi *syypää* siihen, miksi sähkön hinta nousee.

Helsingin Sanomat on liputtanut[404] tuulivoiman puolesta huomaamatta, että kaikkea muuta voimaa tarvitaan pyörittämään roottoreita silloin kun ei tuule. Tuulettomuutta, sähköntuoton volatiliteettia ja säätövoiman puutetta lehti valittelee vuolaasti,[405] kertomatta tosin ajaneensa tuulivoiman promovoinnilla *vihreiden* asiaa. Sitä asiantuntijaksi nimetty henkilö uskaltaa arvostella lehdessä vain anonyymisti.[406]

Suomen nykyhallitus ei edes yritä ratkaista ongelmaa. Se tekee vain lisää velkaa ja roiskii rahat hyväntekeväisyyteen. Tosiasiassa veroverojen käyttäminen kehitysapuun ja muuhun avustamiseen olisi moraalisesti oikeutettua vain *ylijäämästä*, ei *alijäämästä*.

Myös yrityspomot ovat johtaneet suomalaisia firmoja vihreiden ripittämällä neroudella ja heidän maineterroristiensa pelossa. Viimeisimpänä esimerkkinä ovat Fortumille Uniperin kautta kantautuneet valtavat laskut: 12 miljardin euron nettotappioista 8 miljardia kuitattaneen suomalaisten veronmaksajien rahoista ja sähkölaskuista.

Kansainvälisesti katsoen Venäjän aiheuttama energiakriisi ei ratkea tietenkään muutoin kuin poistamalla Putinin hallinto vallasta. Voidaankin kysyä, miksi Yhdysvallat ei tekisi tuon kirotun Putinin kanssa samoin kuin terroristi Ayman al-Zawahirin kanssa.[407] Tiedustelulla ja täsmäaseilla se varmasti onnistuisi.

Putin on tapattanut ihmisiä ja tuhonnut taloutta sekä ihmiselämiä Ukrainassa ja Kaukasuksen alueella niin paljon, että hän ansaitsisi fatwan. Pahan tappaminen johtaisi todennäköisesti kuitenkin vain sen korvautumiseen uudella ainakin niin kauan kuin Venäjää hallitsevat niin sanotut turvallisuusjoukot.

Suomi Venäjän ja EU:n ahdingossa

On hyvä huomata, että sähkön hinta Suomessa nousee myös muista syistä kuin *sähköpulan* vuoksi. Sähköhän ei ole ollut täältä kesäaikaan loppumassa, joten miksi hinta koko ajan nousee?

Suomi liittyi 2014 Euroopan laajuiseen Euphemia-sähkömarkkina-alueeseen, jota alettiin soveltaa vuonna 2020. Tämä tarkoittaa, että ”yhteispohjoismainen” sähkömarkkina on nyt Euroopan laajuinen. Niinpä muualla kohdattu sähköpula heijastuu välittömästi myös Suomen sähkönhintaan.

Kun Saksa ja Ruotsi ajoivat alas ydinvoiman ja Saksa kärsii nyt myös kaasupulasta, sähkönhinta nousee Suomessa. Tämä johtuu siitä, että suomalaiset sähköyhtiöt voivat myydä sähkönsä aina sinne, missä siitä maksetaan korkein hinta: tässä tapauksessa esimerkiksi Saksaan. Tynnyri vuotaa siitä, mistä lauta on matalin.

Niinpä Suomen viranomaisten asettama kattokaan sähkön hinnalle ei johtaisi sähkön hinnan alenemiseen vaan todelliseen sähköpulaan Suomessa. Koko EU:n laajuista hintakattoa on puolestaan vaikea saada aikaan, eivätkä hinnat ole todellisuudessa vertailukelpoisia, sillä eri maiden subventiot asukkailleen vaihtelevat paljon. Näin ollen väite yhteismarkkinasta on läpikotaisin valheellinen eikä takaa edes paljon mainostettua asukkaiden yhdenvertaisuutta EU:ssa.

Vaikka Suomesta tulisikin ensi vuonna omavarainen sähkön suhteen, valuu sähköä koko ajan sinne, mistä saa korkeimman markkinahinnan. Tämä on osa Euroopan unionin harjoittamaa tuhoisaa liittovaltiopolitiikkaa. Se on myllynkivi, joka yhdessä euroalueen ja yhteiseen finanssipolitiikkaan sekä määräenemmistöpäätöksiin siirtymisen kanssa vie meidät aina vain syvemmälle kansainvälisen riippuvuuden rotkoon.

Minä olen sanonut sitä tuttavallisesti *internatsismiksi* (sanasta internationalismi). Se on hinta Euroopan unionin jäsenyydestä, joka ei ole tuonut Suomelle onnea vaan paljon velkaantumista ja epäonnea. Euroalueen jäsenyys vei Suomelta mahdollisuuden säädellä valuuttamme ulkoista arvoa, kun taas itsenäisen rahapolitiikkansa säilyttänyt Ruotsi pystyi viemään puunjalostustuotteitaan alennushintaan, ja sen tuloksena viennin volyymi tonneissa mitattuna on Ruotsista kaksinkertainen!

Työvoiman vapaa liikkuvuus on miehittänyt Suomen työpaikat, ja valtio velkaantuu joutuessaan maksamaan suomalaisten työttömyyskuluja. Suomesta on tullut kansainvälisten sotkujen ja pahaan EU-välikäteen ajautumisemme vuoksi kehitysmaa, jossa kansalaisilla ei ole pian varaa edes sähköön, ruokaan, liikkumiseen eikä polttoaineisiin saati asumiseen.

Poliittinen unioni on rajoittanut sananvapautta ja puuttunut jäsenvaltioiden sisäisiin asioihin vastustamalla vaalituloksia ja hallitusten muodos-

tamista pakotteilla jo vuodesta 2000 asti.[408] Talousunionin valuviat ovat raunioittaneet kansantaloudet tukipakettipolitiikalla, ympäristöaneilla ja finanssivelvoitteilla. Tämä ei juuri poikkea siitä, miten toimitaan Venäjän federaatiossa, ja siksi seuraukset kansalaisille ovat samanlaisia.

Sähkösota ja energiakriisi puhkaisivat EU:n viherkommunistisen kuplan. Vihreä ympäristöpolitiikka on soutanut ja huovannut ydinvoiman ja hiilivoiman välillä ja saattanut Euroopan maiden taloudet umpikujaan.

Sähkösota paljasti kansallisen edunvalvonnan tarpeen

Suomelle olisi riittänyt Nato, johon nyt olemme onneksi liittymässä. Mutta EU:ta ja sen direktiivejä Suomi ei ole koskaan tarvinnut mihinkään, vaan meille olisi sopinut Norjan tai Ison-Britannian nykyinen asema. Norjassa puolestaan aletaan säädellä energian vientiä *kansallisen edun* mukaisesti, jota Helsingin Sanomien pääkirjoittaja nimittelee ”nationalismiksi”.[409]

Tosiasiassa nouseva ”nationalismi” ei ole *syy* mihinkään vaan *seuraus* EU:n tavasta polkea kansallisvaltioiden etuja ja niiden asukkaiden oikeuksia. Todellisuudessa energiakriisin kautta on paljastunut EU-liittovaltiopolitiikan lahonneisuus.

Euroopan maiden kansantalouksia ja kotitalouksia ei pidä romuttaa slaavikansojen aseidenkalistelun vuoksi. Putinin ruma hallinto on seuraus siitä, että EU itse ajoi Venäjän nurkkaan liiallisella ekspansiivisuudellaan.

Ukrainasta valuva turvapaikanhakijoiden vana myös kyseenalaistaa sen, menikö suomalaisten lottien uhrautuminen hukkaan. He jäivät hoitamaan tehtäviä kotirintamalla, kun miehet lähtivät talvi- ja jatkosotaan. Ruotsiin lähetettiin tilapäisesti kourallinen lapsia, jotka palautettiin sodan jälkeen. Mutta suomalaiset eivät jättäneet maataan sodan vuoksi, joten mikä oikeuttaa kansainvaellukset nykyaikana?

Kun Suomi saadaan Natoon jäseneksi, Suomen tulisi erota Euroopan unionista, johon maamme liittyi lähinnä turvallisuuspoliittisista syistä. Myöskään muilla EU-mailla ei ole syytä kuulua valtioliittoon, joka on euroalueellaan tuhonnut useiden maiden julkiset taloudet. Paradoksaalisesti parasta Putinin aloittamassa sodassa on, että Suomen kansa saatiin kääntymään Naton kannalle, ja voimme lopulta päästä eroon myös Euroopan unionista.

Minulle naurettiin ja näkemyksiäni pilkattiin, kun huomautin edessä olevassa suosta kirjoissani ja kirjoituksissani. Nykyisin poliitikot liberaalissa oikeistossa ja jopa konservatiivisessa vasemmistossa esittävät samaa kritiikkiä ja parannuskeinoja omanaan, ja media on hipi hiljaa ajatusten alkuperäisestä lähteestä, joka on *kansallismielinen arvofilosofiamme*. Myös nauru on loppunut.

Pahimmillaan parannuskeinot esitetään feministihallituksen keksintöinä. Sen epätodellisuudentajuisuutta ja virheitä pidetään Helsingin Sano-

missa merkkinä kansalaisten ”tykästymisestä feminismiin ja uushenkisyyteen”.[410] Tosiasiassa kyseessä on löysä, valheellinen ja epä-älyllisyydessään kelvottoman heikko selitys huonoihin äänestyspäätöksiin, jotka antoivat vallan heppatyttöhallitukselle juuri ennen sotien jälkeisen ajan pahimpia kriisejä.

Tulos on, että samanaikaisesti kun Kreikka ja Italia syytävät kansalle energiatukia kaksin käsin, sinä maksat enemmän, jotta muut voisivat maksaa vähemmän.[411] On todennäköistä, että rivinsä tilapäisesti koonnut Euroopan unioni alkaa hajota, kun ihmisille tulee pimeä ja kylmä. Inflaatio syö palkkasi ja säästösi samalla kun ostovoiman väheneminen romuttaa asuntovarallisuudestasi kolmasosan pois.

Asuinkulujen on annettu jo pitkään kasvaa energiamääräyksillä. Niiden kautta viherkommunistit tekevät nyt suomalaisille saman, missä Neuvostoliitto aikoinaan epäonnistui: kodit otetaan ihmisiltä pois taloudellisilla velvoitteilla. Metsät sosialisoidaan EU:n luonnonsuojeludirektiiveillä.

EU on Vihreä Liitto jättiläiskoossa, ja sertifiointi on sosialisointia. Punavihreä hallitusvalta on koteja velkaannuttaessaan todellinen kansanvihollinen ja aito helvetinkone kumotessaan oman tuvan ja oman luvan periaatteet ja tehdessään suomalaisista uudestaan torppareita.

Kuusi keinoa sähkön, polttoaineiden ja kaukolämmön hinnan alentamiseksi

Ongelman *juurisyy* ei kuitenkaan ole Euroopan unioni vaan *Venäjä* ja sen nykyinen väkivaltainen, paheellinen, rikollinen ja raakalainen hallinto. Köysi pukisi Putinin kabinetin kaulaa hyvin, sillä hyökkäys Ukrainaan oli Venäjän omankin lain mukaan oikeudeton, ja kuolemantuomio on edelleen voimassa Venäjällä.

Talouspakotteet[412] Venäjää vastaan eivät toimi ollenkaan, ja ainoa keino estää Venäjää voittamasta sotaa on antaa ukrainalaisille sellaiset aseet, joilla yltää syvälle Venäjän sotilaallisiin kohteisiin.

Älykäs ihminen nimeltä Garri Kasparov esiitti perustellun vaateen aseavun moninkertaistamisesta ja piti Yhdysvaltain nykyistä aseapua pelkästään marginaalisena verrattuna toisen maailmansodan aikaiseen.[413] Ongelman sotilaallisia ratkaisusiirtoja odotellessa olisi energiakriisiä keskitytettävä ratkaisemaan kotirintamalla ja kotikonstein.

1) Valtion olisi *leikattava sähköveroa ja sähkön arvonlisäveroa*, sillä se on ollut koko ajan veroa veron päälle, kuten Jan Hurri (jälleen ansiokkaassa kirjoituksessaan) huomautti.[414] ALV:n tilapäinen alentaminen tai poistaminen ei välttämättä vähentäisi valtion saamaa verotuottoa sähköstä, sillä hinnan aleneminen takaa kulutuksen jatkumisen, jolloin kassavirta säilyisi. Lisäksi energia on alkutuotantoa, jonka hinnalla on elvyttävä kumulatiivinen vaikutus talouden kokonaisuuteen.

2) Euroopassa tulisi *luopua päästökaupasta* kriisin ajaksi. Päästöoikeuksien hinnat ovat kohonneet rajusti ja hipovat nyt sataa euroa hiilidioksiditonnilta. Jos päästökaupasta luovuttaisiin, sähkönhinta voisi pudota nykyisestä jopa puoleen.

3) *Hiilineutraaliustavoitetta on lykättävä* hallituksen uuteen ilmastolakiin kirjaamasta vuodesta 2035 vuoteen 2050, joka on EU:n yhteinen tavoite. Hiilineutraaliustavoite pitäisi siirtää niin kauaksi tulevaisuuteen, että myös paljon päästävät kehitysmaat, kuten Kiina, voidaan saada siihen mukaan. Ilmasto on yhteinen asia, ja siksi ei ole oikein vaatia meiltä enempää kuin mihin muut ovat valmiit. On huomattava, että noin 80 % Suomessa tuotetusta sähköstä on jo nyt kasvihuonepäästötöntä.

4) Suomessa *on luovuttava hiilivoiman ja turpeen sekä energiapuun alasajosta*. On *rakennettava vähintään 5 suurta ydinreaktoria* korvaamaan käytöstä poistettavia ja lisäämään ydinvoimaa. Turpeessa on Suomella lähes yhtä paljon omaisuutta kuin Norjalla öljyssä,[415] mutta 1200 miljardin varmuusrahaston keräämisen sijasta Suomen hallitus on polttanut seteleitä lämpökattilassa. Hiilivoimalat on pidettävä käytössä säätövoimaloina, ja kotimaisten energianlähteiden käyttöön on panostettava huoltovarmuuden takaamiseksi. Muutoin maassamme voi olla ensi talvena humanitaarinen, poliittinen ja taloudellinen kriisi.

5) Polttoaineen *sekoitevelvoitteesta on luovuttava*, sillä bioetanolin tuotanto pellosta vaatii enemmän energiaa kuin antaa, ja siksi siinä ei ole mitään järkeä.

6) *Vihervasemmisto pitää saada pois poliittisesta vallasta* ja sulkea omiin karsinoihinsa jatkamaan bileitään. Valtionhoitajaksi siitä ei ole.

Keskiviikkona 7. syyskuuta 2022

NIIN KAUNIS ON KOKOOMUS – JA VIHERVASEMMISTON VARJOISAT VEET

Keneltäkään ei varmasti jäänyt huomaamatta tapa, jonka mukaisesti pääministeri Sanna Marin (sd.) katosi esittelemään toimintavalmiuttaan Instagram-videolla samaan aikaan, kun Uniperin miljardirahoituksesta päätettiin Saksassa Fortumin ja suomalaisten ihmisten suureksi tappioksi.

Suomen Sosialidemokraattinen Puolue asettui kuitenkin horjumatta Marinin taakse, vaikka rahojen mukana meni myös maine, ja hallitus nuolee haavojaan pikavippaamalla Fortumille 2,35 miljardia lisää veronmaksajien killinkejä.[416] Tosiasiassahan Suomella olisivat olleet kaikki neuvotteluvaltit käsissään, sillä Uniperin konkurssi olisi ajanut kaasusta riippuvaisen Saksan teollisuuden hetkessä perikatoon.

Mutta demaridiletantit luovuttivat päätösvallan Uniperissä saksalaisille, jatkoivat kaasun alennusmyyntiä ja ottivat tappiot Fortumin takkiin,

jottei ”Putin” voisi laittaa Fortumia polvilleen.[417] Polvilleen olikin mennyt Sanna bilekuvissaan, ihan vain yleiseurooppalaisen solidaarisuuden merkiksi.

Hämmentävää on vihervasemmistolaisten puolueiden tapa puolustella poliitikkojensa tekemiä lastentarhamaisia virheitä. Myös Pekka Haavisto (vihr.) on voinut jatkaa puolueelleen läänitetyissä tehtävissä huolimatta toistuvista kähminnöistään, joihin kuuluu suurempia[418] ja pienempiä virheitä alkaen Suomen sähköverkkojen myynnistä ja päätyen tohtorintutkinnon tavoitteluun ilman akateemisia perusopintoja.[419] Asioiden esilletuonti ei ole loanheittoa, kuten lehdistö puolustelee,[420] vaan totuuden paljastamista, johon median faktantarkistus ei yllä.

Tehdäänpä vertailua, sillä vertailut usein paljastavat asioiden tilan. Oikeistopuolueissa ei ole nähty vastaavanlaisia valtavan suuruusluokan *poliittisia tai taloudellisia asiavirheitä*. Kohujen aiheet ovat liittyneet esitettyihin mielipiteisiin, joita muutamat ovat pitäneet epäsopivina ja joiden vuoksi puolueet ovat harjanneet piiristään edustajia tai ehdokkaita.

Viimeksi näyttöä saatiin, kun Kokoomuksen eduskuntaryhmän puheenjohtaja Kai Mykkänen torjui Wille Rydmanin paluun eduskuntaryhmään,[421] ja Rydman perusti oman ryhmän.[422] Median tietojen mukaan järjestely on Rydmanille ”epämieluisa”, ja vähintään yhtä epämieluisaa on ollut syyttömyysolettaman laiminlyönti.[423]

Helsingin Sanomathan tuomitsi kansallismieliseksi ja maahanmuuttokriittiseksi tiedetyn Rydmanin poliittiseen ulkopuolisuuteen kohdistamalla häneen feministisiä syytöksiä ”epäasiallisesta käytöksestä” ja muuta seksuaalista ahdistelua. Nykyään melkein mikä tahansa seksuaalinen kontaktinhaku ja muu ihmisille luonteenomainen käytös voidaan lavastaa feministien hallitsemassa mediassa ”epäasialliseksi käytökseksi”, josta jaellaan korvapuusteja.

Suurten poliittisten virheiden puuttuminen ja lillukanvarsiin takertuminen ei oikeistossa kerro kuitenkaan korkeammasta moraalista vaan siitä, että *julkinen sana* on oikeistoa kohtaan ankarampi. Kyse on Jeremy Clarkson -ilmiöstä, josta olen myös itse joutunut kärsimään. Taustalla on myös vääntö kansallisen edun ja universaalin maailmanhalailun välillä.

Puoliksi venäläistaustainen Kai ”Marrakech” Mykkänen tunnetaan yhtenä Kokoomuksen pahimmista internationalisteista Alexander Stubbin, Petteri Orpon, Jyrki Käteisen ja pirtu-Sirpan rinnalla, joten ei ole ihme, että Rydmanin paluu eduskuntaryhmään viipyy. Lopulta siitä ei tule mitään.

Rydmanin pois harjaamisessa ei olekaan kyse vain siitä, että hän on saattanut tehdä seksuaalisia aloitteita, kuten kuka tahansa ihminen. Kyse on Kokoomuksen omasta jakautuneisuudesta yhtäältä äärimmäisiin internationalisteihin, jotka kannattavat maahanmuuttoa, pääomien maastavientiä, kansainvälistä kapitalismia, työvoiman tuontia, hallintarekistereitä ja julkisen omaisuuden myyntejä – sekä toisaalta konservatiiveihin, jot-

ka kokemukseen nojaten ajavat kansallista etua talouskysymyksissä. Samantyyppisten erimielisyyksien vuoksi Kokoomuksesta irtautui jo tuo Harry Harkimokin perustaen Nyt-liikkeen.

Rydmanin tapauksessa ei ole siis kyse ainoastaan feministien harjoittamasta seksuaalisesta ahdasmielisyydestä ja syyttelystä. Kyse on halusta savustaa politiikasta pois lupaavilta näyttävät oikeistopoliitikot, joilla on munaa sanoa internatsismille ”ei kiitos”.

Annankin Rydmanille yhden ohjeen: Älä tavoittele paluuta Kokoomuksen ryhmään! Siten vain nolaat itsesi. Älä siis ano mitään. Ei Ano Turtiainenkaan ano. En ole samaa mieltä Ano Turtiaisen kanssa juuri mistään – en varsinkaan koronakriisin hoidosta enkä Venäjästä – mutta yhdessä asiassa hän tekee oikein. Tultuaan erotetuksi Perussuomalaisten ryhmästä hän on oivaltanut, että puolue voi pettää luottamuksen omaa kansanedustajaansa kohtaan vain kerran. Ehkä oikeistopuolueissa kannattaisi asettua jäsentensä tueksi samaan tapaan kuin vihervasemmistossa tehdään.

Oikeistossa nähdyt kohut ovat joka tapauksessa mitättömiä mielipide- ja arvostuskiistoja verrattuina siihen, mitä ponibimbohallitus on saanut *toimillaan* aikaan. Ilmeisesti kohun täytyy olla *todenperäinen*, kuten Sanna Marinin itsensä järjestämä kohu on ollut. Tulos: SDP tukee täysin palkein, media silottelee ja pääministeri saa jatkaa. Onhan kyseessä nuorehko nainen. Ja iltapäivälehdistö hehkuttaa otsikolla ”Sanna Marinin Instagram-suosio kasvaa räjähdysmäisesti – lähes miljoona seuraajaa”.[424]

Kansalaisten uteliaisuus ei kuitenkaan kerro välttämättä *suosiosta* vaan sensaatioiden janosta, vasemmistopopulismista, itsensäpaljastamisen halusta, voyerismista ja politiikan sietämättömästä epä-älyllistymisestä.

Ongelmana on, että puolueet eivät päästä ehdokkaikseen toimintakykyisiä ja asiantuntevia ihmisiä. Todennäköisesti seuraavakin hallitus kootaan moppitukkaisista plantuista. Hyvää siinä on vain se, että silloin virkamieskunnan vaikutusvalta kasvaa.

Annan fatwan (ohjeen) myös Kokoomukselle ja Perussuomalaisille: Älkää pyrkikö hallitusvastuuseen, vaan antakaa vihervasemmistolaisten korjata virheensä ihan itse!

Sääliksi käy suomalaisia, kun seuraava hallitus joutuu rämpimään suossa laittaen Suomen taloutta kuntoon. Tässä maassa tarvittaisiin poliittisesta kannatusvastuusta riippumaton hätätilahallitus, joka pitäisi koota parhaista yhteiskuntapolitiikan ja taloustieteen asiantuntijoista.

Perjantaina 9. syyskuuta 2022

MIKSI RUOTSISSA VALITAAN POLIITIKKOJEN SIJASTA POLIISEJA?

Platonin ajan kreikkalaisessa *poliksessa*, eli kaupunkivaltiossa, filosofien oli määrä toimia hallitsijoina. Vartijaluokka taas toimi edunvalvojana, ja jako vastaa suurin piirtein tehtävienjakoa roomalaisajan patriisien ja plebeijien kesken.

Orjat puolestaan tekivät fyysisen työn. On syytä muistaa, että lääkäritkin olivat antiikin Kreikassa orjia samoin kuin parturit. Tietyn riippuvuussuhteen vuoksi kenelläkään ei ollut varaa kohdella sellaisia orjia huonosti tai halvasti, ja sen voimme havaita myös nykyisin terveydenhuoltohenkilökunnan palkkavaateista ja parturi-kampaajien laskuista.

Platon ei arvostanut demokratiaa ollenkaan, sillä demokratia antoi vallan oppimattomalle rahvaalle. Sosiaalidemokraattisen politiikan Ikeassa, Ruotsissa, ovat tulevana viikonloppuna parlamenttivaalit, joten katsotaanpa mitä kansanvallasta (*populuksen* vallasta) voidaan ajatella.

Ruotsissakaan ei äänestetä enää Natosta, sillä Nato-juna jätti jo vaalihuoneet. Mutta turvallisuus on tapetilla kovasti muutoin noissa 9/11 järjestettävissä valtiopäivävaaleissa, jolloin kansalaiset voivat jälleen mennä pyytämään puoluekohtaisen äänestyslipukkeen vaalitoimitsijalta...

Vaaleja leimaavat Ruotsin viimekeväiset väkivaltaiset mellakat, joita eräs paikallissyyttäjäkin antautui vertaamaan sotatilaan.[425].

Oireellista on, että pääpuolueina pidetyt Sosiaalidemokraatit ja Kokoomus hoitavat oireita mutta eivät yritä parantaa tautia. Molemmat haluavat lisätä poliiseja, ja Kepu puolestaan torjuu ”rasismia”.

Vaalivoittoa oppositiossa maltillisesti toivova Kokoomus aikonee tehdä Ruotsista poliisivaltion lisäämällä turvakameroita ja palauttamalla ”järjestyksen”. Kaiken tämän turvallisuudenvarjelun keskellä monet ovat huomanneet, että poliisien pelotepreventiivinen vaikutus on mitätön, sillä lähiöiden mikrovaltioihin poliisitkaan eivät uskalla enää mennä – eivätkä mene, jotta asukkaat eivät ”radikalisoituisi”.

Vaarana tällaisessa kurin ja järjestyksen varjelussa ja tarkkailun sekä valvonnan lisäämisessä on, että ne kuolettavat *kaikkien kansalaisten* vapaudet. Ne tukahduttavat ajattelun rippeetkin ruotsalaisessa kansankodissa, joka oman rauhantilansa vuoksi on muodostanut jo sinänsä melko filosofiattoman kulttuurin.

Ruotsidemokraatit sen sijaan ovat mainostaneet kampanjalla, jossa toivotaan, että kansalaiset kiinnittäisivät huomiota ongelmien *causa primaan*, eli juurisyyhyn, josta ne sikiävät. SvD muotoilee asian varovaisesti niin, että asioissa olisi paljon ”sisäistettävää” ja ”syvennettävää”. Suomessa

on kenties oivallettu ja sanottu selkeämmin, mistä ongelmat johtuvat, ja nehän johtuvat muun muassa [mutinaa, mutinaa].

Ruotsin tapa vyöryttää Suomeen elintasopakolaisia Tornion raja-aseman kautta muistuttaa, että Ruotsi voi olla Suomelle yhtä vaarallinen tai jopa vaarallisempi naapuri kuin Venäjä. Venäläiset näyttävät pysähtyvän Ukrainassakin luoteihin, mutta Ruotsi päästää vihollisen läpi kansainvälisiin säädöksiin vedoten ja kansallisen etumme ylitse kävellen. Ja feministien korkokengillä poljetaan katuja mielenosoituksissa niin kauan, että vihollisen asemat yhteiskunnassamme ovat varmasti turvatut.

Rangaistusten koventamisen sovitusvaikutus puolestaan on tehoton, kun maito on jo maassa. Juuri siksi Ruotsissa nyt itketään, eikä parannukseksi ole siis siitäkään. Sosiaalidemokratian bastardisoima Ruotsi on filosofiaton kulttuuri, joka on pilattu tekemällä kaikenlaista hullua alkaen maahanmuutosta ja päätyen asevoimien ja ydinvoiman alasajoon.

Suomen ja Ruotsin yhteistoiminta Natoon liittymiseksi osoittaa joka tapauksessa, kuinka tärkeässä roolissa pohjoismainen yhteistyö voi olla kaikissa asioissa, jotka koskevat hyvinvointivaltion ylläpitoa ja väestökoostumuksemme säilyttämistä muuttumattomana.

Saapa nähdä, kauanko ongelmien ”sisäistäminen” kestää. Kiintoisaa on havaita ja todistaa, kuinka shokissa Yleisradion toimittaja Pirjo Auvinen on raportoidessaan Ruotsin vaalituloksesta[426] (”shokissa” hän sanoi olevansa Donald Trumpin vaalivoiton johdosta raportoidessaan aikoinaan Yhdysvalloista).

Päivitys 12.9.2022

Valtavirran sosialistimedioilla on ollut paljon pois seliteltävää Ruotsin vaalituloksessa, kun Ruotsidemokraatit kohosivat toiseksi suurimmaksi puolueeksi Kokoomuksen ohi. Yleisradion verkkosivujen syötteestä[427] tieto Ruotsidemokraattien suurenmoisesta *vaalivoitosta* katosi kokonaan, ja peiteuutisena korostettiin yleistä vaalitulosta.

Oikeistoblokin voitto jäi joka tapauksessa vaatimattomaksi, sillä kokonaistilanne blokkien välillä on suurin piirtein tasan. Puolueissa tiedetään, että jokainen uusi maahanmuuttaja merkitsee yleensä ääntä vihervasemmistolle. Ruotsi on jo niin pitkälle maahanmuuton rämettämä valtio, että kantaväestön on demokraattisin keinoin mahdotonta puolustaa asemaansa, ja valtiovaltaa on lipsahtanut vierasperäisille perinteisen atavistisen vallanperimysjärjestyksen ohi.

Ruotsin hallitusratkaisulla ja maahanmuuttopolitiikalla on vaikutusta Suomeen, koska Ruotsi on ollut pakolaisten ja turvapaikanhakijoiden keskeinen pääkanava Suomeen kansainvälisten kriisien ajan.

Päivitys 17.10.2022

Ruotsiin perustettiin tänään kokoomuksen, krisujen ja liberaalien porvarillinen vähemmistöhallitus, jossa Ruotsidemokraateille luotiin ”tukipuolueen” asema. Olisivat tehneet perinteestään poiketen suoraan enemmistöhallituksen, sillä siihen olisi ollut mahdollisuus ja velvoite Ruotsidemokraattien noustua Kokoomusta suuremmaksi puolueeksi. Vaalien voittaja kuitenkin lytättiin marginaaliin, ja häviäjästä tehtiin pääministeripuolue.

Yleisradion ”pohjoismaiden suurlähettiläs” ja aina yhtä naurettava Pirjo Auvinen ounasteli viime perjantaisessa jutussaan hallituskoalition kaatuvan suoraan luottamusäänestyksessä. Jutussaan 14.10.2022 ”Ruotsi käpertyy sisäänpäin – porvarihallitus on ruotsidemokraattien panttivankina” agendatoimittaja yritti lytätä Ruotsidemokraattien tervehdyttävän vaikutuksen Ruotsissa podettaviin ja maahanmuutosta johtuviin väkivaltaongelmiin. Vaikuttaa, että me täällä Suomessa olemme Yleisradion mediavallan panttivankeina.

Keskiviikkona 14. syyskuuta 2022

IHAN HIILENÄ ASIOIDEN YTIMESSÄ – VIHREÄ SIIRTYMÄ VIE ESITEOLLISEEN AIKAAN

Perussuomalaiset päättivät tehdä energiapolitiikasta välikysymyksen,[428] eivätkä suotta. Kyllähän sitä kysellä sopii. Kun vain saisi muutettua sähköenergiaksi hallituksen suoltaman puheen pulputuksen.

Taktisen virheen hallitus teki luovuttamalla neuvotteluaseet käsistään Uniper-kiistassa, jossa Suomen tiukempi linja olisi voinut ajaa Saksan koko teollisuuden perikatoon.

Strategisen ja absoluuttisen virheen vihervasemmisto on tehnyt siinä, että se on jo vuosikymmenten ajan rapauttanut sekä ydinvoimaan että fossiilisiin polttoaineisiin perustuvaa energiantuotantoa.

Totuus on, että energiakriisin kautta koko Eurooppa maksaa nyt *vihreiden* puolueiden tekemistä tyhmyyksistä, joiden tueksi vihreä liike on saanut liberaalin oikeiston ja lähes koko vasemmiston.

Vihreät ovat toimineet Putinin hyödyllisinä hölmöinä saattaessaan Euroopan riippuvaiseksi Venäjän kaasusta ja ajaessaan alas ydinvoiman Saksassa. Sitten maa teki päätöksen korvata ydinvoiman hiilellä! Kaasukaupoilla Saksa kytki itsensä Putinin kultaisiin kahleisiin.

Suomen vihreät taas hangoittelivat aikoinaan ydinvoiman lisärakentamista vastaan niin, että tuolloinen hallitus päätti antaa luvan vain yhdelle uudelle reaktorille. Olkiluoto 3 on viivästynyt, koska sähköyhtiö halusi

hyödyntää yhden lupansa täysimääräisesti ja ryhtyi rakennuttamaan maailman suurinta ydinvoimalaitosta, josta oli tuleva prototyyppi. Jos luvat olisi annettu useammalle pienemmälle yksikölle, voimalat olisi saatu valmiiksi noin kuudessa vuodessa, joka on keskimääräinen rakentamisaika.

Ruotsin vihreät puolestaan jumiuttivat ydinvoiman länsinaapurissamme. Turpeen vihreät tuomitsivat kadotukseen Suomessa, vaikka Suomella on turpeessa yhtä paljon varallisuutta kuin Norjalla öljyssä. Vihreiden ideologinen vaikutus on näkynyt sekä vasemmistossa että oikeistossa, jotka ovat antautuneet kilpailemaan vihreiden kanssa.

Hiilienergia on yhteiskunnallinen välttämättömyys

Eikö sitten vihreän siirtymän toteuttaminen nimenomaan vapauta hiileen perustuvasta energiasta ja Venäjän öljystä, hiilestä ja kaasusta? Vihreäthän väittävät, että suuria investointeja vaativa tuuli- ja aurinkovoima sekä meriveden lämmön talteenotto ovat välttämättömiä ilmastonmuutoksen torjumiseksi ja Venäjä-riippuvuuden katkaisemiseksi.

Ei se asia niin ole. Ihmiskunta ei tule toimeen ilman hiilivetyihin perustuvaa energiaa, asuupa resurssien päällä sitten venäläinen oligarkia tai islamilainen despotia. Hiili-, turve- ja hake-energiaa tarvitaan jatkossakin tuulimyllyjen säätövoimaksi, sillä ydinvoimasta ja vesivoimasta ei säätövoimaksi ole.

Juttuhan on niin, että koko teollistunut yhteiskunta on ollut mahdollinen nimenomaan hiileen perustuvan energian kautta. Jo Marx sanoi, että käsimylly loi feodalismin ja höyrymylly loi kapitalismin. Hän tosin vain totesi sen, mutta höyrykoneen *patentoi* 1769 James Watt, jonka nimi loistaa sähkölampuissa edelleen.

Tuota aikaa ennen laivat kulkivat purjeilla tuulen mukana. Fossiilisella energialla toimivan höyrykoneen käyttöönotto merkitsi valtavaa paradigmanmuutosta, samoin sähköistyminen, jota ilman teollinen vallankumous ja nykyisten hyvinvointivaltioiden kehitys olisi jäänyt toteutumatta.

Seuraava merkittävä paradigmanmuutos tai -täydennys olikin ydinvoiman käyttöönotto. Myös sen generointi mekaaniseksi ja sähköenergiaksi perustuu veden kuumentamiseen.

Vaatimalla vihreää siirtymää, eli uutta paradigmanmuutosta, vihreät vaativat mahdotonta, sillä heillä ei ole tarjota fossiilisen energian tilalle *mitään vastaavaa resurssia.*

Voidaankin kysyä, mitä vihreiden suosima tuulivoima ja aurinkovoima oikeastaan merkitsevät.

Ja vastata: ne merkitsevät paluuta takaisin *luonnonvoimien* armoille, joista höyrykoneen ja hiileen perustuvan energian käyttöönotto olivat ihmiskunnan vapauttaneet. – Mikä keksintö! Samoin myös ydinvoima vapautti ihmiset sään ilmiöistä.

Ja kaiken tämän vihreät ovat panemassa romuksi utopistisella haaveellaan maailmasta, joka tuottaa tarvitsemansa energian, mikäli sattuu tuulemaan tai paistamaan aurinko!

Todellisuudessa se merkitsee paluuta *primitiiviseen* elämään, jossa tanssitaan sadetansseja, jotta järvet ja tekoaltaat täyttyisivät, luetaan loitsuja, jotta pilvet väistyisivät, ja toivotaan parempia tuulia, jotta tuulimyllyt pyörisivät.

Vihreä ideologia ei ole muuta kuin tieteen ja tekniikan vastaista taikauskoa, jolla pyritään mitätöimään ihmiskunnan parhaat teknologiset saavutukset ja hajottamaan hyvinvointiyhteiskunnat.

Olette olleet naiiveja

Totuus on, että luopumalla ydinvoimasta, turpeesta ja puun polttamisesta vihreät ovat altistaneet Euroopan maat riippuvaiseksi Venäjästä. Hiilineutraaliutta kiirehtineet länsimaiset poliitikot ovat räjäyttäneet asuinkulut kunniattomuudenhimoisilla päästötavoitteillaan. Jatkuvien lisävaateiden muodossa esitetystä melusaasteesta ei ole ollut mitään pulaa.

Kiinteistöliiton tuoreen selvityksen mukaan Helsingin pyristely irti hiilivoimasta on nostanut kaukolämmön ja sähkön hintaa niin, että asuinkuluihin on tullut jopa 17 prosentin korotus vuodessa.[429]

Putineita tulee ja menee, mutta ihmiskunnan on jatkettava hiileen perustuvaa kulttuuria, ellei sitten kulutusta ja maailman väkilukua saada leikatuksi murto-osaan nykyisestä. Putinin harjoittama geopolitiikka ei ole muuttanut geologisia karttoja, ja totuus on, että hiiltä ja öljyä voidaan tuoda muualtakin kuin Venäjältä.

Maailman kaikkien poliittisten, ekologisten ja ravitsemusongelmien juurisyy on väestöräjähdys kehitysmaissa. Suurin kasvihuonepäästöjen aiheuttaja ei ole autoilu, teollisuus eikä lentoliikenne, vaan asuminen, mikä indikoi, että ihmisiä kerta kaikkiaan on liikaa.

”Ikonin”[430] maineen saanut lifestyle-Sanna puolestaan sanoi eilen Brysselissä: ”Meidän on tunnustettava, että olemme suhtautuneet aivan liian naiivisti Venäjään ja rakentaneet oletuksemme Venäjän toiminnasta virheellisiin käsityksiin.”[431] – Niin olette, nimenomaan *te*, emme *me*.

Saint Marin jatkoi rippiään: ”Maksamme nyt yhdessä kovaa hintaa riippuvuudestamme venäläisestä energiasta.” – Niin maksamme, nimenomaan *me*, ette *te*, jotka syötte aamupalannekin veronmaksajien piikkiin.[432]

Marin näyttää oppineen jotakin ruotsalaiselta aateveljeltään Stefan Löfveniltä (sd.), joka maahanmuutto-ongelmaa arvoidessaan jätti jälkeensä kuuluisat sanat: ”Olemme olleet naiiveja.”[433] Niin olette, nimenomaan *te*, emme *me*.

Rekapitulaatio

1. Energiakriisin juurisyy on, että sähköä ei tuoteta tarpeeksi, ja ydinenergian ja hiilen käyttöön perustuvia voimalaitoksia on lakkautettu vihreiden peräämistä ympäristösyistä. Lopulta ydinenergian ja hiilen välillä on soudettu ja huovattu.
2. Setelinvihreät ja EU-kultivoidut kapitalistit puolestaan keksivät helvetinkoneet nimeltä päästökauppa, sähköpörssi, yhteismarkkina ja energiajohdannaiset, jotka vaativat takuikseen valtavia käteissijoituksia paikallisilta sähköyhtiöiltä. Yhteismarkkinoilla tynnyri vuotaa siitä, missä lauta on matalin, ja sähköä valuu sinne, mistä saa korkeimman hinnan, eivätkä kansallisvaltiot voi säädellä asiaa, paitsi EU:n kautta, jossa markkinaa ”yhtenäistetään”. Se puolestaan tarkoittaa kansallisen päätösvallan menetystä energia-asioissa, ja ongelma on samaa juurta kuin ilmastoaneet ja euron valuviat, jotka vaativat jatkuvaa tukipakettipolitiikkaa.
3. Kun tähän liittyy Fortumin sähköverkkojen myynti, joka on merkinnyt luonnollisen monopolin kapitalisoimista ja myyntiä ulkomaalaisten omistajien kiskottavaksi, on katastrofi ollut valmis. Rahoillaan Fortum osti raitista ilmaa Saksasta, eikä syyllisiä ole saatu edes nimetyiksi saati rangaistuiksi epäiltyjen pallotellessa asiaa.[434]
4. Punavihreän hallituksen ja EU-vetoisen oikeiston ei pidä mennä Putinin selän taakse selitelläkseen omia energiapoliittisia virheitään. Putin on vain puolet ongelmasta. Huurteen ovat Euroopan maiden eteiseen tuoneet punavihreät ja oikeistoliberaalit poliitikot itse omalla varautumattomuudellaan.
5. Kaiken tämän tapahtuessa feministihallitus tekee vaalibudjetin, joka on kymmenen miljardia alijäämäinen, ja huolissaan se on vain maahanmuuttajataustaisten yksinhuoltajaäitien hiilijalanjäljen pienentämisestä. Näin hallitus takaa sen, että velkoja maksaessa seuraavan hallituksen ruoska viuhuu ja leikkaukset pärisevät kuin moottorisaha.
6. Näin käy aina kun moppitukkaministerit päästetään valtaan. Kansa syyttäköön pässinpäisistä äänestyspäätöksistään itseään!

Perjantaina 23. syyskuuta 2022

PUTOAAKO HULLU-PUTININ PAIDASTA YDINASENAPPI? PUTINILLE ”PUT OUT”

Kylmän sodan aikana länsiliittoutuneet aikoivat pysäyttää itäblokista vyöryvät panssarivaunut taktisilla ydinaseilla. Taktinen ydinase on taistelukentillä käytettäväksi suunniteltu ”pieni” ydinräjähde, joka on tarkoitettu ammuttavaksi jopa jalkaväen aseilla, kuten kranaatinheittimillä, ja jonka tuhovoima on muutaman trotyylikilotonnin tai sen osien luokkaa. Vertailun vuoksi Hiroshiman ja Nagasakin pommit olivat 13–15 kilotonnin räjähteitä, ja tuhovoima oli suunnaton.

Strategiset ydinaseet puolestaan ovat ballistisilla ohjuksilla maaliin kuljetettavia totaalisen tuhon aseita, joiden räjähdysvoima vastaa noin kahta megatonnia trotyylia. Mikäli tällainen ase räjähtäisi Helsingissä, ikkunat menisivät rikki vielä Riihimäelläkin.

Ydinaseet ovat vaarallisia myös niiden käyttäjille itselleen – sekä säteilyvaikutuksen vuoksi että poliittisesti: vastaiskun pelossa. Tästä puolestaan seuraa, että ydinaseet ovat kaiken järjen mukaan käyttökelvottomia. Ja koska ne ovat järkevän toimijan käsissä käyttökelvottomia, niiden varaan ei voitaisi vannoa oikeastaan mitään – ei kauhun tasapainoa eikä rauhaa. Niin sanottu ydinsateenvarjo ei suojaa laskeumalta.

Kauhun tasapainoksi sanottu rauhantila onkin nojannut vain hullun miehen strategiaan, eli käsitykseen, että vastustaja on tarpeeksi sekopäinen hyökätäkseen ydinaseella tai kostaakseen ydinaseella. Tämän hulluuden valossa on ollut paradoksaalisesti järjellistä pidättäytyä ydinaseiden käytöstä.

Hullun miehen strategia on uskottava, jos aggressorilla ei ole mitään menetettävää, on iäkäs ja kuolee muutenkin, roikkuu heikosti vallankahvassa kiinni tai toimii terroristisesti ja haluaa kylvää tuhoa. Siksi ydinase sopii lähinnä vastapelotteeksi uhattuna oleville pienille valtioille tai hyökkäysaseeksi terroristisille toimijoille.

Miten tämä koskee Hullu-Putinia?

Hullu-Putinin kuolaaminen ydinaseiden suuntaan kertoo ydinaseiden käyttökynnyksen alenemisesta – aivan niin kuin kynnyksen aleneminen kertoo Putinin uppoamisesta entistä syvemmälle sairaisiin immersioihinsa.

Putinin on sanottu *näyttelevän* hullua vahvistaakseen uskoa ydinpelotteeseen. Mutta nurkkaan ajettuna hänen performanssinsa takaa voi paljastua *salahulluus*, joka onkin aitoa. Hänellähän ei ole pian mitään menetet-

tävää, kun valtadespotia ja korruptiivinen hierarkia, oligarkia ja autokratia ovat murentuneet pois, ja pistooli turvamiehen taskussa alkaa näyttää epäilyttävältä.

Eivät ydinaseet kuitenkaan vain Putinin määräyksestä ala paukkua, vaikka Venäjän ydinasedoktriini salliikin taktiset ydiniskut alueellisen sodan tapauksessa. Alueellisella sodalla tarkoitetaan paikallisia kahdenvälisiä sotia suurempia konflikteja, joissa on osallisina useita osapuolia.

Venäjä voi käyttää ydinasetta Ukrainassa, mikäli se tulkitsee, että sotaan osallistuu muitakin maita. Juuri tämä on alentanut länsimaiden halukkuutta tukea Ukrainaa. Ja tähän Putin pyrkii jatkuvasti vetoamaan. Taktinen ydinase on taktinen nimenomaan siksi, että sitä voidaan käyttää jokseenkin uskottavana argumenttina tilanteessa, jossa Venäjä valittaa potevansa eksistentiaalista uhkaa.

Putin voi siis pelata upporikasta tai rutiköyhää. Hän voi katsoa kortit kurjaan loppuunsa asti. Hänen peluunsa ydinaseilla ei ole välttämättä bluffi. On mahdollista, että Hullu-Putin on aidosti hullu, ja vain kapinakenraalin niskalaukaus pysäyttää rakkikoiran juuri tuhon kynnyksellä.

Jää myös mahdollisuus, että Venäjä käyttää ydinasetta sairaan ”rationalisminsa” mukaisesti. Taktinen ydinlataus voidaan räjäyttää varoitukseksi harvaan asutulla alueella, jonne se voidaan toimittaa esimerkiksi hypersoonisella Kinzhal-ohjuksella. Poseidon-ydintorpedon ”likaisella pommilla” voidaan saastuttaa rannikot luonnonsuojelijoita varmasti harmittavalla tavalla. Ja ”lentävä Tshernolbyl” Burevestnik vetää perässään radioaktiivista vanaa.

Sarmat-ohjuksen kyydissä kulkeva strateginen ydinlataus puolestaan voidaan räjäyttää avaruudessa Euroopan taivaalla, jolloin paine- ja polttovaikutus ei yllä maan tasalle, mutta elektromagneettinen pulssi tuhoaa kaiken piiritekniikan ja kovalevyillä olevan informaation horisontin laajuiselta alueelta.

Sähköt katkeavat, lentokoneet putoavat, satelliitit pimenevät, pörssit sulkeutuvat, pankkitilit tyhjenevät ja ydinvoimaloiden ohjausjärjestelmät sakkaavat...

Miksi Putin ei niin tekisi? Onhan hän sodassa – totaalisessa sodassa! Elokuvateollisuus on pehmittänyt ja siedättänyt ihmiskuntaa tällaiseen päivään jo pitkään.

Sekasorto lisää riskiä

Jo Viipurin pamauksesta opimme, että suuret pommit ovat käyttökelvottomia, koska ne tuhoavat valloitettavan omaisuuden, jäävät ihmisten mieleen vuosisadoiksi ja ansaitsevat moraalisen tuomion. Samoista syistä (ja koronakriisin valossa) käyttökelvottomia ovat myös kemialliset ja biologiset joukkotuhoaseet.

Siksi ainoa tuloksellinen sota voidaan käydä tavanomaisin asein, ja tavanomaisia taistelijoita Putin haalii riveihinsä liikekannallepanolla. Se on "osittainen", jotta se ei pysäyttäisi koko Venäjää ja houkuttelisi aseisiin venäläistä kleptokratiaa sekä sen lemmikkejä, jotka ovat tunnetusti halukkaita kuolemaan sodissa...

Tosiasiassa Putin tuli liikekannallepanon määrätessään kutsuneeksi omat kansalaisensa kaduille ja lähettäneeksi kuolemaa pakenevat hybridiaseina ulkomaille.

Venäjän vaihtoehtoina ovat nyt (1) kaduilta ja kujilta alkava kansalaiskapina, (2) federaation rakoilu tai luhistuminen tasavaltojen itsenäistymispyrkimyksiin, (3) oligarkkien, silovikkien tai sivilikkien tekemä palatsivallankeikaus tai (4) asevoimien käyttöä koskevassa konfliktissa myös armeijan toimeenpanema vallankaappaus.

Tilanne haisee päivä päivältä enemmän siltä, että myös Venäjällä ymmärretään Putinin hallinnon aiheuttamat valtaisat tuhot venäläisille itselleen. Putinista ei ole *hyötyä* enää kenellekään, mikä on läpikotaisin korruptoituneessa hallinnossa merkittävä seikka. Sota voi siirtyä Ukrainasta Venäjän omaksi sisällissodaksi, jossa vastakkain ovat oppositio ja eliitti.

Juuri näistä syistä Putinin sormi voi päätyä ydinasenapille, jos mikään ulkoinen este ei häntä pysäytä. Kyseessä on fasistinen luonne, joka kuolee mieluummin kuin kärsii tappiota.

Jälkiviisaus on syytä esittää etukäteen – ja niin on etenkin ydinsodan tapauksessa

Politiikan tutkimuksessa on toisinaan hämmästelty ja oudoksuttu ihmiskunnan taipumusta organisoitua hierarkkisesti suurten liiderien johdettavaksi. Tällainen järjestyminen on fataalia ja vaarallista.

Muutamien sosiobiologien mukaan kädelliset tuntevat fyysistä mielihyvää suuren johtajan läheisyydessä. Monet myös taputtavat käsiään aktiivisesti duumassa.

Puusta pudonnut ihmiskunta organisoituu edelleen puukaavion mukaisesti suurten apinoiden alaisuuteen. Ja apinaksi ovat Putinin tapaiset aikeissa lähettää koko ihmiskunnan.

Ihmeteltävää on se laimeus, jolla rauhanliike on suhtautunut Putinin vihjailuun ydinaseiden käytöstä. Varotaanko "puuttumasta toisen valtion sisäisiin asioihin"? Kukaan vallalla ja vastuulla orjuutettu länsipoliitikko ei uskalla vaatia Hullu-Putinin syrjäyttämistä ilmeisesti juuri tästä syystä.

"Tuemme Ukrainaa" – niin. Mutta miten olisi: "Kannustamme Venäjän kansaa syöksemään vallasta ydinaseilla uhkaavan despoottinsa!" Jos vielä Kiinakin liittyisi pakoterintamaan, Putinin peli olisi pelattu.

Länsimaalaisten varovaisuudessa ei ole ollut välttämättä kyse vain kiltteydestä vaan jähmettymisestä ydinpelotteen vuoksi. Immanuel Kantin

mukaan asiat, joita järki (*die Vernunft*) ei ymmärrä, voivat tuottaa ihmisille jopa ylevyyden elämyksen. Ydinaseen vaikutukset eivät siis välity ihmisten ymmärrykseen (*der Verstand*) vaan voivat aiheuttaa informaatioshokin, joka ainoastaan kangistaa vastalauseet käsittämättömyydellään. Ydinaseet ovat siis siinäkin mielessä vaarallisia, että ne murtavat poliittisen vastarinnan oman epäuskottavuutensa ja epätodennäköisyytensä vuoksi.

Mikäli Putin ja hänen hallintonsa päättävät käyttää ydinasetta Ukrainassa, siihen ei voida vastata lännen ydinaseilla. Venäjän voimannäyttö johtaisi tietenkin moraaliseen tuomioon, mutta myös rintamien jäätymiseen Ukrainassa. Tämä alentaa ydinaseiden käytön kynnystä.

Oman näkemykseni mukaan taktisten ydinaseiden käyttäminen on Ukrainan alueella realistinen vaihtoehto. Tapahtuman merkitys on yhtä kuin tapahtuman suurellisuus kertaa todennäköisyys. Koska suuruusluokka on valtava, antaa pienikin todennäköisyys mahdollisuudelle dramaattisen merkityksen.

Miten ydinaseilla uhkaamiseen sitten pitäisi suhtautua? Elääkö mielummin päivä leijonana kuin vuosia lampaana? Ottaako mieluummin luoti rintaansa vain selkäänsä? Ydinaseella uhkaajalle ei oikein mitään voi.

Ydinasevaltiota pitää aisoissa mahdollisuus, että sen vaikutukset osuvat myös aggressoriin itseensä. Venäjällä on edelleen paljon menetettävää, ja siksi ydinräjähteen käyttö on epätodennäköistä, joskin varteenotettavaa rajoitetussa mittakaavassa.

Ydinaseiden käyttöä seuraisi luultavasti vaatimus ydinaseiden täydelliseksi poistamiseksi maapallolta. Jos pseudorationaaliset turvallisuusneuvoston jäsenet voivat tukeutua niihin, miksi eivät paljon ennemmin Pohjois-Korean ja Iranin tapaiset räksyttäjät?

Ydinaseiden käytöstä seuraisi myös yksin- tai harvainvaltaisten poliittisten organisaatioiden lopettaminen niin idän diktatuureissa kuin lännen demokratioissakin. Alettaisiin kiinnittää enemmän huomiota siihen, kuinka hullusti ihmiskunta organisoituu järjestäytyessään suurien liiderien ympärille tai alaisuuteen.

Todettakoon vielä, että Putin ei ole ensisijaisesti nationalisti vaan *imperialisti*. Kansallismielisyys on aivan eri asia – ja hyvä asia, sillä juuri se takaa jokaisen kansakunnan itsenäisen olemassaolon ja valtioiden itsemääräämisoikeuden.

Keskiviikkona 28. syyskuuta 2022

HULLU-PUTININ DIAGNOOSI JA VENÄJÄN TULEVAISUUS

Hullu-Putinin vallankäytön kuolinkouristukset tarjoavat anteliaan alustan oidipuskompleksin purkamiselle. Siksi on ihmeellistä, että poliittinen vihervasemmisto ei ole sättinyt häntä yhtä henkilökohtaisilla vihanpurkauksilla kuin Donald Trumpia, joka on edelleen vihervasemmistolaisen median hampaissa, vaikka hän teki Yhdysvaltain presidenteille harvinaisesti eikä aloittanut yhtään sotaa.

Mutta minäpä yritän nyt nipsaista sulkakynän rauhankyyhkyseltä. Koetan seuraavassa pohtia Putinin hulluuden lajeja ja sitten myös sitä, minne hänen tiensä käy ja mitä sodan jälkeen.

Putinin hulluuden lajit

Putinin hulluuden lajeja on neljä, ja niitä voidaan kuoria auki kuin sipulin kerroksia – tai nostella esiin kuin eukkoja puumaatuskoista. Aloitetaan sisäpuolelta.

1) On mahdollista, että Putinia vaivaavat hänen tajuntansa sisäiset ongelmat, jotka voivat olla perinnöllisiä ja osittain biologisperäisiä, kuten skitsofrenia. Jakomielisyyden piikkiin on laitettu vuosien saatossa monenlaisia oireita bipolaarisesta eli kaksisuuntaisesta mielialahäiriöstä paranoiaan eli vainoharhaisuuteen.

On mahdotonta nähdä, hyppiikö Putin nyt bunkkerinsa seinille tai kuinka maanis-depressiivinen hän on. Enemmänkin hänen oireensa viittaavat deluusioihin, eli harhaluuloihin, jotka tukevat hänen tulkitsemistaan *paranoidiksi skitsofreenikoksi*.

2) Putinin paranoia ei ole niinkään kverulatorista eli valitteluvainoharhaisuutta, kuin hyökkäävää. Sen takana on kompulsiivinen eli pakkomielteinen näkemys oman persoonansa ja Venäjän historian kuulumisesta yhteen.

Kyseessä on siis myös persoonallisuushäiriö, jota tehostaa koronakriisin syventämä eristäytyminen ja vieraantuminen todellisuudesta. ”Nurkkaan joutumisestaan” huolestunutta Putinia vaivaa *klaustrofobia* eli ahtaan paikan kammo rajoiltaan sinänsä avaralla Venäjällä.

3) Edellä mainitut yksilöpsykologiset selitystekijät voivat kuvata Putinin pään sisäpuolta. Mutta hänen tajuntansa harhautuminen voi olla myös *ulkoista alkuperää*, ja sitä voidaan selittää sosiaalipsykologisesti – vähän niin kuin marxilais-leniniläisessä tajunnan heijastusteoriassa ajateltiin,

että ihmisen tajunta on ulkoisista oloista opittua ja ulkoa sisään heijastunutta kuvaa.

Mikäli ihmiselle annetaan jatkuvasti väärää, virheellistä ja todellisuutta vastaamatonta informaatiota ulkopuolelta ja hän omaksuu ne ajattelunsa ja toimintansa osaksi, tulos on fataali. *Megalomaniana* eli suuruudenhulluutena ilmenevä oireyhtymä on tyypillinen diktaattoreille, jotka ovat pitkään vallassa ja joita mielistellään koston, raivokohtausten tai teloitusten pelossa. Hullulle ollaan mieliksi. Näin syntyy ilmiö, että "valta turmelee ja absoluuttinen valta turmelee absoluuttisesti".

Putinille on ilmeisestikin syötetty jatkuvasti väärää informaatiota esimerkiksi asevoimien kyvykkyydestä, ja siksi hänestä on tullut esikuntiensa vanki. Lähipiiri puolestaan on pitänyt hullua tyytyväisenä oman asemansa turvaamiseksi. Se on osa Venäjän poliittista järjestelmää, joka rakentuu sosiaalisen ja taloudellisen valheen varaan. Lauma on seurannut johtajaa, ja johtaja on seurannut laumaa. Suuren liiderin otteessa koko konglomeraatti on ajautunut lopulta harhaan.

On kuitenkin tärkeää huomata, että Putin ei ole oireistaan huolimatta *teini*. Joskus vastaavia oireita voi esiintyä myös teini-ikäisillä, jotka sanovat "mee pois ja laita ovi kii!"

Toinen tärkeä näkökohta on, että ulkoa sisään -periaate voi *selittää* harhaisuuden syntyä uskottavasti, mutta hulluuden sisäistymistä ei pidä ymmärtää dogmiksi, kuten neuvostopsykologiassa tehtiin. Mikäli ihmisyys redusoitaisiin (palautettaisiin) ulkoisiin yhteiskunnallisiin oloihin tai johdeltaisiin pelkästään niistä, sellainen materialismi antaisi aseet poliittiselle manipulaatiolle, jonka mukaan ihmisyksilöitä voidaan ja pitääkin muokata yhteisön normien mukaiseksi.

Tosiasiassa rationalismi ja demokratia nojaavat avoimeen eri mieltä olemiseen ja kilpailuun, eivätkä mihinkään konsensukseen. Länsimaisen filosofian mukaan ihmisyksilön ei pidä olla seinä, johon voidaan sprayata mitä tahansa. Putinilla on nyt kuitenkin graffiti otsassaan, ja siinä lukee "NPC" (*non-playable character*).

4) Putinin hulluus voi tietenkin olla myös *dramaturgista*, näytelmällistä ja harkittua hulluutta. Hän siis esittää suuruudenhullua lisätäkseen ydinpelotteen uskottavuutta ja ampuu siksi supersoonisia harhalaukauksia pitkin Ukrainan aroja. Hän identifioituu rooliinsa mestarillisen hyvin. Tällainen hulluuden ulkoinen kerros karisee kuitenkin helposti pois, sillä näytelmällä kuin näytelmällä on alku ja loppu.

Media kuin media korostaa nykyään narratiivisuutta eli tarinallisuutta viestintänsä osana. Sekin on melko hullua, sillä ihmiset eivät halua Storytelliä vaan totuutta. Jollain tavallahan asiat aina lopulta ovat.

Siksi dramaturginen hulluus päättyy aina, kun esirippu revitään pois tai putoaa kantimistaan, ja paljastuu, että keisarilla ei ole vaatteita. Toisaalta on mahdollista, että Putinin hulluus ei olekaan näytelmällistä vaan aitoa ja koostuu kohdissa 1–3 mainituista hulluuden lajeista.

Putin ja hänen suosijansa ovat osoittautuneet suunnattomaksi ongelmaksi koko maailmalle. Hän on tapattanut ja vammauttanut kymmeniätuhansia ihmisiä ja tuhonnut omaisuutta pelkästään Ukrainassa noin tuhannen miljardin euron arvosta.[435] Taloudelliset vahingot koko maailmanyhteisölle ovat mittaamattomat.

Voi olla, että hän ja esikuntansa eivät tarkoittaneet tätä. He laskelmoivat sodan päättyvän nopeasti ja itselleen voitokkaasti. He jäivät yllättäen vangeiksi sotaan, joka ei kannattanut.

Vallanvaihto Venäjällä?

Liikekannallepanon myötä venäläiselle rahvaalle käy selväksi, että Putinista ja hänen hallinnostaan on enemmän haittaa kuin hyötyä. Vain kutsuntatoimistojen virkailijat rikastuvat.

Tarkastellaanpa hetkisen myös sitä, millä tavoin Putin todennäköisesti väännetään pois vallasta ennen seuraavia vaaleja. Pajariluokan perillisen, eli oligarkkien, silovikkien ja sivilikkien – saati tavallisen kansan – etu ei kestä nykyregimen jatkamista Kremlissä.

Luettelin mahdollisuudet jo edellisessä kirjoituksessani. Ne ovat: (1) kaduilta ja kujilta alkava kansalaiskapina, (2) federaation rakoilu tai luhistuminen tasavaltojen itsenäistymispyrkimyksiin, (3) oligarkkien, silovikkien tai sivilikkien tekemä palatsivallankeikaus tai (4) asevoimien käyttöä koskevassa konfliktissa myös armeijan toimeenpanema vallankaappaus.

Ad 1. Panssarivaunujen katoilta alkava vallankumous on Venäjällä harvinainen. DDR:ssä kommunismin ajan vastavallankumous tosin kulminoitui Berliinin muurilla kansalaiskapinana. Sitä edisti, että ihmisillä oli selvä tavoite – Saksojen yhdistäminen – ja se tapahtui itsestään, kun piikkilanka kerättiin pois.

Venäjällä kumous olisi sisäinen, eikä sillä ole referenssiä ulkopuolella. Siksi sitä on vaikeampi toimeenpanna. Neuvostoaikaista NKVD:tä muistuttava Venäjän kansalliskaarti pitää ihmiset kurissa ja taluttaa kapinallisia kuin sikaa korvasta teurasautoon sikäli kuin tilaa vielä on.

Ad 2. Laajaa kansalaiskapinaa vaikuttavampi ele on, mikäli Venäjän federaation tasavallat alkavat osoittaa itsenäistymispyrkimyksiä. Venäjällä pelätään traumaattisesti ja kroonisesti sisäistä sekasortoa, ja sellainen voisi pikemminkin edistää Putinin jatkamista vallassa.

Venäläisillä on huonoja kokemuksia sekä ulkoisista uhista (Tšingiskaani, Hitler) että sisäisestä kaaoksesta (Jeltsinin aikakausi), joten venäläiset ampuvat omat rivinsä mielellään suoriksi, mikäli hajaannus uhkaa. Tämän uhan varassa kannatuksensa on paisuttanut myös Yhtenäinen Venäjä -puolue.

Tasavaltojen repeily irti liittovaltiosta on kyllä mahdollista, mutta se pikemminkin vahvistaisi kuin heikentäisi putinistien valtaa. Se myös

kääntäisi Moskovan propagandakanuunoita kohti länttä, jonne kaiutettaisiin, että te hajotitte Venäjän!

Ad 3 ja 4. Paljon todennäköisempää on, että lähtökellot kilkattavat Putinille Kremlin sisäisen eripuran seurauksena. Tällöin tullaan vallanperimystä koskevan ongelman eteen: kuka astuu Putinin tilalle, jos hänet tavalla tai toisella likvidoidaan? Otollisen taustakuvan saamiseksi syrjäyttämiselle vaadittaisiin Putinilta jokin suuri yksittäinen virhe, joka oikeuttaisi katoamisen.

Liikekannallepanoa voidaan pitää sellaisena virheenä, kuten tietysti sodan aloittamistakin. Sekin voi riittää, kunhan seuraukset valkenevat kaikille valtaa pitäville.

Mitä Putinin jälkeen?

Jatko-ongelma on oidipaalinen ja vastaa Sigmund Freudin kuuluisaa tarinaa isänmurhasta. Hänhän väitti, että yhteiskunta organisoituu patriarkaalisesti, ja patriarkan syrjäyttämiseksi kootaan salaliitto, jonka osapuolet joutuvat kuitenkin pian vallanjako-ongelman eteen.

Käykö kuten 1980-luvun Suomessa, jossa ”pojat” löivät päänsä yhteen vähentääkseen presidentin valtaoikeuksia Kekkosen kuoltua? Vai tapahtuuko niin, että patriarkka korvataan toisella? Patriarkkojahan Venäjällä riittää.

Ongelmaa syventää, että venäläinen yhteiskunta rakentuu puumaisesti, korruptiivisesti ja kleptokraattisesti. Se nojaa hierarkkiseen varastamiseen.

Oligarkit Roman Abramovitš, Oleg Deripaska, Mihail Hodorkovski ja muutamat muut keinottelijat ostivat aikoinaan Neuvostoliiton kuolinpesältä jääneen varallisuuden, joka oli jaettu kansalaisille kuponkeina.

Nälkää näkevä kansa luovutti omistuksensa pilkkahintaan, ja keinottelijat keräsivät satumaisen rikkauden uuden poliittisen vallan tuella ja liike-elämän avustuksella. Kaupan oli kaikkea öljy- ja kaasuvaroista teollisuuteen ja mediaan. Maata ei kuitenkaan myyty; se kuuluu edelleen suurimmaksi osaksi valtiolle.

Tapaus opettaa, että aina kannattaa ostaa, kun valtio yksityistää, sillä iso tavara myydään alihintaan. (Tuon asian oppi myös Björn Wahlroos, joka laittoi entisen Postipankin, sittemmin Leonian ja Sampo Pankin, kaupoista kahisevat taskuihinsa.)

Neuvostovaltion perinnönjaossa liikemies Hodorkovski ”varasti liikaa”. Hänestä tuli öljy-yhtiö Jukosin yksityistämisen myötä Venäjän rikkain mies, ja lopulta hänet tuomittiin tekaistuilla syytteillä vankeuteen, josta hänet vapautettiin ennenaikaisesti vuonna 2013.

Ulkomailla asuessaan Hodorkovski on arvostellut monin tavoin Putinia, joka on myöntänyt hänelle luvan palata Venäjälle, tosin ilman takuita

päästä matkustamaan ulkomaille uudestaan. Lähimmäksi hän lienee uskaltautunut käydessään tapaamassa Alexander Stubbia Kesärannassa.[436] Sen sijaan Abrahamovitš on lillutellut luksusjahtiaan Helsingissä toistuvasti.

Venäjä pysyy ”yhtenäisensä” vain ja ainoastaan siksi, että valtaapitävien verkosto rakentuu sisäisten riippuvuuksien, lahjonnan ja uhkailun varaan. Siten se ei poikkea paljoa mafiasta.

Miksi demokratia ei toimi ja mitä ”oligarkia” on?

Sosiologi Martti Grönfors julkaisi vuonna 1981 akateemisen tutkimuksen *Suomen mustalaiskansa* (WSOY), jossa hän osoitti, että romaniyhteisössä vallitsee monenlaisia erityispiirteitä, joita oli väitetty kumotuiksi mutta jotka ovat edelleen jokseenkin voimissaan. Yksi sellainen on verikosto.

Toinen on, että romaniyhteisö on autoritaarinen ja rakentuu suvun päämiehen varaan. Omaisuus on keskitetty yhdelle, ja muut vain käyttävät tai lainaavat sitä ollen varattomina oikeutettuja toimeentulotukeen.

Venäjällä vallitsee samantapainen autokratia. Omaisuus keskittyy oligarkeille, ja muut vain ”lainaavat” tai ”varastavat” sitä *kohtuullisesti* tietyn sosiaalisen suopeuden ja vastapalvelusten kautta.

Tällaista järjestelmää on hyvin vaikea panna kokonaan nurin, sillä se ulottuu läpi koko yhteiskunnan. Sen tuella Putin on vallassa. Ja sen vuoksi häntä on vaikea syrjäyttää ja järjestelmää demokratisoida juuriaan myöten. Kumottavaa on liikaa.

Siksi ennustan, että Putin vain korvataan uudella, ja nukkemestarit vetelevät edelleen naruista kulissien takana. ”Suuria kansanjoukkoja” saapuu demokratian tueksi yhtä vähän kuin heitä karautti spontaanisti paikalle kommunisminkaan aikana.

Venäjällä ei ole minkäänlaisia demokraattisia perinteitä vaan ortodoksinen (oikeauskoinen) traditio, johon yhdistyy jäänteitä kommunismin ajan diktatuurista ja anarkokapitalismista. Vuoden 1991 vallanvaihdoksen tuloksena venäläiset saivat uskonnonvapauden eli mahdollisuuden valita, mitä he pitävät valheena.

On vaikea sanoa, milloin Putin syrjäytetään vallasta, mutta joka päivä tuo päivä on yhtä päivää lähempänä. Kirjallisuuden Nobel-palkinnolla huomioitu Winston Churchill totesi aikoinaan, että valtataistelut Venäjällä muistuttavat koirien möyrintää kokolattiamaton alla. Kukaan ei tiedä, kumpi on voitolla, kunnes toinen tulee ulos ja sylkee toisen luut suustaan.

Olennaista on, että ilman Putinia asiat eivät olisi toisin. Hitlerin tavoin hän ei ole niinkään syy kuin seuraus sosiodynamiikasta, joka on nostanut hänet valtaan ja pitää hänet vallassa.

Valtaa oletettavasti jaetaan freudilaisen eksogamian, tunteiden ambivalenssin ja sosiaalisen insestikiellon tapaan koko ajan, tai se on jo jaettu ja

todennäköisesti keskittyy jollekin Putinin uskolliselle seuraajalle. Jonain päivänä asia julkistetaan. Vallan rakenne jatkuu, ja vain aste ja ankaruus vaihtelevat. Siksi länsimaat tekevät oikein varautuessaan pitkäaikaiseen kriisiin.

Seuraukset Suomelle

Taikaluoti-ilmiön ja muun propagandan kautta Suomi on ollut jo pitkään Venäjän hybridivaikuttamisen kohteena, ja pian lienemme myös hybridiiskujen ja hybridisodankäynnin edessä. Niistä indikoivat kaasuputken katkaisu,[437] rajoille ilmestyneet ihmismassat ja Suomen parkkiluoliin pysäköidyt venäläisrekisterissä olevat Mersut ja Bemarit.[438]

Suomen vihervasemmistolainen hallitus pyrkii ilmeisesti lyömään maailmanennätyksen Venäjältä tänne tulvivien vastaanottamisessa, vaikka monet muut EU-maat ovat laittaneet rajansa heidän osaltaan kiinni.

Maahanmuuttovirasto ja huonomaineisen[439] Suomen Amnestyn kiilusilmät pyllistelevät Suomen kansalaisille väittäessään,[440] että turvapaikka on annettava myös palvelustaan vältteleville asevelvollisille, mikäli he voisivat syyllistyä *sotarikoksiin* Ukrainassa tai kieltäytymisestä on luvassa kohtuuttomia rangaistuksia.

Väittämä on joka tapauksessa vain ehdollinen. Tosiasiassa sotilaskarkuruus ei ole turvapaikan saanti- eikä myöntöperuste YK:n pakolaisjärjestön UNHCR:n mukaan.

Argumentaatio sotarikosten välttämisen puolesta on ohkoista etenkin siksi, että Venäjän aloittama sotahan on *kokonaisuudessaan* rikollinen. Kaikkiko Venäjän 20 miljoonaa asevelvollista pitäisi ottaa Suomeen, jotta he eivät osallistuisi rikokseen muualla?

Juuri kukaan Suomeen pyrkivistä ei halua tänne vastustaakseen Ukrainassa käytävää sotaa vaan oman etunsa vuoksi: välttääkseen itse joutumasta sinne. Motiivi on opportunistinen.

Suomessa rajapuomit kuitenkin nostetaan ”lain mukaan”. Turvapaikka myönnetään ”lain mukaan”. Toimeentulotukea annetaan ”lain mukaan”. Asiaa märehtiville ja tulijoiden käännyttämistä viivytteleville juristinäädille tiedoksi: Suomen valtaaminen ”lain mukaan” ei ole kansallisen etumme mukaista vaan tarjoaa kiristysruuvin ja poliittisen vivun Putinille.

Valko-Venäjän Lukašenka kehottikin jo Putinia päästämään kutsuntoja välttelevät karkuun.[441] Kannanotto oli hyvin ymmärrettävä, sillä Suomessa oleskeleva laaja venäläisvähemmistö voi tarjota Venäjälle tilaisuuden puolustaa ulkomailla olevia kansalaisiaan aseellisesti, aivan niin kuin Venäjä on tehnyt 1800-luvun puolivälissä käydystä Krimin sodasta asti. Se on edelleen Venäjän ulkopoliittisen doktriinin mukaista.

Venäjältä pakenevien vana[442] myös *helpottaa* Putin asemaa, sillä onhan elämä paljon mukavampaa, kun ei ole vastustajia. Jokainen kotimaansa

jättävä nuori mies ei suinkaan heikennä Putinin armeijaa, vaikka Yleisradion uutinen niin väittää,[443] sillä heistä on kutsuttu aseisiin vain pieni osa ja kouluttamattomina heistä voisi olla rintamalla pikemminkin haittaa kuin hyötyä. Ylen uutisesta poiketen maahantunkeutujat eivät herättäne suomalaisissa ensisijaisesti ”vihaa” vaan halua suojella itseämme ja toisiamme.

Venäjän ajautuessa levottomuuksiin saattaa venäläisiä sataa Suomeen myös laittomasti ”metsien kautta”. Realismia näyttääkin löytyvän vain Rajavartiolaitoksesta, jonka mukaan itärajaa pitäisi aidata 130–260 kilometrin mitalta.[444] Aivan huomiseksi ei satojen miljoonien eurojen raja-aita ennätä kuitenkaan valmistua, kun käännytyspykälienkin sorvaamisessa näyttää olevan tekemistä.

Kremlille ihanteellisessa tapauksessa venäläiset ja ukrainalaiset alkavat tapella Suomessa, niin kuin muslimit ampuvat vääräuskoisia rauhaisassa Ruotsissa.[445] Kyse on Moskovan harjoittamasta ihmisaaltotaktiikasta, jolla luodaan hämminkiä naapurimaihin ja pakotetaan täkäläiset viranomaiset kädenvääntöön Venäjän kanssa palautuksista.

Suomen ihmisoikeustalebanit ovat oppineet liberaalin retoriikan perin pohjin, sillä he painottavat, että jokainen turvapaikkahakemus ”tutkitaan yksilöllisesti”.[446] Näin sivuutetaan tosiasia, että tänne pyrkivät lauhkeat lampaat muodostavat uhan Suomelle nimenomaan *ryhmänä*, vaikka he Maahanmuuttoviraston röntgenkuvissa hohtaisivat viattomuuttaan yksilöinä, hopeinen sädekehä päänsä päällä kimaltaen.

Samalla, kun heistä muodostuu Suomeen paikallisia etnisiä vähemmistöjä, on ojennettu ase Venäjän käsiin, ja Kremlistä alkaa kuulua valituksia ryssien huonosta kohtelusta. Lopulta Venäjä voi vapauttaa Kymen maakunnan suomalaisista ja järjestää alueella vaaliteatterin.

Suuri venäläisvähemmistö on Venäjän hybridiase. Poliittisia ratkaisuja rajojen sulkemisesta tietyiltä kansanryhmiltä ei pidä tehdä yksilöllisen harkinnan perusteella vaan poliittisina koko väestöä koskevina linjauksina. Se on politiikan *idea*, eikä Suomen ulko- ja rajapolitiikkaa pidä johtaa vieraiden kansakuntien pyyteillä eikä ”tulijoiden” yksilöllisillä tarpeilla. Piste.

Tästä puolestaan seuraa, että Suomen hallituksen ja viranomaisten ei pidä päästää tänne enää yhtään venäläistä, ovatpa heidän motiivinsa mitä tahansa. Täällä nuo ”reservin luutnantit” oleskelevat Mantsurian kandidaatteina ja uutislähetysten tähtösinä,[447] ja Suomen valtaus mosaiikkitaktiikalla jatkuu.[448]

On syytä muistaa, että venäläiset äänestivät Putinia tukevaa Yhtenäinen Venäjä -puoluetta määräenemmistöä (2/3) vastaavalla kannatuksella vuonna 2007. Georgian sodan jälkeen 2008 Putinia kannatti 88 prosenttia venäläisistä, ja Krimin valtauksen aikaan 2014 hänen kannatuksensa oli 80 prosenttia. Venäjän hyökättyä Ukrainaan Putinin kannatus oli 83 prosenttia![449]

Putin on vallassa *kansalaistensa* valitsemana ja heidän *tuellaan*. Pahimmillaan Putin ja hänen tukijansa uhkaavat syöstä ihmiskunnan onnen tilasta takaisin kivikaudelle ydintuhon kautta.

Suomalaiset huutokauppaavat ja panttaavat pöytähopeitaan venäläisten aiheuttaman sodan, köyhyyden ja energiapulan vuoksi.[450] Monen suomalaisen talous ja elämä ovat pirstaleina.

Siksi tuota porukkaa (venäläisperäinen sana) ei pitää päästää tänne primadonnan kyyneleistään huolimatta. Myös opposition pitää jäädä opponoimaan Venäjälle eikä saapua lymyilemään Suomeen, sillä tullessaan he tuovat konfliktin tänne.

Lauantaina 1. lokakuuta 2022

KREMLIN KULISSIT JA PUTININ HARHAT – MIKSI VENÄJÄN ARMEIJA PERÄÄNTYY LAIKA-KOIRANA?

Viisas oppii enemmän vihollisiltaan kuin tyhmä ystäviltään. Kremlin hovissa ei muistettu tätä, kun luotettiin liikaa armeijan taistelukykyyn ja -motivaatioon. Siksi Venäjä perääntyy nyt poltetun maan taktiikalla. Kostoaseita räjähtelee Ukrainan aroilla[451] ja Itämerellä asti.[452]

Venäjän asevoimissa – niin kuin länsimaiden mediassakin – kiinnitettäneen liiaksi huomiota sodankäynnin pelkkiin materiaalisiin ja taktisiin väärinarvioihin. Vähemmälle jäävät inhimilliset resurssit (*human resources*), joista puhutaan muodikkaasti siviiliyhteiskunnassa. HR ei ole kuitenkaan pelkkää haippia.

Putinin ja hänen hovinsa harhat

Suuri osa Venäjälle kohtalokkaista ja Ukrainalle onnekkaista erehdyksistä ovat olleet psykologisia ja perustuneet kognitiivisiin vinoumiin, eli tiedollisiin väärinymmärryksiin, jotka nojaavat filosofis-loogisiin virhepäätelmiin. ”Harhaisuus” onkin usein käytetty yleisselitys Putinin hovin umpikujalle. Katsotaanpa, millaisten harhojen vallassa Putin ja hänen esikuntansa ovat voineet toimia.

1) Selviytymisharha (*survivorship bias*). Selviytymisharhan vallassa on päädytty väärään kuvaan Venäjän armeijan iskukyvystä, kun sitä on arvioitu esimerkiksi Georgiassa ja Syyriassa saavutettujen voittojen eikä tappioiden kautta. On väärin tehdä johtopäätöksiä henkiin jääneistä, kun heikot kohdat olivat niissä, jotka *eivät selvinneet*.

2) Pienten lukujen laki (*law of small numbers*). Pienten lukujen lain pohjalta on tehty laajoja yleistyksiä liian pienestä määrästä tietoa. Krimin valtauksen onnistuminen maahanlaskujoukoilla ja tunnuksettomilla soti-

lailla ei antanut näyttöä siitä, että hyökkäys onnistuisi maasodan muodossa laajalla alueella.

3) Ylivertaisuusvinouma (*Dunning–Gruger-effect*). Eräiden keskeisten tutkijoidensa mukaan nimetty ylivertaisuusvinouma nojaa narsismiin ja kyvyttömyyteen arvioida omaa taitotasoaan. Sen kohtalokkuus piilee spiraalimaisuudessa: mitä huonommin yksikkö suoriutuu tehtävistään, sitä heikommin se pystyy arvioimaan itse omaa osaamistasoaan. Taidon puutteet kompensoidaan kuvitelmilla, ja kuilu syvenee.

4) Vahvistusharha (*confirmation bias*). Vahvistusharha tunnetaan muistin valikoivuutena, uskomusten asettamisena tosiasioiden edelle ja virheellisenä korrelaationa sellaisten asioiden välillä, joilla ei ole keskenään tekemistä eikä vaikutusyhteyksiä. Vahvistusharhan puitteissa Kremlissä rakenneltiin promootiota Kiovassa pidettävälle voitonparaatille, mutta triumfivaunujen sijasta Ukrainassa on nähty palasiksi ammuttuja venäläisiä panssarivaunuja.

5) Voittajan vankkurit (*bandwagon-ilmiö*). Ihmisten oletetaan hyppäävän helposti ennakkosuosikkien vankkureille omaa asemaansa parannellakseen tai välttyäkseen liittymästä häviäjiin. Venäjällä ei kenties huomattu, että Venäjä oli sodan ennakkosuosikki vain *venäläisen omasta näkökulmasta*, ja siksi kärryt valjastettiin hevosen eteen. Samasta harhasta lienee peräisin Putinin ”suuri henkilökohtainen kannatus”.

6) Stigma-ilmiö (*stigma / prejudication*). Ukrainalaisille ennakkoluuloisesti langetettu häviäjän stigma on osoittautunut heidän pelastuksekseen sikäli, että se on johtanut Venäjän aliarvioimaan vastustajaansa – kohtalokkain tuloksin.

7) Sädekehävaikutus (*halo effect*). Sädekehävaikutus on stigma-vaikutuksen vastakohta. Sen mukaan ajatellaan, että jos joku on hyvä jossain asiassa, hänen täytyy olla hyvä jokaisessa asiassa. Esimerkiksi jos ihminen osaa hypätä mäkisuksilla, hän osaa myös laulaa. Ja joku osaa laulaa, hänen täytyy olla hyvä myös talouspolitiikassa. Putin pitää itseään nerokkaana puhujana, ja siksi hän pitänee itseään etevänä sotapäällikönä.[453] Sääliksi käy kenraalikuntaa.

8) Osaamisansa (*compenency trap*). Osaamisansa puolestaan nojaa sekin ihmisten toiveikkaaseen tapaan arvioida itseään myönteisesti: narsismiin. Venäjällä luotettiin vanhoihin ”hyviksi havaittuihin” toimintatapoihin, eikä huomattu, millainen vaikutus esimerkiksi Ukrainan käyttämillä drooneilla on sodankäyntiin.

9) Kuumien käsien harha (*hot-hand fallacy*). Tällaisessa niin sanotussa ”heittoputkivaikutuksessa” luotetaan siihen, että satunnaiset onnistumiset esimerkiksi nopanheitossa, ”Haluatko miljonääriksi” -kisassa tai koripallossa johtavat onnistumiseen seuraavillakin kerroilla. Venäjälle ei rouva Fortuna ole ollut viime aikoina suopea. Psykologisissa tutkimuksissa on tosin todettu, että aiemmat onnistumiset vahvistavat itseluottamusta niin, että ne todella parantavat suoriutumista myös jatkossa. Myönteiset koke-

mukset siis rohkaisevat, mutta liiallisessa rohkeudessa voi piillä vaara. Menestyksen kierteessä näyttää olevan nyt Venäjän sijasta Ukraina.

10) Yksimielisyysharha (*false consensus bias*). Yksimielisyysharha on Venäjällä kipsattu ”Yhtenäinen Venäjä” -puolueen nimeen. Näin torjutaan epäilystä, että federaatio rakoilee. Harhan tukena ovat palkka-armeijaa suuremmat sisäisen turvallisuuden joukot. Donetskin, Luhanskin, Hersonin ja Zaporižžjan vaaliteatterissa ihmiset pudottelivat äänestyslippuja läpinäkyviin laatikkoihin, katsellen kiväärinpiipuihin äänestyspaikkojen pihoilla.[454]

11) Pahan maailman oireyhtymä (*mean world syndome*). ”Yksimielisyyttä” Putinin hallinto tavoittelee levittämällä kuvaa uhkaavasta ulkomaailmasta. Hän haluaa bunkkeroida Venäjää tavalla, jota mediatutkija George Gerbner selitti väkivallan kultivaatioteoriallaan jo 1970-luvulla. TV-settinsä ja nojatuolinsa välissä istuvat venäläiset on vakuutettu ”juhlavasta ja isänmaallisesta” väkivallasta, jolla ei ole kielteisiä seurauksia – kunnes asiat alkavat koskea itseä reaalitodellisuudessa.

12) Julkaisuharha (*publication bias*). Venäjän taipumus julkaista valtion kontrolloimassa mediassa vain myönteisiä uutisia sodasta on kaatunut ongelmana hallinnon itsensä päälle. Kansalaiset on tuuditettu myönteiseen käsitykseen sodasta. Tiedotus- ja toitotusvälineiden suoltaman informaation ja todellisuuden välinen ristiriita on paljastuessaan johtamassa paniikkiin ja kukaties kumoukseen. Pato romahtaa rakentajien päälle, mutta onhan majavienkin yleisin kuolinsyy päälle kaatuva puu.

13) Ulkopuolisten vaikuttajien poissulkeminen (*ghost in the machine*). Venäjä laskelmoi, ettei Ukraina saisi paljoakaan kansainvälistä tukea puolustukselleen. Yllättäen lähes koko läntinen maailma on vetänyt Ukrainan viirit tankoihinsa, ja materiaalista tukea Ukrainalle on hillinnyt antamasta lähinnä pelko sodan laajenemisesta.

14) Itsepetos (*self-deception*) on petosten muodoista pahin, sillä syyllinen on paikalla koko ajan. Laaja sota on merkkinä siitä, että venäläiset ovat uskoneet kollektiiviseen petokseensa.

15) Tilannesokeus (*change blindness*) ei ole koostunut vain huonoista itsensä arvioinneista ja tilannetietoisuuksista, vaan venäläiset eivät ole ymmärtäneet myöskään sitä, mitä heille ja heidän maalleen on laajassa skaalasssa tapahtumassa. Venäläiset ovat keskittyneet käymään vääriä sotia ja taistelemaan asioista, joita ei ole tai joilla ei ole merkitystä (Ukrainan arot, vanhoillisuus, suurvaltamaine).

Putinilla kaikki pelissä

Itse en osta enkä myy sitä käsitystä, että Putin ja hänen hallintonsa olisi *hullu*. Kyse ei ole pelkästä näytelmällisestä halusta lisätä ydinpelotetta. Myös järkevää esittäessään Putinin hovi on aidosti *mielisairaassa* tilassa.

Näyttöä siitä antaa sekopäinen puhe, jonka Putin piti lähipiirilleen Kremlissä.[455] Blingiä oli kuin Sikstuksen kappelissa tai Berlusconin makkarissa, mutta ajatuskulku suoraan hevoshaan sontaiselta laitumelta.

Tuhojen lisäksi voitaisiin miettiä, kuinka valtavia mahdollisuuksia Venäjä on harhaisuudellaan menettänyt käydessään sotaa lähes koko länsimaailmaa vastaan.

Verrattuna siihen, miten paljon nerokkaita luomuksia venäläiset tiedemiehet ja taiteilijat ovat aikojen saatossa tehneet, tämä Putin ja hänen regimensä ovat taantuneet apinan tasolle, jolloin rinnastusta voi pitää solvauksena eläinparkaa kohtaan.

Venäjän valtion käymä sota on nykyajan ihmis- ja luontokäsitysten valossa hirmuinen rikos kaikkea elollista vastaan, etenkin kun siihen on liitetty ihmisoikeus- ja ympäristörikosten lisäksi myös ydintuhon uhka.

Putinin ”perinnäisarvot” ovat perityt teknologiasta ja massakulttuurista juopuneen 1930-luvun diktatuureista ja totalitarismeista. Ne kielivät imperialismin kuolinkorahduksista ja toisaalta myös ihmisyksilöiden taipumuksesta korvata uskonnolliset auktoriteetit maallisilla liidereillä.

Historian nuottiviivastot ovat sellaisessa asennossa, että sota venäläistä autokratiaa vastaan on pakko voittaa. Kympin kysymys on, miten saada tulos aikaan mahdollisimman vähin vaurioin.

Länsimaiden ei pidä sortua kyseisiin harhoihin itse, vaikka Ukrainan armeija on hyvässä vauhdissa ja liike-energia juuri nyt suuri.

Pelottelujensa kovaäänisyydestä päätellen pelko on hiipinyt Venäjän regimen omiin kalsareihin. Selvempää näyttöä maan umpikujasta ei voisi olla kuin juoksu ydinaseiden taakse. Putinin toivo on vain siinä, että länsimaat itse jotenkin kompuroivat.

Venäjän menetelmät: pelottelu, propaganda, projisointi ja peilailu

Venäjä tulee jatkossakin käyttämään neljää pääasiallista metodiaan, jotka ovat pelottelu, propaganda, projisointi ja peilailu. Pelottelu ja propaganda tunnetaan laajalti. Projisointi tarkoittaa omien ongelmien siirtämistä muiden syyksi (esimerkiksi ”Venäjää eristetään”). Myös omien aggressioiden kääntämisestä muiden piikkiin on saatu paljon näyttöä.[456]

Peilailu taas on muissa nähtyjen piirteiden omaksumista Venäjän toimintamuodoiksi. Esimerkkinä siitä on Venäjän tavantakainen viittaaminen Naton välintuloon, jolla liittoutuma lopetti Kosovon verisen sodan vuonna 1999. Vastaavasti Venäjä on koettanut oikeuttaa interventiotaan ja äänestyssirkustaan Donetskissa, Luhanskissa ja muilla alueilla.

Tämän varjoon jää helposti se, että Ukrainaan kuuluneet alueet eivät ole antaneet itsenäisyysjulistusta järjestääkseen äänestyksen, maassa ei ollut vaalitarkkailijoita ja äänestyksen tulokselta puuttuu kansainvälinen

tunnustus. Monet ovat unohtaneet, että Venäjä järjesti Donetskissa ja Luhanskissa valeäänestyksen alueiden itsehallinnosta jo vuonna 2014, joten voidaan kysyä, mihin tätä jatkuvaa äänestyttämistä tarvitaan.

Jos kysytään, miten käy, jos tai kun Ukrainan joukot palaavat mailleen, todennäköinen vastaus on, että Venäjän uhkaukset eivät toteudu.

Ydinaseita estää käyttämästä tosiasia, että seuraukset koskisivat myös Venäjää itseään, ja menetettävää Venäjällä on edelleen liikaa Moskovaa ja Siperiaa myöten. Ennemmin lentää Putin itse kuin yksikään ydinlatauksella varustettu ohjus.

Mitä useammin ydinaseilla uhataan niitä käyttämättä, sitä heikommaksi ydinuhan pelotevaikutus käy jatkossa. Ja mitä useammin länsi taipuisi ydinaseiden edessä, sitä useammin Venäjä käyttäisi niitä eri maiden kiristämiseen tulevaisuudessa.

Myönteistä Venäjän aloittamassa sodassa on vain, että se on saanut suomalaiset Venäjä-myönteiset putinistit mykistymään Internetin laareissa ja syömään sympatian kaipuuseensa Pfizerin sinistä.

Perjantaina 25. marraskuuta 2022

MULTICULTITAURUS TIEDECUS RAHATONSIIS

Vihervasemmistolaiset vinkuirmelit! Rasvatkaa setelilaskureidenne laakerit, sillä taas tulee rahaa. Suomen Akatemian rahoituskäytännöistä on tehty melkoinen *velociraptor* (suom. ”*nopea varas*”) vakavasti otettavien tieteenharjoittajien luoliin ja kammioihin. Nyt asia myös tunnustetaan avoimesti: yliopistossa tehdään paskatutkimusta Suomen Akatemian rahoilla.

Raha ja paska ovat psykoanalyyttisesti ekvivalentteja, ja samaan tapaan akateemisten tutkimusten rahoittajat saavat rahansa takaisin yhtäpitävästi: paskoina tutkimuksina.

Kesäaikaan, kun kärpäset tekevät reikiä lehmien ulosteisiin, on sopivaa paneutua aiheeseen pelkän symboliikan ylittävästä realistisesta ja urbaanista näkökulmasta. Helsingin Sanomat iloitsi 8.5.2022 otsikossaan, että ”[u]losteen politiikkaa tutkiva Anna Rajala sai aivan hiljattain jättiläismäisen rahoituksen tutkimukselleen Suomen Akatemialta”! Kyseessä onkin todellinen norsunpaska.

Akatemialle kaupaksi käyneen suunnitelman otsikkona oli ”Julkitehdyn ulosteen politiikka kaupunkikuvassa, taiteessa ja bioetiikassa”.[457] Lehden mukaan rahoituksen anoja oli itsekin sitä mieltä, ettei hänen hakemuksensa ollut täysin uskottava, ja loihe sen vuoksi lausumaan: ”Ajattelin, että ei tällaista tule kukaan rahoittamaan.”[458]

Mutta rahaa kuitenkin ropisi. Kirjoittaja onnistui ostamaan itselleen Suomen Akatemian mielenosoituksellisella rahoituksella (254 465 €) tutkijatohtorin toimen Tampereen yliopistoon.

Hankekuvauksen mukaan

> [t]utkimus keskittyy julkiseksi ja julkisesti tehtyyn ulosteeseen sekä sen herättämiin eettisiin, poliittisiin ja oikeudenmukaisuuskysymyksiin. Uloste on poliittista ja eettistä, koska se on kaikelle elämälle keskeistä ja ehdotonta. Tutkimuksen tarkoitus on kehittää ulosteen politiikkaa sekä Suomessa että maailmanlaajuisesti seuraavasti: kartoittamalla ulosteen ja ulostamisen aistien määrittelemää politiikkaa ja etiikkaa, kehittämällä intestinaalisen (suolellisen) ja viskeraalisen (sisäelimellisen) kansalaisuuden käsitteitä, sekä analysoimalla vessaan pääsemiseen liittyviä epäkohtia ja julkisen ulostamisen yhteiskuntaluokkaan liittyviä ennakkoluuloja. Tutkimalla ulosteen ja ulostamisen ympärille asettuvia käytäntöjä ja asenteita hoivassa, julkisissa tiloissa ja taiteessa, tavoite on vähentää ulostamiseen liittyviä epätasa-arvoisuuksia, lisätä 'likaiseen työhön' liittyvää arvostusta hoivavajeesta kärsivissä ikääntyvissä yhteiskunnissa sekä valjastaa ulosteen yhteiskuntakriittinen voima.[459]

Tämän hienostuneen retoriikan takaa kajastelee kiusallinen kysymys, *mitä ovat* ”ulosteen ja ulostamisen aistien määrittelemä politiikka ja etiikka”, ”suolellisen ja sisäelimellisen kansalaisuuden käsite”, ”julkisen ulostamisen yhteiskuntaluokkaan liittyvät ennakkoluulot” ja ”ulosteen yhteiskuntakriittisen voiman valjastaminen.”

Asian voisi ehkä sanoa niin, että ”julkisen ulostamisen” hankkeessa selvitellään kadulle kuseviin puliämmiin ja -ukkoihin liittyviä ”ennakkoluuloja”. ”Tutkimuksessa” ovat hyvässä järjestyksessä luokkastrateginen näkökulma, yhdenvertaisuusnäkökulma, rakenteellisen syrjinnän voivottelu ja kaikki muutkin poliittisen vasemmiston itkunaiheet, ehkä myös diversiteettipoliittinen oikeus sukupuolineutraaliin sanitaatioon.

Sen sijaan tutkimusmenetelmistä, joilla aihetta lähestytään, ei puhuta mitään. Mennääkö kysymään hätää kärsivien mielipiteitä? Tilastoidaanko ulostekurjuutta jotenkin yleisellä tasolla?

Ilmeisesti ei, sillä tarkoitushan on ”kehittää ulosteen *politiikkaa*”, mikä onkin aivan eri asia kuin mikään tutkimus. Kirjoittaja yhdistää etevästi taiteen ja bioetiikan, ja tätä vaikutelmien varaisuutta on tarkoitus levittää sekä Suomessa että maailmanlaajuisesti!

Oikeasti tämä ei ole mitään muuta kuin ranskalaista kulttuuriesseistiikkaa jäljittelevää sanallista snobismia ja retoriikkaa, jonka tehtävä on vain toimia itsetehostuksena ja todistuksena kirjoittajansa nokkeluudesta.

Kyseisellä tutkimussuunnitelmalla (mainoksella) sivuutettiin Suomen Akatemiassa 454 kilpailevaa hakemusta, joten ”asiantuntijoiden” joukossa täytyi olla kaaderillinen vääryystieteilijöiden edustajia, jotka eivät erota kepposta todellisesta tieteestä.

Olen tottahan toki arvostellut Suomen Akatemian tapaa roiskia rahaa pseudotieteellisiin hankkeisiin ennenkin.

Lehdistoreportaasitiede ja tieteen medioituminen

Helsingin Sanomien mukaan Anna ~~Rahalan~~ Rajalan tavoitteena on selvittää, ”mikä tekee ulosteesta poliittista ja miten ulosteeseen keskittyminen politiikassa voi parantaa ihmisten hyvinvointia”. Hänen mukaansa ”ulosteesta ei puhuta tarpeeksi vakavasti eikä siihen liittyviä eettisiä tai poliittisia näkökohtia käsitellä riittävästi”![460]

En voi peittää ihastustani sen johdosta, mitä kaikkea tieteen alati niukkenevilla määrärahoilla saadaan aikaan. Tukena on valtavirtamedian harjoittama näennäistieteen muoto: *lehdistöreportaasitiede*, jolla toimittajat orkestroivat tieteilijöinä esiintyville tovereilleen myönteistä julkisuutta. Sitä kautta tunnotonta verorahaa sataa heille tiedehallinnolta, kuin vesiklosetin vetäisi.

Mieleen tulevat myös filosofian professori Peter Boghossianin ja kanssatutkijoidensa James A. Lindsayn ja Helen Pluckrosen kirjoittamat parodia-artikkelit, joita he väkersivät kieli poskessa tiedejulkaisuihin nähdäkseen, että seinähullut kirjoituksensa ”*queer*-performatiivisuudesta koirapuistoissa” ja ”feministisestä maantieteestä” läpäisivät arvioinnin kiitoksilla ylistettyinä.[461]

Teoksessa kritisoimani hulluus toistuu ja jatkuu nyt Suomessa. Tuloksena tuon tapaisesta tiedepolitiikasta on pellonpientareelle talikoitua paholaisen lantaa: rahaa. Suojatöiden antamisessa tieteen koululaisille ei ole tietenkään mitään pahaa, paitsi että se on pois kaikilta kunniallisilta tieteilijöiltä, joilta samat varat kiskotaan pois hohtimilla.

Vakavasti puhuen, julkisella taloudella ei pitäisi olla varaa rahoittaa mitätöntä ”tutkimuksen” nimellä esiintyvää hampuusitoimintaa, jota ei voida erottaa läpinäkyvästä parodiasta.

Kyseisenlaisissa aiheissa ei ole niiden eksentrisyydestä huolimatta mitään mielenkiintoista sen enempää sisällön kuin metodologiankaan osalta. Myös asiaan liittyvät ”poliittiset ongelmat” voitaisiin ratkaista nopeasti ilman mitään tutkimusta toteamalla, että on ihmisoikeus päästä veskiin.

”Ulosteen politiikkaan” liittyvät ”kaupunkitilalliset” murheenaiheet voitaisiin hoitaa ampumalla sätkäpaskaa suoltavat villihanhet puistoista, polttamalla luonnonsuojelun ekososialistiset laintaulut roviolla ja raahamalla kommunistisen sosiaalihistorioitsijan Michel Foucault’n pölyttynyt poljento ”tilallisista konstituutioista” ja ”biopolitiikasta” varastoon.

Akatemian rahoituspäätös osoittaa jälleen kerran, millä tavoin *banaalista* voidaan tehdä *sofistikoitunutta*, ja kuinka pelkkä sosialistiseen yhteiskuntateoriaan nojaava retoriikka tarjoaa esiintymislavan erityistieteilijöille samalla kun ajatuskuria ylläpitävät kriittiset filosofit pakotetaan väistymään yliopistoista.

Rahalla laakeroitu Anna Rajala on koulutukseltaan terveystieteilijä ja fysioterapeutti, joka on toiminut aiemmin ”Vaippahankkeeksi” nimetyssä

projektissa, eikä hän ole missään tapauksessa ansainnut satojen tuhansien eurojen rahoitusta.

Tarkistin faktat Tampereen yliopistossa

Toinen tieteen puotipuksu, joka sai äskettäin toimintaresurssin Hämeen punaisena napana toimivaan Tampereen yliopistoon, on Yleisradion ”faktantarkistajana” mainetta niittänyt Johanna Vehkoo.

Äärivasemmistolaisten nuorten aktivistina tunnetuksi tullut maisteri Vehkoo nimitettiin tästä syksystä alkaen journalistiikan työelämäprofessoriksi Tampereen yliopistoon ilman tohtorintutkintoa ja tieteellisiä näyttöjä.[462] Muut julkaisunsa ovat silkkaa subjektiivista roskaa, joissa hän ruotii sosiaalisessa mediassa kokemiaan vastoinkäymisiä.

Vertailun vuoksi, Helsingin yliopisto vaatii tohtorintutkinnon kaikilta työelämäprofessoreilta. Mikäli yliopistot nimittävät puolikoulutettuja poliittisia kellokkaita tieteen paimeniksi, yliopistot kiistävät itse myöntämiensä tutkintojen arvon, ja näin menee pohja kouluttautumiselta.

Journalistiikan opetuksessa ja tutkimuksessa toimittajien pitäisi sitä paitsi olla *kohteina* eikä tekijöinä. Sellaisessa intressikytkennässä pukit toimivat kaalimaan vartijoina, ja toimittajilla on oma lehmä navetassa, niin kuin kaiken päälaelleen kääntävässä karnevaalissa.

Kirjoitin noin vuosi sitten tavasta, jolla Tampereen yliopisto viimeksi sivuutti journalistiikan työelämäprofessuurin tehtävän täytössä kolme tohtoria, myös minun hakemukseni. Paikalle nimitettiin tuolloinkin Yleisradion kellokas, tieteellisesti ja journalistisesti ansioitumaton maisteri Ritva Leino, ja paljastin valintaan liittyvät vääryydet viimevuotisessa jutussani ”Totuus kiihotti Tampereen yliopistossa – Ajatuskuri palautettava tai työn sankariprofessuurit lopetettava”.[463]

Yliopiston HR-osasto viisasteli tuolloin, ettei työelämäprofessoreita valitakaan ansioiden perusteella vaan ”valinnassa painottui toimintasuunnitelma”, eli tarkoitusperät, jotka ”sopivat yliopiston profiiliin”, toisin sanoen vasemmistolaiseen kallistumaan ja ”affiliaatioon”, eli myötäsukaisuuteen.

Yleisradion mainoksen mukaan Vehkoo aikoo länkyttää opiskelijoille ”pakolaiskriisistä”, ”rasistisesta disinformaatiosta”, ”misinformaation tunnistamisesta” ja ”faktantarkistuksen taidoista”.[464]

Tosiasiassa Vehkoo on Yleisradion turvamuurien takaa pyrkinyt *maalittamaan* ”valheelliseksi” kaiken sellaisen informaation, jossa todetaan, että maahanmuuttovastaisuus johtuu maahanmuutosta itsestään. ”Disinformaationa” Vehkoo on pitänyt kaikkea kriittistä ajattelua, joka vastustaa vihervasemmistolaista propagandaa. Hän levittänyt poliittista agendaansa ”valheenpaljastuksen” verukkeella Ylen juttusarjassaan.[465]

Tahallinen provosointi ja provosoituminen ovat tyypillisiä toimittajille, ja ne elättävät heidän omaa julkisuudenkipeyttään ja narsismiaan. Uhriu-

tumisen mielihyvästä ovat nauttineet lukuisat toimittajat, joista suuri osa on toiminut Yleisradion bunkkerissa. Tauotonta äänilevykonserttiaan pyörittelee aina samaa asiantuntijajengi alkaen Leena Malkista ja päätyen toimittajien lemmikkinä toimivaan ”populismin tutkija” Emilia Paloseen, jonka piehtarointi mediajulkisuuden valokeilassa on ääretöntä.

Näyttöä politiikan medioitumisesta, eli toimittajien ja poliitikkojen vispilänkaupasta, antaa tapa, jolla kepulainen ministeri Annika Saarikko palkitsi Yleisradion toimittajan Katri Makkosen nostamalla hänet äskettäin valtiosihteeriksi valtiovarainministeriöön[466] – ilman mitään taloustieteellistä asiantuntemusta ja substanssiosaamista.

Tieteenfilosofista ja metodologista ajatuskuria ei ”oikeiden arvojen” medialäksytykseen sisälly, ja siksi se onkin täysin vierasta filosofisille tieto- ja totuusteorioille. Kirjassani *Totuus kiihottaa* esitin vastauksen myös siihen, *miksi* niin sanottu vaihtoehtoinen media on olemassa: koska valtavirran media ei toimi, kuten sen normaalisti pitäisi toimia, ja koska ilman vaihtoehtoja ei olisi vaihtoehtoja ollenkaan.

Vehkoon ”faktantarkistus” on vastannut Pravdan tapaa tarkistaa faktat ja varmistaa ”oikeanlaisen” tiedon saanti. Ongelmana tuntuu sekä Yleisradiossa että Helsingin Sanomissa olevan, että kukaan ei sitä halua, kansalaiset eivät pode ”oikeanlaisen” informaation nälkää, ja siksi ”tiedon oikeellisuutta” ja ”salaliittoteorioiden” pahuutta jynssätään yleisöjen naamaan.

Joskus kuitenkin sattuu, että jokin ”salaliittoteoriaksi” väitetty näkemys, kuten väestönvaihtolaskelma, osoittautuukin paikkaansa pitäväksi, ja bonuksena saadaan myös kielen vaihto.[467] Näin kävi esimerkiksi Helsingin Sanomien 1.6.2022 julkaisemassa jutussa ”Espoossa on koulu, jossa enää pieni osa lapsista puhuu äidinkielenään suomea – Tutkija huolissaan seudun kehityksestä”.

Punavihreä kallistuma kaikkialla

Tosiasiassa Vehkoo on käyttänyt tynnyreittäin ruutia isänmaallisten, vastuullisten, kansallismielisten, oikeistolaisten ja ei-vasemmistolaisten ihmisten parjaamiseen ”äärioikeistolaisiksi”, ”populisteiksi” tai ”natsipelleiksi” (Facebookissaan) aina alkaen Donald Trumpista ja päätyen tavallisiin tallaajiin.

Nolointa sekä journalistien ammattikunnalle että oikeuslaitokselle on, että toimittajien järjestöt ovat asettuneet suorin rivein tämän deluusiomaisen mudanheiton tueksi, ja politisoitunut korkein oikeus vapautti Vehkoon jokin aika sitten kunnianloukkaustuomiosta, jonka hovioikeus oli lukenut kaupunginvaltuutettu Junes Lokan kunnian loukkaamisesta (”natsipelle”-syyte).

Tapaus osoitti, että maahanmuuttoa kritisoivalla ihmisellä ei ole oikeusturvaa eikä oikeudellista suojaa julkisia töhrimiskampanjoita vastaan, ja

vasemmiston syövyttämä akateeminen punaporvaristo hyvittää omien ystäviensä mainekolhut yliopistoista valuvalla rahalla.

Viime tammikuussa ratkaistu tapaus taisi muuten olla ensimmäinen kerta, kun Suomessa asuvaa rodullistettua miestä halventanut valkoinen nainen vapautettiin syytteestä, mikä puolestaan osoittaa, että feminismin agenda voittaa ”sananvastuun”.

Suomen Akatemian ohella toinen vihervasemmiston raharallia pyörittävä setelisampo, Koneen Säätiö, tviittasi[468] tuolloin ilonsa sen johdosta, että oikeuden mielestä toimittajat saavat nyt maalittaa kohteitaan pilkkanimillä. Toisesta suupielestään tviittaaja tosin väitti, että ”verkkovihan suitsiminen on yhteinen asia”. Säätiö siis kylvää verkkovihaa ilmoittaessaan vastustavansa verkkovihaa.

Ehkä onkin niin, että aina kun joku kansalaistoimija arvostelee toimittajaa, kyse on ”maalituksesta”, mutta toimittajan mustamaalatessa kansalaista kyse on vain ”faktantarkistuksesta”.

Tämäkään etuoikeus ei tunnetusti riitä medialle, vaan parempiakin takuita omalle sananvapaudelleen ovat toimittajat olleet vaatimassa[469] – ja tietenkin kovempia kahleita muille. Tästä hulluudesta ja yksiselitteisen määrittelyn mahdottomuudesta johtuu, että ”maalitusta” ja ”vihapuheeksi” väitettyä kriittisyyttä ei pidä missään laissa kriminalisoida, vaikka vihervasemmisto sitä vaatii.

Ammattitoimittajat ovat myös väittäneet, että uutisoimatta jättäminenkään ei rajoita sananvapautta,[470] vaikka se tosiasiassa loukkaa sananvapauteen liittyvää tiedonsaantioikeutta.

Juuri tällaisen toimituspolitiikan varmistamiseksi toimittajia nimitetään yliopistoihin opettamaan tulevia toimittajia: jotta moraalisen rappion sosiaalisesti korruptoitunut taloudellisen vaihdon kartelli voisi jatkaa pyörimistään ja toimittajakunnan punavihreä ammattikunta voisi uusintaa itsensä valtavirran mediassa.

Korkeimman oikeuden ratkaisu[471] joka tapauksessa varmentaa sen, että kuka tahansa saa jatkossa nimitellä ketä tahansa tutkimustoiminnassa ja politiikassa entistä vapaammin, esimerkiksi internatsiksi tai kommaripelleksi. Moite ja ansaittu arvostelu eivät ole kunnianloukkauksia, ja jokainen kunniallinen kansalainen pitäköön itse huolta kunniastaan.

Korjattavaa löytyy etenkin sukupuolen tutkimuksesta

Yhteiskuntatieteille jaeltavasta rahoituksesta on tullut vihervasemmistolaisen piilopuoluetuen muoto. Säästökohteita Suomesta onneksi löytyy paljon. Toivottavasti seuraava hallitus leikkaa yliopistoille ja Suomen Akatemialle myönnettäviä rahallisia avustuksia reippaalla kädellä, ihan oman kunniallisuutensa vuoksi. Varaa ja tarvetta kaikesta hömpötyksestä säästämiseen nimittäin on, ja paljon.

Rahaa ei pidä laittaa mimesikseen. Rahaa ei pidä antaa ”väitöskirjatutkija” (oikeasti jatko-opiskelija) satu sopasille. Rahaa ei pidä roiskia narratiivisuuteen, representaatioihin eikä performansseihin. Rahat pitää ottaa pois agenda- ja tendenssitoiminnalta, jolla ”edistetään” jotakin tieteen ulkoista tarkoitusperää, kuten ”tasa-arvoa”, ”yhdenvertaisuutta” tai maahanmuuttoa ja monikulttuuri-ideologiaa. Tieteen ei tule olla sosiaalipolitiikan muoto.

Tänä vuonna tehdyt rahoituspäätökset ovat olleet aivan yhtä mielenosoituksellisia kuin tamperelaiselle yliopistonlehtorille Tuula Juvoselle vuonna 2021 annettu Suomen Akatemian 500 000 euron suuripiirteinen rahoitus,[472] jonka hän sai feminististä hankettaan varten potkaistuaan kurssilta Joakim Vigelius -nimisen opiskelijan. Vigeliuksen ansio oli, että hän kyseenalaisti väitteen, jonka mukaan miehellä voi olla kuukautiset.

Kun jatkossa tehdään päätöksiä yliopistojen valtionrahoituksesta ja sisäisestä rahoituksen kohdentamisesta, pitää sukupuolen tutkimuksen ja myös muissa oppiaineissa harrastettavan feministisen ja *queer*-ideologisen huuhaan olla ensimmäisten pois karsittavien joukossa. Sukupuolentutkimuksen lehtorin irtinsanominen[473] Lapin yliopistosta oli hyvä alku.

Yliopistojen tulisi myös rajoittaa nippuväitöskirjojen hyväksymistä, nostaa rimaa ja kriittisyyttä, määrätä suomen kieli pakolliseksi opetuksessa ja julkaisutoiminnassa, säätää lukukausimaksut täysihintaisiksi ulkomaalaisille, pienentää ulkomaalaisten opiskelijakiintiöt 1 prosenttiin ja lopettaa ulkomaalaisten nimittäminen tehtäviin verorahoitteisissa yliopistoissa.

Lauantaina 10. joulukuuta 2022

MIEHILLE EI KANNATA TUPUTTAA FEMINISMIÄ

Helsingin Sanomat on propagoinut viime aikoina voimakkaasti vihreiden feministien aloittaman ”Suostumus2018”-lakialoitteen puolesta. Koska kritiikkiä ei julkaistu lainkaan, kirjoitin mediakäsittelyn puolueellisuudesta analyysin kirjani *Totuus kiihottaa* lukuun 11. Mikä poru sen johdosta alkoikaan!

Argumentoin muun muassa, että sellaista lakia ei pidä säätää, joka lukitsee vallan avaimet naisten käsilaukkuihin. Suostumuksen todistelu on vaikeaa tai mahdotonta sukupuolisen kanssakäymisen jälkeen, ja näin joudutaan tilanteisiin, joissa on sana sanaa vastaan. Tuomioistuimilla on taipumus uskoa uhreiksi laittautuneita, ja siksi tuomioihin voi riittää oikeudelle annettu ilmoitus, että jotain epäilyttävää on sattunut.

Pahimmassa tapauksessa todistelutaakka kääntyy, ja syytetty pakotetaan todistelemaan viattomuuttaan tai kertakaikkista aseksuaalisuuttaan.

Kun eduskunnan enemmistö hyväksyi lain, tuli säädetyksi torso laki, joka todennäköisesti johtaa suuriin ongelmiin. Samalla julkinen valta antoi

signaalin, että seksuaalisuudessa sinänsä on jotakin pahaa, kun sitä täytyy tuolla tavalla vaarallistaa ja kriminalisoida. Seksuaalisia ihmisiä uhataan aina vain kauheammilla kahleilla, sillä kaikenlainen kontakinhaku ja lähestyminen voidaan nykyään nähdä rikollisena ”ahdisteluna” tai ”häirintänä”.

Ensisointuja uuden lain soveltamisesta antaa tapaus, josta Keskisuomalainen uutisoi 5.10.2022 julkaisemassaan jutussa ”Nuori mies kiitti ensitapaamisen jälkeen tyttöä mukavasta illasta antamalla pusun ja sai syytteen seksuaalisesta ahdistelusta Jyväskylässä”.

Silmiäni vihloo tapa, jolla oikeuskäytännölle haetaan nyt linjaa vastaavanlaisissa tapauksissa. Säälillä, jota tunnen epäiltyjä ja syytettyjä miesparkoja kohtaan, ei ole mitään rajaa.

Feministinen laki ei anna armoa edes teini-iän kömpelyyksille, mutta se vaatii myös aikuisia olemaan kömpelöitä pakottamalla kysymään ”selvää suostumusta” aivan kaikkeen. Kuinka monta miestä tuomioistuinten täytyy teurastaa pelotteeksi muille? Voin vakuuttaa, että pykäläkoreografien eleganssilla ei lohen loimutukseen päästä. Se on dynamiittityhmää politiikkaa ja karkottaa kalat vedestä.

Helsingin Sanomat jatkoi kuitenkin vihervasemmistolais-feminististä vyörytystä viimeiseen asti. Vielä 19.8.2021 lehti julkaisi toimittaja Hilla Körkön jutun ”Pyytämättä ja yllättäen”, jossa iloittiin, että seksuaalirikoslain kiristyksen yhteydessä myös *dick pickien* lähettely pyytämättä tehdään rangaistavaksi.

Aivan äskettäin 10.12.2022 Helsingin Sanomat muistutti toimittaja Roosa Wellingin kirjoittaman jutun otsikossa, että ”[t]reffisovelluksessa lähetetystä alastonkuvasta voi jatkossa seurata sakkorangaistus”. Näennäiseksi ”asiantuntijaksi” lehti oli hankkinut professori Johanna Niemen, joka tunnetaan intohimoisena seksin kieltäjänä, seksuaalisuuden kriminalisoijana ja yhtenä Suomen pahimmista feministeistä.

Viattomien nakuflirttien kriminalisointi traumatisoi nähdäkseni ihmisiä paljon enemmän kuin mitkään pyytämättä lähetetyt alastonkuvat.

Mikäli treffipalveluihin kirjautuu, pitäisi itsestään selvästi tietää voivansa päätyä eroottisten viestien kohteeksi. Jos sitä ei hyväksy, kannattaa pysyä poissa. Aikuisella ihmisellä täytyy olla paljon ohutta yläpilveä kallossaan, jos alastonkuvat järkyttävät tai pahastuttavat niin, että niiden lähettely täytyy lailla sanktioida.

Se on kuitenkin osa feminismin agendaa, jolla seksuaalisesti aktiiviset miehet yritetään alistaa naisten säännöille. Siitä kärsivät erityisesti homomiehet, jotka eivät ole naisille mitään velkaa eivätkä tavoittele heiltä tai heidän ehdoillaan yhtään mitään. Kuitenkin laki koskee ja ohjaa sieventämään myös homomiesten keskinäistä kanssakäymistä, pelon vuoksi.

Feministien kuohintasaksilla tuodaan vanhoillinen 1950-luku takaisin. Nimenomaan se edustaa taantumusta ja eräänlaista henkistä väkivaltaa, vähintäänkin tuota paljon parjattua ahdistelua tai häirintää.

Viestinnän ideaan sisältyy, että viestien sisällöstä päättää lähettäjä eikä vastaanottaja. Siksi kyseinen laki on ristiriidassa viestinnän olemuksen ja todellisuuden kanssa. Se on säädetty ilman aivoja.

Toisen näytön Helsingin Sanomien harjoittamasta ilmatilanvalvonnasta antaa toimittaja Roosa Wellingin 9.12.2022 julkaisema juttu, joka mukaan ”26-vuotiaalle miehelle oli isku vasten kasvoja kokea, millainen on homopiirien käyttämä deittisovellus”.

Olen itse usein käyttänyt sanontaa ”isku vasten kasvoja”, kun olen arvostellut feministien harjoittamaa mätkimistä, joten kiitos toimittajalle blogini lukemisesta.

Kirjoitukseensa Welling oli haastatellut kahta toisilleen tuntematonta homomiestä (20 v. ja 26 v.), jotka olivat käyttäneet seuranhakuun Grindr-nimistä matkapuhelinsovellusta.

Omasta mielestäni tuossa homomiehille suunnatussa sovelluksessa ei ole mitään vikaa, vaan se on juuri sellainen, millaisia sitä käyttävät ihmiset yleensäkin ovat.

Yksi haastateltu oli jutun mukaan kauhistunut kohdattuaan seksuaalisen seuran hakua ja päätynyt pitämään sitä pornografisena tai epäsovinnaisena. Tosiasiassa aloitteet ovat tuolla foorumilla olleet kautta linja perin arkoja ja hillittyjä.

Toimittajalle kyseisen miehen antama huono palaute tarjosi mahdollisuuden todistella, että seksuaalisten viestien lähettely muka muodostaa suuren ongelman sovelluksen käyttäjien keskuudessa ja toimii siten näennäisenä todisteena, miksi ”Suostumus”-hankkeen tapaista normiruuvin kiristystä tarvitaan.

Se näkyi Hesarin jutun aggressiivisesta otsikosta, joka sinänsä oli feministinen läimäytys vasten seksuaalisesti aktiivisten homomiesten kasvoja.

Toimittajan ”tutkivaan journalismiinsa” valikoima otos (2 henkilöä) oli tietenkin hänen omiin tarpeisiinsa riittävä.

Lehti paljasti Grindr-moitteidensa yhteydessä haukkuneensa myös Tinder-sovellusta kahdessa samanaikaisessa jutussaan. Mielipiteiden manipulaatio ja asenteiden muokkaus oli jälleen estotonta.

Entä miksi Helsingin Sanomat yrittää opettaa myös homomiehiä toimimaan neitien säännöillä?

Näin Helsingin Sanomat piilomainostaa vihervasemmistolaisen hallituksen aikaansaamaa seksinpihtauslakia ja osoittaa siten oman mädännäisyytensä aina vain ahdasmielisemmän yhteiskunnan luomisessa.

Mitä seuraa? Tämä tie ei johda Bernuscolin makkariin vaan trappistimunkkien kappeliin. Tuloksena ovat foucault’lainen tarkkailu, normien meno ihon alle, mykkyyden tyrannia ja hiljaisuuden spiraali.

Keskiviikkona 14. joulukuuta 2022

VIHERVASEMMISTON JA FEMINISTIEN VIHAPUHETTA VERKOSSA

Yleisradion toimittaja Greta Virranniemi julkaisi 14.12.2022 Ylen verkkosivuilla jutun,[474] jossa paheksuttiin, että vihervasemmistolaiset ministerit ovat saaneet osakseen ”vihapuheeksi” väitettyä arvostelua Twitterissä. Erityisen paljon vihapuhetta oli kirjoituksen mukaan kasautunut omistajaohjausministeri Tytti Tuppuraiselle (sd).

Havainnon ei pitäisi yllättää, sillä vihervasemmisto on hallitusvallassa ollessaan onnistunut tuhoamaan Suomen valtiontalouden perusteellisesti. Menoja ei ole osattu tai haluttu laittaa tärkeysjärjestykseen.

Verovaroja on valutettu vieraiden kansakuntien hyväksi, eikä maahanmuuttokuluista, kehitysavusta, Euroopan unioniin lähetetyistä tukipaketeista ja ilmastopastorien anekaupasta ole tingitty yhtään, vaikka koronakriisi ja sattumasähkön negawattiluvut olisivat sitä vaatineet. Metsiensuojeluvelvoitteilla on uhattu perustuslaillista omaisuudensuojaa ja edistetty viherkommunismia.

Vihapuhe voi siis olla *ansaittua*. Usein se on myös vihervasemmiston itse harjoittamaa. Silloin toimittajat eivät yleensä huomaa sitä lainkaan.

Mielipiteidensä tueksi Ylen toimittaja oli hakenut Jyväskylän yliopistossa toimivan Jari-Mikko Meriläisen. Hän kertoi seuranneensa tviittailua neljän kuukauden ajan ja todenneensa, että ”vihapuhetviittajat ovat enimmäkseen perussuomalaisten kannattajia”.

Poliittista kritiikkiä esitetään hallitusta kohtaan nimenomaan oppositiosta. Miten muuten voisi olla? Meriläisen ”tutkimustulos” on siten täysin ennustettava ja informaatiosisällöltään nollan arvoinen.

Meriläisen kannanotot mitätöi se, että aineisto on tarkoitushakuisesti valittu. Tekeleessä ei ole perusteltu, millä kriteereillä arvioita on tehty. ”Vihapuheen” ja ”vihapuhujan” käsitteitä ei ole määritelty tieteellisesti. Tarkkailtu on valikoitunutta joukkoa.

Niinpä etsivä on löytänyt. Tarkennetaanpa, mikä oikeuttaa ampumaan Meriläisen sepustukset suoraa päätä alas.

1) Tutkimuskohteeksi on rajattu vain istuvaan vasemmistohallitukseen kohdistuva arvostelu, eikä vertailukohtana selvitetä, millaista vihapuhetta on kohdistettu oppositioon tai edelliseen hallitukseen.

2) Meriläinen sanoo, että hän on ”määritellyt vihapuheeksi kaiken henkilöön käyvän ja kunniaa loukkaavan puheen, kuten vähättelyn, korruptio- ja valehtelusyytökset”. Tämän mukaan ”vihapuhetta” voisi olla vaikkapa bile-Sannan ravintolasikailuja kohtaan osoitettu paheksunta ja kritiikki, joka kohdistuu hallituksen laiminlyönteihin Uniper-katastrofin hoidossa.

3) ”Vihapuheeksi” arvioituihin tviitteihin ei voi tutustua missään, vaikka aineiston julkinen saatavuus on tutkimustoiminnan tärkeä velvoite.

4) Vihapuhujalistan laatiminen saattaa olla Euroopan unionin tietosuoja-asetuksen ja Suomen tietosuojalain vastaista, ja ”tutkimuksen” varjolla luodaan henkilörekisteriä, jolle kerätyt ihmiset kytketään itsestään riippumattomien kannanottojen esittäjiin sekä luodaan demokratiaa ja vapaata puhetta uhkaava luettelo kielletyistä mielipiteistä.

5) Selvitys ei kerro mitään kritiikin jakautumisesta puoluekannan mukaan vaan ainoastaan epämääräisestä ”Twitter-seuraamisesta”.

Niinpä viestien lähettäjiä on tulkittu ”perussuomalaisten kannattajiksi” sillä perusteella, että he seuraavat esimerkiksi Jussi Halla-ahoa ja Riikka Purraa. Myös Li Andersson (vas.), Anna-Maja Henriksson (r.) ja Annika Saarikko (kesk.) seuraavat Twitterissä Halla-ahoa.

Oli kiinnostavaa kuulla jyväskyläläiseltä yliopistotutkijalta, että he voivat olla sillä perusteella perussuomalaisten kannattajia.

Tutkimuksen tekijä lienee identiteettipoliittisesti motivoitunut persuvihaaja, jolla ei ole aavistustakaan tieteen metodeista ja jolle samanmielisten suitsutus riittää todisteeksi omien aggressioidensa oikeutuksesta.

Tieteelliseltä kannalta Meriläisen tuotos on yksiselitteisesti hylättävä. Arvoa sillä voi olla vain esimerkkitapauksena kelvottomasta yliopistotoiminnasta tai näyttönä siitä, millaista on politisoitunut yhteiskuntatutkimus. Olisi mielenkiintoista tietää, miten tulos olisi muuttunut, jos vihapuheeksi olisi määritelty ”äärioikeistolaiseksi”, ”rasistiksi” tai ”naisvihaajaksi” haukkuminen sen sijasta, että ”vihapuheena” on pidetty vihervasemmistolaisen tuhopolitiikan kritisointia.

Mikäli tutkimus olisi tehty akateemisen ajatuskurin ja metodologian velvoittamalla tavalla, on oletettavaa, että vihervasemmiston puolue-edustajista olisi muodostunut vastaavanlainen vihapuhujien idoli- ja suosikkilista.

Vihapuhehan on olennaisesti vasemmistolaisten itsensä harjoittama luokkakaunainen toimintamuoto. Sitä esiintyy remakkana *woke*-häiriköintinä ja *cancel*-aktivismiksi sanottuna maineterrorina, jolla halutaan sensuroida julkaisuja ja boikotoida toimijoita sekä vahingoittaa ja mitätöidä ihmisiä.

Vihapuheen käsitteellä on historialliset juuret Neuvostoliitossa, joka YK:n piirissä toimiessaan pyrki kieltämään ”suvaitsemattoman” puheen ja kriminalisoimaan ”fasismin”. Kun maa lopulta sai vaateensa läpi marxismiin kääntyneiden kehitysmaiden tuella, alettiin vihapuheen eliminoinnilla tarkoittaa minkä tahansa syrjinnän kieltämistä.

”Vihapuheen torjunnan” verukkeella myös nyky-Venäjän arvostelijoita on voitu syyttää ”russofobiasta” ja islamistisissa maissa toimeenpantujen homohirttäjäisten vastustajia ”islamofobiasta”. Vihapuheen eliminoinnilla on totalitaristinen historia, ja sitä harjoitetaan kilpailevien poliittisten näkemysten poistamiseksi sekä mielipidekontrollin ylläpitämiseksi.

Vihapuheen hallintodiskursiiviset määritelmät laajenevat ja löystyvät, mutta ”vihapuhujiksi” väitettyihin ihmisiin kohdistuva viha keskittyy entistä tiukemmin vain oikeistolaisiin. Oikeistolaisiin kohdistettua vihapuhetta on *valtavirran* media täynnä, ja siihen verrattuina ovat Twitterissä esitetyt piipitykset pieniä.

Myös Yleisradion ja Meriläisen halu jynssätä vihapuhetta pois on kaksinaamaista. Meriläisen julkaisemia taulukoita verkon vihaidoleista voidaan sinänsä pitää vihapuheena oikeistolaisia vastaan. Ehkä juuri tämän peittelemiseksi Meriläinen on katsonut parhaaksi olla kiinnittämättä huomiota maalittamisen käsiteeseen.

Yleisradio valmistautuu vaaleihin entisellä agendallaan

Yleisradion toimittajan Greta Virranniemen pätevyys rajoittuu ammattikorkeakoulutasoiseen medianomin tutkintoon, ja olen kiinnittänyt huomiota hänen töppäilyihinsä tieteellisessä viitekehyksessä ennenkin.[475] Voidaan kysyä, mikä on Jari-Mikko Meriläisen hökellyksen ja Greta Virranniemen julkaiseman jutun mahdollinen tarkoitus.

Niitä lienee ainakin kaksi.

Ensinnäkin ”vihapuhujina” pidettyjen tahojen harjoittamasta Twitter-seuraamisesta halutaan levittää vihamielisyyden leimaa myös seurattuihin henkilöihin *quilt by association* -menetelmällä. Toisen tavoitteen Ylen toimittaja paljastaa juttunsa ingressissä, jossa hän sanoo näin: ”Puolueen johtohahmot voisivat tutkijan mukaan kitkeä vihapuhetta arvojohtamisella.”[476]

Myös jutun lopussa vedotaan perussuomalaisten puoluejohtoon, jotta Halla-aho ja Purra alkaisivat suitsia puoluelaisten sanankäyttöä. Tarkoitus lienee vivuttaa puoluejohtoa kääntymään perussuomalaisten kannattajia vastaan ja kylvää epäsopua perussuomalaisten keskuuteen.

Erään näytön toimittajien samasta tarkoitusperästä antoi jo kirjani *Totuus kiihottaa* käsittely Yleisradiossa. Tuolloinkin Yle koetti vyöryttää puoluejohtoa minua vastaan kirjastani esittämillään valheellisilla väitteillä, ja puoluejohto nieli syötin. Muuta mahdollisuutta puoluejohdolle ei jäänyt, koska media oli jo istuttanut yleisöjen tajuntaan vihamieliset valeuutisensa tutkimukseni ”naisvastaisuudesta”.

Ylen tämänviikkoinen uutisointi antaa näytön tutkimuksessa analysoimastani politiikan ja tieteen *medioitumisesta*. Toimittajat käyttävät hyväkseen yliopistolaitokseen pesiytyneitä vihervasemmiston etäispäätteitä ja kiskovat heiltä haluamiaan mielipiteitä. Tutkijat puolestaan tuottavat vääristynyttä tendenssitutkimusta punavihreät kakkulat nenällään, ja toimittajat sormettavat ne medioihin.

Toimittajat maksavat velkansa tieteilijöinä esiintyville tyypeille myönteisellä julkisuudella. Yliopistojen suojatyöpaikoissa kellottelijat puoles-

taan maksavat akateemisella uralla tärkeästä julkisuudesta toimittajia miellyttävillä lausumilla. Kyseessä on sosiaalisen korruption muoto.

Poliitikkojen ja median suhteissa korruptio esiintyy samantapaisena riippuvuutena. Vaalien alla toimittajat koettavat ostaa poliitikoilta suopeutta omille näkemyksilleen vastaavanlaisella vaihtokaupalla: tekemällä myönteisiä juttuja, *jos* poliitikot suostuvat ripittämään omia äänestäjiään ja kannattajiaan tottelevaisiksi vihervasemmiston agendalle. Tätä painostusta kehdataan sanoa Ylen jutussa ”arvojohtamiseksi”, vaikka se on ideologisen kiristyksen muoto.

Monta kertaa myös perussuomalaiset ovat tuohon ansaan langenneet ja alkaneet potkia omiaan. Kyse on median harjoittamasta refleksiivisestä kontrollista, jonka tavoite on saada vastustajat käyttäytymään itselleen kielteisellä tavalla. Se on ollut sangen tuhoisaa politiikkaa: *woke*-aktivismin ja *cancel*-terrorin eräs tulos.

Niiden rinnalle Yhdysvaltain demaripuolue on kehittänyt nyt myös *stokastisen terrorismin* käsitteen, jonka avulla ääriryhmien väkivallanteot halutaan lavastaa tilastoseurauksiksi oikeistopuolueiden näkemyksistä: esimerkiksi äärimuslimien terrori-iskut tuloksiksi länsimaita puolustavien maahanmuuttokriitikoiden kannanotoista.

Tosiasiassa tilastoyhteys näiden asioiden välillä on hontelo, ja kausaaliyhteys vallitseekin niin päin, että maahanmuuttajien harjoittama rikollisuus luo maahanmuuttovastaisuutta.

Toivon sydämestäni, että Kokoomus ja Perussuomalaiset muistavat vaatimuksensa[477] Yleisradion toimintamenojen ja verotusoikeuden leikkaamiseksi ensi vuonna, vaalien jälkeen.

Toivon myös, että Jyväskylän yliopisto asettaisi Jari-Mikko Meriläisen tekemiset tarkempaan kontrolliin ja että Suomen Akatemia ottaisi muodollisen laadunvalvontansa ohella huomioon myös tässä kirjoituksessa esittämäni todellisen kritiikin sekä pohtisi uudestaan hänen tutkijatohtorirahoitustaan, jolla hän tekee poliittisesti orientoitunutta pseudotutkimusta.

Ei ole tervettä, että valtiollinen Yleisradio ja verorahoitteinen julkisorgaani nimeltä yliopisto julkaisevat neljä kuukautta ennen eduskuntavaaleja listan, jolla oppositiota edustavat poliitikot leimataan vihapuheen lietsojiksi.

Kaiken pohdinnan ulkopuolelle on jätetty kysymys, millä ylemmyydellä *mikään* yhteiskunnan taho katsoo olevansa oikeutettu interventoitumaan kansalaisten väliseen verkkoviestintään sen enempää tutkimuksen kuin poliittisen rajoittamisenkaan tarkoituksessa. Vihapuhealgoritmien, sanaseulojen ja automatisoidun sensuurin kehittely antaa kuvaa orwellilaisesta yhteiskunnasta, jossa anti-intellektualismista on tehty hyve.

Perin kieroksi asia käy, kun poliittisesti ohjattua ja poliittisesti motivoitujen toimijoiden tekemää tutkimusta käytetään vihapuhelainsäädännön valmisteluun, jolla uhataan tiettyjen kansalaisryhmien perusoikeutta sanoa näkemyksensä ministereistä ja muista kansan palvelijoista.

Filosofian näkökulmasta ”yhteiskuntatutkimuksen” ja ”lainvalmistelun” alta paljastuu tässäkin tapauksessa pelkkää politiikkaa, kun ”tieteellisyyden” kaapu riisutaan pois.

Feministi feministin palkitsee

Hyvän huonon esimerkin vihapuheväitteillä ratsastamisesta tarjoaa myös Yleisradion toimittajan Arvo Vuorelan 12.12.2022 julkaisema juttu, jonka mukaan ”vihapuheen tutkija Tuija Saresma palkittiin vuoden tieteentekijänä”.[478]

Toimittaja kiitteli Saresmaa ”rohkeudesta”. Samasta syystä häntä suitsutti Tieteentekijöiden liiton puheenjohtaja Maija Peltola, jonka kädestä 5000 euron rahapalkinto on lähtöisin.

Sukupuolten tutkijana esiintyvä yliopistonlehtori Tuija Saresma on itse Suomen johtava feministinen vihapuhuja ja misandristi. Hänen identiteettipoliittisessa klusterissaan toiminta postmodernina sukupuolten sekoittajana näyttää kuitenkin tuottavan automaattisesti asiantuntija-aseman viestinnän ja sen oikeudenmukaisuuden arvioijana.

Hän muun muassa haukkui kirjaani *Totuus kiihottaa* julkisesti ja vailla mitään perusteita Yleisradion, Keskisuomalaisen, Demokraatin ja MTV3:n jutuissa sekä näennäistieteellisenä vastamediana toimivan Politiikasta-verkkolehden artikkelissa.[479]

On ollut huvittavaa havaita ja todistaa, kuinka hullusti asiat nähdään feministisen kuplan sisällä. Yhtä hauskaa on ollut huomata, kuinka epäsuosittua, vihattua ja inhottua noiden tunnottomalla rahalla voideltujen kultapossukerholaisten toiminta on kansalaisten keskuudessa.

Ylen jutussa Saresma moittii osakseen kasautunutta kritiikkiä maalittamiseksi, vihapuheeksi, häirinnäksi, epäasiallisuudeksi ja tutkimuksen vapauden loukkaamiseksi. Tosiasiassa hän itse syyllistyi maalittamiseen, vihapuheeseen, epäasiallisuuteen ja tutkimuksen vapauden loukkaukseen haukkuessaan kirjaani *Totuus kiihottaa* mediajulkisuudessa, jota valtavirtaviestimet ovat suoneet hänelle rajattomasti.

Lehtorin palkkansa päälle yhteensä 559 953 euron akatemiarahoitukset[480] saaneena Saresma kehtasi vaatia rahoituksen kieltämistä sellaiselta tutkimustoiminnalta, joka ei ole hänen oman mielensä mukaisessa kontrollissa.[481]

Loputtomalla akateemisella rehulla ruokittu Saresma ei ilmeisesti yllä ymmärtämään, että häneen kohdistettu vihainen puhe on hänen itsensä aiheuttamaa.

Ylen kehuma, Saresman johdolla laadittu, valtioneuvoston tilaama[482] ja kesällä 2022 valmistunut ”Verkkoviha”-raportti on puolueellista komiteamietintötiedettä, jolla ei ole filosofian näkökulmasta pennin jeniä tieteellistä arvoa.

Yhtä aivoton oli valtioneuvoston vuonna 2019 Saresman työryhmällä teettämä ”Viha vallassa” -raportti, jonka mukaan ”vihapuhe vähentää päättäjien osallistumista julkiseen keskusteluun”.[483] ”Päättäjillä” tuossa selvityksessä tarkoitettiin demariretoriikalle tyypillisesti *poliitikkoja*, mutta *kansalaisten* osallistumisesta ei oltu huolissaan. Kriittisen analyysin tuosta 99 840 euroa maksaneesta torvelluksesta voi lukea Suomen Uutisten jutusta.[484]

Konsultti- ja tilausselvitysten laadinta antaa näyttöä tarkoitushakuisesta tutkimuksesta, jossa ei ole ymmärretty edes demokratian olemusta.

Saresman toimintaa kehuvassa Ylen jutussa 12.12.2022 voivotellaan laajasti poliittisen kritiikin leviämistä verkossa ja itketään Elon Muskin Twitter-ostoksia sekä Yhdysvaltain entisen presidentin Donald Trumpin paluuta Twitteriin.

Samaa vollotusta ovat jatkaneet muuan Anu Bradbord[485] ja vasemmistonuorten politrukki Johanna Vehkoo,[486] joka toimii Tampereen yliopiston propagandatieteen laitoksella työelämäprofessorina ilman tohtorintutkintoa.

Tosiasiassa demokratia voi perustua vain avoimiin vastakkainasetteluihin ja näkemysten vapaaseen ja julkiseen kilpailuttamiseen – ei mihinkään tukahduttamiseen, joka on persoonan raiskauksen muoto.

Samantyyppistä sananvapauden nipistelyä ja näpistelyä on jatkanut myös liberaalina esiintyvä porvarillinen epä-älymystö, mistä näyttöä antaa pirtu-Sirpana tunnetuksi[487] tulleen kokoomuslaisen europarlamentaarikon aktiivisuus ”vihapuheen” kriminalisoimiseksi Euroopan unionissa.[488]

Kun ”vihapuheen” piiriin koetetaan kammeta myös ”asiantuntemuksen vähättely”, yritetään kriminalisoida jopa akateeminen kritiikki ja katsotaan, että arvosteluoikeuden pitäisi riippua siitä, antautuuko kansalainen pukemaan sanottavansa korulauseiden ja onnittelukorttitekstien muotoon.

Tosiasiassa kaikenlainen *sensurointi* iskeytyy syvälle ihmisten persoonaan ja merkitsee yksilön olemassaolon mitätöintiä, sillä sen tavoite on ajatusten *poistaminen* todellisuudesta. Koska ajatuksilla on asunto ihmisyksilöiden tajunnassa, sensuuri on vain yhden askeleen päässä ihmisten itsensä likvidoimisesta.

Sensuurin vaatijat ja puoltajat ovat aina olleet demokratian vihollisia ja yhteiskunnan mädättäjiä. He eivät ymmärrä edes sitä, kuinka tuhoisaa vasemmiston ihannoima *cancel*-aktivismi on psykodynaamisesti, kun painekattilan kansi lopulta kuitenkin pamahtaa auki.

Viestit eivät ole torjuttuina varmasti sen vähempää vaarallisia kuin samat viestit olisivat julkilausuttuina.

Tuija Saresman palkitseminen Tieteentekijöiden liiton vuoden tieteenharjoittajana osoittaa, että miesten kulkusia poljetaan nyt myös ay-retoriikan korkokengillä. Saresman syytösten kohteina ovat aina olleet nimenomaan miehet, ja syytösten aihe on ollut kverulatorisesti ja deluusiomaisesti ”naisviha”. Siihen viittaavaa syytöstä hän ja muut feministit töhrivät

myös minun kylkeeni, vaikka naiseus on aina ollut minulle perin neutraali asia, ja naisten etuoikeutettu ”tasa-arvo” on innostanut minua vähemmän kuin oksennus koiraa.

Jatkuva länkytys oikeistolaisten, konservatiivien ja kansallismielisten esittämästä ”vihapuheesta” on haukotuttavaa, vaivaannuttavaa ja epä-älyllistä. Se ainoastaan toistaa kuluneita kliseitä, eikä mikään sellainen kasva, jota jatkuvasti kynnetään.

On huomattava, että kyseistä show'ta pyörittää vain kourallinen aggressiivisia yliopistofeministejä, ja kaikki tietävät sen jengin. Ammattiliiton kautta koko tutkijakuntaan helposti yhdistyvä vasemmistolainen pölhöpopulismi nolaa älykkäitä yliopistoihmisiä, ja saattaa heidät tuntemaan aiheetonta myötähäpeää.

Tieteenfilosofinen ja metodologinen ajatuskuri palautettava yliopistoihin

Ajatuskurin katoamista ja tendenssitoimintaa vastaan on herännyt myös reaktioita. Wayne State Universityn sosiologian professori Jukka Savolainen on moittinut MTV3:n jutussa *woke*-vouhotusta ja *cancel*-terroria epätieteellisyydestä.[489] Niillä ei pitäisikään olla mitään sijaa yliopistomaailmassa.

Alakynteen jouduttuaan uustaistolaiset *woke*-aktivistit pyrkivät nyt kynsin hampain kiistämään kulttinsa olemassaolon, sillä olemattomaksi määriteltyä on vaikeampi kritisoida ja vastustaa.[490] Samaa ”olemattomuuden taktiikkaa” Saresma yritti levittää Demokraatti-lehden hyökkäyksessä,[491] jonka mukaan perussuomalaiset kritisoivat sellaista feminismiä, ”jota ei ole olemassakaan”. Jutussa iloittiin myös tutkimustani vastaan suunnatusta sadistisesta rahoituksen takaisinperinnästä, joka oli tiedepoliittinen pahoinpitelyn muoto.

Kiistäessään kaiken *woke*-häiriköt tulevat myöntäneiksi kaiken. Samalla vihervasemmistolaiset feministit unohtavat, että *woke*-kultin olemus on sama kuin ideologian yleensä: jos aina on pimeässä, ei ymmärrä olevansa pimeässä.

Woke- ja *cancel*-aktivismissa on kyse samasta ilmiöstä, joka aiemmin tunnettiin nimellä *heckling*.[492] Sillä tarkoitettiin alun perin ”häkilöintiä”, jolla pellavat erotettiin karkeammasta aineksesta, rohtimista. Sen sijaan retorisissa käytännöissä käsite sai *häirikointiin* viittaavan merkityksen, ja sittemmin sillä on tarkoitettu tahallista keskustelujen sekoittamista, sanojen irroittamista yhteydestään ja sen koettelemista, miten paljon viestien lähettäjät sietävät asioiden tahallista ymmärtämistä väärin.

Täydellinen korvien ummistaminen taitaa olla riittävän tuttua naistutkimuksen yhteydestä niin, ettei sitä tarvitse selittää enempää. Ansioituneiden tieteenharjoittajien vetoomuksen vihervasemmistolais-feminististä

tiedepolitiikkaa vastaan voi lukea Stanfordin yliopistossa kootusta julistuksesta ”Restoring Academic Freedom”, jonka allekirjoitti 1684 tohtoria ja professoria.

Olen jo vuosien ajan takonut samaa asiaa kuin rautaa. Identiteetti- ja tasa-arvopolitikointi eivät ole tieteen metodeja eivätkä ihanteita, jollaisiksi ne on kohotettu Suomen Akatemiaa ja yhteiskuntatieteitä hallitsevan vihervasemmiston ja feministien toimesta.

Sukupuol(t)en tutkimuksen oppiaine tulisi nähdäkseni kokonaan lopettaa yliopistoista, sillä on tarpeetonta ylläpitää mitään oppiainetta pelkästään *tutkimusaiheen* ympärillä. Sukupuolta voidaan tutkia ja selvitellä riittävästi perusyhteiskuntatieteiden, ihmistieteiden ja luonnontieteiden, kuten sosiologian, psykologian, filosofian, lääketieteen ja biologian piirissä.

Tieteellisen kriittisyyden menetys on liian kova hinta feministisen pehmolelupolitiikan ja tanttatieteen hyväksymisestä. Siksi tieteen todelliset tukitoimet tulisi aloittaa tieteenfilosofisella ja tieto-opillisella ajatuskurin palautuksella, jota olen harjoittanut mediatutkimusteni osassa 1 *Totuus kiihottaa* ja osassa 2 *Pavlovin koirat*.

Vihervasemmistolaisten keskinäisestä vispilänkaupasta ja jatkuvasta laakeroinnista huolimatta uskon, että toinen toisensa palkitsevia tieteen pullasorsia ei loppujen lopuksi *kunnioita* kukaan. Kun heidän asemansa ja rahansa ovat mennyttä, kaikki on mennyttä.

Päivitys 28.12.2022

Yleisradio jatkoi vihervasemmistolais-feminististä tykitystään toimittaja Jesse Mäntysalon jutussa ”Naisvihaan puututaan uudella lailla: Huorittelu voi ensi vuonna koventaa rangaistuksia” 28.12.2022. Näennäisenä ”asiantuntijana” oli jälleen Tuija Saresma, jonka mukaan ”lakiuudistuksella voi olla myös pelotevaikutus” ja ”ehkä ihminen miettii nyt kaksi kertaa”, ”kannattaako naisille lähettää seksuaalissävytteisiä viestejä”.

Voin vaivatta myöntää, että tämän ihmisen mieleen ei tulisi koskaan lähettää naisille mitään. Paha vain, akateemiset toimintaresurssit ovat lähes kokonaan heidän korkokenkiensä alla.

Lauantaina 17. joulukuuta 2022

WIKIPEDIAN VALHEET KIRJASTANI TOTUUS KIIHOTTAA

Wikipedia on eräs informaatiosodan kentistä, joilla poliittisen vihervasemmiston sissit käyvät loppumatonta taisteluaan. Siinä mielessä se ei poikkea paljoakaan Facebookista tai Twitteristä. Niinpä tarkastelen tässä kirjoituksessa sitä, kuinka luotettava tai epäluotettava Wikipedia on tiedon-

välityksen alustana. Käytän esimerkkinä teokseni *Totuus kiihottaa* käsittelyä, mikä sopii kuvioon siksi, että dis- ja misinformaation levittäminen oli kirjani mediakäsittelyssä laajaa. Disinformaatiollahan tarkoitetaan tahallista väärän tiedon levittämistä ja misinformaatiolla sen tahatonta edelleen jakamista.

Tutkimukseni mustamaalaaminen aloitettiin *sosiaalisessa mediassa*, kun poliittisen vihervasemmiston partisaanit alkoivat jaella asiayhteyksistä irrottamiaan lauseita Facebookissa ja Twitterissä ja tarjoilla niitä syötteinä tiedotus- ja toitotusvälineille. Valtavirtamedian toverit suurensivat ne sivuilleen ja välittivät eteenpäin ”tietona”, joka oikeasti oli mielikuvaterroria.

Olin esimerkiksi arvostellut kirjani luvussa 17.5 tapaa, jolla *identiteettipolitiikasta* on tehty yliopistofeminismissä *tieteen näennäinen metodi*. Wikipediasta jouduin pian lukemaan, että en muka noudattaisi tutkimuksessani tieteen hyväksyttyjä metodeja! Kyseiset mielipiteet olivat puolestaan lähtöisin niiden sosiaaliseen mediaan kirjoittavien *woke*- ja *cancel*-aktivistien tahoilta, joiden virheitä olin kritisoinut kirjassani ja jotka nyt kostivat minulle rääkyen kitapurjeet lepattaen, että kirjani ei ole heille mieluinen.

Wikipedia on siitä erikoinen sivusto, että sen anonyymeinä esiintyvät ylläpitäjät ja kirjoittajat pitävät omana oikeutenaan päättää siitä, mitä kunniallisista tieteenharjoittajista ja tutkimustuloksistamme välitetään tietona. Meitä itseämme puolestaan kielletään sanomasta Wikipediassa mitään, sillä se olisi ylläpitäjien mielestä ”mainostusta”. Tosiasiassa heidän pitäisi moraalisesti toimiakseen kysyä ja varmistaa asiat meiltä itseltämme, toisin sanoen puheena olevilta tieteilijöiltä.

Wikipedian ”yhteisönormien” (sakinhivutuksen) mukaan artikkelit eivät saisi olla ”ansioiden luetteloja”. Eräät ylläpitäjät sen sijaan haluaisivat tehdä niistä epäansioiden luetteloja keräilemällä skandalisoimisen haluunsa perustuvia dismeriittejä sekä levittelemällä niitä ympäriinsä omassa tuhrimisvimmassaan.

Niinpä vihervasistisen median minua ja tutkimustani kohtaan osoittama ”kritiikki” päätyi pian teostani käsittelevään Wikipedia-artikkeliin.[493]

Noin puoliväliin asti kirjoitus on asiaa, mutta silloinkin joukossa on muutamia valheellisia välihuutoja. Enemmänkin artikkelissa puhutaan median esittämästä vastauutisoinnista kuin kirjastani, ja teokseni sisältö yritetään vesittää tiedepoliittisten vastustajieni arvioihin siitä.

Muistutan, että minua ja filosofiaani koskeva tieto tulee vain minulta itseltäni ja julkaisuistani – ei mistään mediasta eikä muista sekundäärilähteistä, joita Wikipedissa pidetään ”oikean tiedon” mittapuina. Totuudenmukaisen kuvan saamiseksi ajattelustani kannattaa siis lukea kirjoituksiani, kun taas toisten ihmisten mielipiteistä saatte vaikutelmia lukemalla heidän tekstejään. Oudoksuttavaa onkin Wikipedian pyrkimys vältellä alkuperäistutkimuksia ja primäärilähteitä ja tukeutua *lehtien* väitteisiin niistä.

Wikipedian ”lähteistys” on horjuvalla pohjalla, sillä lähteet valitaan yleensä vihervasemmiston omilta foorumeilta. ”Totuus kiihottaa” -artikkelin muutoshistorian mukaan eräs kirjoittaja on esimerkiksi kynäillyt tihutyönsä perusteluksi 3.10.2020, että ”kun lähteistetysti kyseessä on pamfletti, tämä kiistakirjoitusluonne on myös syytä tuoda esiin myös johdannossa”. Tutkimus siis muuttuu kuin taikaiskusta ”pamfletiksi”, kun joku tiedepoliittinen vastustajani väittää niin kannanotossaan, ja väite laitetaan näyteikkunapaikalle ohjaamaan Wikipedia-artikkelin lukijoita harhaan. Vihervasemmistolaisten omien puolueellisten valikointiperusteiden vuoksi ”lähteistys” ei takaakaan totuutta Wikipediassa, ja ”kiistakirjoitukseksi” tutkimukseni ovat pyrkineet lavastamaan he itse.

Mitäpä muuta kriittinen tutkimus voisi nykyisin olla kuin ”pamfletti”, sillä vihervasemmiston pohjustamassa kinastelevassa viitekehyksessä järkiperäinen argumentaatio leimautuu kuin automaattisesti ”pamfletiksi”? Wikipedian ylläpitäjien ei pitäisi toimia kuin parodiasivustonsa Hikipedian huutosakin, joka kolhii autojen peltejä naskalilla yön pimeydessä ja nauraa ivallisesti päälle, vaikka se onkin ”vastuullisen journalismin” mukaista ja tarjoaa tavan levittää propagandaa ”huumorin” kaavussa.

Omistin jo mediatutkimuksessani *Totuus kiihottaa* kokonaisen luvun Wikipedian heikkouksille. Se on nimeltään ”Vie sinä, minä wikisen!” (15.3). Tämä kirjoitukseni vahvistaa siinä esittämääni arvostelua.

”Totuudeksi” taikomisen magiaa

Wikipedia välttelee esiintymästä ”uuden tiedon” tuottajana ja vaatii kirjoittajia viittaamaan muualla julkaistuun ainekseen. Juuri tässä sinänsä hyväntahoisessa ajatuksessa piilee suuri heikkous. Nimittäin *lehdissä* julkaiseminen ei ole totuuden tae. Lehtijuttuihin tukeutumalla Wikipedian toimittajat tulevat itse luoneiksi ”uutta tietoa”. Levitettynä lehtien disinformaatio muuttuu misinformaatioksi.

Käsitys, että tietyllä foorumilla julkaiseminen taikoo asiat tosiksi, on perimmältään magiaa. Siihen ajatusvirheeseen syyllistyy tietenkin myös suuri osa tieteellisistä julkaisuista, kuten osoitin lehtien vertaisarviointeja koskevassa kritiikissäni, kirjani luvussa 17.4.

Teostani *Totuus kiihottaa* koskevassa Wikipedia-artikkelissa viitataan nyt laajasti valtamediassa olleisiin arvioihin kirjastani ja kerrotaan niiden olleen ”erittäin kielteisiä”.

Miten muuten voisi ollakaan, sillä kritiikkini kohteena oli nimenomaan valtavirtamedia, joka nyt hyökkäsi kimppuuni? Totuus on, että media itse oli saanut *minulta* ”erittäin kielteisen vastaanoton”, eikä kirjani vastaanotto ollut kielteinen vaan *ristiriitainen*.

Wikipedian artikkelissa esitellään kuitenkin täytenä totuutena *toimittajien kostoa:* täytyyhän median revanssin olla totta, kun niin sanotaan leh-

dissä! Tosiasiassa iltapäivä-, sanoma- ja juorulehdissä kirjoitetun ei pitäisi olla objektiivisuuden tae missään, ei myöskään Wikipediassa.

Hulluinta kirjani mediakäsittelyssä oli näkemys, että tieteellisin periaattein kirjoitetun mediatutkimukseni merkityksestä pitäisi päättää niissä medioissa, jotka olivat olleet arviointieni kohteina, tai niiden tutkijoiden toimesta, joiden puolueellisuuden olin läpivalaissut julkaisussani.

Wikipediaan kirjatut väitteet metodien puuttumisesta ja omista ennakko-oletuksistani ovat yhtä perättömiä. Tosiasiassa sovelsin diskurssianalyysia, teoksessa *Dialoginen filosofia* kehittelemääni osallistuvan havainnoinnin metodia ja toisen väitöskirjani vuorovaikutusteorioita.

Olennainen tässä yhteydessä on projektion käsite, johon viitaten arvostelin vihervasemmistolaisten nettihuutajien pyrkimyksiä *siirtää* oma suuttumuksensa ja vihamielisyytensä eri mieltä olevien ominaisuuksiksi. Selvitin myös oman tutkijataustani ja poliittiset lähtökohtani itsereflektiivisesti kirjani sivulla 64.

Sanoin lopuksi niinkin (s. 394), että ”olen tehnyt kaikkeni, etteivät näkemysteni puolesta tai vastaan esitetyt mielipiteet olisi vaikuttaneet mitenkään analyysieni puolueettomuuteen.” Tässä olen myös pysynyt, vaikka opetusministeriön viranomaiset kiljuivat jälkikäteen, että työssä olisi pitänyt ”edistää” heidän itsensä määrittelemiä tasa-arvon tavoitteita ja tendenssejä.

Tieteen arvovapautta ja tasa-arvoperiaatteita loukaten byrokraatit laittoivat ministerinä toimineen hiihtosuunnistaja Hanna Kososen (kesk.) vaatimuksesta Coltin ajatuspajan ohimolle ja alkoivat kiristää tutkimukseni julkaisijaa valtionrahoituksen takaisinperinnällä, mikä oli isku vasten koko tutkijakunnan naamaa.

Karttapallot katollaan

Nojasin kirjassani tietoteoreettiseen ja tieteenfilosofiseen metodikalustoon osoittaessani, millä tavoin monikultturistit ovat pyrkineet kääntämään todistelutaakan oman ideologiansa kriitikoille. Tosiasiassa heidän itsensä pitäisi osoittaa oman monikulttuurisen kumouksensa paremmuus. Yleiseen kielifilosofiaan tukeuduin arvostellessani journalistisen argumentaation aukkoja, oikeudellisen ajattelun ajatussolmuja sekä tapaa, jolla hallintodiskurssiin pakottaminen haavoittaa ajattelun työvälinettä, kieltä itseään (luvussa 8.8).

Kirjani on metodologinen huipputuote myös siksi, että selitin mediassa tapahtunutta jakautumista yhteiskuntarakenteeseen syntyneen halkeaman ja kerrostuneisuuden kautta sekä yhdistin viestinnällisen muutoksen tutkimisen sosiaalisen ja luokkastrategisen muutoksen analyysiin. Toimittajien harjoittamaa julkisuuden orkestrointia tarkastellessani lähtökohtanani oli professori Jesper Strömbäckin medioitumisteoria.[494]

Osoitin kirjassani, millä tavoin vasemmistolainen viestintähegemonia ajaa nykyisin globaalikapitalistisen eliitin asioita pyrkien lavastamaan *kansallismielisyyden imperialismiksi*, vaikka tosiasiassa kansallisen edun edistäminen voisi taata poliittisen *itsemääräämisoikeuden* ja sitä kautta kulttuurien *moniarvoisuuden*. Kyse ei ollut mistään empiirisestä traktaatista vaan ajankohtaisilmiöitä tulkitsevasta filosofiasta, jossa puntarissa ovat päämäärät ja arvot.

Wikipediaan päätyneet väitteet ”epätieteellisyydestä” ja ”menetelmien puuttumisesta” ovat siten pelkkiä valeita ja disinformaation levittämistä.

Wikipedia-artikkelin sekaan oli ripoteltu myös MTV3:n uutisten Eeva Lehtimäen ”kommentti”, jossa minua solvattiin ”rasistiksi”, paheksuttiin ajattelua, jota ”Perussuomalaisten ympärillä liikkuu” sekä valiteltiin, ettei Perussuomalaiset ole enää sellainen hauskoja sutkauksia laukova puolue, jota media kaipaa omiin viihteellisiin tarkoituksiinsa.[495]

Sellainen maalailu uskottelee yleisöille, että filosofin pitäisi oleskella porstuassa nurkkapieliä nuollen samalla kun entinen Ellun kana kylpee julkisuuden keskipisteessä omahyväisyydestään nauttien. Toimittajan epäälyllisyyden paljasti hänen toiveensa, että filosofien pitäisi noudattaa median pelikirjaa.

Kun en siis esittänytkään mediaa tyydyttävää populismia vaan ihan oikeaa hegeliläis-snellmanilaista valtiofilosofiaa, olivat median lumihiutaleet kauhuissaan johtopäätöksistäni. Se oli Lissuille leikin loppu, sen, jonka media ja puolueiden antiälymystö olisivat halunneet jatkuvan.

Totuuden takomista ajatuspajassa

Myöskään johtopäätökseni eivät ole mitään Wikipediassa mainittuja ”poliittisia mielipiteitä” vaan *yhteiskuntatulkintoja* ja *tutkimustuloksia*, jollaisiksi niitä sanottaisiin, mikäli kyseessä olisi jonkun vihervasemmistolaisen kirjoittama kirja. Wikipedian artikkelissa kuitenkin jatketaan sensuuria puolustelevasti:

> Syksyllä 2019 Hankamäki sai ajatuspajan vakituisilta työntekijöiltä palautetta ja häntä neuvottiin poistamaan alatyyliset ilmaisut, mitä hän ei kuitenkaan tehnyt. Suomen Perustan uudeksi toiminnanjohtajaksi tuli vuoden 2020 alusta Marko Hamilo, joka luki kirjan ennen sen julkaisua.[496]

Omat tietoni ovat taaskin täysin erilaisia kuin asioista tietämättömän Wikipedia-kirjoittajan tai hänen lähteenään olleen toimittajan.

Tosiasiassa käsikirjoituksen luki kesän 2019 aikana Suomen Uutisten päätoimittaja ja Suomen Perustan hallituksen varapuheenjohtaja Matias Turkkila reunamerkintöjä paperitulosteeseen tehden, ja kävimme tekstin yhdessä läpi 5.9.2019. Otin huomautukset lähes orjallisesti huomioon ja

siirsin muutaman marginaaliin merkityn täydennysehdotuksen myös sellaisenaan tekstidokumenttiin.

Tämä ei tarkoita, että olisin kaivannut editointiapua, mutta Turkkilan arvostelukykyyn luottaen päädyin tekemään hänen toivomansa muutokset, joita tosin oli vain vähän. Kevyt editointi on tavanomainen käytäntö tieteellisissä tutkimuksissa, joissa ideana on, että kirjoittaja voi edustaa omia näkemyksiään eikä ohjaudu muualta. Molemminpuolinen kunnioitus säilyi, ja jäimme yksimielisyyteen tekstin sisällöstä.

Perustan toiminnanjohtajan penkki oli tyhjänä vuoden 2019 loppupuolen ajan Simo Grönroosin siirryttyä puoluesihteeriksi. Hain myös itse avoimeksi tullutta toiminnanjohtajan tehtävää, johon nimitettiin vuoden 2020 alusta Marko Hamilo.

Hamilo puolestaan luki käsikirjoitustani kaksi kuukautta kevään 2020 aikana, eikä hänellä ollut siitä huomautettavaa. Olimme asiasta keskusteltuamme samoilla linjoilla.

Tämä oli sekä Turkkilalle että Hamilolle kunniaksi, sillä tutkimukseni on laadukas, mitä osoittaa omalla tavallaan myös muiden puolueiden siihen kohdistama viha. Myöskään julkisuudessa esitetyt jälkipuheet eivät pidä paikkaansa. Wikipediassa kuitenkin sanotaan:

> Suomen Perustan toiminnanjohtaja Simo Grönroos huomautti havainneensa jo käsikirjoitusvaiheessa, että *Totuus kiihottaa* ”vaatisi tosi isoa kursimista”, sillä se oli liian kärjekäs eikä vastannut hänen tutkimukselle asettamiaan odotuksia. Ajatuspajan varapuheenjohtaja Matias Turkkila kertoi ottavansa vastuun laadunvarmistuksen pettämisestä. Hän oli kuitenkin pettynyt siihen, ettei Hankamäki ollut oikolukijoiden suosituksista huolimatta poistanut alatyylisiä ja asiattomia kohtia.[497]

Kaikki edellä sanottu on pelkkää panettelua ja valehtelua, joka johtui perussuomalaisten nolosta kävelemisestä median lankaan ja valumisesta kuin tina kauhasta toimittajien puolelle. Siten avattiin juoruilun ja lavertelun kenttä kirjassa arvostelemilleni medioille toimittajien kostoa varten.

Mitä itse asiaan tulee, jokaisen pitäisi tietää, että jälkimodernissa kulttuurissa korkean ja matalan ero on sillä tavoin liudentunut, että myös ”alatyylisenä” pidetty voi olla korkeatasoista, riippuen täysin toimintayhteydestä. Niinpä kaikenlaiset väitteet ”alatyylisyydestä” tai ”asiattomuudesta” joutuvat surkuhupaisaan valoon aina, kun joku antautuu hopeinen sädekehä päänsä päällä ripittämään, mikä on tyylikästä tai asiaan kuuluvaa. ”Asiattomuus” lienee sensuurin perusteista asiattomin.

Sellainen sensurointipolitiikka, joka antaa viestien vastaanottajille tai välittäjille mahdollisuuden päättää, mikä on sopivaa tai sopimatonta, ei ole mitään muuta kuin mielivaltaa.

Se, että tutkimus ”ei täytä odotuksia” – tässä tapauksessa myöskään kaikkien perussuomalaisten odotuksia – puolestaan voidaan lukea tutkimuksen ansioksi. Nimittäin informaatioteorioiden näkökulmasta sellainen

tutkimus on ansiokkain, joka tuo esille uutta ja yllättävää tietoa ja on siten vastoin ennakko-oletuksia, odotuksia, suosituksia tai muuta ohjeistusta. Todellisen tutkimuksen tehtävänä ei ole täyttää *mitään* odotuksia vaan tavoitella tietoa ja totuuksia kriittisesti.

Käsitykseni mukaan kirjoituksessani ei ollut myöskään sellaisia tyylin vaihteluja, jotka olisivat vaatineet sen enempää "kursimista" kuin repimistäkään. Myös kieliasultaan tekstini on lähes virheetöntä ja saamani palautteen mukaan helppolukuista, sillä eräät ovat sanoneet lukeneensa ensimmäiset parisataa sivua yhdellä istumalla. Wikipedian mukaan "teoksen lennokas tyyli ei vastaa tieteellistä käytäntöä", kun taas professori Timo Vihavaisen mukaan "[f]ilosofille on sallittava myös poleeminen kielenkäyttö, muuten saamme lukea pelkkiä postilloja ja katekismuksia".[498]

Mitä laadunvarmistukseen tulee, taitaapa työni olla laadukkaampaa kuin mikään varmistus. Olen kirjoittanut sen asiantuntija-asemasta. Mikäli joku toinen asiantuntija on eri mieltä, se on hänen asiansa, ja näkemyksemme poikkeavat silloin toisistaan. Sellainen katsantokanta, että filosofian täytyisi olla jotakin vikakoodien nollausta, on kaavamainen ja peittää asioiden tulkinnanvaraisuuden. "Laadunvarmistuksen toimimattomuuteen" viittaaminen irvikuvallisti tutkimukseni, ja voidaan kysyä, millä pätevyydellä tai ylemmyydellä.

Asiakohta, jota en Matias Turkkilan toiveiden vastaisesti poistanut tai muokannut, koski *Hikipedian* asemaa mediassa. Matiaksen mielestä minun oli vaikeaa samanaikaisesti puolustaa sananvapautta ja vaatia Hikipedialle kontrollia. Vastaan, että puolustan kyllä vapaata *tiedon*välitystä mutta en vandalismia, jota vihervasemmiston vihapuhealustaksi muodostunut Hikipedia edustaa omassa reuhaavuudessaan. Sitä paitsi Hikipedia on plagioinut ulkoasunsa Wikipedialta, jonne puolestaan on päätynyt Hikipediassa julkaistua disinformaatiota, eikä Wikipedian sekoittuminen parodiasivustoonsa ole myöskään Wikipedialle itselleen eduksi.

Sensuurin ja sananvapauden yhtäaikainen puolustaminen on kyllä aito ongelma. Myös perussuomalaisen puolueen on vaikea esiintyä sananvapauden puolustajana ja samanaikaisesti selitellä ja silitellä pois kirjaani, jonka sisällössä ei ole mitään todellisia ryppyjä.

Se, että kukaan ei onnistunut ohjailemaan tutkimustoimintaani tieteen ulkoisilla normeilla, ei ole epämeriitti, vaan tutkimuksen ansio.

Median kostohimo todisti väitteeni oikeiksi

Valtavirtamedia puolestaan aloitti kostokampanjan. Esimerkiksi Helsingin Sanomien Juho Typpö (jonka kirjoitusta olin arvostellut teokseni sivulla 117), pyrki käyttämään aseista katalinta, eli lapsiargumenttia, ja riitauttamaan sitä kautta asiassa herkiksi tunnetut perussuomalaiset kanssani. Hän kirjoitti tavalla, joka päätyi "täytenä totuutena" myös Wikipediaan:

> Ylen verkkosivuilla tuoreeltaan julkaistun uutisen mukaan ”kohukirjassa toistuu naisvihamielisyys” ja teoksessa on lukuisia naisten seksuaalista häirintää vähätteleviä kohtia. Helsingin Sanomien Juho Typön mukaan *Totuus kiihottaa* ”sisältää suurimmaksi osaksi perussuomalaisten ja muiden oikeistopopulistien jo tutuksi tullutta ’mediakritiikkiä’.” Uutta ja yllättävää on sen sijaan naisviha. Kirjan järkyttävin osuus on Typön mukaan kohta, jossa Hankamäki syyttää seksuaalisen ahdistelun kohteeksi joutuneita alaikäisiä lukiolaistyttöjä ”kataliksi” ja ”kaunaisiksi” draamakuningattariksi, ”joiden ilkeydeltä ja omahyväisyydeltä toivoisi suojeltavan ensisijaisesti aikuisia”.[499]

Tosiasiassa en arvostellut entisiä lukiolikkoja vaan *nykyisiä* kaunaisiksi muuttuneita protestilaulajia ja elämämtaiteilijoita, jotka vielä toista kymmentä vuotta vanhojen koulukokemustensa jälkeen syyttelivät erästä Jouko Turkan opetuksessa ollutta draaman lehtoria muka-radikaaleista opetusmenetelmistä.

En siis *moittinut* nuoria, vaan minä *säälin* heitä, sillä he ovat Helsingin Sanomien propagandan käyteainetta. Juuri heistä lehti oli tekaissut verukkeen ”*Me too*”- ja ”Suostumus2018”-hankkeiden pönkittämiseen. Lehti myllersi nuorten mielipiteitä vielä ympäristöahdistuksen lietsonnallaankin, joka oli niin ikään kritiikkini kohteena.

Helsingin Sanomien toimittaja Typpö paljasti motiivinsa kirjoittaessaan, että ”[p]uolueen suosiota esimerkiksi jäsenten rasistiset motiivit eivät toistaiseksi ole hetkauttaneet. Saa nähdä, hetkauttaako naisviha.”[500] – Tästä siis oli kyse: median halusta murentaa Perussuomalaisten kannatusta itse lavastamansa ”naisvihan” verukkeella. Sitä Wikipedian viisastelijat eivät kuitenkaan katsoneet tarpeelliseksi printata ihmisten verkkokalvoille vaan laittoivat näkyville valtamedian omahyväisen Salama-tuomion kirjastani.

Todellisuudessa Yleisradion ja Helsingin Sanomien levittämät valheet kirjani muka sisältämästä ”naisvihasta” olivat toimittajien kömpelöitä yrityksiä peittää se kaikille selväksi tullut tosiasia, että esitin feminismin kritiikkini *homomiehen* näkökulmasta, jossa ei ole sijaa naisten ja miesten välisiä suhteita leimaavalle naistenpalvonnalle. Toimittajien hyökkäykset hehkuivat avointa ja irvokasta vihaa valtavirrasta poikkeavia näkemyksiäni vastaan ja kertoivat myös yleisen tasa-arvopolitiikan kieroutumista.

Mikäli Juho Typön typografiat johtuisivat hänen typeryydestään, ne voisi antaa anteeksi, mutta takana näyttää olevan pelkkää koston ja harhauttamisen halua, joka jäänee leimaamaan kirjaani koskevan ”tiedon” välitystä Wikipediaan marmoroituna. Aivan kuten jo kirjassani osoitin, on tutkimustulosten vääristelevä raportointi eräs syypää Helsingin Sanomien alamäkeen ja lopulliseen laskuliukuun.

Pohjat vääristelyssä veti Kansan Uutiset, jonka valejournalistinen tekele on niin ikään päätynyt Wikipedian lähdemateriaaliksi:

> Kansan Uutisten artikkeli piti ristiriitaisena tapaa, jolla Perussuomalaiset politikoivat maahanmuuttajien Oulussa 2018 tekemillä seksirikoksilla, mutta samalla puoluetta lähellä oleva ajatuspaja julkaisee kirjan, jossa hyväksikäytön uhreiksi joutuneita naisia ja tyttöjä syytetään tapahtuneesta.[501]

Todellisuudessa olin paheksunut turvapaikanhakijoiden Oulussa tekemiä seksuaalirikoksia kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 76 viitaten aiempaan blogikirjoitukseeni ”Analyysia seksuaalirikoksista” (6.12.2018).[502]

Ajatuskulkuni, jota monilla on ollut vaikeaa ymmärtää, on seuraava ja liikkuu yleisellä tasolla. En kannata seksuaalinormien kiristämistä ja rangaistusten koventamista, sillä oikeusministeriön vuonna 2018 julkaiseman (ja lähdeaineistonani olleen) tutkimuksen mukaan rangaistusasteikon kiristämisellä ei ole ollut vaikutusta intohimorikosten esiintyvyyteen, vaan niitä tehdään impulsiivisesti eikä seurausharkinnan pohjalta, kuten esimerkiksi talousrikoksia. Sama näyttö on saatu Espanjasta, Isosta-Britanniasta, Ruotsista ja Saksasta, joissa rangaistuksia on kiristetty ja saatettu voimaan ”Suostumus2018”-aloitteen mukaisia lakeja.

Niiden vaikutus on ollut halvaannuttava *kantaväestöjen omaan seksuaaliseen käyttäytymiseen* – ei muualta tulleiden tekemiin raiskauksiin. Seksin vähentymistä länsimaissa ihmettelee huuli pyöreänä nyt myös Helsingin Sanomien Juho Typpö Yhdysvalloista saadun tutkimustuloksen perusteella.[503]

Siksi väitteeni on: ei pidä tuomita ankarammin *raiskauksista*, vaan pitää estää tänne tulemasta *raiskaajia*, joiden rikoksentekoalttius tiedetään kantaväestöön verrattuna moninkertaiseksi.

Rangaistusten kiristäminen paradoksaalisesti tarjoaa tänne tulleille pysyvän oleskeluoikeuden, sillä palautettuina heitä uhkaisi kotimaassaan hirsipuu, ja Suomestahan ei saa palauttaa ketään mihinkään, missä on kuolemanuhka olemassa. Näin ollen rangaistusten kiristäminen helpottaa Suomessa oleskelua!

Nurinkurisuus on siinä, että mitä ankarampi rangaistus seksuaalirikoksesta on luvassa, sitä todennäköisemmin laittoman maahantulijan ja turvapaikanhakijan *kannattaa* raiskata. Rankaiseva oikeus puolestaan on kostoa, joka ei hyvitä eikä korjaa retributiivisesti mitään. Myöskään sen pelotepreventiivinen eli rikoksia ennakolta eliminoiva vaikutus ei ole tutkimusten mukaan suuren suuri. Rikoslain kiristystä edeltäneen rangaistusasteikon yläpäässä oli runsain mitoin soveltamisen varaa jo ennen lainuudistusta, ja aina löytyy kuumakalleja, joiden mielestä mikään rangaistus ei ole koskaan riittävä.

Asia vain on niin, että kaikki sellainen, mikä näyttää ensikatsomalta hyödylliseltä ja järkevältä, ei tarkemmin tarkasteltuna olekaan sitä. Mikäli viranomaiset ja poliitikot jatkuvasti toistavat viestiä, että seksuaalisuudessa on jotain pahaa, se vaikuttaa tuhoisasti *omaan seksuaalikulttuu-*

riimme. Siksi seksin vaarallistaminen on huonoa politiikkaa ja vaikuttaa myös nuoriin traumatisoivasti.

Tutkimustuloksessani ei siis ollut kyse mistään ”nuorten syyllistämisestä” vaan heidän seksuaalisten oikeuksiensa puolustamisesta. Filosofina ja sosiaalipsykologina joudun usein kysymään, kuinka kieroon media voikaan asiat kirjoittaa. Syynä lienee valheellisen valtamedian populismi: halu ratsastaa normatiivisella moraalipaatoksella ja pyrkimys käyttää ahdistuneiden ihmisten tuomiomieltä hyväkseen.

Mitä nuorison yleiseen arvostelemiseen tulee, en suinkaan moiti kaikkia nuoria, vaan tiettyä osaa heistä. Kaikkiin ikäryhmiin nimittäin sisältyy myös huonoa ainesta. Valtamedia vain on nostanut esikuvallisiksi ne harhaanjohdetut nuoret, jotka ovat hysterisoituneet ilmastoahdistuksen ja identiteettipoliittisen sumutuksen vuoksi.

Väitteeni, että naiset tekeytyvät vaikeasti saavutettaviksi korottaakseen arvoaan heteroseksuaalisilla markkinoilla, nojaa puolestaan sosiaalisen vaihdon teoriaan, joka on legitiimi yhteiskuntatieteellinen tarkastelutapa. Vihervasemmistolaisten feministien pyrkimykset vedota ”tasa-arvoon” ja ”yhdenvertaisuuteen” (joille ei ole mitään yksiselitteistä määritelmää) on pohjimmiltaan pelkkää ”hyvien tapojen” rikkomisesta syyttelevää moralismia, joka on perusluonteeltaan epä-älyllistä.

Feminististä miesvihaa ja maahanmuuton puolustelua

Entäpä sitten ”ulkomaalaisten kanssa tapahtuvaa pariutumista” koskeva kritiikkini (*Totuus kiihottaa*, s. 209), jota muutamat erehtyivät pitämään rasistisena, ja väite on kirjattu valheena myös Wikipediaan. Tähänkään näkemykseeni ei sisältynyt mitään rasistista eli rotusyrjintään ohjaavaa kannanottoa tai muuta toimintasuositusta, vaan kyseessä oli tieteellinen *selitys* sille, miksi eripura vallitsee läpi koko yhteiskunnan: alkaen kansanryhmien kanssakäymisestä ja päätyen mediassa vellovaan kulttuurisotaan.

En siis edusta rasismia vaan totean, että sitä esiintyy, ja selitän sosiaalipsykologisesti, mistä se oikeastaan johtuu.

Kansanryhmien välinen luottamus on murentunut, sosiaalinen pääoma heikentynyt ja yhteiskunnallinen tehokkuus alentunut *maahanmuutosta* johtuvien ristiriitojen ja kustannusten vuoksi. Lähi-itäläisten sotilaskarkurien maahantulo on lisäksi vääristänyt sukupuolten määrälliset edustussuhteet ja johtanut aggressioita lisäävään epätasapainoon.

Tämä puolestaan oli tiedekriittinen huomautus humanistisen tiedekunnan sihteerinä toimineen feministin Maija Urposen väitöskirjaan, jossa hänen sallittiin politikoida estottomasti ”ylirajaiseksi” luonnehtimansa pariutumisen ihanuudella ja käyttää vieläpä avoimesti *käänteistä* rotuargumenttia, koska sitä kautta voidaan hänen mielestään ”vastustaa rasismia” (*Totuus kiihottaa*, luku 9.6).

Jonkun Urposen tai Näreen sallittiin politikoida kirkkain silmin rodun käsitteellä edistääkseen maahanmuuttoa (ks. *Totuus kiihottaa*, s. 83), mutta minun ei haluttaisi paljastavan kyseisen agendatoiminnan epätieteellisyyttä. Kannanottoni olivat siis *vasta-argumentteja politisoituneen tendenssitieteilyn kritisoimiseen* – ja siksi pelkän esimerkkitapauksen asemassa. Sanoin tämän selvästi myös tutkimuksessani.

”Ylirajaisiin parisuhteisiin” vetoamalla ei pitäisi johtaa valtioiden ulko- ja väestöpolitiikkaa, niin kuin keisarihovien välisillä naimakaupoilla järjesteltiin valtioiden suhteita vielä monarkioiden aikakaudella. Valtioita ei voida eikä pidä johtaa avioliittoneuvojien logiikalla. Media ja tendenssitutkijat vetävät kuitenkin kurvit suoriksi johdellessaan mikrotason kertomustaloudesta laajoja kaaria makrotasolle, aina valtiontalouden hoitoon asti. Se näkyy nyt vihervasemmistolaisen hallituksen jälkeensä jättämässä julkisen talouden konkurssipesässä. Ongelma on valtavan suuri eikä missään tapauksessa vain yksilöitä koskeva perusoikeuskysymys, vaan se koettelee koko yhteiskuntamme oikeusperustusta.

Niinpä makrotason poliittisia linjanvetoja ei pitäisi alistaa muualta tulleiden henkilökohtaisten vaatimusten alaisiksi, vaan poliittiset linjanvedot pitäisi ratkaista kansanvaltaisissa äänestyksissä ja *oman kansakuntamme* harjoittamassa politiikassa, joka perustuu *poliittisen vallan perillisyyteen*.

Nykyisin se pyritään ohittamaan jakelemalla kansalaisuuksia ja myöntämällä sosiaaliturva avokätisesti myös laittomasti maassa oleskeleville sekä tukahduttamalla kansalaisten vastalauseet sananvapauteen kohdistuvilla takavarikoilla.

Se kyllä Wikipediassa pitää paikkaansa, että väitteeni feminismistä koskee *feminismin ristiriitaisuutta:* feministit esiintyvät mielellään vapaamielisyyden nimissä, mutta heidän kannattamansa maahanmuutto on johtanut normien kiristämistä vaativiin seksuaalirikoksiin. Vihervasemmisto puolestaan tukee estottomasti sellaisen uskonnon leviämistä, jossa laitetaan tyttöjen sukupuolielimet silppuriin, ja eräässä toisessa leikataan pojiltakin jotain pois.

Niinpä Wikipedian lähdemateriaaliksi päätyneet narinat, joiden mukaan tekstini olisi ”silkkaa kuraa”, ovat itsessään pelkkää kuraa. Katsokaa vaikka, mitä sanoin *valtavirtamedian toimittajien* tavasta tuottaa esimerkiksi Sanoma-konserniin kuuluvan Nelosen ohjelmasarjaa *Teiniäidit* (kirjani *Totuus kiihottaa* s. 204, viite 402).

Kun tällä tavoin paljastin sensaatiojournalismin tuottaman sosiaalipornon julkisesti, oli luonnollista, että se hermostutti raskasta työtään tekeviä toimittajia, jotka muuten olisivat tytöttöminä, mutta asian *moraalittomuus* on heidän syytöksistään poiketen täysin toisin päin.

On siis väärin lähettää kuorma-autolastillista hyvin palkattuja sosialistitätejä ja tasa-arvotanttoja minun perääni, vaikka olisinkin kaljupäinen keski-ikäinen heteromies, joka on helposti lavastettavissa paternalistiseksi naistenvihaajaksi!

Mediakritiikkini merkitystä ei pidä ratkaista kritisoimissani medioissa

Koska pääosa kirjani sisällöstä koostui valtamedian arvostelusta, on selvää, että myös suurin osa kritiikistä koostui pelkistä *toimittajien* tai heidän valitsemiensa ”asiantuntijoiden” purkauksista. Arvostelin laajasti ja perustellusti muun muassa Julkisen sanan neuvostoa ja Päätoimittajien yhdistystä, ja niinpä toimittajien ”oma lehmä ojassa” esittämät vastaukset päätyivät ”objektiivisena tietona” myös Wikipediaan:

> Ilta-Sanomissa ja Julkisen sanan neuvostossa työskennellyt sekä journalistiikasta väitellyt yhteiskuntatieteiden tohtori Pasi Kivioja kritisoi kirjassa käytettyjä tutkimusmenetelmiä ja kirjaan sisältyvä asiavirheitä. Hänen mukaansa Hankamäellä ei ole minkäänlaista tieteellistä metodia eikä hän myöskään harjoita omaan kokemukseensa perustuvan havainnoinnin kriittistä itsearviointia:
>
> ”Todellisesta tutkimuksesta ei ole millään muotoa kysymys vaan mielipiteellisestä ja kantaa ottavasta pamfletista, joka on noloimmissa kohdissa enemmänkin pefletti. Teksti vilisee asiantuntemattomuutta, laiskaa tiedonhankintaa ja suoranaisia virheitä. […] Mediatutkimuksesta puhuminen on siinäkin mielessä virheellistä, ettei kirjoittaja ole korkeista oppiarvoistaan huolimatta mediatutkija eikä näytä lähdeviitteistä päätellen tuntevan alan tutkimusta lainkaan.”[504]

Kivioja puolestaan ei ole koulutukseltaan filosofi eikä ymmärrä tieto- ja totuusteorioista eikä tieteenfilosofiasta näköjään mitään. Omaan kivien kääntelyyni verrattuina hänen kannanottonsa jäivät pelkiksi hätääntyneen toimittajan parkaisuiksi, jotka johtuivat ilmeisesti siitä, että olin arvostellut hänen työnantajiaan: Julkisen sanan neuvostoa ja Sanomien mediaa.

Vastaukseni Kiviojan kivitykseen olen esittänyt jo aiemmassa kirjoituksessani ”Tutkimus jatkuu: kohteena nyt median mielikuvaterrori” 10.10. 2020.[505] Hänen kannanottonsa vahvistivat käsitystäni, että yhteiskuntatieteet ovat suurelta osin dekadenttia filosofointia, jota erityistieteilijät ovat tehtailleet voidakseen panssaroitua tieteenalansa taakse: saadakseen rahaa ja oikeuttaakseen asemaansa yliopistoissa.

Keneltäkään ei voinut jäädä huomaamatta, että Kiviojan lehtikirjoitushan on *itsessään* pelkkä pamfletti. Sen paikka ei olisi Wikipedian lähteenä lainkaan, mutta valaiseva se on siksi, että kirjoituksesta näkyy valtamedian pyrkimys pidättää todellisuudesta viestiminen vain omaan hallintaansa.

Valtamedia ikään kuin haluaisi *omistaa* todellisuuden tapahtumat ja väittää, että vain media-alan toimijoilla olisi oikeus kertoa niistä. Samaan

tapaan toimituksissa näköjään ajatellaan, että media-ala on jonkinlainen disipliini, jota vain jäsenkirjatoimittaja tai agendatutkija voisi arvioida. Juuri tässä ylenkatseellisuudessa näkyy valtamediassa toimivien punkeroiden ahneus.

Räikeää se oli Helsingin Sanomien uutisoinnissa, joka on päätynyt Wikipedian lähdeaineistoksi ilman mainintaa mielipiteen esittäjän poliittisista sitoumuksista. Jälleen kerran Helsingin Sanomien ”asiantuntijana” oli kommunistisen sirpalepuolueen aktivistina Tiedonantaja-lehdessä poseerannut Emilia Palonen,[506] jota Helsingin Sanomat käytti pyrkien leipomaan suosikistaan ”asiantuntijaa” oman valikoivan käytäntönsä mukaisesti.

> Populismin tutkimukseen erikoistunut valtio-opin dosentti Emilia Palonen kommentoi Helsingin Sanomille, että *Totuus kiihottaa* jakaa ”laitapopulistien” tapaan ihmiset ”meihin” ja ”muihin”. Tämän kirja saavuttaa ”vääristelyn, syyttelyn, katkeruuden ja vihapuheen keinoin”. Teoksessa vahva naisviha yhdistyy median ja tieteen kritiikkiin. Palosen mukaan kirjaa on vaikea arvioida tieteellisin kriteerein, koska se on ”blogiteksteistä koottu lähdeviitteinen pamfletti, joka sisältää perättömiä ja tarkoitushakuisia väitteitä”.[507]

Tosiasiassa Palosen ja häntä suosivan Sanoma-lehden kirjoittelu sisältää perättömiä ja tarkoitushakuisia väitteitä, kun taas omassa 821 viitteellä ja useilla sadoilla lähteillä varustetussa tutkimuksessani väitteet ovat tarkoin dokumentoidut.

Eipä ihme, että Palonen purki katkeruuttaan ”vääristelyn, syyttelyn ja vihapuheen keinoin”, sillä olin osoittanut hänen poliittisen yliopistotoimintansa lahouden kirjani *Totuus kiihottaa* sivulla 200. Palosen olisi kannattanut ajatella asiaa ennen kuin meni kirjoittamaan perättömiä arvioita *perussuomalaisista* poliitikoista kommunistikustantamo Vastapainon hatarasti punomaan nippukirjaan *Jätkät ja jytkyt*.

Maininnat Palosen äärivasemmistolaisuudesta ja poliittisesta erimielisyydestä kuitenkin poistettiin kirjaani käsittelevästä Wikipedia-artikkelista, ja näin peiteltiin tosiasiaa, että hänen mielipiteensä oli pelkkä poliittinen läimäytys eikä mikään asiantuntija-arvio.

Tapaus vahvistaa kirjassani esittämäni väitteen *tieteen medioitumisesta* täysin oikeaksi: yhteiskuntatieteitä orkestroivat äärivasemmiston pillipiiparit, joille valtamedia ja sossumedia antavat varauksettoman tukensa.

Myöskään Jussi Halla-aho ei vain moittinut kirjaa, kuten Wikipediassa sanottiin. Valtamedian maailmassa äärioikeistolaiseksi luettava Demokraatti-lehti katsoi hyväksi painottaa, että Halla-ahon mukaan teos sisälsi ”erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä”.[508]

Sanansijaa Wikipediassa annettiin toki myös Sarastus-lehteä ylläpitävälle ja äärivasemmiston hampaissa olleelle esseisti Timo Hännikäiselle, joka ilmeisessä huomionkipeydessään oli antanut kirjastani kyynisen arvi-

on. Hän sanoi, että ”Hankamäen teoreettinen osuus on niin hyvin jäsennelty ja sisällöltään painava, että jäin odottamaan kirjasta kansallismielisen media- ja julkisuuskritiikin perusteosta”.[509]

Hän kuitenkin lunasti kiitoksensa saman tien pois ja moitti loppupuolta ”rähjääväksi pamfletiksi” ja ”meuhkaavaksi julistamiseksi”. Tätä toistelemalla tutkimukseni haluttiin ilmeisesti liittää mielikuvallisesti ja virheellisesti poliittiseen rabulismiin, joka on ollut tyypillistä sekä äärivasemmistolaiselle että äärioikeistolaiselle retoriikalle itselleen.

Kaunokirjoittaja Hännikäiseltä lienee jäänyt oman sulkakynänsä käänteissä huomiotta, että kirjani loppupuoli koostuu todistelun esittämisestä ja muodostuu sen vuoksi tapausselosteista ja ekskursioista, jotka voivat tuottaa irrallisen vaikutelman. On selvää, että kritiikkini kohteena olleen valtamedian oma rähinä ei ole voinut olla välittymättä kirjaani, jonne sitä on päätynyt sitaattien kautta.

Kiitokset kuitenkin Hännikäiselle perehtymisen vaivasta. Ei mennyt ihan vikaan referointi, vaikka lukuväsymys alkoikin näkyä. Ilmeisesti Hännikäisen täytyi naljaista jotain pejoratiivista muistuttaakseen omasta eksistenssistään tai säilyttääkseen mielikuvan omasta lahjomattomuudestaan (olin puolustanut kirjamessuilta karkotettua kirjailija-kustantajaa teokseni *Totuus kiihottaa* sivulla 108).

Wikipedian vihervasemmistolainen ylläpito puolestaan laittoi Hännikäisen arviosta esille lähinnä sen sisältämät moitteet, sillä näin voitiin heittää lokaa tieteellisen tutkimukseni päälle. Ei kelvannut kansallismielisenä esiintyvällekään, voi voi.

Poliittiset ääriajattelijat ymmärsivät kirjani väärin kukin omista syistään. Kaikki arvostelijat unohtivat sen, että tutkimukseni tarkoitus ei ollut *miellyttää ketään* eikä tyydyttää heidän makuaan, ei edistää mitään *tarkoitusperiä* eikä *ideologioita*, eikä politikoida tasa-arvon tai yhdenvertaisuuden jo sinänsä kompleksisten normien puolesta, vaan suorittaa *tutkimustehtävä* ja saattaa se loppuun *kriittisesti* ja *totuudellisesti*.

Media jatkoi ajojahtiaan minua vastaan

Mihin konfliktissa sitten päädyttiin? Perussuomalaisten vaihdettua puoluejohtoaan kesän 2021 puoluekokouksessa Suomen Kuvalehden Lauri Lehtinen ahdisteli uutta puoluesihteeriä Arto Luukkasta median edelleenkin levittämällä presuppositiolla, että kirjani on jollakin tavalla viallinen. Ja Luukkanen vastasi lehtijutussa ”moka käsitelty”.[510]

Ei ole käsitelty, vaan puolue löytää *saman tilanteen* edestään yhä uudestaan ja uudestaan, ei tosin minun kauttani, mutta monien muiden. Sillä

1. olin kirjannut teokseeni näkemyksiä, joita perussuomalaiset ovat laajalti itse esittäneet aina kadunmiehistä kansanedustajiin, ja siksi me-

dian, byrokraattien ja muiden puolueiden viha, korvennus, kiristys ja ahdistelu perussuomalaista puoluetta kohtaan jatkuu. Niinpä

2. ”moka” ei ollut kirjani julkaiseminen vaan sen sensurointi tilanteessa, jossa media pyrki omin toimin päättämään mediatutkimukseni merkityksestä. Ministeriö puolestaan rikkoi tutkimusetiikkaa, tieteen vapautta, ajatuspajojen yhdenvertaisuutta ja perusoikeuksiani aloittamalla julkaisijaa vastaan taloudellisen kiristyksen.

Tämä osoittaa teoksellani olevan ennen näkemätöntä arvoa totuuden esille tuojana, kun taas tiedepolitiikan valheellisuutta osoittaa usko niin sanottuun *lehdistöreportaasitieteeseen*. Sen mukaan toimittajien pitää päättää mediatutkimusten merkityksestä.

Mekastajien äänekkyys osoittaa, että kaikkien nyt vihaamana taidan olla arvostelun tavoittamattomissa. Jopa STT levitti kirjastani uutista, jossa tutkimuksestani käytettiin yksiselitteistä mainintaa ”naisvihamielinen kirja”, ja muut mediat välittivät valheen eteenpäin.

Tuloksena vihervasemmiston harjoittamasta vääristelystä, syyttelystä, katkeruudesta ja vihapuheen levittämisestä on ollut, että vaivalla kirjoittamani väitöskirjatasoinen tutkimus – joka selvästi on laudaturiakin paremman arvosanan ”meidän vertaisemme” arvoinen – on edelleen opetus- ja kulttuuriministeriön panttivankina, ja puolue istuu kirjani päällä sekä hautoo sitä kuin hanhiemo.

Tämä ”putkassa kukaan ei kuule huutoasi” -asenne on huvittavinta kaikista, kun taas kirjani on parasta, mitä minkään ajatusvajan ovenraosta on vuosien saatossa lähtenyt. Toinen hullunkurinen seikka kirjani käsittelyssä on, että tutkimukseni merkityksestä on annettu *kirjassa kritisoidun median päättää*, ja opetusministeriö toimii koulukiusaajana.

Julkaisusensuuri vallitseekin *vain ja ainoastaan siksi*, että ministeriö aloitti kirjani kustantajaa vastaan ajojahdin, jolla se peri osan ajatuspajan valtionavustuksista takaisin käyttäen veruketta, ettei kirjani ”edistä tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta”. Tuollainen vaade on tieteen vastainen siksi, että kaiken kriittisen tutkimuksen tehtävä on pysytellä *arvovapaana* eikä edistää *mitään tarkoitusperiä*.

Opetusministeriön harjoittama kiristys on tutkimustoiminnan häirintää

Opetus- ja kulttuuriministeriö käytti tiedepoliittisen kiristyksen välineenä myös väitettä, että kirjani muka edustaa tasa-arvolain ja yhdenvertaisuuslain kieltämää ”häirintää” ja ”syrjintää”. Vastaan, että kyseisten lakien määritelmät sukupuolisesta häirinnästä ja syrjinnästä eivät ulotu *tutkimustulosten* alaan, eivätkä *koettu* häirintä ja syrjintä ole *objektiivisia*. Filosofian näkökulmasta on mahdotonta ajatella, että kukaan *ei* kokisi itseään

kritiikin johdosta häirityksi tai syrjityksi, ja häiriöiden tuottamista virkavaltaisiin systeemeihin on pidetty filosofian ja tieteen *ihanteena*.

Olisi mielenkiintoista tietää, millainen maailma olisi, jos kaikki sellaiset julkaisut sensuroitaisiin, jotka eivät miellytä kaikkia, häiritsevät joitakin tai ovat joidenkin edun vastaisia.

Sananvapaus on laadittu kansalaisten suojaksi viranomaisvaltaa vastaan, ja niinpä minkään ministeriön ei pitäisi syyllistyä *tutkimustoiminnan* häirintään, *ajatuspajojen* syrjintään eikä yhdenvertaisuuden kolhintaan. Vihervasemmisto on tehnyt tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden "arvoilla" ja "periaatteilla" ratsastamisesta pelkkää sovinnaisuuden palvontaa, mikä banalisoi kirjani vastaanoton kokonaan.

Eräs sekopäinen seikka kirjani käsittelyssä onkin byrokraattien aloittama kirpunnyljentä. Mikäli puolueiden ajatuspajoille ylipäänsä myönnetään valtiontukea, pitää hyväksyä, että tuloksena voi olla myös kiistelyä herättäviä kirjoituksia, eikä toisia puolueita edustavien ministerien pidä vaatia rahoitusta takaisin poliittisen erimielisyytensä perusteella.

Mikään esi- tai jälkitarkastus ei sovi kuvioon, ja tilanne on: joko tukea myönnetään poliittisten ajatuspajojen toimintaan ilman ehtoja, tai sitten ei anneta yhdellekään, aivan niin kuin sananvapauskin on kaikilla tai ei kenelläkään. Jokaisen ihmisen pitäisi ymmärtää, että poliittiset vapaudet ja kansanvaltaiset arvot merkitsevät nimenomaan erimielisyyden voimassapitoa, ja ajatuspajojen nimenomainen tehtävä on keskustelun herättäminen. Näkemysten avoin ja julkinen kilpailuttaminen on demokratian ydin, jota ilman ei ole vapaata yhteiskuntaa.

Kaikkien kannattaisi asennoitua tutkimukseeni sen *tieteellisten tarkoitusperien* mukaisesti. Olen tarkoittanut kirjani *asiantuntijatulokseksi* ja *ohjenuoraksi* myös siihen, kuinka tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden periaatteisiin voidaan suhtautua filosofian näkökulmasta. Olen vastannut näitä asioita koskeviin syytöksiin jo kirjassani, ja omistin aiheelle kokonaisen luvun 8, joka ilmeisesti on edelleen useimmilta lukematta tai ymmärtämättä.

Ne, joita mediassa siteerattiin muka-puolueettomina asiantuntijoina, olivat kirjassa arvostelemiani vihervasemmiston tai feminismin etäispäätteitä, joilla oli voimakas intressi kostaa: Typpö, Palonen ja niin edelleen pitkänä vanana parodiahorisontin laidalle asti. Toistaessaan kyseisen lauman poliittista disinformaatiota Wikipedian anonyymit kirjoittajat tulivat jaelleeksi misinformaatiota.

Se, että Wikipedian mukaan teokseni vastaanotto oli "erittäin kielteinen", merkitsee vain, että pöhäytin median ja puoluevallan ideologista muurahaiskekoa tavalla, joka ei ollut valtaapitävien toiveiden mukainen mutta oli kylläkin täydellisessä sopusoinnussa filosofian ihanteiden ja tieteen etiikan kanssa.

Myös kielteisessä julkisuudessa on usein nähty paljon myönteistä potentiaalia, mutta tässä tapauksessa sitä ei oltu valmiita myöntämään, sillä

olin kyseenalaistanut *kaikkien puolueiden* yhteisen arvotabun: feminismin evankeliumin.

Ovatpa muutamat laittaneet teostani käsittelevän Wikipedia-artikkelin kategoriaan ”Lupaavat artikkelit” pyrkien siten ratsastamaan kirjani herättämän kohun aallonharjalla: ottaen hyödyn korvennuksestani ja odottaen saavansa sensuroidun teokseni raatelusta papukaijamerkin. Totuus näyttää todellakin kiihottavan.

Sunnuntaina 18. joulukuuta 2022

UUSI KIRJA: PAVLOVIN KOIRAT – TIETEELLINEN TUOMIO MEDIAN JA BYROKRAATTIEN KOSTOSTA

Tiedotan tässä kirjoituksessa uuden kirjani *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta* ilmestymisestä. Kyseessä on reseptio- eli vastaanottotutkimus, jossa kerron mediatutkimukseni *Totuus kiihottaa* (2020) käsittelystä mediassa ja byrokratian rattaissa. Teos täydentää tutkimushankkeeni kokonaisuudeksi. *Pavlovin koirat* on siis mediatutkimushankkeeni osa 2.

Kuka voisikaan unohtaa osaa 1, kirjaani *Totuus kiihottaa – Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä?* Muistellaanpa tuon teoksen mediakäsittelyä hieman. Tutkimukseni ilmestymisen jälkeen Yleistysradion ja geopoliittiseen valta-asemaan nojaavan Helsingin Totuus -paikallislehden toimittajat tapasivat kapakan pöydässä. Näin ne puhuivat:

– Mä niin vedin lehdessä turpaan sitä Hankamäkee. Kyllä teki hyvää!

– Ai vitsi miten kiva, vähänks olit ilkee sille. Nyt kukaan ei varmaan huomaa, mitä se oikeesti sanoi mediasta.

– Joo, tosi hyvin onnistui tää meidän vasta- ja peiteuutisointi. Valehtelin, että siinä kirjassa oli naisvihaa, vaikka oikeestihan siinä oli feminismin kritiikkiä. Mutta kun se Hankamäen teksti oli tieteellisesti vastaansanomatonta, niin vein huomion väärään paikkaan ja syytin naisvihasta. Hieroin samalla tätä meidän feminististä agendaa persujen naamaan. Muista säkin äänestää vihervassareita.

– Niitähän mä aina, ettei oma muija suutu.

– Ai säkin oot *cuck*-mies?

– Pakko, tai muuten lähtee penkki alta toimituksessa. Siitä on yliopistolla varmistettua faktaa, että vastuullinen journalismi velvoittaa feminismiin, tai muuten...

– Pelottaa niin tää turvallinen tila. Mutta oli ihanaa pilata sen Hankamäen maine. Saatiin näyttään se ihan epäkelvolta ihmiseltä. Saan kai käyttää sanaa ”ihana” näin profeministien kesken?

– Kivasti teit, kun potkit sitä munille. Nyt se ei varmaan koskaan enää sano eikä kirjoita mitään – eikä taatusti saa työpaikkaa mistään, ja teit sille tuhansien tappiot. Pääset tolla yliopistolle professorinvirkaan.

– Niin tosiaan, maistereitahan niihin, jotta tasa-arvo toteutuisi. Mutta voisin korjata sukupuolta, kun luonto teki virheen ja oon muutenkin niin rikki. Oisko röökii?

– Ota viinaa. Meidän päätoimittajakin otti ja meni aamulla rattiin.

– Sehän tuli mediaan, kyllä oli moka.[511]

– Niin oli, ihan hirvee moka.

– Mokata saa, kun on vihervassari ja laatujournalisti, ja kollegat puolustaa. Sananvastuu velvoittaa.[512]

– Pääministerinäkin saa mokata[513] vaikka kuinka, ja suosio kasvaa, jos on demari.

– Mokasiko Hankamäki?

– Ei. Se ilmoittautui käytettäväksi meidän uudeksi päätoimittajaksi. Mutta me huomattiin, että me ei voida sen argumenteille mitään, ja niinpä me vandalisoitiin sen maine perättömällä mustamaalauksella, että olis näyttänyt mokaukselta, ja persut nieli meidän lavastuksen.

– Nehän meni haukkumaan kirjaa lukematta sitä, niin kuin muutkin.

– Ne luki kirjaa median kautta, ja me pelättiin, että ihmiset alkaa lukea mediaa sen Hankamäen kirjan kautta.

– Se oli persujen oma moka, kun moittivat parhaan tutkimuksen. Sitten ne meni sensuroimaan sen, kun kepulainen tiedeministeri alkoi kiristää niitä rahalla. Saatin vedetyksi matto alta. Kyllä oli nautinto!

– Se oli kyllä hyvä. Saatiin Hankamäki vivuttua pois Perussuomalaisista. Niiden riveissä se olis ollut vihervasemmistolle vaarallinen. Joten hyvä kun saatiin kammettua se pois, ja persut tuli meidän puolelle.

– Siinä ne mokas kyllä täysin.

– Niin mokas. Nyt siellä ei ole aivoja ollenkaan, kun Halla-ahokin lähti puharin paikalta ihan ratkaisevalla hetkellä, eikä kukaan uskalla sanoa enää mitään.

– Jussista olis tullut pääministeri. Sitä kansa halus. Mutta nyt ne antoi vallan Kokoomukselle, ja persuista tulee niiden apupuolue, ja taas viedään kansaa kuin kuoriämpäriä.

– Vitsi, me *cancel*-terroristit ollaan älykkäitä.

Saan kai sanasen?

Noissa tunnustuksissaan toimittajat olivat varmasti rehellisiä. Koska itse olen täysin mielikuvitukseton henkilö, vaivaudun seuraavassa sanomaan asian selkeästi omin sanoin.

Totuushan on tosiaankin se, että kirjoitin teokseni *Totuus kiihottaa* arvostellakseni valtavirtamediassa vallitsevaa punavihreää kallistumaa, viranomaisten harjoittamaa sensuuria, kansalaisten pakotettua itsesensuuria ja epävirallista verkkosensuuria, jota esiintyy sosiaalisessa mediassa.

Teoksen ilmestyttyä äärivasemmistolaiset verkkohäiriköt *disinformoivat* näkemyksensä valtamedian toimittajille sosiaalisessa mediassa syyttäen kirjaani *Totuus kiihottaa* ”naisvihasta”. Ammattitoimittajat puolestaan *misinformoivat* heidän kannanottonsa eteenpäin näpertelemällä ne tiedotus- ja toitotusvälineisiinsä.

Tosiasiassa olin esittänyt arvostelua Helsingin Sanomien, Yleisradion ja muun valtavirtamedian tavasta kehua ”Suostumus2018”-aloitetta, ”*Me too*” -kampanjaa, translain uudistusta ja ”*Climate strike*” -pullikointia.

Suurin osa kirjani argumentaatiosta käsitteli muita, paljon merkittävämpiä asioita, kuten valtamedian halua edistää haittamaahanmuuttoa ja monikulttuuri-ideologiaa. Kritisoin toimittajien halua puhua EU-liittovaltiopolitiikan, tukipakettien, ilmastoaneiden, vihersiirtymän, velkaunionin, tulojensiirtounionin, verotusunionin ja pysyvien tilapäisrahastojen puolesta. Vastustin ilmastonsuojeluvelvoitteiden epätasapuolisuutta.

Väitin, että median jakautuminen valtavirta- ja vaihtoehtomediaan heijastelee sosiaalisessa mediassa esiintyvää mielipiteiden jakautumista, jota valtavirtamedia *seurailee* ja *jäljentää*.

Mielipiteiden jakautuminen puolestaan kumpuaa *yhteiskunnassa itsessään* vallitsevista arvo-, etu- ja kulttuuriristiriidoista, joiden *syinä* ovat *maahanmuutto* ja sen tueksi esitetty *monikulttuuri-ideologia*.

Laajalti paheksutut ”vihapuhe” ja ”maalittaminen” eivät siis ole syitä eripuraan, vaan ne ovat *seurauksia* erimielisyydestä, jota on syntynyt kansanryhmien *aidoista konflikteista* – ei siis ”kansankiihottajiksi” väitettyjen taikasanoista. Ongelma pesii yhteiskunnan *perusrakenteessa*, jota on muokattu *väestöjensiirroilla* ja maahanmuutolla.

Väitin myös, että media- ja verkkosensuuri sekä muut sananvapauden rajoitukset ovat merkkeinä yhteiskunnan *legitimaatiokriisistä*. Oikeusperustus horjuu, sillä julkinen valta, poliitikot ja oikeuslaitos ottavat (valtamedian tuella) voimakkaasti kantaa *vierasperäisten* hyväksi *omia kansalaisiamme vastaan*.

Esitin kirjassani kritiikkiä myös oikeuslaitoksen politisoituneisuutta kohtaan ja arvostelin ihmisoikeusfundamentalismia. Puutuin toimittajien tapaan puhuttaa sekä tieteilijöitä että poliitikkoja valikoidusti ja puolueellisesti: saadakseen näkyviin vain valtavirtamedioiden toimituspoliittisiin linjauksiin sopivia näkemyksiä. Tieteilijöiden ja poliitikkojen riippuvuutta mediasta sanoin tieteen ja politiikan *medioitumiseksi*.

Valtavirrassa vellovat ”arvot” harvoin ovat olleet *arvoja* saati *itseisarvoja*. Useimmiten ne ovat olleet henkilökohtaisia *arvostuksia*, eli mielipiteitä ja ideologiaa. Myöskään monikulttuurisuus ei ole itseisarvo, mutta omakulttuurisuus on, sillä sillä on subjekti: kansakunta.

Esitin teoksessani perinpohjaisen analyysin median ideologisuudesta ja siitä, miltä näyttää yhteiskunta hajoamistilassa ja miksi. Koska kirjani mediakritiikki meni perille, toimittajat järjestivät kirjastani klikkijournalistisen kohun.

Mitä mediatutkimuksestani *Totuus kiihottaa* seurasi mediassa ja byrokratiassa?

1. Valtamedian toimittajat poimivat Twitteristä muutamia *woke*-aktivistien ja *cancel*-terroristien mielipiteitä ja julkaisivat ne uudelleen syyttäen kirjaani ”naisvihasta”.
2. Yleisradion proletaaritoimittajien ja Helsingin Sanomien mustepatruunakauppiaiden reaktioita alkoi leimata pelko, että he jäävät osattomiksi kirjani nauttimasta julkisuudesta, ja siksi heidän täytyi alkaa haukkua sitä peläten jäävänsä alakynteen. Näin tuokin pelko edisti toteen käymistään, eikä laaja raatelu suinkaan pelastanut heitä tunnustamasta tappiotaan vaan vahvisti sen.
3. Sanoma-yhtiöiden enemmistöomistama Suomen Tietotoimisto alkoi luonnehtia teostani maininnalla ”naisvihamielinen kirja” antaen esimerkkiä disinformaation levittämisestä ja lehdistöreportaasitieteestä, joka on eräs pseudotieteen laji. STT:n jauhotus päätyi lopulta kaikkiin medioihin.
4. Viransijainen tiede- ja kulttuuriministeri Hanna Kosonen (kesk.) luki lehtiä, hermostui ja laittoi Coltin kirjani julkaisseen Suomen Perustan ohimolle vaatien ajatuspajalle vuosien saatossa kertyneiden kaikkien toiminta-avustusten (noin 750 000 euroa) perintää takaisin, koska ministeriön mielestä kirjani ei edistänyt eräitä sisällöllisesti määrittelemättömiä ihanteita, kuten ”tasa-arvoa” ja ”yhdenvertaisuutta” (tosiasiassa tutkimuksen ei pidä edistää mitään muita päämääriä kuin tiedon ja totuuden tavoittelua).
5. Suomen Perustan taustalla toimiva perussuomalainen puolue huolestui, käveli median ja ministeriön lankaan ja poisti kirjani saatavilta.
6. Ministeriö peri Suomen Perustalta takaisin täsmäiskumaisesti kirjani tuotantokustannukset, noin 10 000 euroa. Minä puolestani olin aina luullut, että filosofille maksettaisiin kriittisestä ajattelusta eikä siitä, että laulamme hallintobyrokraattien lauluja ’tasa-arvosta’ ja ’yhdenvertaisuudesta’.
7. Tulos oli tutkimustoiminnan raiskaus, sillä oikeusvaltiossa mikään hallitus, ministeriö tai ministeri ei voisi kajota kenenkään tutkijan, tieteilijän tai julkaisijan tekemisiin tai ehdollistaa filosofeja noudattelemaan viranomaisvallan näkemyksiä ’tasa-arvosta’ ja ’yhdenvertai-

suudesta', jotka ovat kelluvia merkitsijöitä ja kiveen kirjoittamattomia käsitteitä.

8. Sellaisella käytännöllä olisi tuhoisat vaikutukset tieteen ja tutkimustoiminnan vapauteen sekä tiedon ja totuuden tavoitteluun. Se, että niin tehtiin, osoitti kuinka matalamielistä vihervasemmiston ja feministien asennoituminen kriittiseen järjen harjoittamiseen on.

Mikä sensuurissa oli väärin (sensuurin itsensä lisäksi)?

1. *Toimittajat* pyrkivät *itse päättämään mediatutkimuksen* merkityksestä tyyliin "oma lehmä ojassa" ja "pukit toimivat kaalimaan vartijoina".
2. Opetus- ja kulttuuriministeriö syyllistyi tutkimustoiminnan *kiristämiseen* ja *häirintään* ylittäen *toimivaltansa* ja asettaen tutkimukselle *tieteen ulkoisia vaateita* sekä toteutti *uhkauksensa* loukaten *tieteen vapautta* ja taivutellen tutkijakuntaa myötäilemään byrokraatteja ja poliitikkoja jatkossa. Painostustoimillaan ministeriö syyllistyi myös tutkijan henkilökohtaiseen syrjintään ja ihmis- sekä perusoikeuksien, kuten sananvapauden, tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden, vastaisiin rikoksiin.
3. Perussuomalainen puolue ja Suomen Perusta taipuivat poistamaan julkaisun saatavilta. "Huono kirja" ja "noin ei pitäisi sanoa", valittivat monet, mutta *kukaan ei ole pystynyt osoittamaan, että kirjassa esittämäni väitteet eivät pitäisi paikkaansa*, ja vain tämä on tieteen ja filosofian kannalta ratkaisevaa.
4. Toimittajat ja muut puolueet pyrkivät käyttämään tekaisemaansa naisvihasyytöstä *vipuna minun linkoamisekseni pois* perussuomalaisesta puolueesta, *poliittisen osallistumiseni estämiseksi* sekä *tutkimustyöni tuhoamiseksi*.
5. Minulle ei (tietenkään) annettu televisiossa eikä radiossa mitään mahdollisuutta *puolustaa* väitteitäni ja *vastata vastakritiikkiin*, vaan vastaamaan laitettiin kirjaani lukemattomat *toiset henkilöt*.
6. Media pyrki peittämään esittämäni mediakritiikin *vasta- ja peiteuutisilla*, joissa keuhkottiin "naisvihasta" kirjani *todellisen sisällön salaamiseksi* ja naisäänestäjien *käännyttämiseksi* pois perussuomalaisesta puolueesta.
7. Toimittajien harhaanjohtamina lähes kaikki yleisöt tieteilijöistä byrokraatteihin näkivät kirjassani sellaista, mitä siinä ei ole, mutta eivät nähneet sitä, mitä siinä on.
8. Jälki oli rumaa, kun puolueet alkoivat kopitella tutkimuksella, ja poliittisessa viitekehyksessä tutkimukseni irvikuvallistettiin. Tulos edusti *maineterroria*, jolla feministit vahingoittivat asemaani perättömästi mutta ilmeisen pysyvästi.

9. Medioiden verkkosivuille jääneet syytökset naisvihasta osoittavat, että toimittajien viha etsii edelleen kohdetta.
10. Valtavirtamedia on joukkotiedotuksen turha puro.

Median mattopommituksesta

Filosofian ja tavanomaisen elämän ristiriita on tietenkin klassinen. Nykyyhteiskunnassa, jossa korkeinta eettisyyttä on sitoutua gluteenittomaan kasvisruokavalioon, pidettiin vähintäänkin kansanmurhana, että esitin feminismin kritiikkiä ja pudottelin kansakunnan kaapin päältä muutamia median kotijumalia.

Politiikkaan ja mediaan ei ilmeisesti voi suhtautua filosofisesti ilman, että järki ja vallankäyttö ajautuvat konfliktiin ja tuloksena on sokraattinen riita. Sen syvyys on pohjaton, sillä kiistat ovat alkuperältään periaatteellisia.

Sarkastista on, että toimittajat ja byrokraatit tulivat osoittaneiksi kaikki väitteeni valtavirtamedian ja tiedehallinnon puolueellisuudesta entistäkin selvemmin tosiksi. Pahoittelemaan antaudun vain yhtä seikkaa: sitä, että median piti mennä antamaan kirjastani perin pohjin vääristelty kuva myös omaksi tappiokseen.

Kerron tapahtumien kulun tarkoin perusteltuna ja dokumentoituna nyt ilmestyvässä 345-sivuisessa kirjassani *Pavlovin koirat*.

Teoksen nimi viittaa psykologi Ivan Pavloviin, joka koirilla tekemillään reagoimis- ja tottelevaisuuskokeilla keksi ehdollisen refleksin perusproses-

sin. Kuultuaan sanan ”perussuomalainen” toimittajat, poliitikot ja byrokraatit räksähtivät juuri niin kuin olin odottanut.

Myöskään tänään ilmestyvä kirjani ei edusta komiteamietintötiedettä, vaan sanon asiat niin kuin ne ovat.

Entä sitten feminismi, syytökset ”naisvihasta” ja muut seksien selitykset? Ne, jotka ovat malttaneet lukea tutkimukseni ensimmäisen osan *Totuus kiihottaa*, tietävät, että mediassa esitetyt karkeat väittämät ”raiskausten puolustelusta” ja ”nuorison pilkasta” eivät pitäneet lainkaan paikkaansa. Mistä sitten oli kyse?

Tosiasiassa puheena olleissa yksityiskohdissa oli kyse arvostelusta, jota kohdistin rikoslain uudistukseen ja oikeudellisen todistelun vaikeuksiin, joihin valmisteilla ollut suostumushanke voi johtaa.

Mitä vikaa onkaan sellaisen lakiesityksen kritisoimisessa, jonka nojalla kaikki, mistä joku ei pidä, voidaan kääntää ”häirinnäksi”? Kun kyse on subjektiivisista kokemuksista ja todistelukin on jäämässä sanaksi sanaa vastaan, voidaan sellaista lakia pitää torsona, joka mahdollistaa syyttelemisen noin huteralta pohjalta. Tämän toteaminen ei ole naisvihaa, joskaan ei myöskään minulta vaadittua naisten palvontaa.

Esitin kirjassani kritiikkiä myös seksuaalirikoksia koskevan normiruuvin kiristämistä vastaan. Espanjasta, Isosta-Britanniasta, Ruotsista ja Saksasta saatujen kokemusten mukaan rangaistusasteikon kiristyksillä ei ole ollut mitään vaikutusta intohimorikosten esiintyvyyteen, vaan etenkin maahanmuuttajat ovat tehtailleet niitä täysin piittaamatta tai tietämättä paikallisista laeista. Tiukentamisen vaikutus onkin kohdistunut lähinnä *kantaväestöihin*, joita viranomaisvalta on traumatisoinut seksuaalisuuden *vaarallistamisella*.

Kun julkinen valta on korostanut seksuaalisuuden rangaistavuuden tärkeyttä, on kantaväestön seksuaalikäytös mennyt huurteeseen, ja siksi ihmiset eivät enää uskalla tehdä aloitteita. Suomessa tämä on havaittu syntyvyyden alenemisena[514] ja Yhdysvalloissa seksuaalisen aktiivisuuden vähenemisenä, jonka syitä pohditaan ja taivastellaan Helsingin Sanomienkin mukaan nykyisin ympäri maailmaa.[515]

Näkemyksissäni ei siis ollut kyse mistään naisvihasta eikä raiskausten puolustelusta vaan suomalaisen seksuaalikulttuurin ja vapaamielisyyden kannattamisesta median levittämää vaarallistamista vastaan.

Feministien sulkutulessa

Järjen puhuminen vihervasemmistolle on vaivatonta kuin myisi eskimoille jäitä. Helpompi on rabies-hiehon lähestyä huomaamatta kello kaulassa kuin on feministien antaa paikkaansa pitävä arvio tutkimuksestani. Osoitetuksi tuli, mistä valtamedia elää: itse lavastamistaan kohuista, skandaa-

leista, klikkiotsikoista ja valejournalismista. Toimittajat mokasivat siinäkin, että he valehtelivat yleisöille myös kirjani sisällöstä.

Pohjat kaikista veti verorahoitteinen Yleisradio, joka laverteli kirjasta ohitseni useissa ohjelmissa, joissa punavihreille feministeille suotiin loppumattomasti lähetysaikaa (ks. *Pavlovin koirat*, s. 136 jss).

Mediat kieltäytyivät sulattamasta vähäisintäkään itseensä kohdistuvaa kritiikkiä ja pitäytyivät takomaan omaa totuuttaan kirjastani samalla kun toimittajat ja opetusministeriön byrokraatit riehuivat karnevalistisessa kiimassa saaden perussuomalaisen puolueen perumaan julkaisun.

Muutoin oli hauskaa katsella, miten toimittajakunta ja ministerit paljastivat oman sekopäisyytensä vaahtosuisella julistuksella ”tasa-arvon” ja ”yhdenvertaisuuden” puolesta.

Näiden käsitteiden *sisältöä* ei ollut yhtään pohdittu tuossa hallintodiskursiivisessa vuodatuksessa, ja kun nyt filosofina antauduin tekemään niin, toimittajat aloittivat raivokkaan syyttelyn poliittisen korrektiuden noudattamattomuudesta!

Mikäli tarkoitus oli lavastaa minusta apinaa toimittajien synkkiin tarkoituksiin, he epäonnistuivat ja nolasivat itsensä surkeasti, sillä täällä päädyssä menee edelleenkin läpi vain sellainen, missä on järkeä.

Melkoista miesvihaa ja homovihaa tuo median hyökkäys kyllä ilmensi, tosin sisältämättä aavistustakaan siitä, että osoittamalla tahallista ilkeyttä tänne päin ei myöskään minusta tule mediaa kohtaan entistä suopeampaa.

Ja sitten peruskysymys: enkö ymmärrä, miten median kanssa pitää toimia? Ymmärrän oikein hyvin. Mutta myös valheellisuudella on rajansa. Ja meidän tieteilijöiden ja filosofien tehtävä on ne osoittaa.

Valejournalismi osoitettu ja paljastettu

Kirjaani *Totuus kiihottaa* moittineet eivät olleet ymmärtäneet teokseni ajatuskulkuja lainkaan, ja siksi pyydän jokaista lukemaan ja sisäistämään tänään ilmestyvän uuden kirjani aivan kokonaan ennen ensimmäisenkään mielipiteen lausumista.

Suositan myös pidättäytymään kannanotoista, mikäli argumenttini eivät mahdu järkenne maljaan. Jos ei ole ymmärtänyt teosta, siitä ei pitäisi esittää vahvoja mielipiteitä – ei varsinkaan niin vahvoja, joilla vaaditaan sensurointia tai ryhdytään tiedepoliittisiin kiristys- ja painostustoimiin.

Pidän sekä tutkija- että toimittajakunnan velvollisuutena perehtyä asioihin vähintään yhtä hyvin tai paremmin kuin teoksen kirjoittaja itse, mikäli aikoo kyseenalaistaa näkemykseni katsoen, että en tietäisi, mitä teen.

Kenties ei ole myöskään huomattu, että ei ole anonyymisti toimivien tuhattaiturien asia päättää siitä, mitä tieteilijöiden julkaisuista esitetään julkisesti *tietoina*.

Tahallisesti väärin ymmärrettynä oli kirjaani *Totuus kiihottaa* koskeva mediakäsittely *disinformaatiota,* ja tahattomasti tai tietämättömyyden vuoksi jaeltuna siitä tuli *misinformaatiota*. Tieteen medioitumisesta merkkinä on puolestaan *lehdistöreportaasitiede*, jossa *toimittajat* pyrkivät päättämään, mitä *tieteilijä* sanoo.

Laajemmin kyse on *anti-intellektualismista*. Se leimaa pahoin sekä niin sanottua journalismia että yliopistokulttuuria, josta uusi kirjani tarjoaa läpivalaisevan röntgenkuvan. Lukekaa siis kannesta kanteen ja sisäistäkää todisteluni ja sanokaa vasta sitten, jos en ole mielestänne oikeassa ja miksi.

Tämä koskee toimittajien lisäksi myös yliopistojen palkkapiikoja, partaturilaita ja silkkipyllysuvakkeja: olette selkä seinää vasten, ja pakoon ette pääse.

Päivitys 3.2.2023

Professori Timo Vihavainen arvioi uutta kirjaani *Pavlovin koirat* ja kommentoi tapausta yleisesti kirjoituksessaan 31.1.2023 ”Yhteiskunnan vihollinen? Sananvapausskandaali vailla vertaa”. Hän sanoi näin:

> Mikäli kyseessä olisi ollut vain kirjan painoksen sieppaaminen ja siihen käytetyn rahan palauttaminen takaisin valtiolle, olisi koko juttu jäänyt vain ylittämättömän typeryyden osoitukseksi. Seuraukset olivat kuitenkin pahemmat.
>
> Kirjan teilaaminen asiantuntemattomien, mutta sitäkin ylimielisempien journalistien toimesta etsii karkeudessaan vertaistaan. Pahinta kuitenkin oli, että nyt lähtemättömästi leimattu kirjoittaja pystyttiin näin estämään hankkimasta elatustaan omalla alallaan, hänen nimestään tehtiin yleisen kelvottomuuden ja pahuuden symboli. Apurahoja olisi turha mennä hakemaan ja sama koski työpaikkoja.
>
> Kirjoittaja, kaksinkertainen tohtori ja monen kiitetyn julkaisun kirjoittaja, joutui kirjaimellisesti yhteiskunnasta ulos lyödyksi, peruspäivärahan varassa sinnitteleväksi omakustannekirjailijaksi, jolle netti on ainoa mahdollinen kanava.
>
> Tämäkään ei riittänyt matalamielisille uskon sotureille, jotka huomasivat Hankamäen olevan nyt vapaata riistaa. Hänet on leimattu epäpäteväksi ihmiskunnan viholliseksi kaiken maailman silakkaliikkeen ja varisverkoston pölkkypäiden toimesta, hänen kirjojaan on poistettu kirjastoista ja jopa Wikipediaan on riittänyt tavattoman sinnikkäitä vapaaehtoisia ahkeroitsijoita, jotka ovat pyrkineet tuhoamaan hänen maineensa rippeetkin.
>
> Hankamäen tapaus ei ole enempää eikä vähempää kuin aikamme törkein yksittäiseen tutkijaan kohdistuva oikeusmurha.[516]

Kiitoksia Timolle arviosta ja tietenkin myös hänen kaikista muistakin kirjoituksistaan, joissa on aina ollut ajatus kohdallaan. Minulla ei ole tuohon mitään lisättävää.

Torstaina 29. joulukuuta 2022

AVOIN KIRJE VIESTINNÄN PROFESSORILLE

Arvoisa professori Esa Väliverronen, kiitoksia kunniasta olla taannoisen huomionne kohteena iltapäivälehdessä ja Twitterissä.[517]

On kuitenkin asioita, joista kansalaisilla on oikeus tietää, vaikka se olisi joidenkin mielestä ”epäsoveliasta”. Ja on asioita, joita ihmisten on suorastaan pakko tietää, vaikka kaikki eivät sitä haluaisi.

Näitä ihanteita olen edistänyt, vaikka tieteen ja tutkimustoiminnan vapauttani, sananvapauttani ja henkilökohtaisia oikeuksiani on poljettu julkisen vallan taloudellisilla kiristystoimilla ja toimittajien sekä heidän valikoimiensa tieteilijöiden vihapuheilla.

Esitän asiasta todisteellisen näytön uudessa kirjassani *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta*. Linkkaan teoksen Teille, koska myös Teillä on velvollisuus tietää muutakin kuin sitä, mitä tutkimuksistani esitetään toimittajien kostoissa, lehdistöreportaasitieteessä ja muissa sekundäärilähteissä.

Rohkenen suositella mediatutkimusteni molempien osien (*Totuus kiihottaa* ja *Pavlovin koirat)* sisällyttämistä viestinnän tutkintovaatimuksiin jo pelkästään siksi, että kukaan ei sitä halua.

Huolenne tutkijoihin kohdistuvasta painostuksesta on ollut liikuttavaa ja myötäelettävää, paitsi että kritiikkinne kohteet ja puolustelun aiheet ovat nähdyt melko manikealaisesti kirjoituksessanne ”Häiriköt tutkijoiden kimpussa”.[518]

Todellinen uhka ei ole mikään yliopistomaailman ulkoinen vaikuttaminen vaan yliopistojen sisäinen politisoituminen, josta olen esittänyt selvän näytön sekä teoksessani *Totuus kiihottaa* (luku 17) että tutkimukseni toisessa osassa *Pavlovin koirat* (luku 9).

Yliopistotila, jossa ei voi vapaasti argumentoida, ei ole turvallinen vaan vaarallinen totuuden tavoittelulle. Ne, jotka väittävät takaavansa ”turvallisuuden” ovat yleensäkin samoja, jotka ratsastavat tekaistujen uhkien selässä ja haluavat maksuksi vapautemme.

Myöskään demokratian olemus ei ole mikään yksimielisyys tai vastakkainasettelujen torjuminen vaan erilaisten näkemysten avoin ja julkinen kilpailuttaminen.

Kuinka helppoa onkaan lavastaa ”häirinnäksi” kaikki sellainen, mikä koettelee median, politiikan tai yliopistomaailman omaa ideologisuutta,

pureutuu asioiden ytimiin ja kyseenalaistaa niin sanottuja perusarvoja, jotka usein ovat vain sovinnaisia ajattelutottumuksia?

On yliopistojen itsensä kannalta oireellista, että kriittinen filosofia pyritään ajamaan palavilla seipäillä yliopistoyhteisön ulkopuolelle. Siitä merkkinä on erilaisten ajatushautomojen ja muiden yksityisten tutkimuslaitosten yleistyminen eri puolilla maailmaa.

Ilmiö kertoo samasta kuin niin sanotun vaihtoehtojournalismin esiinnousu: valtavirtamediat eivät toimi niin kuin niiden pitäisi monipuolisuusvelvoitteidensa mukaan toimia.

Tässä valossa vaateet, joiden mukaan kaikkien pitäisi ulvoa samaa kuuta, ovat yhtä oikeutettuja kuin ”Professoriblogissa” esittämänne paheksunta sen johdosta, että ”tutkimustietoa ja julkisuudessa esiintyviä tutkijoita kyseenalaistetaan yhä herkemmin”.

En voi torjua epäilystäni, että Iltalehden kommentoijana ansioiduitte itsekin blogikirjoituksessanne moittimillanne hyveillä. Osuuttanne oman tutkimukseni mustamaalaamisessa kuitenkin vähentää se, että palautteenne oli – niin kuin sanotte blogissanne – ”suhteellisen lievää, kuten loukkaavia sanoja ja asiantuntemuksen vähättelyä”.

Kiitän ja kumarran siis tuostakin.

Erityisen mielissäni olen Twitterissä esittämästänne ja Iltalehden pääkirjoitukseen 11.6.2020 päätyneestä varoittelusta ”ennen kuin kiihotut *Totuus kiihottaa* -raportista, mieti oletko osa käsikirjoitusta”.

Joudun toteamaan, että ainakaan minulla ei ollut mitään käsikirjoitusta, vaan osallistuin tapahtumien kulkuun niiden uhrina. En vain ole saanut kuvatuksi median toimintaa paremmaksi kuin on itse malli.

Lähes kaikki tiedotusvälineet, puolueet ja virkamiehet jättivät viisautenne noudattamatta, ja sen vuoksi niiden reaktiot ovat nyt dokumentoituina tutkimukseni osaan 2: *Pavlovin koirat*.

Lopuksi muutama yleishavainto nykyisestä yliopistokulttuurista.

On koko yliopistomaailmaa leimaavan matalamielisyyden merkki, että tiettyjä kritiikin aiheita, kuten sanotte – ”maahanmuutto, historialliset tabut, sukupuoli ja seksuaalisuus, samoin jotkut ympäristönsuojeluun ja terveyteen liittyvät aiheet” – pyritään pitämään arvostelun ulkopuolella ja niistä suostutaan keskustelemaan vain vihervasemmistolaisten perususkomusten tultua hyväksytyiksi.

Yliopistoissa ei enää edes yritetä yltää tuon moraalipastöroidun diskurssin metatasolle saati tulkita eripuran ideologisia juurisyitä, jotka olen osoittanut molemmissa – useimmilta lukematta ja ymmärtämättä jääneissä – mediatutkimuksissani. Niitä olen kirjaillut muun muassa uuden teokseni *Pavlovin koirat* ensimmäiseen päälukuun.

Sokalin & Boghossianin jälkeisenä aikana kenellekään ei pitäisi olla salaisuus, että myös tieteen vertaisvartiointikäytänteet kärsivät tiedepoliittisesta ryhmäkoheesiosta ja konformismista.

Tieteenfilosofian näkökulmasta mitään vertaisasemaa ei edes vallitse, sillä refereethän eivät ole kirjoittajiin nähden vertaisasemassa vaan tiedepoliittisessa valta-asemassa, mikä on tehnyt kyseisestä ajatuskahleiden ripustelusta dialogisen filosofian irvikuvan.

Surkuhupaisaa on ollut niin sanotun vasemmistoälymystön kääntyminen aiemmasta ”rationalismista” kirkassilmäisen idealismin polulle, josta jo Frankfurtin koulukunnan filosofit varoittivat ja jonka tuloksena millenniaalit nyt hakeutuvat yliopistoihin parantamaan maailmaa – eivät ymmärtääkseen, kuinka maailma toimii.

Entisenä Seta-veteraanina en voi peittää hämmästystäni siitäkään, kuinka feministit, jotka ennen polttivat pikkupöksyjään seksuaalisen vapaamielisyyden merkiksi, vaativat nykyään entistä kauheampia kahleita kaiken seksuaalisen pois juurimiseksi sekä mediasta että ihmisten kanssakäymisestä.

Älyllinen näkökulma ahdasmielisyyden kasvuun on laiminlyöty, ja se löytynee vain tunnustamalla, että seksuaalisen mielihyvän alati laajenevalla sääntelyllään feministit käyttävät huomattavaa ylivaltaa, jonka olemus pyritään tietenkin kiistämään (vallan käytölle tyypillisesti).

Tieteellisten seurojen valtuuskunta kirjoitti sivuillaan seuraavasti palkitessaan toimitustyönne ”Tieteen vapaus & tutkijan sananvapaus”:

> Teoksen luvuissa tarkastellaan tieteen vapauden ja vaikuttavuuden ohella muun muassa tieteen markkinoita, tutkijoiden sananvapautta vaarantavia rakenteellisia ja henkilöön kohdistuvia uhkia, tieteen roolia poliittisessa päätöksenteossa sekä tutkimuslaitosten riippumattomuutta rapauttavaa poliittista ja taloudellista ohjailua. […] Puolustamalla tieteen ja tutkijoiden vapautta puolustetaan myös yhteistä hyvää ja tietoon perustuvaa päätöksentekoa sensuurilta ja ohjailulta sekä vihapuheelta ja vaientamiselta.[519]

Ikävä sanoa, mutta kaiken sen hyökkäilyn jälkeen, jota opetus- ja kulttuuriministeriö, valtavirtamediat ja osa tutkijakunnasta ovat suunnanneet näiden kauniiden sanojen höystämänä minua ja tutkimustoimintaani vastaan, vaikuttavat edellä siteeratut sanat parodialta, jota Keijo Kaarisadekaan ei voisi ylittää.

’Tieteen vapaus’ ei ole mikään abstraktio vaan käsite, jonka sisältö mitataan joka päivä siinä käytännössä, jolla tiedehallinto rahoittaa valtioneuvoston ohjaamaa puolueellista agenda- ja komiteamietintötiedettä mutta kohdistaa häikäilemättömiä perintätoimia kriittiseen yhteiskuntatutkimukseen.

Tästä sietäisi olla huolissaan myös kaikkien niiden, joilla on yliopistolliseen virka-asemaan perustuva etuoikeus arvostella toisella tavalla ajattelevien töitä.

JUKKA HANKAMÄKI

Lauantaina 31. joulukuuta 2022

WAGNERIAANINEN MATKA VALHALLAAN

Pari viimeksi kulunutta vuotta ovat sujuneet noidutusti. Vaikuttaa kuin myyttinen jumalhahmo Wotan olisi noussut TV-tuolien takaa ja lähtenyt lentoon maailman ympäri. Tuolla Richard Wagnerin operetisoimalla käsitteellä psykoanalyytikko Carl Gustav Jung kuvasi kollektiivisessa alitajunnassa piileviä tuhon voimia, jotka aika ajoin ottavat vallan ihmiskunnasta, kun hyvinvoinnin malja on valahtanut yli. Ylellisyyteensä turhautuneet lähtevät silloin poteroistaan hiilihangot edellä, sillä aggressio on turhautumisen vastareaktio.

Wotan tunnetaan paitsi Wagnerin oopperasta *Nibelungin sormus*, myös pohjoismaisesta mytologiasta nimellä Odin. Tarinan mukaan Wotan (Odin) joi viisauden lähteestä ja katkaisi Maailman saarnesta oksan, josta hän teki keihään. Tämän seurauksena saarni ja viisauden lähde kuivuivat, ja valkyriat joutuvat saattelemaan suuren määrän ”korppien kuninkaan” sotasankareita Valhallaan. Myös Reininkullasta valetulla valtasormuksella on Wagnerin tetralogisessa legendassa osansa, jonka vuoksi J. R. R. Tolkienin *Taru sormusten herrasta* himmenee omassa jäljitelmämäisyydessään.

Oopperadramaturgian kukoistusaikana kertomukset olivat korskeita, koska ei ollut elokuvatuotantoa eikä televisiota, jossa hirviöt rymistelevät digitaalisissa lavasteissa. Nykyisin tuo wagneriaaninen maailmanlopun ja jumalten tuhon narraatio tulvii koteihimme televisiosta käsikirjoittajanaan Vladimir Julma. Mistäpä muualtakaan Putin olisi saanut idean Wagner-palkkasotureihinsa ja ”luotetuille” lahjoittamiinsa valtasormuksiin?[520] Hulluus on selvästi ottanut vallan hänen ja hovinsa kallossa.

Wotan on irti Venäjällä

Virukset ovat aiemminkin aiheuttaneet poliittisia mullistuksia, joten en ihmettelisi, vaikka koronaviruksen aikaansaamat eristystoimet olisivat lisänneet diktaattorien klaustrofobiaa, jonka tuloksena he nyt uhittelevat koko maailmalle. Venäjä pullistelee ydinaseilla,[521] Kiina uhkaa Taiwania,[522] Pohjois-Korea ampuu Japanin yli,[523] ja Iranin valmistelema ydinpommi on jo pitkällä.[524]

Jungin mukaan ihmiskunnalla on toisinaan tapana laittaa kaikki romuksi, ja vieläpä turhan tähden: oman psyykkisen harhaisuutensa vuoksi.

Venäjän Ukrainassa aloittama sota on traaginen paitsi suurten tuhojen takia, myös siksi, että kyseessä on täysin turha sota. Ukrainan arot eivät ole minkään arvoisia Venäjälle, jolla riittää tonttia maan hallitessa noin yhtätoista prosenttia maapallon pinta-alasta. Sodan motiivi on pelkkä ahneus, täsmälleen valtasormuksesta kirjoitetun draaman mukaisesti. Ja nyt tuo valtava sotadramaturgia tulvii televisiosta olohuoneisiimme tuhottuina sotajoukkoina, tuskana ja kärsimyksinä.

Slaavien välistä aseiden kalistelua sanotaan harjoitettavan arvojen vuoksi. Totuus on, ettei sotaa minkään arvoerojen vuoksi käydä, vaan symbolisen vallan osoituksen tähden. Siitä voi tulla Venäjän noin 500 vuotta ja kolme aikakautta käsittäneen historian kuolinkouristus ja loppunäytös. Nuo kolme aikakautta ovat (1) Moskovan Venäjä, jonka aikakaudella 1500-luvulla Iivana Julma laajensi Venäjän monikansalliseksi valtioksi, (2) Venäjän keisarikunta ja (3) Neuvosto-Venäjä, jonka jatkoa myös nykyiselle vuosisadalle jatkuva totalitarismi on.

EU hajoaa internatsismiin ja ilmastohumppaan

Koronakriisi ja Ukrainan sota ovat saaneet aikaan kriisien syöksykierteen, kun länsimaiden talouspakotteet ovat kuristaneet ahtaalle länsimaat itsensä. Euroalueeseen kuuluvien maiden kroonisen talouskriisin päälle syntynyt energiakriisi olisi jo tehnyt lopun Euroopan unionista itsestään, ellei sitä pitelisi koossa kriisin syventäjä ja yhteinen uhka: nippuside Venäjä.

Mikäli sota Ukrainassa joskus taukoaa, Euroopan unioni lakoaa kokoon kuin korttitalo, sillä ylivelkaantuneet valtiot eivät enää suoriudu hyvinvointiyhteiskuntien ylläpitokuluista. Yhteisen vihollisen hävitessä nousevat esiin taas valtioiden krooniset rahoituskriisit ja eurovaluutasta johtuvat loppumattomat ongelmat. Venäjän lisäksi romahtaa myös EU, ja Putin todennäköisesti pääsee tavoitteeseensa.

Richard Wagnerin kuvaaman maailmanlopun taustalla puolestaan saattoi olla noin vuosina 536–545 sattunut äkillinen auringon sumeneminen ja sitä seurannut ilmaston muuttuminen, jonka tuloksena kristillisperäiset tuomiopäivän pasuunat alkoivat soida Euroopassa. Myös tätä ilmestyskirjamaista visiota olemme joutuneet seuraamaan televisiosta erilaisten ilmastopastorien ja tuomiopäivän profeettojen saarnaamana.

Ilmasto on muuttunut aikojen saatossa luonnon omien ilmiöiden vuoksi enemmän kuin ihmisen nykyisen ja kieltämättä tehokkaan toiminnan tuloksena. Tulivuorenpurkaukset, auringon aktiivisuuden vaihtelut ja komeetat ovat vaikuttaneet maapallon ilmakehään ihmisen ponnistuksia enemmän. Ihminen on siis hävinnyt luonnolle luonnon tuhoamisen kilpailussa. Ihmislaji saattaa hävitä myös sinänsä: samalla tietäen joko ihmiskunnan hävittävän luonnon tai luonnon hävittävän ihmisen. Luonnolla ei ole moraalia, eikä leijonalle kannata opettaa etiikkaa, kun pää on sen ki-

dassa. Leijonaa ei voi myöskään syyttää, jos tulee syödyksi, sillä syöminen kuuluu sen omaan luontoon.

Ilmastohätätilasta paasaavien moraalin messiaiden taustalta kajastelee henkilökohtaisen narsismin ja julkisuudenkipeyden lisäksi myös ihmiskunnan vaikutusvaltaa paisutteleva omahyväisyys. Vähäpätöinen on ihmisen kyky kontrolloida luonnon kokonaisuutta, kun ihmiskunta ei kykene rajoittamaan edes omaa lisääntymistään ja lopettamaan väestön paisumista, joka on merkittävin syy kaikkiin ekologisiin, taloudellisiin, sosiaalisiin ja poliittisiin ongelmiin.

Väestöräjähdyksestä johtuva aineellinen puute on aliravitsemuksen, nälänhädän, kansainvaellusten, kulttuurieroosion ja sitä kautta sotien perimmäinen syy, joka on halkaissut arvomaailmat kahtia: yhtäältä kansallisen edun puolustajiin ja toisaalta niihin hurmahenkiin, jotka kulkevat maailman ympäri kansainvälisyyden wotaninen julistus kädessään.

Kun antauduin sanomaan tämän kirjassani *Totuus kiihottaa*, sain osakseni myrskyisän ajojahdin, josta ei ole puuttunut wagneriaanisiakaan aineksia. Toimittajat sekoittivat asiat tiedotus- ja toitotusvälineissään, joissa käytiin uskonsotaiseen taisteluun internatsismin ja feminismin puolesta halpahallihameiden alta huudellen. Tässäkin asiassa naamiot on riisuttu, vain sodan kylmät kasvot näkyvät.

Poskivalssia median kanssa

Väitteet kirjani *Totuus kiihottaa* ”naisvihasta” olivatkin oikein sopivia *woke*- ja *cancel*-aktivistien harjoittaman maineterrorin välineiksi, sillä siten media, puolueet, byrokraatit ja yliopistojen punavihreät etäispäätteet tulivat paljastaneiksi, että suuri osa kulttuurimme kuolemasta, kansallisvaltioiden rapautumisesta ja yhteiskuntiemme tuhotumisesta johtuu politiikan ajatumisesta ämmämäiseksi. Olen siis joutunut taistelemaan median minua vastaan suuntaamia keihäitä vastaan, mikä varmistaa, että hävitessäni voitan enemmän kuin voittaessani.

Eräs henkilö sanoi minulle, että kaikki kohtaamani väkivalta johtuu vain hyökkääjien kateudesta. En myöntänyt. Jos olisin myöntänyt, sitä pidettäisiin merkkinä omahyväisyydestä. Sen sijaan katson, että minua vastaan suunnatussa vihassa on ollut kyse kostosta, joten laitoin tuon käsitteen tänä vuonna julkaisemani kirjan *Pavlovin koirat* alaotsikkoon.

Mutta on asemassani ollut aineksia myös kateuteen. Kirjoitin jo vuonna 2009 filosofisessa omaelämäkerrassani *Suomalaisen nykyfilosofian historia* seuraavasti:

> Heterot kadehtivat minua, koska minulla ei ole perhettä. Homot ovat minulle kateellisia, koska minulla on nuori poikaystävä, joka sanoo rakastavansa minua, enkä tarvitse vähemmistöliikkeen avokätistä sääliä.

Professorit kadehtivat minua, koska minulla ei ole virkaa eikä minun tarvitse noudattaa kuria. Alikvalifioituneet tieteenharjoittajat puolestaan kadehtivat minua töideni vuoksi ja kauniit ihmiset syystä, jota en tiedä. Köyhät ovat minulle kateellisia, koska tulen toimeen, vaikka minulla ei ole omaisuutta, ja rikkaat samasta syystä.

Olenkin usein sanonut, että minulla on yhtä paljon maata ja rahaa kuin cherokee-intiaanilla, mutta aarteeni on vapaus. Kiitän sen vuoksi kaikkia kollegojani taloudellisten huolien tuottamisesta tutkimuksilleni, sillä elämäni on kerta kaikkiaan niin filosofiantäyteistä, että ilman rahahuolia en olisi pystynyt hetkeksikään irrottamaan ajatuksiani minulle tärkeän filosofian piiristä.

Vaikka siis virkamiehet kumittaisivat nimeni pois kaikista filosofimatrikkeleista, joita maa päällään kantaa, he ovat kiistäneet minulta jo niin paljon tutkimustukea, että ennen pitkää pääsen tuolla summalla Guinnessin ennätystenkirjaan.[525]

Muutamien mielestä vastoinkäymiseni johtuvat siitä, että ”filosofit ovat vaikeita ihmisiä”, mutta samalla on jätetty vastaamatta siihen, kenelle tai miksi. Vastaukseni on, että tunnen itseni parhaiten, enkä pidä itseäni ollenkaan vaikeana tyyppinä. Olen itselleni mitä parhainta seuraa ja täysin sovussa kanssani. Me filosofit vain joudumme *vaikeisiin tilanteisiin*.

Se taas johtuu siitä, että maailma vaatii valheellisuutta ja näyttelemistä, joka on filosofeille mahdotonta. Filosofit eivät pyri vetämään roolia, vaan meillä on autenttisuuden eli aitouden ihanne. Pyrimme siis sanomaan asiat, niin kuin ne ovat. Se taas johtaa konflikteihin. Mutta valitan: se on osa filosofian olemusta.

On mahdotonta olla filosofi ja toteuttaa filosofin tehtävää tähtäämättä totuuteen ja polttamatta jonkun partaa. Siitä sitten seuraa helposti johtopäätös, että filosofit ovat vaikeita ihmisiä. Vika on kuitenkin maailmassa, joka on läpikotaisin ideologinen.

On aivan eri asia olla lääkärin, tuomarin, pastorin, muurarin, maalarin tai hovimestarin roolissa kuin seurata omaa tähteään ja olla oma itsensä. Siitä on kyse. Mikäli joku vielä ihmettelee, olenko poikkeuksellisen halukas hakeutumaan konflikteihin, vastaus on, että maailman valheellisuus vain tekee filosofina olemisesta vaikeaa, ja niin on ollut aina.

Mikäli me filosofit antautuisimme samaan valheen suohon, jossa suuri osa ihmisistä on, ristiriita itsen ja maailman välillä sovittuisi. Tällöin konflikti siirtyisi kuitenkin sisäiseksi ristiriidaksi suhteessa omaan itseen: roolivaatimusten ja itsen välille.

Olen mieluummin sovussa itseni kanssa ja riidoissa sovinnaisen yhteiskunnan kanssa kuin riidoissa itseni kanssa ja sovussa valheellisuutta vaativan maailman kanssa. Näin ajattelen siksi, että maailma on heikompi ja helpompi vastustaja itselleni kuin itse olisin.

On asiasta kieltämättä haittaa ja vaivaakin, mutta se on kuitenkin pientä. Aina kun tulen sohaisseeksi muurahaispesään ja paljastaneeksi

rooleissa olemisen valheellisuuden, alkavat muurahaiset kipittää kepin vartta kohti. Juuri niin kävi kirjani *Totuus kiihottaa* julkaisemisessa.

Eräät ovat lohdutelleet, että kaikista vastoinkäymisistäni huolimatta tai niiden vuoksi historia minut kyllä muistaa. He siis katsovat, että minun pitäisi olla kuollut ansaitakseni olemassaolon oikeuden. Kiitän toki tuostakin huomionosoituksesta mutta toivon, ettei heidän ilonsa täyttymyksellä olisi kiire.

Minusta olisi tympeää päätyä tilanteeseen *maius ab exequiis nomen in ora venit*, joten kiitän nyt vain siitä mielenkiinnosta, josta olen joutunut nauttimaan ja kärsimään eläessäni. Kuoleman jälkeen myös kritiikki todennäköisesti vaikuttaa vähemmän.

Viitteet

Ellei toisin mainita, on lähteinä käytetty viitteissä mainittujen lehtien Internet-sivuillaan julkaisemia juttuja. Verkossa julkaistua aineistoa on voitu muokata viittaamisen jälkeen.

1. Kokoelmassani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*.
2. Helsingin Sanomat 30.3.2022 ”Riippumaton tutkimuslaitos: Putinin kannatus kasvanut Venäjällä kohisten”.
3. Timo Vihavainen blogikirjoituksessaan ”Yhteiskunnan vihollinen? Sananvapausskandaali vailla vertaa?” 31.1.2023.
4. Yleisradion verkkouutiset 4.12.2021 ”Ukraina epäilee, että Venäjä valmistelee massiivista sotilasoperaatiota lähellä sen rajaa – Bidenin mukaan Yhdysvallat tekee kaikkensa estääkseen ’sen, mistä ihmiset ovat huolissaan’”.
5. Kirjoitin aiheesta jo 24.1.2015 blogissani otsikolla ”Missä Alakurtin sotilaat viettävät lomansa?” (kokoelmassani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
6. Iltalehti 17.12.2021 ”Venäjältä tiukka vaatimus USA:lle ja Natolle: pysykää poissa ex-Neuvostoliiton maista”.
7. Venäjä esitti vaatimuksiaan ulkoministeriönsä verkkosivuilla osoitteessa <https://mid.ru/ru/foreign_policy/news/1790809/>.
8. Venäjän ulkoministeriön ”Agreement on measures to ensure the security of The Russian Federation and member States of the North Atlantic Treaty Organization” julkaistiin ministeriön verkkosivuilla 17.12.2021 <https://mid.ru/ru/foreign_policy/rso/nato/1790803/?lang=en&clear_cache=Y>.
9. Venäjän ulkoministeriön ”Treaty between The United States of America and the Russian Federation on security guarantees” julkaistiin ministeriön verkkosivuilla 17.12.2021 <https://mid.ru/ru/foreign_policy/rso/nato/1790818/?lang=en>.
10. Yleisradion verkkouutiset 28.12.2021 ”Yhdysvallat ja Venäjä neuvottelevat Ukrainan kriisistä ja ydinaseista tammikuussa”.
11. Sauli Niinistön uudenvuodenpuhe on julkaistu presidentinkanslian verkkosivuilla osoitteessa <https://www.presidentti.fi/puheet/tasavallan-presidentti-sauli-niiniston-uudenvuodenpuhe-1-1-2021/>.
12. Risto E. J. Penttilä oli oikeassa Yleisradiolle 9.12.2021 esittämässään arviossa, josta Ylen verkkosivut kirjoittivat jutussaan ”’Suomi saattaa joutua päättämään Nato-jäsenyydestä jo lähikuukausina’ – asiantuntija ennustaa yllättävää seurausta Ukrainan kriisistä”. – Eipä tuon asian ennustaminen sinänsä paljoa vaatinut, ääneen sanominen asiantuntijaasemasta ehkä kylläkin.
13. Suomen kansainvälisestä sotilaallisesta yhteistyöstä ja sopimuksista on luettelo puolustusministeriön verkkosivuilla <https://www.defmin.fi/vastuualueet/kansainvalinen_puolustusyhteistyo/kansainvaliset_sopimukset#7cc459f0>.
14. Helsingin Sanomien toimittaja Jukka Huusko paheksui Yhdysvaltoja tendenssiuutisessaan ”Sisällissotien tutkija: USA ei ole enää demokratia, ja se on ’lähempänä sisällissotaa kuin kukaan meistä haluaisi uskoa’”. – Juttuun oli siteerattu vasemmistolais-

ta feministiä Barbara Walteria, joka kirjassaan piti Donald Trumpin kannattajia ”äärioikeistolaisina”.

15. Putinin harjoittamasta peilailusta Venäjän diplomatian osana kirjoitti Iltalehti 23.12. 2021 julkaistussa jutussa ”Putin piti yli nelituntisen lehdistötilaisuuden – kylmäävä kommentti Ukrainasta”.
16. Aiheesta kirjoitti muiden muassa Business Standard 19.11.2021 julkaistussa jutussa ”US lawmakers move to end US recognition of Putin as president after 2024”.
17. Yleisradion verkkouutiset esitti vielä 6.9.2012 Putinia sympatisoivan jutun ”Putinin kootut seikkailut – Harrikoita, tiikereitä, formuloita…”, jossa diktaattorista annettiin tahallisen leikkisä kuva – propagandan tarkoituksen mukaisesti.
18. Iltalehti 22.12.2021 ”Venäjän duuma haluaa julistaa Neuvostoliiton hajoamisen 1900-luvun suurimmaksi katastrofiksi”.
19. Ilta-Sanomien Arja Paananen kommentoi Maria Zaharovan räksytystä 26.12.2021 julkaistussa jutussa ”Venäjän supertiedottaja varoitti Suomea ’vakavista sotilaallisista ja poliittisista seurauksista’”.
20. Kommunisti Heikki Patomäki moitti erinomaista johtajuutta osoittanutta Sauli Niinistöä Helsingin Sanomien 29.12.2021 julkaisemassa jutussa ”Maailmanpolitiikan professori haluaa presidentti Niinistöltä moraalista johtajuutta Venäjän aiheuttamassa kriisissä: ’Niinistö on ollut ehkä hieman hämmentynyt’”. – Lehti ei kertonut, miltä poliittiselta ilmansuunnalta moite tuli, toisin sanoen Vasemmistoliitosta, jonka edustaja Patomäki on.
21. Taistolaisen Suomen Rauhanpuolustajat -järjestön puheenjohtajana ja Karl Marx -seuran hallituksen jäsenenä toiminut Markku Kangaspuro Ilta-Sanomien 26.12.2021 julkaisemassa jutussa ”Venäjän supertiedottaja varoitti Suomea ’vakavista sotilaallisista ja poliittisista seurauksista’”. Kangaspuro on ollut edelleen itään päin kallellaan. Dosentti Arto Luukkanen sanoi 18.8.2014 Uudessa Suomessa julkaistussa kolumnissaan ”Kapina yliopistossa?”, että Aleksanteri-instituutin ei pitäisi olla ”Moskovan propagandan kaiutin”.
22. Iltalehti 4.3.2014 ”Asiantuntija Putinin puheesta: ’Venäjä ei aio liittää Krimiä Venäjään’”. Markku Kangaspuron arvaus ei mennyt ihan nappiin.
23. Inflaatio oli edennyt jo marraskuussa 2021 Eurostatin 17.12.2021 antaman tiedotteen 142/2021 mukaan 4,9 prosenttiin.
24. Yleisradion verkkouutiset 16.12.2021 ”Halvan rahan aika alkaa kääntyä loppua kohti – keskuspankit kiristävät rahahanoja Euroopassa ja Yhdysvalloissa”.
25. Iltalehti otsikoi 26.11.2014 Putinin kissaeläimestä jutussaan ”’Putinin’ tiikeri lähti ryöstöretkelle Kiinaan”.
26. Ilta-Sanomat 28.12.2021 ”Hallitus päätti sisärajavalvonnan käyttöönotosta”.
27. Helsingin Sanomat 27.11.2021 ”Suomessa on 1,6 miljoonaa rokottamatonta”.
28. Jaana Hallamaa MTV3:n verkkouutisten jutussa ”Professori varoittaa: Olemme sairastuneet sosiaaliseen koronaan – rokotuspakko johtaisi yhteiskunnalliseen vastakkainasetteluun”. – Perustelu oli ontuva, koska Hallamaa itse totesi yhteiskunnassa olevan paljon muutakin pakottavaa lainsäädäntöä, kuten rakentamislakeja ja ajokorttisäädöksiä, eivätkä nekään loukkaa liioin kenenkään oikeuksia.
29. Terveyden ja hyvinvoinnin laitos julkaisi päivittyviä tartuntatilastoja verkko-osoitteessa <https://sampo.thl.fi/pivot/prod/fi/epirapo/covid19inci/summary_cov19incisummary>.
30. Esimerkkinä löysästä argumentoinnista on Aamulehden toimittajan Ida Kanniston juttu ”Yksi kuva näyttää, miten tehokkaasti rokotus suojaa vakavalta koronataudilta – Miksi rokotettuja kuoli syksyllä enemmän kuin rokottamattomia?” 6.12.2021.

31. Rokottamattomien kapinasta kertoi Yleisradion 25.11.2021 julkaisema juttu ”Telakalla rokottamattomat kertovat mielipiteensä äänekkäästi, sanoo varastonhoitaja Pasi Kautto – Näin rokottamattomat jakautuvat eri aloille”. – Rokottamattomien joukossa ei ollut juurikaan yhteiskunnalista älymystöä. Esimerkiksi terveydenhuoltoalan työntekijöistä rokottamista vastaan purnasivat hoitajat, kun taas lääkärit olivat kattavasti rokotettuja. Terveydenhuoltoalalla hoitajilla on muitakin tauteja vastaan rokotusvelvoite – miksi ei vakavaa koronatartuntaa vastaan olisi?
32. Ilta-Sanomat 20.12.2021 ”Perussuomalaiset jätti vastalauseen sote-valiokunnan mietintöön hoitajien rokotevelvoitteesta”.
33. Yleisradion verkkouutiset 28.12.2021 ”Eduskunta hyväksyi hoitohenkilökunnan ’pakkorokotukset’”.
34. HUSin verkkosivut 6.10.2021 ”Rokottamattomuuden hintalappu jopa miljardi”. <https://www.hus.fi/ajankohtaista/rokottamattomuuden-hintalappu-jopa-miljardi>.
35. Heikki Pälve Lääkärilehden jutussa ”Singapore panee rokottamattomat maksamaan itse koronahoitonsa – Heikki Pälve: Lääkärien pitäisi voimakkaammin propagoida rokottamista” 9.11.2021.
36. Konservatiivien iloksi Ilta-Sanomat kertoi 23.12.2021, että ”Suomeen on pian saapumassa uudenlainen, ’perinteisempi’ koronarokote”.
37. Michel Foucault’n vuosina 1977–1978 Collège de Francessa pitämä luentosarja *Sécurité, territoire, population* on julkaistu Antti Parkkarin suomentamana nimikkeellä *Turvallisuus, alue ja väestö – Hallinnallisuuden historia* (Helsinki: Tutkijaliitto, 2010).
38. Giorgio Agamben kirjoituksessaan *L’invenzione di un’epidemia* 26.2.2020 <https://www.quodlibet.it/giorgio-agamben-l-invenzione-di-un-epidemia>.
39. Satakunnan Kansa 12.1.2022 ”Kun brasilialainen Maria muutti Suomeen ja Luvialle, hän ei uskaltanut jäädä yksin kotiin – ’Talossamme on isot ikkunat: tännehän voi tunkeutua kuka tahansa sisään, viedä tavaramme ja pahimmassa tapauksessa tappaa minut, ajattelin”. – Satakunnan Kansan toimittajilta ei kestänyt kauaa opiskella uuden omistajansa Sanoma Oyj:n kirjoittamisnormatiivia, jonka mukaisesti juttujen otsikot koostuvat pitkistä lauserimpsuista ja joiden sisältönä on esittää jokin lukijoiden ärsytykseksi tarkoitettu tai sekava väittämä. Kyseisenlaista lukijoiden ohjailua ja tavoittelua sanon mediatutkimuksissani *klikkijournalismiksi*.
40. Tilastokeskuksen 16.5.2019 julkaisema tiedote ”Ulkomaalaiset suomalaisia useammin epäiltynä rikoksista” <https://www.stat.fi/til/rpk/2018/13/rpk_2018_13_2019-05-16_tie_001_fi.html>.
41. Verkkouutiset 11.10.2019 ”IS: Iso osa Irakin tulijoista sotilaskarkureita”.
42. Ks. Samuli Salmisen Suomen Perustalle tekemiä tutkimuksia *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous*, osat 1 ja 2 (2015–2019).
43. MTV3:n verkkouutiset 3.9.2021 ”Suomi helpottaa työperäistä maahanmuuttoa, tavoittena 50 000 henkilöä lisää vuoteen 2030 mennessä – osalle työntekijöistä kahden viikon pikakaista”.
44. Suomen Akatemian päätös 264902 (8.6.2012).
45. Suomen Akatemian päätös 304728 (3.6.2016).
46. Suomen Akatemian päätös 341571 (26.5.2021).
47. Suomen Akatemian päätös 287983 (5.6.2015).
48. Suomen Akatemian päätös 326572 (5.6.2015).
49. Ks. professori Markku Jokisipilän kritiikkiä Inari Sakin harjoittamaa historian vääristelyä kohtaan Jokisipilän kirjoittamassa kolumnissa ”Sota, historiantutkimus ja politiikka”, jonka Seura-lehti julkaisi 15.5.2013.
50. Suomen Akatemian päätös 306991 (3.6.2016).

51. Suomen Akatemian päätös 326330 (3.6.2016).
52. Suomen Akatemian päätös 295923 (29.4.2016).
53. Suomen Akatemian päätös 252141 (6.5.2011).
54. Suomen Akatemian päätös 326331 (29.4.2016); summaa muokattiin jälkeenpäin.
55. Suomen Akatemian päätös 332192 (28.5.2020); summaa muokattiin jälkeenpäin.
56. Feministinen riidankylväjä Tuija Saresma kirjoitti teoksestani *Totuus kiihottaa* vääristeleviä arvioita juttuunsa ”Antigender-liike, kristillisyys ja oikeistopopulismi: sukupuolen politiikkaa”. – Läimäytys ilmestyi 19.10.2020 *Politiikasta*-verkkolehdessä.
57. Suomen Akatemian päätös 308521 (13.6.2017).
58. Suomen Akatemian päätös 340650 (26.5.2021).
59. Koneen Säätiö tiedotti vuoden 2019 apurahajaosta verkkosivuillaan <https://koneensaatio.fi/uutiset/koneen-saatio-myonsi-yli-30-miljoonaa-taiteen-ja-tieteen-tekemiseen/>.
60. Helsingin Sanomat 8.12.2015 ”Koneen Säätiö jakoi 22 miljoonaa euroa tieteelle ja taiteelle – nostaa esiin erityisesti pakolaisuuteen liittyviä hankkeita”.
61. Otavan verkkosivut mainostivat itseään 22.1.2020 julkaistussa tiedotteessa ”Ruskeat Tytöt ja Otava perustavat kirjoittamisen *master class* -ohjelman”.

    Valkoisia ihmisiä avoimesti syrjivä ja rasismin tunnusmerkit täyttävä kirjoittajakoulu nimettiin tuossa ohjelmassa englanninkielisellä sanaparilla, joten kirjottamaan opettelemista olisi kustannustoimittajilla itsellään. Hanketta kehui kustannusjohtaja Antti Kasper, ja valinnat ohjelmaan tekee Koko Hubara ”häneen viime vuosina vaikutuksen tehneistä, motivaatiota ja sitoutumista osoittaneista lahjakkaista ruskeista kirjoittajista”. Hänen mukaansa ”ruskeat ihmiset ovat yhä aliedustettuja suomalaisella kirjallisuuskentällä, vaikka olemme olleet täällä aina”.

    Tosiasiassa väite ”aliedustuksesta” sisältää väitteen, että jotakin etnistä ryhmää edustaville ilman muuta kuuluu jokin tietty osuus kirjailijoiden tilastoedustuksessa. Väite siitä, että niin sanottu värillinen väestö olisi ollut ”täällä aina” on selvästi virheellinen ja valheellinen.
62. Suomen Akatemian päätös 287966 (24.4.2015).
63. Kansalainen-verkkolehti julkaisi 11.1.2020 ”nuorisotutkijana” esiintyneen Vasemmistoliiton kansanedustajan, Veronika Honkasalon, niin sanotusta tutkimustoiminnasta ja sen lahoudesta, rahan käytöstä ja tulosten mitättömyydestä artikkelin ”Veronikan tutkimus” <https://blogit.kansalainen.fi/veronikan-tutkimus/>.
64. Suomen Akatemian päätös 324062 (26.4.2019).
65. Julian Honkasalo osoitti puoluepukarimaisuutensa kirjoittamalla Kalevi Sorsa -säätiölle kansaa kiihottavan 19-sivuisen läpyskän nimeltä ”Väittelytaidoilla vihapuhetta vastaan”, jonka mukaan ”vihapuhe ei ole enää ääriliikkeiden ilmiö vaan myös korkeissa viroissa olevien ja demokraattisesti valittujen poliitikkojen kielenkäyttöä ja tekoja” (s. 8). – Kun vihapuhe määritellään noin laveasti, voidaan myös valtiovarainministeriön virkamiehen huomautus vasemmiston harjoittamasta rahojen tuhlauksesta lavastaa ”vihapuheeksi”. Parempaa näyttöä vihapuheen käsitteen mitätöimisestä ja naurunalaiseksi saattamiseksi ei voisi saada.
66. Perussuomalaisten mainos on edelleen Internet-osoitteessa <https://www.suomenuutiset.fi/wp-content/uploads/2021/06/asuntojono.jpg>.
67. Helsingin Sanomat 23.9.2021 ”Riita HKL:stä kiertyi läpipoliittiseksi”.
68. Viranomaiset rääkyivät Iltalehden 7.6.2021 julkaisemassa jutussa ”Asiantuntijat: PS:n vaalikampanjan vihjaukset eivät pidä paikkaansa – ’Virheellistä, jopa loukkaavaa’”.
69. Yleisradion verkkouutiset 7.6.2021 ”Perussuomalaisten paheksuntaa herättäneet vaalimainokset poistetaan katukuvasta – Halla-aho: Mielenkiintoista, jos mainoslauseiden on oltava kirjaimellisesti totta”.

70. Yleisradion verkkouutiset 16.10.2021 ”Perussuomalaiset nostanut rikossyytteen HKL:n toimitusjohtajaa vastaan”.

71. Yleisradion verkkouutiset 29.7.2021 ”Mainonnan eettinen neuvosto ei ottanut kantaa paheksuntaa herättäneeseen perussuomalaisten vaalimainokseen”.

72. Iltalehti ”SU: Energiajätti St1 vaatii PS:n vaalivideon poistamista – ’Vaalimainoksesta erottuu St1:n liikepaikka ja logo’”.

73. Suomen Uutiset 15.10.2021 ”Bensa maksaa pian yli 2 euroa koko maassa – hintarallille ei näy loppua”.

74. Iltalehti 20.1.2022 ”PS kiistää St1:n vaatimuksen vaalivideon poisvetämisestä – ’Valosekä videokuvaus on yleisillä paikoilla sallittua’”.

75. Seiska-lehti paljasti, että vihreä ministeri Maria Ohisalo juhli häitään öljyparoni Miika Johanssonin kanssa kurvaten luksushotelli Kämpistä poliisihallituksen Mersulla poliisien kesäkodille Lauttasaareen. Seiska 10.1.2020 ”Virkavallan toiminta hämmästytti! Ministeri Maria Ohisaloa ja öljyrakas-Miikaa kuskattiin hääkuvaan poliisihallituksen Mersulla”.

76. Partisaani 12.8.2021 ”Kymmenien miljoonien kaupat: Veronmaksajat ostivat Ohisalon miehen johtamalta yhtiöltä tappiollisen bisneksen!”

77. St1:n tilinpäätös 2020.

78. Helsingin Sanomat puolusteli Voima-lehden julkaisemia maineterroristisia ”vastamainoksia” toimittaja Hannu Pöppösen kirjoittamassa jutussa ”Vastamainos irvailee vallalle” 28.11.2011.

79. Iltalehti kirjoitti aiheesta Lauri Nurmen 20.1.2022 kannanotossa ”Näkökulma: Marin teki ison virheen – ensin Nato-option rajaamisessa, sitten nostaessaan Yhdysvallat Venäjän rinnalle”.

80. Iltalehti tilitti Sanna Marinin ulkomailla herättämää arvostelua 21.1.2022 julkaisemassaan jutussa ”Politiikan puskaradio: Marin veti Nato-maton presidentti Niinistön jalkojen alta – mitä pääministeri seuraavaksi keksii?”

81. Helsingin Sanomat alkoi levittää ja toistaa Sanna Marinin marttyyrisoitumista 20.1. 2022 julkaisemassaan jutussa ”Marin Reutersille: Hallituksen nuoret naiset ovat joutuneet laajan vihapuheen kohteeksi”.

82. Yleisradion verkkosivut 24.9.2021 julkaisemassaan jutussa ”Soten piti tuoda säästöjä, mutta tulossa on miljardien lisäkustannukset – keskituloiselle voi rysähtää 1 800 euroa lisäveroa”.

83. Teoksessani *Poliittisesti korrektia*.

84. Yleisradion verkkosivut 3.10.2018 ”Kokoomuksen valtataistelu alkoi yhdestä puhelusta – Sauli Niinistö kertoo uudessa kirjassa joutuneensa petetyksi: ’Viesti tuli selväksi’”.

85. Ylen radiotentti eduskuntavaalien 2019 alla on Areenassa <https://areena.yle.fi/podcastit/1-50079450>.

86. Ilta-Sanomat 15.12.2021 ”Hallituksen suunnitelma nostaa esiin veroidean, jossa naisten sähköautoilua tuettaisiin enemmän kuin miesten”.

87. Iltalehti 7.4.2021 ”Lapsille oikeus sukupuolen korjaukseen? Kansalaisaloite translaista etenee eduskuntaan”.

88. Iltalehti 17.12.2021 ”Ulosotossa oleva Jani Toivola on laskuttanut STM:ltä lähes 10 000 euroa – somekampanja, juontokeikka ja moderointia”.

89. Valtioneuvosto kiemurteli ja selitteli EU:n ilmastorahaston keruuta 14.7.2021 julkaisemassaan tiedotteessa ”EU:n ilmastopaketti auttaa myös Suomea hiilineutraaliuden saavuttamisessa”. – Tosiasiassa ilmastopaketilla EU riistää suomalaisia veronmaksajia pöyristyttävällä tavalla, joka antaa jälleen yhden syyn erota koko konglomeraatista.

90. Ilta-Sanomat 17.1.2019 ”Veijo, 69, laittoi Pekka Haaviston koville Caruna-kysymyksellään IS:n vaalitentissä – sai yleisöltä raikuvat aplodit”.
91. Yleisradion verkkosivut julkaisivat 8.2.2021 MOT-ohjelman käsikirjoituksen otsikolla ”Kohtuullinen siirtohinta on kohtuuton”.
92. Koneen Säätiö juhli Twitter-tilillään Johanna Vehkoon saamaa vapauttavaa tuomiota 11.1.2022.
93. Kansanvalistajana asiassa toimi MV-lehti 12.7.2015 jutullaan ”Johanna Vehkoo – Ylen faktantarkistaja paljastettu!”
94. Päivi Räsäsen kohtalonhetkien lähestymisestä kertoivat Yleisradion verkkouutiset 22.1.2022 julkaisemassaan jutussa ”Raamattu saapuu oikeussaliin, kun Päivi Räsäsen käräjät alkavat – Oikeusoppinut: ’Kimurantti tapaus, päätä raavitaan monessa pilttuussa’”.
95. Kokoelmassani *Ääneen ajateltua*.
96. Yleisradion verkkouutiset 19.1.2022 ”Tuntemattomat droonit lensivät Ruotsissa ydinvoimaloiden yllä”.
97. Yleisradion verkkouutiset 17.1.2022 ”Venäläinen rahtikone lensi yllättäen Tikkakosken vierestä”. Kone oli matkalla Moskovasta Leipzigiin.
98. Helsingin Sanomat 25.1.2022 ”Venäjä lisäsi oppositiopoliitikko Navalnyin terroristien ja ääriajattelijoiden listalle”.
99. Ilta-Sanomat 17.3.2018 ”Skripalin myrkytys on vain jäävuoren huippu – näistä murhayrityksistä Venäjää on epäilty”.
100. Ilta-Sanomat kertaili USA:n asettamia Venäjä-pakotteita 7.12.2021 julkaisemassaan jutussa ”Näillä pakotteilla Biden saattaa uhata Putinia – jopa ’äärimmäinen vaihtoehto’ pöydällä”.
101. Iltalehden toimitus kommentoi asiaa 20.1.2022 julkaisemassaan jutussa ”Näkökulma: Marin teki ison virheen – ensin Nato-option rajaamisessa, sitten nostaessaan Yhdysvallat Venäjän rinnalle”.
102. Kansan Uutisten toimittelija Kai Hirvasnoro – joka vuonna 2020 repi raivokkaasti tutkimustani *Totuus kiihottaa* – kehui 9.12.2019 Sanna Marinia jutussaan ”Vaalikoneet kertovat: Sanna Marin on vasemmistolaisempi kuin puolueensa”. Erityistä kiitosta hän sai Nato-vastaisuudestaan ja siitä, että ”tuleva pääministeri on punavihreä feministi”.
103. Helsingin Sanomien ja MTV3:n mukaan Sauli Niinistö oli yhä vuoden 2022 alussa Nato-kansanäänestyksen kannalla. Helsingin Sanomat 26.1.2022 ”Presidentti Niinistö puolsi MTV:llä yhä neuvoa-antavaa kansanäänestystä ennen mahdollista Nato-päätöstä”.
104. Yleisradion verkkouutiset 28.2.2015 ”Niinistö yhä Nato-kansanäänestyksen kannalla”.
105. Yleisradion verkkouutiset 17.1.2022 ”Venäjä toi Itämerelle maihinnousuun kykeneviä aluksia – asiantuntijat kertovat, mitä pullistelusta kannattaa panna merkille”.
106. Venäjän ulkoministeriön tiedote 1.2.2022 ”Text of the Minister of Foreign Affairs of Russia Mr. Sergey Lavrov’s written message on Indivisibility of Security addressed to the Heads of Foreign” <https://www.mid.ru/en/foreign_policy/news/1796679/>.
107. MTV3:n verkkouutiset 31.1.2022 ”Puolustusvoimien komentaja MTV:lle: Venäjän ja lännen suhde näkyy hyvin poikkeuksellisena sotilaallisena toimintana – Lähettyvillä ei ole mitään, joka Suomea uhkaisi”.
108. Ilta-Sanomat 8.2.2022 ”Mika Niikko luopuu ulkoasiainvaliokunnan puheenjohtajan paikasta – aamun Ukraina-twiitit koituivat kohtaloksi”.
109. Jussi Halla-aho Demokraatti-lehden 13.6.2020 julkaisemassa jutussa ”Jussi Halla-aho analysoi Jukka Hankamäen kirjaa: ’Erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä’”.

110. Iltalehti 7.2.2022 ”PS: Emme ota kokoomusta välikysymykseen”.
111. Iltalehti kirjoitti aiheesta Lauri Nurmen jutussa ”Näkökulma: Marin teki ison virheen – ensin Nato-option rajaamisessa, sitten nostaessaan Yhdysvallat Venäjän rinnalle” 20.1.2022.
112. Erkki Tuomioja jatkoi virheidensä ketjua Yleisradion verkkouutisten 7.2.2022 julkaisemassa jutussa ”Erkki Tuomioja Ylen Politiikkaradiossa: Naton jäsenenä Suomi olisi sodan etulinjassa”. Pekka Kinnusen kirjoittaman jutun mukaan ”kansanedustaja Erkki Tuomioja (sd.) torjuu Suomen Nato-jäsenyyden nykyisessä tilanteessa”.
113. Yleisradion verkkosivut 29.4.2019 ”Näitä törkykirjoituksia kansanedustaja al-Taee pahoittelee: rinnasti somalit ääri-islamisteihin, pilkkasi juutalaisia ja vihjaili Egyptin presidentin hirttämisestä”. Ylen toimittaja Johanna Mattinen unohti Hussein al-Taeen herjanneen myös homoja.
114. Demarikansanedustaja Tuula Haatainen 27.10.2019 Helsingin Sanomien jutussa ”Kurinpalautus”, jossa hän syytti perussuomalaisia ”mölinästä”. Mitäpä demariedustaja al-Taeen solvauspuheet muuta olisivat kuin mölinää?
115. Ilta-Sanomat 8.2.2022 ”Riikka Purra sanoutuu irti Mika Niikon Ukraina-puheista – keskustasta vaaditaan jo valiokunnan puheenjohtajan eroa”. – Vaikka Niikon kannanotto olikin väärä, katson, että perussuomalaisten johdon luuta lakaisee liian usein. Myös irtisanoutuminen toisten puheista on epäviisasta politiikkaa, mikäli ei ole niitä koskaan edustanutkaan. Lisäksi se luo noloa moraalisäteilyä ja tarjoaa muille puolueille tilaisuuden nauraa.
116. Kulttuurimeemi ”bussilastillisesta käsiään taputtavia kaupunkilaisia” on lähtöisin Ilta-Sanomien toimittajan Antti Honkamaan kirjoittamasta jutusta. Sen mukaan muuan 22-vuotias musta miesmatkustaja oli toiminut bussiin astuessaan tahdikkaasti erästä suomalaista laitapuolen kulkijaa kohtaan, jolloin kaikki muut matkustajat osoittivat varauksetonta suosiotaan nousemalla spontaanisti taputtamaan. Ilta-Sanomat 21.5.2013 ”Ricky väitti nöyryyttäneensä rasistia Pasilassa: ’Koko bussi taputti’”.
117. Ilta-Sanomat 16.2.2022 ”Saksan liittokansleri väläytti Naton itälaajentumisen jäädyttämistä: ’Se ei kuulu päiväjärjestykseen’”.
118. Yleisradion verkkouutiset 16.2.2022 ”Halla-aho valittiin ulkoasiainvaliokunnan johtoon poikkeuksellisen äänestyksen jälkeen – kuusi jäsentä äänesti tyhjää”.
119. Halla-ahon vanha vihollinen Eva Biaudet piti Halla-ahon kirjallista toimintaa esteenä hänen toimimiselleen politiikassa. Aiheesta kirjoitti Ilta-Sanomat 16.2.2022 julkaistussa jutussa ”Jussi Halla-ahon vanha blogiteksti raiskauksista nousi kiistan keskiöön – Biaudet: ’Huono signaali ulkomaille’”. Henkilökohtainen vaino siis jatkuu tässäkin.
120. Demokraatti-lehti voivotteli kehitysmaille annettavan avun pienuutta 17.2.2022 julkaistussa jutussa ”EU rakentaa uutta kumppanuutta Afrikan maihin – ’länsimaat tarjoavat vain murusia pöydältään’”.
121. Putin piti Venäjän valtaamien alueiden tueksi tunnin mittaisen puheen. Yleisradion verkkouutiset raportoi asiasta 22.2.2022 julkaisemassaan uutisessa ”Putin tunnusti separatistialueet Itä-Ukrainassa”.
122. Yleisradion verkkouutiset 24.2.2022 ”Hyökkäys alkoi monesta ilmansuunnasta”.
123. Yleisradion verkkouutiset kirjoitti juuri ennen sodan alkamista 23.2.2022 otsikossaan varauksellisesti ”Fennovoima: Hanhikiven ydinvoimalan valmistuminen voi lykkääntyä, jos Venäjä laajentaa sotatoimiaan Ukrainassa”.
124. Yleisradion verkkouutiset 14.2.2022 ”Venäjän hyökkäys Ukrainaan on yhä epätodennäköinen, arvioivat asiantuntijat – tiedustelutiedoilla myös muita tarkoitusperiä”.
125. Yleisradion verkkouutiset 28.2.2022 ”Ukraina ja Venäjä käynnistivät ensimmäiset neuvottelut torstaina alkaneen sodan jälkeen”.

126. CNN:n verkkosivut raportoivat Venäjän suurista tappioista helmikuun lopulla.
127. Yleisradion verkkosivut 27.2.2022 ”Putin määräsi Venäjän ydinasejoukot hälytystilaan”.
128. Yleisradion verkkosivut 28.2.2022 ”Presidentti Niinistö ei usko Venäjän hyökkäävän Suomeen: Ei ole järkisyytä”.
129. Taloustutkimuksen helmikuun 2022 lopulla tekemästä mielipidetiedustelusta kertoivat Yleisradion verkkouutiset 28.2.2022 jutussaan ”Ylen kysely: Enemmistö suomalaisista kannattaa Suomen Nato-jäsenyyttä”.
130. Yhteisymmärryksen hyrinä oli vaikuttavaa Yleisradion 5.3.2022 julkaisemassa jutussa ”Presidentti Niinistö: 'Suomen ja Yhdysvaltain puolustusyhteistyö syvenee – ei ole huono asia, jos Venäjä sen huomaa'” ja Helsingin Sanomien 5.3.2022 julkaisemassa jutussa ”Marin ja Andersson: Suomi ja Ruotsi aikovat jatkaa yhteistyönsä tiivistämistä – Pääministerit eivät kommentoineet mahdollisia Nato-neuvotteluita”.
131. Irlannin tiedeakatemian jäsen Ian Robertson Yleisradion verkkouutisten jutussa ”Rajoittamaton yksinvalta näyttää sokaisseen Putinin, sanoo tunnettu neurotieteilijä Ylelle – 'Tilanne on hyvin, hyvin vaarallinen'” 4.3.2022.
132. Hyökkääjän takaiskuista kertoivat Helsingin Sanomat jutussaan ”Venäjän strategia kärsi haaksirikon Ukrainassa, ja ilmeinen ratkaisu on siirtyä laajempaan voimankäyttöön”.
133. Karolina Honkasen ja Janne Kuuselan verkkokirjan *Mikä Nato on?* (2014) voi ladata PDF:nä Atlanttiseuran verkkosivuilta <http://atlanttiseura.fi/WP/wp-content/uploads/2014/06/mika_nato_on.pdf>.
134. Reuters 6.3.2022 ”Turkey's Erdoğan holds phone call with Putin”.
135. Mika Aaltola ja Pekka Toveri Yleisradion verkkouutisten jutussa ”Turvallisuuspolitiikan asiantuntjat huolestuneita Ukrainan sodan leviämisestä maan rajojen ulkopuolelle, myös Suomeen” 7.3.2022. – Tosiasiassa *konflikti* on levinnyt jo ja on lähes maailman(sodan) laajuinen.
136. Ilta-Sanomat kehysti maahanmuuttomyönteisen uutisointinsa henkilökohtaisella katureportaasilla toimittaja Pipsa Havulan jutussa ”Allegrolla Helsinkiin saapuneet Alex ja Natalia kertovat paniikista, joka Venäjällä syttyi perjantaina – 'En tiedä, mihin Putin pystyy'” 5.3.2022. – Tosiasiassa valtiollista maahanmuuttopolitiikkaa ei voida eikä pidä ohjata ulkomaalaisten yksityishenkilöiden pyyteillä.
137. Helsingin Sanomat leimasi Suomessa virinneen venäläisvastaisuuden ”russofobiaksi” toimittaja Essi Sutisen kolumnissa ”Russofobialla ei voiteta sotia” 5.3.2022. – Sanomien maahanmuuttopropaganda muistuttaa sanastoltaan putinistien harjoittamaa propagandaa. Siinäkin Putinin terrorihallinnon kritisoimista on nimitetty ”russofobiaksi”. Tendessitoimittaja Sutiselle voi huomauttaa, ettei sotia voiteta myöskään päästämällä viholliskansakunnan edustajia Suomeen aseettomasti. Venäläisten maahantulo vain helpottaa Putinin hallinnon asemaa.
138. Venäjä-tutkija Teemu Oivo toimittaja Elina Jämsénin kirjoittamassa Yleisradion verkkouutisten jutussa ”Pelko syrjinnästä kasvaa Suomessa – venäjänkielisten somekeskusteluita seurannut tutkija: 'Osalle tullut työpaikoilla hyvin valvottu, epäilty tunne” 25.2.2022. – Venäläisten kohtelu on ollut Suomessa käsittääkseni parasta, mitä maailmassa on ollut tarjolla. Venäläisistä yli 80 prosenttia antoi kannatuksensa Putinille vielä vuoden 2014 Krimin miehityksen jälkeen, joten en kokisi suurtakaan sääliä venäläisiin kohdistuvan penseyden vuoksi tilanteessa, jossa Putin tappaa tuhansia ihmisiä Ukrainassa käynnistämässään sodassa.
139. Sanomien maahanmuuttovyörytys piti pintansa myös tilanteessa, jossa itärajan ylitse lompsineet muodostivat selvän turvallisuusuhan koko Suomelle. Ilta-Sanomat hehkutti venäläisten puolesta toimittaja Saara-Miira Kokkosen kirjoittamassa jutussa ”Venäjänkieliset ovat kohdanneet rajuakin vihapuhetta Suomessa – 'Ei me voida olla

piilossa tai puhumatta'". – Kirjoituksessa yritettiin redusoida venäläisyys "venäjänkielisyydeksi". Yleensä venäjänkielinen on myös venäläinen ja Venäjän kansalainen, jota on sanottu myös ryssäksi, kun "pensasneuvostoliittolainen" ei ole enää voimassa.

140. Ilta-Sanomien toimittaja Heidi Vaalisto ja Maahanmuuttovirasto toivottivat ukrainalaispakolaiset sulosävelin tervetulleiksi ja avasivat heille sydämensä ja meidän kukkaromme jutussa "Suomi varautuu ottamaan vastaan tuhansia pakolaisia Ukrainasta – Maahanmuuttovirasto: 'Jos tilanne alkaa äityä, alamme polkea lisää kapasiteettia'".
141. Ilta-Sanomat 16.3.2022 "Venäjän suurlähetystö pyysi ilmoittamaan kansalaistensa syrjinnästä Suomessa – tutkija: 'Tässä heitetään nyt pökköä Venäjän propagandan pesään'". Ulkopoliittisen instituutin Jussi Lassilakin oli huomannut, että Venäjän Helsingin-lähetystö haastoi riitaa.
142. Yleisradion verkkouutiset 2.11.2021 "Kansanedustaja Mikko Kärnälle syyte professori Tuomas Ojasen kunnianloukkauksesta". Syyte johti myöhemmin käräjätuomioon.
143. Yleisradion verkkouutiset 9.3.2022 "Valtakunnansyyttäjä määräsi esitutkinnan kansanedustaja Ano Turtiaisen Twitter-kirjoituksista – epäiltyjä kunnianloukkauksista ei voida pitää vähäisinä".
144. Yleisradion verkkouutiset 4.1.2022 "Syyttäjä: poliisin on kestettävä loukkaavaakin arvostelua – tutkinta kansanedustaja Ano Turtiaisen somekirjoituksista lopetettiin".
145. Aiheesta kirjoitti ansiokkaasti ja kriittisesti Päivän Byrokraatti -verkkosivusto jutussaan "Päätoimittajat haluavat laajemman sananvapauden ja suuremman lainsuojan kuin muilla" 11.4.2018.
146. Päätoimittajien yhdistyksen ensimmäinen varapuheenjohtaja ja MTV3:n uutisten vastaava päätoimittaja PTY:n tiedotteessa 8.2.2017 ja Yleisradion verkkouutisten jutussa "Päätoimittajat: Uutisoimatta jättäminen ei rajoita sananvapautta" 14.2.2017.
147. Jean-Jacques Rousseau teoksessaan *Yksinäisen kulkijan mietteitä* (suom. Erkki Salo, alkut. *Les rêveries du promeneur solitaire*, 1776–1778 [julkaistu 1782]. Tampere: Vastapaino, 2010, s. 63).
148. Sama, s. 64.
149. Ilta-Sanomat 7.3.2022 "Puhemies Matti Vanhanen teki hallitukselle aloitteen Natojäsenyydestä linjaavasta selonteosta: 'Eduskunnassa on syytä käydä tämä keskustelu'".
150. Valtioneuvosto julkaisi selonteon verkkosivuillaan 29.10.2020 <https://valtioneuvosto.fi/-/ulko-ja-turvallisuuspoliittinen-selonteko-2020-turvallisuus-ja-globaali-vastuunkanto-kuuluvat-yhteen>.
151. Yksi kaikkein penseintä asennetta osoittaneista oli suomalaisen yhteiskunnan haudankaivaja Veronika Honkasalo, joka vastusteli Natoon liittymistä Kansan Uutisten 9.3.2022 julkaisemassa jutussa "Vasemmistoliiton Honkasalo ihmettelee Natokeskustelua: 'ristiriitaista'". – Kommentoijan oma ajattelu oli ilmeisesti niin pahasti juntturalla, että hän näki ristiriitoja siellä, missä eduskunnan valtaenemmistö oli löytänyt selvät sävelet ideologisista eroista riippumatta.
152. Ilta-Sanomat 9.3.2022 "Kaikkonen: Naton jäsenhakemuksen postittamiseen ei ole juuri nyt oikea hetki – yhteistyön syventämiselle vahva selkänoja Valkoisessa talossa ja Pentagonissa". – Oikea hetki löytyi kuitenkin hetkeä myöhemmin.
153. Ilta-Sanomat 11.3.2022 "Sauli Niinistö soitti tunnin puhelun Putinille – tästä keskusteltiin". – Oli tietenkin reilua ilmoittaa Nato-aikeista Moskovaan, vaikka siellä olikin tehty perin epäreilua politiikkaa.
154. Matti Vanhanen Yleisradion verkkouutisille 29.9.2004 jutussa "Vanhanen: Nato-optio säilytettävä".
155. Sauli Niinistö Yleisradion verkkouutisten jutussa "Presidentti Niinistö keskustelee Putinin kanssa huomenna: 'On katsottu tärkeäksi pitää yhteyttä'" 10.3.2022.

156. Matti Vanhanen Ilta-Sanomien jutussa ”Puhemies Matti Vanhanen teki hallitukselle aloitteen Nato-jäsenyydestä linjaavasta selonteosta: ’Eduskunnassa on syytä käydä tämä keskustelu’”.
157. Sanna Marin Kansan Uutisten 9.3.2022 julkaisemassa jutussa ”Marin: hallituksen kaikki ilmastotavoitteet voimassa – ’Vihreä siirtymä pitää tehdä koko Euroopassa nyt ennätyksellisen nopeasti’”.
158. Yleisradion toimittaja Janne Toivonen 15.9.2021 julkaisemassaan jutussa ”Analyysi: Von der Leyenin puhe tulvi sielua ja spirittiä, mutta myös konkretiaa siitä, mitä EU:n pitäisi tehdä uusien kriisien vaaniessa”.
159. Ympäristöpolitiikan professorin Veli-Pekka Tynkkysen kannanotoista raportoivat Yleisradion verkkosivut 8.3.2022 julkaisemassa jutussa ”Länsi pyrkii eroon Venäjän öljystä ja kaasusta, isku talouteen olisi kova molemmille – tutkija: ’Euroopan pitää ymmärtää, että energia on sodan ase’”.
160. Bloombergin juttua Suomessa referoivat Ilta-Sanomat ja Taloussanomat kirjoituksessaan ”Saksan vihreä energia tuleekin kivihiilestä”.
161. Helsingin Sanomat löysivät uuden menokohteen 14.1.2020 julkaistussa jutussa ”EU:n ilmastotoimet saivat hintalapun: tuhat miljardia euroa kymmenessä vuodessa”.
162. Yleisradion verkkouutiset 12.3.2022 ”Ministeri Lintilä Ukrainan sodan vaikutuksista: Ruokakassin hinta voi tuplaantua, jopa viidennes suomalaisten palkasta ruokaan”.
163. Ulkoministeriön suunnitelmaa kansainvälisestä ilmastorahoituksesta esitteli Ilta-Sanomat 21.3.2022 julkaistussa jutussa ”Hallituksen suunnitelma julki: Suomi lähes tuplaamassa kehittyvien maiden ilmastorahoituksensa”.
164. Iltalehti 17.12.2021 ”Ulosotossa oleva Jani Toivola on laskuttanut STM:ltä lähes 10 000 euroa – somekampanja, juontokeikka ja moderointia”.
165. Helsingin Uutiset 29.12.2020 ”Jani Toivolalla 200 000 euron velat, ulosotossa muun muassa päivähoitomaksuja”.
166. Suomen Tietotoimisto iloitsi veronmaksajien rahojen tuhlauksesta 22.11.2021 julkaisemassaan jutussa ”Suomen kansainvälinen tasa-arvopalkinto myönnettiin naisiin kohdistuvan väkivallan torjuntaan”. – Kunpa nuo feminismin edisonit keksisivät tavan ulottaa tasa-arvopolitiikkansa koskemaan myös miehiin sodissa kohdistuvan väkivallan torjuntaa.
167. Naisten tasa-arvon edistämisestä täydellisen epätasa-arvon keinoin kertoo korulauseilla ”International Gender Equality” -palkinnon verkkosivusto <https://igep.fi/ palkinto>.
168. Iltalehti 18.9.2018 ”Kansanedustaja Jani Toivola asuu Helsingissä, mutta on kirjoilla tyhjillään olevassa asunnossa Riihimäellä – saa 329 euron asumislisän joka kuukausi”.
169. Iltalehti 20.9.2018 ”Jani Toivola ajoi taksilla 22 000 eurolla veronmaksajien piikkiin, vastasi kohuun suorassa EVS-lähetyksessä: ’Omatuntoni on puhdas’”. EVS-lähetyksellä tarkoitettiin MTV3:n Enbuske, Veitola & Salminen -ohjelmaa.
170. Iltalehti 17.12.2021 ”Oikeuskansleri Tuomas Pöysti: keskustelin ministeri Harakan kanssa ’hyvin lyhyesti’ – yksityiskohdista ei puhuttu”.
171. Iltalehti 28.3.2022 ”Roman Abramovitšilla ja kahdella muulla rauhaneuvottelijalla myrkytykseen viittaavia oireita”.
172. Paavo Väyrynen kotisivujensa kirjoituksessa ”Suomikin on osavastuussa Ukrainan kriisistä” 15.4.2021.
173. Ks. kirjoitustani ”Ihmisoikeudet Alepassa” 1.10.2016 (teoksessani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*).
174. Yleisradion verkkouutiset 7.3.2022 Wall Street Journalilta referoimassaan jutussa ”Venäjä on rekrytoimassa kaupunkisotaan erikoistuneita syyrialaisia taistelijoita Kiovan valtaukseen”.

175. Reuters 7.3.2022 ”Russia will stop ’in a moment’ if Ukraine meets terms – Kremlin”.
176. MTV3:n verkkouutiset 10.3.2022 ”Venäjä on aloittanut tuhoamissodan Ukrainassa: ’Terrori opettaa kunnioitusta’”.
177. Oula Silvennoinen propagoi Suomen Akatemian rahoittamassa hankkeessaan ”Suomi ja Lopullinen ratkaisu: valtio, hallinto ja historiakulttuuri kansanmurhan periferiassa” käsitystään, että suomalaiset sotilaat olivat muka moraalittomia sulkiessaan venäläisiä sotilaita vankileireille jatkosodassa (Suomen Akatemian rahoituspäätös 307702).
Inari Sakki puolestaan syyllisti nykysuomalaisia jatkosodanaikaisista asioista Suomen Akatemian rahoittamassa hankkeessaan ”Miten nykyisyys heijastaa menneisyyttä? Kansalliset historiakäsitykset, kollektiiviset tunteet ja äärioikeiston kannatus” (Suomen Akatemian rahoituspäätös 252141). Sakki on saanut akatemialta myös valtavia jatkorahoituksia poliittisesti motivoituneeseen historian vääristelyynsä. Sekä Silvennoinen että Sakki ovat kaiken yleisen epätieteellisyytensä lisäksi tulleet puhuneiksi Putinin eduksi ja Putinin mukaisesti omilla natsisyytöksillään.
178. Helsingin Sanomien toimittaja Hannele Tulonen jutussaan ”’Eduskunta ollut vain raha-automaatti Hornetien hankinnassa’ – Hävittäjät syövät puolustusbudjetin, väittää Aavelasku-dokumenttikirja”.
179. Heikki Hiilamo Tiedonantaja-lehden jutussa ”Nyt ei ole aika hankkia hävittäjiä” 18.5.2020.
180. Helsingin Sanomat 28.11.2015 ”Stockmannit katoavat Venäjältä”.
181. Ilmailualan Siivet-lehti iloitsi tyhjien terminaalien avaamisesta 2.9.2021 julkaistussa jutussaan ”Miljardilla uudistettu Helsinki-Vantaan lentoasema avautuu 1.12.2021.
182. Helsingin Uutiset 8.4.2022 Kaisa Paastelan laatimassa jutussa ”Helen nostaa sähkön hintaa 26 % – näin yhtiö kommentoi kaukolämmön hintapaineita: ’Hinta koostuu 90-prosenttisesti tekijöistä, joihin emme voi vaikuttaa’”.
183. Helsingin Uutiset 9.9.2021 Kaisa Paastelan kirjoittamassa jutussa ”Kaukolämmön hinta uhkasi nousta 50 % – Helenin hallituksen Osmo Soininvaara paljastaa miten 30 prosentin korotus neuvoteltiin: ”Alemmas emme voineet mennä”.
184. MTV3:n verkkouutiset 1.4.2022 ”Venäjä voisi vahingoittaa Eurooppaa merkittävästi sulkemalla kaasuhanat – professori arvioi: Näin paljon Venäjän energiasta irtautuminen maksaa Suomelle”.
185. Dosentti Mikko Paunio Helsingin Uutisiin 12.3.2022 kirjoittamassaan kannanotossa ”Helsingin huoltovarmuus vaarassa”.
186. Helsingin Uutiset 2.12.2021 ”HU vieraili paikassa, johon rakennetaan Helsingin kivihiilikasojen korvaajaa – Helen: tämä vaikutus uudella laitoksella on kaukolämmön hintaan”.
187. Helsingin Uutiset 30.11.2021 ”Helen julkaisi kaukolämmön uudet hinnat – näin paljon lasku nousee: ’Merkittävä rasite helsinkiläiselle’”.
188. Yleisradion toimittaja Elli-Alina Hiilamo pahoitteli vihreään vallankumoukseen liittyvää päästökauppaa kirjoituksessaan ”Kun päästöille tuli hintalappu” 18.2.2022.
189. Suomalaisten ihmisten talousahdinkoa ja energiakriisiä pahentava huono uutinen oli Iltalehden 25.5.2022 julkaisema juttu ”Eduskunta hyväksyi ilmastolain – Suomi pyrkii hiilineutraaliksi vuoteen 2035 mennessä”. – Tämä laki olisi kumottava vuoteen 2024 mennessä.
190. Iltalehti 7.6.2022 Ohisalo vaatii kaikkia vanhoja ja luonnontilaisia metsiä suojeltaviksi: ’Emme voi tyytyä vähempään’”. – Ohisalon julistus kuulosti valtiososialistiselta omaisuudensuojan rikkomiselta.
191. Helsingin Sanomat 13.4.2022 ”Tässä on selonteon keskeinen anti tiivistettynä”.

192. Helsingin Sanomat raportoi Venäjän ulkoministeriön tiedottajan Marija Zaharovan läksytyksestä 13.4.2022 julkaistussa jutussa ”Venäjän ulkoministeriö: Väitteet Venäjän uhasta eivät palvele Suomen etua”.

193. Mikrofoneja Anderssonille ja Marinille työntelivät kaikkien kynnelle kykenevien ohella muiden muassa Ilta-Sanomat, joka rohkaisi lukijoita 13.4.2022 julkaisemallaan uutisella ”Marin: Ratkaisuja voidaan tehdä tarvittaessa hyvinkin nopeasti”.

194. Kepun puheenjohtaja Annika Saarikko puolueen verkkosivujen kirjoituksessaan ”Suomi luo vakautta ja keskinäistä luottamusta” 1.1.2022. – Retoriikka vaikutti jähmeältä ja toi mieleen kekkoslaisen aikakauden sanaston.

195. Kokoomuksen Verkkouutiset huomasi Keskustan linjanmuutoksen ja kirjoitti otsikossaan 9.4.2022: ”Annika Saarikko: Keskustan oltava valmis Nato-jäsenyyden hakemiseen”. Tuossakaan ei tosin mainittu, että Keskusta suostuisi Nato-jäsenyyttä hakemaan vaan ainoastaan puolueen olevan valmis siihen, että muut hakevat.

196. Helsingin Sanomat 29.3.2022 ”Perussuomalaisten Riikka Purra ja Jussi Halla-aho ilmoittavat kannattavansa Suomen Nato-jäsenyyttä”.

197. Riikka Purra Sanna Ukkolan haastattelussa AlfaTV:ssä sekä Twitterissä 16.8.2021. Purra sanoi ”ei” myös homoavioliitoille, mikä kertoi paljon puheenjohtajan maailmankuvasta.

198. Tom Packalén Perussuomalainen-lehden kirjoituksessaan ”Suomi tarvitsee nyt yhtenäisyyttä” 10.4.2022. Packalénin kannattaisi muistaa, että Suomi ei tarvitse Yhtenäistä Venäjää.

199. Tom Packalén vastusti Suomen hakeutumista Naton jäseneksi vielä vuoden 2019 eduskuntavaaleissa <https://vaalikone.yle.fi/eduskuntavaali2019/1/ehdokkaat/902?lang=en-EN>.

200. Puolueen linjan muuttumisesta kertoivat muun muassa Yleisradion verkkouutiset 31.3.2022 julkaistussa jutussa ”Perusuomalaisten eduskuntaryhmä: Nato-jäsenyyttä voidaan edistää – mahdollisessa äänestyksessä ryhmän edustajilla on vapaat kädet”. – Puolue teki virheen siinä, että antoi kansanedustajilleen vapaat kädet asiassa, joka ei ole henkilökohtainen omantunnonkysymys vaan koko valtakunnan turvallisuuteen liittyvä yleispoliittinen ja ulkopoliittinen asia.

201. HE 230/2021 vp käsittely istunnossa 159/28.12.2021.

202. Yleisradion verkkouutiset 7.4.2022 ”Ylen kannatusmittaus: Kokoomuksella kova loikka, PS vajosi eniten – demarit syö hallituskumppaneiden ääniä”.

203. Ilta-Sanomat 29.3.2022 ”Tässä ovat kansanedustajien Nato-kannat juuri nyt – jo 115 edustajaa liputtaa jäsenyyden puolesta”. Loput viisastuivat hitaammin.

204. Unkarin vaalien tulosta käsitteli toimittaja Janne Toivonen Yleisradion verkkouutisten jutussa ”Analyysi: Fidesz rakentaa Unkarista diktatuuria EU:n sisälle, ja Orbán sai kansalta taas avaimet käteen”.

205. Duunitori-sivusto kertoi sairaanhoitajien keskimääräiseksi kuukausipalkaksi 3253 euroa vuonna 2022 <https://duunitori.fi/palkat/sairaanhoitaja>.

206. Palkkavertailu-sivusto kertoi erikoissairaanhoitajien keskimääräiseksi kuukausipalkaksi 3537 euroa vuonna 2022 <https://palkkavertailu.com/palkka/erikoissairaanhoi taja>.

207. MTV3:n verkkouutiset 21.4.2022 ”Aki Lindén mainitsi keinon hoitajien palkkojen nostamiseksi: ’Olen valmis mielellään maksamaan enemmän veroja’”.

208. Yleisradion verkkouutiset 27.12.2019 jutuissaan ”Helsingin terveyskeskuslääkäreille 1 250 euroa lisää kuussa – ’Houkutellaan tekijöitä maakunnista’” ja ”Helsingissä lääkäreille yli tonni lisää kuussa, hoitajille 70 euron korotus – ’Ymmärrän hyvin, että koetaan epäoikeudenmukaisuutta’”. – Hoitoalan ammattilaiset kiskovat julkista sekto-

ria ja veronmaksajia turvallisissa työpaikoissaan ja työsuhteissaan niin röyhkeästi, että heidän palkkojaan pitäisi oikeastaan alentaa.

209. MTV3:n verkkouutiset 28.9.2022 ”Hoitajien halu luopua ammattioikeuksistaan jatkaa kasvuaan – osalle oikeutensa menettäneistä yksi tärkeä asia on jäänyt epäselväksi”.

210. Vantaan Uutiset kertoivat hoitoalan korkeasta palkkauksesta 27.9.2022 julkaisemassaan jutussa ”Sairaanhoitajalle 4 830 e/kk – osaava erikoissairaanhoitaja voi nyt saada tällaista palkkaa”.

211. Yleisradion verkkouutiset 18.4.2022 julkaistussa jutussa ”Ruotsin poliisi kuvaa mellakoita ’vakaviksi rikoksiksi yhteiskuntaa vastaan’ – epäilee mielenosoittajilla olevan yhteyksiä rikollisjärjestöihin”.

212. MTV3:n verkkouutiset kertoivat Ruotsin maahanmuuttajamellakoista 18.4.2022 julkaisemassaan raportissa ”Ruotsissa rajut mellakat”.

213. Toimittaja Kirsi Heikelin raportti julkaistiin Yleisradion verkkosivuilla 28.4.2022 otsikolla ”’Ollaan niin lähellä sotatilaa kuin päästään’ – syyttäjä järkyttyi Ruotsin mellakoista ja lasten osallistumisesta kivien heittämiseen”.

214. Yleisradion verkkouutiset 18.4.2022 ” Ruotsin Koraani-mellakoita lietsonut tanskalaispoliitikko Rasmus Paludan koettelee sananvapauden rajoja”.

215. Yleisradion verkkouutiset 18.4.2022 ”Ruotsin poliisi kuvaa mellakoita ’vakaviksi rikoksiksi yhteiskuntaa vastaan’ – epäilee mielenosoittajilla olevan yhteyksiä rikollisjärjestöihin”.

216. Yleisradion verkkosivut 28.4.2022 ”’Ollaan niin lähellä sotatilaa kuin päästään’ – syyttäjä järkyttyi Ruotsin mellakoista ja lasten osallistumisesta kivien heittämiseen”.

217. Yleisradio muisti Ruotsin vetäytyvän sosiaalidemokraattisen pääministerin sanat 20.11.2021 julkaisemassaan jutussa ”Ruotsista tuli murhien ja kranaatti-iskujen keskus, ja näitä virheitä Suomen pitäisi välttää – ruotsalaisekspertti: ’Me olimme naiiveja’”.

218. Iltalehti 17.4.2022 ”Ruotsissa vaaditaan jengirikollisuuteen ’samaa lakia kuin Suomessa’, vaikka lakia ei ole edes olemassa”. – Kyse onkin suomalaisen yhteiskuntakäytännön ja varovaisemman maahanmuuttopolitiikan kaipuusta.

219. Iltalehti 12.10.2021 ”Kuka ampui Robinin?”

220. Yleisradion verkkouutiset 18.4.2022 ”Ruotsin poliisi kuvaa mellakoita ’vakaviksi rikoksiksi yhteiskuntaa vastaan’ – epäilee mielenosoittajilla olevan yhteyksiä rikollisjärjestöihin”.

221. Yleisradion verkkosivut 28.4.2022 ”’Ollaan niin lähellä sotatilaa kuin päästään’ – syyttäjä järkyttyi Ruotsin mellakoista ja lasten osallistumisesta kivien heittämiseen”.

222. Yleisradion verkkouutiset 28.4.2022 ”Oppositio ei hyväksy hallituksen esitystä valmiuslaista sellaisenaan – Purra: Suomen voitava kieltäytyä turvapaikkahakemusten vastaanottamisesta”.

223. Emma Karin myöhästyneestä ”ratkaisusta” energiakriisiin kertoi muiden muassa Ilta-Sanomat 22.4.2022 julkaisemassaan jutussa ”Tällaisella summalla Suomi ostaa edelleen venäläistä öljyä – Emma Kari kutsuu suomalaiset energian säästötalkoisiin”.

224. Yleisradion verkkouutiset 18.4.2022 ”MTV: Vihreiden puheenjohtaja Maria Ohisalo kannattaa Nato-jäsenyyttä”.

225. Vihreiden taipumuksesta vivuta virkoihin omia epäpäteviä suosikkejaan kirjoitti Iltalehti 23.1.2020 julkaisemassaan jutussa ”Ohisalon suosikki kansliapäälliköksi tänään – professorit pitävät poliittisia virkanimityksiä ongelmallisina – ”Hyvin sitkeä kulttuuri”.

226. Vihreiden pyrkimyksestä täyttää sisäministeriön virat omilla etäispäätteillään kirjoitti perustellusti dosentti Olli Pusa Oikean Median kolumnissaan ”Ovatko Krista Mikkonen ja Kirsi Pimiä Venäjän agentteja?” 27.4.2022.

227. Yleisradion verkkouutiset 29.4.2022 ”Keskustan Petri Honkonen aloitti vaalikauden neljäntenä tiede- ja kulttuuriministerinä – toivoo, että korona ei enää palaa”.
228. Iltalehti saattoi kirjoittaa vielä 24.9.2021 jutussaan Talouselämä-lehteä referoiden, että ”Venäläispankki korotti Esko Ahon palkkiota roimasti”. – Aho ei muka ollut huomannut siihen mennessä Venäjän toimissa mitään huolestuttavaa. Raha kelpasi.
229. Demokraatti 7.1.2017 ”Kenen kanssa hallitukseen, Tytti Tuppurainen, Antti Rinne ja Timo Harakka? – ’Rasistien kanssa ei tehdä kompromisseja’”.
230. Helsingin Sanomat 4.1.2017 ”Demareiden johtoon pyrkivä Tytti Tuppurainen: ’Sdp:n ei pidä lähteä huutokilpailuun eikä flirttailemaan populistien kanssa.’”
231. Verkkouutiset 20.2.2008 ”SDP:n vaalirahoitus oikeuden tutkittavana – Sadoista apurahoista riidellään Oulun käräjäoikeudessa”.
232. Veronika Honkasalon rinnalla omaa pinttynyttä Amerikka-vihaansa osoitti myös Vasemmistoliiton eduskuntaryhmän puheenjohtaja Jussi Saramo Helsingin Sanomien 17.3.2022 julkaisemassa jutussa ”Nato-jäsenyys ei toisi Suomelle turvaa, uskoo Vasemmistoliiton ryhmänjohtaja Jussi Saramo”.
233. Separatisti Anna-Maja Henriksson Yleisradion verkkouutisten 20.11.2009 julkaisemassa jutussa ”Ahvenanmaa saattaa tavoitella itsenäisyyttä”.
234. Martti Koskenniemi Helsingin Sanomien jutussa ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltoin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle” 25.1.2017.
235. Yleisradion verkkosivut 1.5.2022 ”’Jani’ alkoi julkaista tietoja maahanmuuttajien rikoksista somessa, koska ajatteli, että ilmiötä muuten peitellään – ’En minä keksi näitä asioita’”.
236. Yleisradion toimittaja Veli-Pekka Hämäläinen edellä mainitussa jutussaan.
237. Yleisradion verkkosivut 8.4.2022 ”’Ollaan niin lähellä sotatilaa kuin päästään’ – syyttäjä järkyttyi Ruotsin mellakoista ja lasten osallistumisesta kivien heittämiseen”.
238. Ks. esim. Petri Danielssonin ja Martti Lehden tekemää tutkimusta *Rikollisuustilanne 2019 – Rikollisuuskehitys tilastojen ja tutkimusten valossa* (Kriminologian ja oikeuspolitiikan instituutti, 2020). Asiasta raportoi Helsingin yliopisto verkkosivuillaan otsikolla ”Ulkomaalaiset, maahanmuuttajat ja rikollisuus” 30.10.2020 <https://helda.helsinki.fi/handle/10138/320755>.
239. Ilta-Sanomat 11.10.2019 ” Migri: Suuri osa irakilaisista turvapaikanhakijoista oli sotilaskarkureita – ”Niin upseereita kuin rivisotilaita”.
240. Vasemmistoliittolainen Suldaan Said Ahmed iloitsi Esplanadilla Vapun päivänä perussuomalaiselle autokuskille sattuneesta onnettomuudesta tviittauksessaan 1.5.2022. Noustuaan eduskuntaan Paavo Arhinmäen tilalle 2021 Suldaan Said Ahmedista tuli eduskunnan eniten taksia käyttänyt kansanedustaja, joka näin veti ohi Jani Toivolan taksinkäyttöennätyksestä. Suldaan putosi vuoden 2023 vaaleissa eduskunnasta.
241. Helsingin Sanomat piti valtamedian puolueellisuuden paljastumista ongelmana 3.5.2022 julkaisemassaan jutussa ”Suomi putosi lehdistönvapaudessa viidenneksi – ’Fox News -ilmiö’ on kuolemanvaara demokratioille, varoittaa toimittajajärjestö”.
242. Ilta-Sanomat 4.7.2022 ” Kööpenhaminan poliisilla käynnissä ’valtava tutkinta’ – epäilty poliisille entuudestaan tuttu”.
243. Sanna Marin vappupuheessaan 1.5.2022.
244. Martti Koskenniemi Helsingin Sanomien jutussa ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltoihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle” 25.1.2017.
245. Maaseudun Tulevaisuus 28.9.2019 ”Eurooppa maksaa miljardeja pitääkseen pakolaiset poissa rannoiltaan – millä hinnalla?”

246. Ks. tässä kokoelmassa olevaa kirjoitustani ”Sosialistinen feministihallitus kaatoi saavillisen rahaa Turkkiin ja maksoi ’tasa-arvosyillä’ suosikkinsa velkoja”.
247. Asiasta avautui Ben Zyskowicz Ilta-Sanomien 2.6.2022 julkaisemassa jutussa ”Zyskowicz: Turkilla voi olla salainen sopimus Venäjän kanssa Suomen Nato-jäsenyyden estämisestä”.
248. Kirjaani *Totuus kiihottaa* perusteettomasti haukkunut Tampereen yliopiston kasvatti Veikko Eromäki ylisti vihervasemmiston harjoittamaa ekososialismia ja viherkommunismia Yleisradion verkkosivuille 19.6.2022 laatimassaan jutussa ”Vapaaehtoiset vahtivat arvokkaaksi luokiteltuja metsiä – lisätieto lajeista kelpaa Metsähallituksellekin, mutta kompromisseja peräänkuulutetaan”.
249. Koneen Säätiö myönsi 80 000 euroa metsien ”maastokartoitukseen” vuonna 2021 <https://koneensaatio.fi/apurahat-ja-residenssipaikat/valtion-luonnonmetsien-ja-hcv-metsien-maastokartoitustyo/>.
250. Veikko Eromäki Yleisradion verkkosivujen vihaisessa läimäytyksessään ”Kohukirja sai perussuomalaiset naiset tyrmistymään: Kike Elomaa pitää teosta käsittämättömänä, Alisa Leinonen äänestää tulevaisuudessa toisin” 11.6.2020.
251. Yleisradion verkkosivut 14.3.2022 ”Komissio: Iso osa luonnosta pitää palauttaa kohti luonnontilaa kaikissa jäsenmaissa”.
252. Psykiatri Seppo Mäkynen Suomenmaa-lehden mielipidekirjoituksessaan ”Voimmeko enää luottaa pääministerimme harkinta- ja arviointikykyyn maamme asioiden ylimpänä hoitajana?” 20.10.2021.
253. Kotiliesi 17.102021 ”Sanna Marin paljasti Maria Veitolalle häpeällisen pakkomielteensä siivota – taustalla on usein syvempi ongelma, kun siivoamista ei voi lopettaa, sanoo psykoterapeutti”.
254. Iltalehti 19.10.2021 ”Sanna Marin paljasti Maria Veitolalle, miten pesee hampaansa – asiantuntija ylistää oivallusta”.
255. Toimittaja Petra Sneck Iltalehden jutussaan ”Pakko siivota” 9.10.2021.
256. Helsingin Sanomat 21.6.2022 ”Wille Rydman eroaa Helsingin kokoomuksen valtuustoryhmästä – Eduskuntavaaliehdokkuus epätodennäköinen”.
257. Helsingin Sanomat 19.6.2022 ”Petteri Orpo sanoo kokoomuksen arvioivan Rydmanin asemaa puolueessa uudelleen”.
258. Ilta-Sanomat 20.6.2022 ”Kokoomus ottaa uusia keinoja käyttöön ehkäistäkseen häirintää puolueen sisällä – Asiasta kertoo puoluesihteeri Kristiina Kokko”.
259. Kokoomuksessa on suuri määrä naisia, jotka haluavat puolueen miehet sivuun päätöksenteosta, ja asia kuultaa rivien väleistä myös Helsingin Sanomien 20.6.2022 julkaisemasta jutusta ”’Kokonaisuus on vastenmielinen, sanat eivät riitä’, sanoo Elina Valtonen Rydman-väitteistä – kokoomus on pyytänyt poliisilta uutta näkemystä”.
260. Asiasta kirjoitti Ilta-Sanomien Olli Waris 20.6.2022 julkaisemassaan jutussa ”Kokoomus esittää poikkeuksellista järjestelyä – pyytää poliisia selvittämään Rydmanin tapauksen uudelleen”.
261. Wille Rydman Twitterissään 19.6.2022.
262. Yleisradion verkkouutiset 29.6.2022 ”Wille Rydman Ylelle: ’Viime päivät ovat olleet elämäni hirveimpiä’ – tutkintapyyntö Helsingin Sanomien jutusta jätettäneen ensi viikolla”.
263. Ilta-Sanomien toimittaja Vesa Rantanen julkaisi feministisen kannanottonsa otsikolla ”Kommentti: Jan Vapaavuoren sisäpiiridiili räjähti – tämän takia Mika Lehtimäen häirintätapaus vie Olympiakomitean uskottavuuden”.
264. Yleisradion verkkouutiset 28.3.2022 ”Mika Lehtimäki eroaa Olympiakomitean huippu-urheiluyksikön johtajan pestistä”.

265. Helsingin Sanomat 1.4.2022 ”Anni Vuohijoki kertoo saaneensa Jan Vapaavuorelta sähköpostin, jossa häntä epäillään seksuaalisesta häirinnästä – kertoo eroavansa Olympiakomitean hallituksesta”.

266. Yleisradion verkkouutiset 19.6.2022 ”Pääministeri Marin kertoo kokeneensa ahdistelua, myös politiikassa: ’Uskon, että se on monille naisille tavanomainen kokemus’”.

267. Yleisradion verkkosivut lisäsivät seksihelteistä löylyä vielä 21.6.2022 julkaisemallaan jutulla, jossa vihreä feministi ulisi ”salakuvauksesta” ja josta Yle kirjoitti otsikolla ”Eduskunta tutkii kansanedustaja Iiris Suomelan salakuvaustapausta”. Eräs mieskansanedustaja oli kuvannut vihreää naista julkisella paikalla hänen ollessaan nolossa asennossa.

268. Helsingin Sanomat 9.9.2016 ”Nuoret harrastavat jatkuvasti vähemmän seksiä, ja syitä siihen pohditaan nyt ympäri maailmaa”.

269. Jyväskyläläinen telaketjufeministi ja misandristi Tuija Saresma kävi minun lisäkseni tietenkin myös Wille Rydmanin kimppuun, nyt Yleisradion jutussa ”Tutkija toivoo, että Wille Rydmanin tapauksesta alkaisi ’politiikan oma me too’” 20.6.2022.

270. Lapin Kansa kirjoitti aiheesta feministejä tyynnyttelemään pyrkivällä tavalla 26.6.2020 julkaistussa jutussa ”Sukupuolentutkimuksen lehtorin irtisanominen Lapin yliopistosta herättää valtakunnallista kritiikkiä”. – Voin omasta puolestani kiittää tuosta päätöksestä koko valtakunnan puolesta.

271. Helsingin Sanomat 16.12.2022 ”Kansanedustaja Wille Rydman ei saa syytettä raiskauksesta”.

272. Suomen Uutiset 3.1.2023 ”Kansanedustaja Wille Rydman lähtee eduskuntavaaliehdokkaaksi perussuomalaisten Helsingin vaalipiiristä”.

273. MTV3:n verkkosivut kertoivat 15.6.2011, että Veli-Matti Saarakkalan avustajana toiminut Mikael Lith oli tuomittu vuonna 2009 tyttöystävänsä pahoinpitelystä. Hän oli vuonna 2005 saanut sakot muovikuula-aseen kanssa liikkumisesta Helsingissä.

274. Helsingin Sanomat antoi 12.3.1990 Matti Putkoselle tilaisuuden selittää jutussa ”Maaliiton Putkonen rauhoittaa tuomionsa kohua virkavapaalla – ’Korkeimman oikeuden raiskauspäätös oli oikeusmurha’”.

275. Iltalehti 27.1.2023 ”Helsingin Sanomien toimittajille tuomiot Viestikoevyyhdistä”.

276. Iltalehti 18.11.2022 ”Kaius Niemi soitti villisti haitaria HS:n juhlien jatkoilla ennen rattikäryä”. – Helsingin Sanomien päätoimittaja tosiaankin mokasi radikaalisti ja osoitti, millaista on ”vastuullinen journalismi”.

277. Bloomberg 25.6.2022 “Norway shaken by attack that kills 2 during pride festival”.

278. Martti Koskenniemi Helsingin Sanomien jutussa ”Asiantuntija arvioi Trumpin aikeita suitsia muslimien tuloa Yhdysvaltoihin: Pakolaisten oikeudet eivät aja kansallisen turvallisuuden edelle” 25.1.2017.

279. MTV3:n verkkosivut 19.6.2022 ”Osalle Britanniaan tulleista turvapaikanhakijoista kytketään elektroninen seurantalaite? ’Eivät voi kadota’”.

280. Ranskan valtion anonyymi ylempien virkamiesten ryhmä ”Le Gruppe Plessis” Le Figarossa brexitin aikaan julkaistussa artikkelissaan ”Cour européenne des droits de l’homme: pourquoi en sortir est un impératif démocratique” 21.6.2016. Kirjoituksen otsikko on suomeksi: ”Miksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen jättäminen on välttämätöntä demokratialle?” Käsittelin kysymystä kirjoituksessani ”Pitäisikö Suomen erota Euroopan ihmisoikeustuomioistuimesta?” 14.11.2019 (kokoelmassani *Poliittisesti korrektia*).

281. Molemmat kirjoitukseni löytyvät teoksestani *Sanaakaan en vaihtaisi pois*.

282. Ilta-Sanomat 28.6.2022 ”Turkki tukee Suomen ja Ruotsin Nato-jäsenyyttä – lue presidentti Niinistön lausunto sanasta sanaan”.

283. Yleisradion verkkouutiset 27.6.2022 ”Uusi laki seksuaalirikoksista perustuu suostumukseen – lue tästä, kuinka pykälät muuttuvat”.

284. Anna-Maja Henriksson toimittaja Jari Strömbergin Yleisradion verkkosivuille 27.6. 2022 kirjoittamassa jutussa ”Uusi laki seksuaalirikoksista perustuu suostumukseen – lue tästä, kuinka pykälät muuttuvat”.

285. Sama. Käsittääkseni uusi laki korostaa *suostumattomuutta*, ei suostumusta. Se myös pidättää seksuaalisen *vallan* avaimet passiivisten osapuolten käsilaukkuihin.

286. Seksin kuolemaa äimisteli muiden muassa kirjaani *Totuus kiihottaa* murjonut toimittaja Juho Typpö Helsingin Sanomiin 9.9.2016 kirjoittamassaan jutussa ”Nuoret harrastavat jatkuvasti vähemmän seksiä, ja syitä siihen pohditaan nyt ympäri maailmaa”.

287. Bruce Rind ja Philip Tromovitch vuonna 1997 julkaistussa artikkelissaan “A meta-analytic review of findings from national samples on psychological correlates of child sexual abuse” *The Journal of Sex Research* -lehdessä 34 (3), pp. 237–255. Ks. myös Rindin, Tromovitchin ja Robert Bausermanin vuonna 1998 julkaisemaa artikkelia “A meta-analytic examination of assumed properties of child sexual abuse using college samples” *Psychological Bulletin* -lehdessä 124 (1), pp. 22–53 sekä Rindin ja Tromovitchin vuonna 2007 julkaisemaa tutkimusta “National samples, sexual sbuse in childhood, and adjustment in adulthood: A commentary on Najman, Dunne, Purdie, Boyle, and Coxeter” *Archives of Sexual Behavior* -aikakauskirjassa 36 (1), pp. 101–106.

288. Yleisradion toimittaja ahdisteli Sauli Niinistöä presidentinvaalikampanjan aikaan feministisellä syytöksellä, jonka mukaan Niinistö oli vastustellut avioliitossa tapahtuvan raiskauksen kriminalisoimista. Niinistön näkökanta oli nähdäkseni oikeutettu, ja sitä oiottiin monessa mediassa, muun muassa Uuden Suomen 20.10.2017 julkaisemassa jutussa ”Kova syytös TV:ssä – näin Niinistö todella sanoi 14.5.1991”.

289. Iltapäivälehdet iloitsivat seksuaalinormien juridisesta kiristyksestä, sillä rikollisuus lisääntyy kriminalisoimalla. Se taas tarjoaa keltaiselle lehdistölle enemmän skandalisoitavaa. Ilta-Sanomat kirjoitti aiheesta 27.6.2022 jutussa ”Eduskunta hyväksyi lain – Jatkossa seksi ilman suostumusta on raiskaus myös rikoslaissa” (ei siis ainoastaan iltapäivälehdistössä). Iltalehti puolestaan kirjoitti aiheesta 27.6.2022 julkaistussa jutussa ”Eduskunta hyväksyi lakiuudistuksen – seksi ilman suostumusta on jatkossa raiskaus”.

290. Helsingin Sanomat 7.7.2020 ”Seksi ilman suostumusta on jatkossa raiskaus ja lapsenraiskaajien rangaistukset kiristyvät – työryhmä haluaa kiristää seksuaalirikoksia koskevaa lakia, näin laki muuttuisi”.

291. Helsingin Sanomat 8.7.2020 ”Jokainen raiskaus on liikaa: seksiin tarvitaan suostumus”. – Feministit ovat ymmärtäneet, että seksiin pitää siis suostua, tai sitä ei ole.

292. Ks. oikeusministeriön julkaisua ”Arviomuistio rikoslain viimeaikaisesta kehityksestä ja tulevista kehitystarpeista – Eräät seksuaali-, väkivalta-, rattijuopumus- ja talousrikokset” (Mietintöjä ja lausuntoja 7/2018, s. 32).

293. Iltalehti 14.3.2015 ”Karu totuus raiskauksista – jopa 13-kertainen ero”.

294. Timo Vihavainen blogikirjoituksessaan ”Häirintä” 18.10.2017 <https://timo-vihavainen.blogspot.com/2017/10/hairinta.html>.

295. Helsingin Sanomat 9.9.2016 ”Nuoret harrastavat jatkuvasti vähemmän seksiä, ja syitä siihen pohditaan nyt ympäri maailmaa”.

296. Ks. kirjoituksiani ”Miksi ’#Suostumus2018’-aloitteeseen ei pidä suostua?” 24.3.2019 ja ”Miksi kenenkään ei pidä pukeutua ’#Suostumus’-aloitteen punaviherburkaan?” 20.9. 2019 (teoksessani *Poliittisesti korrektia*).

297. Ks. em. kirjoituksiani 24.3.2019 ja 20.9.2019 (kokoelmassa *Poliittisesti korrektia*).

298. Ilta-Sanomat 27.6.2022 ”Aborttilainsäädäntöä uudistetaan”.

299. Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen raportti 29/2022, 16.6.2022.

300. Olen kirjoittanut aiheesta blogikirjoitukset ”Teurastusta terveyskeskuksissa” 2.4.2010 (teoksessani *Valhe kaatuu*), ”Et ehkä omista geenejäsi – Asiaa abortista” 5.2.2017 (teoksessani *Vastahankaan*) ja ”Vihervasemmiston some-raivo myrkyttää eduskuntatyötä – Nyt aborttikiistassa” 8.9.2018 (teoksessani *Ankara totuus*).

301. Kauhu-uutisen tavasta, jolla valtio-omisteisen Fortumin haltuunsa hankkima Uniper suoltaa tappiota enemmän kuin vihervasemmistolainen hallitus ehtii romuttaa valtiontaloutta, kertoivat muun muassa MTV3:n Internet-uutiset jutussaan ”Uniper tekee tappiota miljoona euroa tunnissa – tilanteella vaikutusta myös suomalaiseen veronmaksajaan” 8.7.2022.

302. Koronakriisin ja energiakriisin jatkoksi Suomen yritystalouden neropatit tekivät riskisijoituksellaan Suomen kaikkien aikojen suurimman yritystappion, josta muiden muassa Kauppalehti otsikoi 8.7.2022 sanoin ”Uniperin johto kiirehtii tukipäätöksiä – Tappio voi kasvaa tänä vuonna 10 miljardiin euroon”.

303. Yleisradion verkkouutiset tilitti Itämeren kaasuputken sulkemisesta 11.7.2022 julkaistussa jutussa ”Suomalaisen Fortumin omistama kaasujätti Uniper on pahassa pulassa kaasun hinnan pompattua moninkertaiseksi”.

304. Entisen pääministerin osallisuudesta Nordstreamin rakentamiseen ja kohtalokkuudesta hänen presidenttihaaveilleen kirjoitti muiden muassa Ilta-Sanomat jutussaan ”’Putkigate’ osui ja upposi – Lipponen raivostui ja perui vaalitilaisuuden” 4.1.2012.

305. Kauppalehti nimitti Konecranesin tuolloista toimitusjohtajaa ympäristöaktivistiksi alun perin 2.12.2013 julkaisemassaan jutussa ”Pekka Lundmark – ’ympäristöaktivisti’”. – Toimarin ajatukset olivat alkaneet vihertää hänen saatuaan ”ympäristöherätyksen” Aasiassa ja havahtuessaan siellä luonnonvarojen ylikäyttöön. – Mutta miksi vihreää ideologiaa toimeenpannaan täällä eikä siellä, missä sille olisi suurin tarve?

306. Verkkouutiset 20.2.2008 ”SDP:n vaalirahoitus oikeuden tutkittavana – Sadoista apurahoista riidellään Oulun käräjäoikeudessa”.

307. Uusi Suomi 9.7.2020 ”Ministeri Tytti Tuppurainen nousi ’elämänsä virheen’ partaalta Suomen etujen vartijaksi – ’Oma kansa ensin -ajattelu on vahingollista’”. – Hän ei kuitenkaan hoitanut Suomen valtion etuja läheskään samanlaisella tarmolla kuin omia etujaan vaalirahaskandaalissaan.

308. MTV3:n Internet-uutiset 12.7.2022 ”Fortum tukenut Uniperia jo miljardeilla – Ministeri Tuppurainen: ’Eurot ovat tärkeitä, mutta vielä tärkeämpää on, että EU-maat pysyvät yhtenäisinä’”. – Sosialistille yleiseurooppalainen horjumattomuus oli siis tärkeämpää kuin Suomen valtiontalouden tila ja kansallinen etumme.

309. Yleisradion verkkouutiset 14.7.2022 ”Omistajaohjausministeri Tuppurainen neuvottelee tänään Berliinissä Uniperin tukipaketista – Suomi voi joutua tukemaan kaasuyhtiötä”.

310. Aiheesta raportoivat muiden muassa MTV3:n verkkosivut jutussa ”Riikka Purra sai heti aplodit yleisöltä Uniper-puheenvuorolla – tässä asiassa vasemmisto ja perussuomalaiset löysivät toisensa”.

311. Helsingin Sanomat tiesi kertoa otsikossaan 7.7.2022, että ”Uniper on kaatumassa Saksan valtion syliin, suomalaisille veronmaksajille miljardien tappiot”.

312. Yleisradio säesti Helsingin Sanomien edellä mainittua uutista verkkojutussaan ”Osa Fortumin omistamasta Uniperista todennäköisesti siirtymässä Saksan valtion haltuun, suomalaisille voi koitua iso lasku” 8.7.2022.

313. Yleisradion verkkouutiset 10.7.2022 ”Omistajaohjausministeri Tuppurainen ei lämpene ajatukselle Fortumin tuesta Uniperille”.

314. Fortumin verkkosivut 4.1.2022 julkaisemassaan tiedotteessa ”Fortumin tytäryhtiö Uniper varautuu turvaamaan likviditeettinsä äärimmäisissä markkinaolosuhteissa rahoitusjärjestelyillä, muun muassa KfW Bankilta ja Fortumilta”.

315. MTV3:n uutiset 13.7.2022 ”Sähkön hinta 10-kertaistui, lasku siirtyi rytinällä sähkösopimustaan uusivien maksettavaksi – kriisi pitää hinnat pilvissä parikin vuotta”.

316. Euroopan parlamentti selvensi kotisivujensa kirjoituksessa ”Energian sisämarkkinat”, mitä energiaköyhyys tarkoittaa. <https://www.europarl.europa.eu/factsheets/fi/sheet/45/energian-sisamarkkinat>. – Näin EU päättää, kuka on köyhä ja mitä köyhyys on.

317. Suomen Uutiset selvensivät, mitä EU:n sosiaalipoliittinen ilmastorahasto tarkoittaisi. Lehti kirjoitti aiheesta jutussaan ”Sosiaalinen ilmastorahasto tekisi Suomesta toisten EU-jäsenvaltioiden sosiaaliturvan maksajan – perussuomalaiset vaativat hallitukselta täystyrmäyksen rahastolle” 17.6.2022.

318. Ks. Mikael Ohlströmin VTT:lle laatimaa tutkimusta ”Energiantuotannon pienhiukkaspäästöt Suomessa” (Helsinki: Valtion teknologinen tutkimuskeskus, 1998).

319. Biovoiman hinnasta puhui paljastavasti Helsingin Uutiset 2.12.2021 julkaisemassaan jutussa ”HU vieraili paikassa, johon rakennetaan Helsingin kivihiilikasojen korvaajaa – Helen: tämä vaikutus uudella laitoksella on kaukolämmön hintaan”.

320. Helsingin Uutiset rehellisessä jutussaan ”Helen julkaisi kaukolämmön uudet hinnat – näin paljon lasku nousee: ’Merkittävä rasite helsinkiläiselle’” 30.11.2021.

321. Fortumin strategia on vihreä <https://www.fortum.fi/tietoa-meista/yhtiomme/strategia>. Tämä on seuraus vihreiden poliitikkojen soluttautumisesta yritysten hallituksiin.

322. Uniperin strategia on vihreä <https://www.uniper.energy/>.

323. Helsingin Sanomat 4.7.2022 ”Itärajan sulkeminen jakoi hallituksen: vasemmisto, vihreät ja RKP tekivät viime hetken irtioton, mutta hävisivät äänestyksen”.

324. Yleisradion verkkouutiset 31.1.2022 ”Ylittyikö raja tammikuussa? Meitä on nyt maapallolla kahdeksan miljardia – listasimme seitsemän väestönkasvun vaikutusta”.

325. Kokoelmassani *Minuutti on mennyt*.

326. Finnairin osavuosikatsaus <https://investors.finnair.com/fi/financial-information/result-center>.

327. Uusi Suomi 4.5.2010 ”Kreikka poltti suomalaisilta 75 miljoonaa – ’Pieni murhe’”. – Nykyisen sosialistihallituksen tuhlailuun verrattuna se jäikin pieneksi.

328. Ilta-Sanomat 20.7.2022 ”Fortumin toimitusjohtajalle maksettiin keväällä 423 000 euron kannustinpalkkio – perusteltiin Uniper-yhteistyöllä”.

329. Perusteellisen listan Fortumin lehmänkauppojen kätilöistä julkaisi 26.7.2022 Iltalehti Mika Koskisen kirjoittamassa jutussa ”He kaikki olivat vastuuasemissa, kun Fortum teki kalliiksi käyneitä päätöksiä”.

330. Yleisradion verkkouutiset 2.3.2014 ”Mikael Lilius ohjasi Fortumin menestykseen mutta jätti yhtiön kohun saattelemana”. Firman menestys oli sähkön kuluttajien tappio.

331. Rahan reitit paljasti Mehiläisen oma 24.2.2011 julkaistu tiedote ”Mehiläisen emoyhtiö Ambea vahvistaa ylintä johtoaan kahdella nimityksellä – Mikael Lilius Ambean hallituksen puheenjohtajaksi”.

332. Professori Timo Rothovius llta-Sanomien 21.7.2022 julkaisemassa jutussa ”Professori haukkuu lyttyyn Fortumin johdon: ’Tehty niin huonoja päätöksiä, että huh huh’”.

333. Kokoelmassani *Kansanvallan varkaat*.

334. Ks. Marcel Maussin teosta *Essai sur le don – Forme et raison de l’échange dans les sociétés archaïques in sociologie et anthropologie*. Orig. 1924. Paris: Presses Universitaires de Paris, 1973.

335. Kauppalehti 20.7.2022 ”EU-komissio esittää hätätoimia kaasun säästämiseksi – ’Venäjä kiristää meitä’”.

336. Demariministerit jakoivat vastuuta tavalla, jota Ilta-Sanomat kuvaili 22.7.2022 julkaisemassaan jutussa ”Tuppurainen: Sanna Marinin rooli neuvotteluissa ’ehkä ratkaiseva’ – näin vääntö vaikutti Suomen ja Saksan suhteisiin”.

337. Ilta-Sanomat 19.7.2022 ”Tytti Tuppuraiselta vakuutteluja Uniper-sotkun vaikutuksista: ”Ei mitään ylimääräisiä kustannuksia veronmaksajille”.
338. Timo Rothoviusta haastatteli Ilta-Sanomat jutussa ”Professori: Saksa sai Uniperin melkein ilmaiseksi – ’Pudotus on aivan järkyttävä’” 22.7.2022 ja Veli-Pekka Tynkkystä jutussa ”Näin Suomen päättäjien luottamus Venäjään kostautui – ’Liian suuri valhe käännettäväksi’” 20.7.2022.
339. Helsingin Sanomat pehmenteli ministerien virheitä toimittaja Teemu Luukan 22.7.2022 kirjoittamassa jutussa ”Uniper-kriisi johtui joukkosokeudesta”.
340. Iltalehti 25.7.2022 ”Yli 10 000 venäläistä saanut viisumin Suomeen heinäkuussa – näin ulkoministeriö vastaa kritiikkiin turisteista”.
341. Ilta-Sanomat 29.7.2022 ”Montenegron parlamentti ratifioi Suomen Nato-jäsenyyden”.
342. Helsingin Sanomat 30.6.2022 ”Erdoğan rikkoi Madridin kokouksen konsensuksen, uhkaa jälleen estää Suomen ja Ruotsin jäsenyyden Natossa”.
343. Helsingin Sanomat 14.5.2022 ”Turkin presidentti Erdoğan viittasi ”terroristeihin” puhuessaan Ruotsin kansanedustajista: HS esittelee Ruotsin kurdiedustajat”. – Ei käy kiistäminen, että heidän joukossaan voi olla terroristista sakkia.
344. Helsingin Sanomat 27.6.2022 ”Aktivisti Anter Yasa tuomittiin sakkoihin ’lelusalakuljettaja’ Rami Adhamin kunnian loukkaamisesta”.
345. Suomen Sotilas 24.3.2022 ”Stasi-lista” <https://suomensotilas.fi/2022/03/24/stasi-lista/>.
346. Pekka Virkki edellä mainitussa Suomen Sotilaan kirja-arviossaan Alpo Rusin teoksesta *Kremlin kortti – KGB:n poliittinen sota Suomessa 1982–1991.*
347. Sama.
348. Suomen Tietotoimisto seurasi kesän ilmeisesti tärkeimmäksi kotimaiseksi ilmiöksi arvottamansa mursun matkantekoa ja loppuvaiheita 21.7.2022 julkaisemassaan tiedotteessa ”Haminan mursu päätyy Luonnontieteelliseen keskusmuseoon”.
349. Yleisradion verkkouutiset 18.7.2022 ”Mursu jätti jälkeensä kamalan löyhkän: ’Emme voineet montaa minuuttia olla siinä, kun päätä alkoi särkeä’”.
350. Iltalehti 16.7.2022 ”IL Haminassa: Eksynyt mursu on saanut jo nimen – näin legendaarinen kippari kommentoi”.
351. Seiska19.7.2022 ”Kotkalaismies pakeni mursua Tallinnaan – havaitsi otuksen vasta kolmannella ulkoilullaan”.
352. Yleisradion verkkouutiset 26.7.2022 ”Mursu valitsi Jukka Hovilan pihan, mutta mies Rammsteinin keikan – nyt hän kertoo, miltä tuntui palata myllättyyn kotipihaan”.
353. Helsingin Sanomat 20.7.2022.
354. Yleisradion verkkouutiset vaivautui haastattelemaan Turun yliopistossa toimivaa Salla Tuomivaaraa juttuunsa 20.7.2022.
355. Ilta-Sanomat 30.7.2022 ”Mursua muisteltiin Kotkassa – IS seurasi tilaisuutta”.
356. Iltalehti 30.7.2022 ”Ilkka Vainio teki mursulle muistokappaleen: ’Mattoteline mainittu’”.
357. Yleisradion verkkouutiset 21.7.2022 ”Haminan mursu kuoli todennäköisesti nälkään, paljastaa ruumiinavaus – rakastettu eläin tulee esille museoon Helsinkiin”.
358. Dosentti Ari Helo humanistisen Agricola-verkon sivuilla julkaistussa kolumnissaan ”Saako intersektionaalista tutkimusotetta kritisoida? ’Breaking the Silece’ -gradun tapaus” 4.8.2022.
359. Niin & Näin 4/2004, s. 111–120.
360. Yleisradion verkkouutiset 16.8.2022 ”Tiede- ja kulttuuriministeri ehdottaa Vesa-Matti Loirille valtiollisia hautajaisia”.

361. Yleisradion verkkouutiset 17.8.2022 ”Alivaltiosihteeri MTV:lle: Ei valtiollisia hautajaisia Loirille”.

362. Yleisradio 15.8.2022 ”Saksan liittokansleri Olaf Scholz ei kannata viisumirajoituksia venäläisturisteille – Marin pitää nykyistä tilannetta epäoikeudenmukaisena”.

363. Etelä-Saimaa 15.8.2022 ”Venäläiset ostavat Etelä-Karjalasta kiinteistöjä nyt hurjaan tahtiin – Tänä vuonna kaupat on tehty 56 kohteesta, ja Imatra on ylivoimainen suosikki”.

364. Koko kansan Sannan bilevideot julkaistiin YouTubessa <https://www.youtube.com/watch?v=9C-djV-ptEM> ja <https://www.youtube.com/watch?v=7UNTmRrdDzg>. Mikäli videot jostakin syystä katoavat Internetistä, se ei ole minun vikani.

365. Ilta-Sanomat 12.8.2022 ”Sanna Marin vaihtoi glittermekkoon ja poseeraa yhteiskuvissa festareilla – näin paljon pääministerin puku todellisuudessa maksoi”.

366. Suomen Uutiset 3.10.2016 ”Ei voi olla totta! – Paavo Arhinmäki tanssii musiikkivideolla Isis-kuvastoa levittäneen tappajan vierellä”.

Lehden mukaan Paavo Arhinmäki marssi ja tanssi räppäri Palefacen musiikkivideolla ulkomaalaistaustaisen Al-Montathar Mahdi Basita Al-Mehsenin kanssa, jota epäillään todennäköisin syin 86-vuotiaan miehen taposta Helsingin Puotilassa. Käräjäoikeus tuomitsi jihadismista innostuneen miehen 2017 ”syyntakeettomaksi”. Palefacen (oikealta nimeltään Karri Miettinen) videolla tanssahtelivat tappajan, Arhinmäen ja Palefacen lisäksi Vasemmistoliiton Suldaan Said Ahmed, anarkiaan kannustanut Suvi Auvinen ja Yleisradion toimittaja Riku Rantala.

367. Hanna Smith selitteli Sanna Marinin toilailuja parhain päin Ilta-Sanomien toimittajan Heini Särkän 18.8.2022 julkaisemassa jutussa ”Venäjän media tarttui Sanna Marinin bilevideokohuun – asiantuntija arvioi, mihin Venäjä pyrkii”.

368. News.com.au-verkkosivusto kirjoitti aamun alkajaisiksi 19.8.2022 Marinin toilailuista jutussaan “Finnish PM Sanna Marin seen partying in leaked video”.

369. Nzherald.co.nz-verkkolehti julkaisi 18.8.2022 jutun “Finnish PM Sanna Marin seen partying in leaked video”.

370. BBC News 19.8.2022 “Sanna Marin: Finland PM partying video causes backlash”.

371. Berliner Zeitung 18.8.2022 ”Video-Leak: Finnische Regierungschefin nach Party unter Bescuss”.

372. Independent 18.8.2022 “Leaked video of partying PM Sanna Marin sparks controversy in Finland”.

373. Yleisradion verkkouutiset 18.8.2022 ”Julkisuuteen vuodettu bilevideo Sanna Marinista kiinnostaa mediaa maailmalla – saavatko pääministerit juhlia, kysyy saksalaislehti Der Tagesspiegel”.

374. MTV3:n Internet-uutiset ”Uutislehti Politico listasi tähtipoliitikkojen kohutanssit – Marin sai huippupisteet: ’Ykkösvalinta juhlaseuraksi’”.

375. Toimittaja Annika Mutanen Helsingin Sanomien 16.8.2022 julkaisemassa jutussa, jossa oli haastateltu ”viestintäkouluttajaa ja tuotteliasta tietokirjailijaa” Katleena Kortesuota.

376. Helsingin kaupungin entisen demarivirkamiehen Saku Timosen annettiin kehua Sanna Marinia estottomasti Apu-lehden kolumnissaan ”Lööpin takana” 15.8.2022.

377. Yleisradion TV1:n Voimala-ohjelma 14.4.2008.

378. Alexander Stubb esiintyi shorteissa ja tikkatauluksi laittautuneena MTV3:n uutisten jutussa ”Stubbin tyyli jakaa rajusti lukijoita: Uskottava pääministeri vai Pelle Hermanni?” 12.8.2014.

379. Iltalehti haastatteli Sanna Marinin tueksi muiden muassa kielitieteilijä Janne Saarikiveä toimittaja Pyry Vaismaan kirjoittamassa jutussa ”Nyt se on varmaa: Marin-videolla lauletaan jauhojengistä”.

380. Ilta-Sanomat raportoi Jussi Ahteen päihdesekoilusta jutussaan ”Julkkisjengi videoi kokaiinijuhlansa”.

381. Viestinnän professori Pekka Isotalus viestitti puolustelevansa Sanna Marinin julkisia mokia Ilta-Sanomien 18.8.2022 julkaisemassa jutussa ”Professori selittää, miksi Sanna Marinin bilevideoista nousi kohu”.

382. Vasemmistoliittolainen kansanedustaja Anna Kontula keksi Marinin juopottelun puolustamiseksi argumentin, jonka mukaan Marinia ei *tarvitse* puolustaa, koska ”kyseessä on pääministerin oma asia”. Harvoin on kommunisti ollut noin voimakkaasti individualismin ja yksilönvapauden puolella. Ilta-Sanomat 19.8.2022 ”Kansanedustaja: Marinia ei tarvitse puolustaa – tukijat saisivat keksiä uuden argumentin”.

383. Seiska-lehden päätoimittaja Jari Peltomäki pääkirjoituksessaan ”Päätoimittajan näkökulma: Sanna Marin, olette pääministeri ja perheenäiti – miksi haluatte olla osa kapakoissa sekoilevaa ’jauhojengiä’?” 18.8.2022.

384. Seiska 19.8.2022 ”Uusi shokkipaljastus! Sanna Marin kiehnäsi ja tanssi intiimisti vieraiden miesten syleissä julkkiskapakassa”.

385. SDP:n ministerin Arja Alhon mokasta (ERM-kytkennän paljastus) kirjoitti Helsingin Sanomat tynkäjutussaan ”Arja Alho jätti oman selvityksensä Erm-kytkystä – Puoluehallitus vaikeni jupakasta täysin”.

386. Ilta-Sanomat 20.8.2022 ”Sanna Marinin kanssa bilettänyt Janita Autio: Marin tiesi videoiden julkaisemisesta yksityisellä tilillä”.

387. Petteri Järvinen puolusteli Sanna Marinia ja koetti kääntää asian nurin Iltalehden 18.8.2022 julkaisemassa jutussa ”Petteri Järvinen esitti kovan uhkakuvan Sanna Marinin videokohusta: ’Onko joku todella niin typerä?’” – Onko Petteri Järvinen itse niin typerä, että hän todella uskoo *Venäjän* olevan Marinin videoiden levittämisen takana – ikään kuin Marinin töppäilyt olisivat Moskovan disinformaatiota.

388. Ilta-Sanomat 24.8.2022 ”Marin järjesti Kesärannan Ruisrock-jatkot Uniper-sotkun vyöryessä täysillä päälle”.

389. Helsingin Sanomat löysi Helsingin tapahtumasäätiön toimitusjohtajan puolustelemaan väristyksiä aiheuttavaa ”kaupunkikulttuuria” 21.8.2022 julkaistuun juttuun ”Stuba Nikulan mukaan kaupunkitapahtumiin tullaan diggailun lisäksi ”hengailemaan, laumailemaan, tärkeilemään, pokailemaan ja dokailemaan”.

390. Helsingin Sanomat vähätteli huumeiden haittoja ja ihannoi päihteiden käyttöä 20.8. 2022 julkaisemassaan jutussa ”’Helsingin yössä kaikki varakkaat käyttää’ – HS:n kyselyyn vastanneet kuvailevat, miten yöelämässä käytetään huumeita”. – Otsikkoon ripustettu väite varakkaan väestön huumeiden käytöstä ei taida pitää yhtä sen kanssa, että narkomaanit ovat usein elämän laitapuolen kulkijoita, ja huumeilla rikastuvat lähinnä niiden jakelijat ja kauppiaat.

391. Ihannepääministeri Sanna Marin vakuutteli tulleensa juhlista omin jaloin Helsingin Sanomien 19.8.2022 julkaisemassa ja monisanaisesti otsikoidussa jutussa ”Marin: Toimintakykyni oli juhlimisesta huolimatta oikein hyvä, työtehtäviä ei ole jäänyt hoitamatta – Pääministeri kertoi käyneensä huumetestissä”.

392. Yleisradion verkkouutiset 20.8.2022 ”Annika Saarikko pääministerin juhlimisvideoista: Keskeisten päättäjien on oltava aina tavoitettavissa, en ryhdy kenenkään moraalinvartijaksi”. – Näin hallitustoveri pesi kätensä.

393. Sanna Marin avautui perhetaustastaan Ilta-Sanomien 10.12.2019 julkaisemassa ja Arja Paanasen kirjoittamassa jutussa ”Venäläislehti: ’Kahden äidin tytär’ nousee Suomen hallituksen johtoon”. – Ilta-Sanomat laittoi faktan venäläismedian nimiin ja todisti siten, että esiintyy venäläisessä journalismissa silloin tällöin tosiakin uutisia.

394. Sanna Marin kertoi kurjasta isäsuhteestaan ja feministisestä asennoitumisestaan isäänsä Ilta-Sanomien 6.8.2021 julkaisemassa jutussa ” Sanna Marinilta poikkeuksel-

linen avautuminen kuolleesta isästään Sami Kurosen ohjelmassa: ’En koe, että hän on osa perhettäni’”. – Sääliksi käy miesparkaa naisten kohtelussa.

395. Ilta-Sanomat 24.8.2022 ”Näin Sanna Marin puhui Lahdessa – murtui kyyneliin: ’Viikko ei ole ollut helppo elämässäni”. – Jos sekoileva pääministeri olisi ollut mies, media tuskin olisi antanut hänelle tilaisuutta esittää itsesääliä foorumeillaan vaan huutanut yksiselitteisesti eroa.

396. Ilta-Sanomat 23.8.2022 ”Kesärannassa bailattiin roisisti Ruisrockin jälkeen – Marin pyysi anteeksi valokuvaa, joka ’ei ole asiallinen’”.

397. Ilta-Sanomat 24.8.2022 ”Sanna Marin murtui kesken puheen kyyneliin: ’Minä otan opiksi’”.

398. Ilta-Sanomat 24.8.2022 ”Lindtman: Marinilla on Sdp:n ryhmän tuki – ’Tärkein viesti oli se, että opiksi on otettu’”. – SDP toteutti taaskin ainaista taktiikkansa, joka on näkynyt Arja Alhon tapauksesta Hussein al-Taeen rasismiin: pahottelu riittää sovittamaan kaiken, ketään ei rangaista ja munaajalla on puolueen täysi kollektiivinen tuki.

399. MTV3:n Internet-uutiset 24.8.2022 ”Sanna Marin liikuttui ääni sortuen puhuessaan bilekohusta: ’Minä olen ihminen ja kaipaan joskus iloa, valoa ja hauskuutta’”. – Olisiko lehdistö ottanut minusta valokuvia, jos olisin sanonut *Totuus kiihottaa* kädessäni kaipaavani joskus iloa, valoa ja hauskuutta?

400. Sähkömarkkinat sähköistyivät, kun hinta kipusi lähelle euroa kilowattitunnilta. Helsingin Sanomat 24.8.2022 ”Sähkön hinta rikkoo torstaina ennätyksiä – illalla hätyytellään taas euron rajaa”.

401. Yleisradio tekaisi Vihreiden entisestä kansanedustajasta ja Sitran suojatyöpaikassa toimivasta Oras Tynkkysestä ”asiantuntijan” verkkouutistensa juttuun ”Mitä menneistä energiakriiseistä voi oppia?” 22.3.2022.

402. Vihreiden Oras Tynkkynen esiintyi energiapolitiikan näennäisenä asiantuntijana myös Ilta-Sanomien 6.8.2022 julkaisemassa jutussa ”Näin Suomessa säästettiin energiaa 70-luvun öljykriisin aikaan – mainosvalot kiinni, moottoritiet pimeäksi...”

403. Yleisradio rakenteli vihreälle Oras Tynkkyselle tietä ministeriksi toimittaja Anu Leena Koskisen kirjoittamassa jutussa ”Oras Tynkkynen haluaa ilmasto- ja ympäristöministeriksi: ’Toivoisin, ettei sukupuolta ainakaan nähdä esteeksi’”. Kun toive ei 2019 vaaleissa toteutunut, Tynkkyselle heitettiin pelastusrengas pudokaspoliitikkojen säilytyspaikaksi muuttuneesta Sitrasta.

404. Helsingin Sanomat jutuissaan ”Suomen suurimman tuulivoimapuiston rakennustyöt alkoivat – puisto tuottaa sähköt sadoille tuhansille suomalaisille” 19.5.2022 ja ”Tuulivoimasta tulee Suomelle pian elintärkeä energianlähde, ja sillä on suuria vaikutuksia sähkölaskuun” 26.5.2022.

405. Helsingin Sanomat 24.8.2022 ”Sähkön hinta rikkoo ennätyksiä Euroopassa – Ranskassa sähkö maksaa seitsenkertaisesti enemmän kuin vuosi sitten”.

406. Helsingin Sanomat kirjoitti 24.8.2022 julkaisemassaan jutussa ”Normaali sähkömarkkina on murenemassa, ja siksi sähköä saattaa pian olla kaupan vain pörssihinnalla” seuraavasti: ”’Olen aivan kauhuissani. Volatiliteettia on aivan liikaa, ja hinnat ovat aivan liian korkeita.’ Näin sanoo eräs sähkömarkkinoilla pitkään toiminut asiantuntija, jota sähkön hintavaihtelun voimakkuus ja sen aiheuttama epävarmuus huolettavat. HS julkaisee hänen kommenttinsa tässä jutussa ilman nimeä, mutta se on toimituksen tiedossa.”

407. Iltalehti 2.8.2022 ”Terroristijohtaja Ayman al-Zawahiri on kuollut – näin Osama bin Ladenin kakkosmiehestä tuli al-Qaidan aivot”.

408. Muiden muassa MTV3 kertoi Suomen ja monen muun EU-maan alkaneen boikotoida Itävaltaa, kun ”äärioikeistolaiseksi” sanotun Jörg Haiderin Vapauspuolue oli nousemassa rehellisen vaalivoiton tuloksena maan hallitukseen. MTV3:n Internet-uutiset 4.2.2000.

409. Helsingin Sanomat pääkirjoituksessaan ”Energiakriisi vahvistaa nationalismia” 25.8. 2022. Yhtä hyvin olisi voinut sanoa, että energiakriisi pakottaa edistämään kansallista etua, ohjaa varautumaan ja vahvistaa järkevää ajattelua.

410. Toimittaja Annika Mutanen Helsingin Sanomien 16.8.2022 julkaisemassa jutussa, jossa oli haastateltu ”viestintäkouluttajaa ja tuotteliasta tietokirjailijaa” Katleena Kortesuota.

411. Ilta-Sanomien toimittaja Jan Hurri jutussaan ”Kreikka ja Italia syytävät kansalle energiatukia kaksin käsin, Suomi nuukailee EU:n häntäpäässä” 15.8.2022.

412. EU on julkaissut Venäjän vastaisia talouspakotteitaan verkkosivuillaan <https://www.consilium.europa.eu/fi/policies/sanctions/restrictive-measures-against-russia-over-ukraine/sanctions-against-russia-explained/>.

413. Iltalehti 1.8.2022 ”Garri Kasparov IL:n haastattelussa: Suomen Nato-jäsenyydellä ei vaikutusta Putinin käytökseen – ’Ei kiinnitä mitään huomiota’”.

414. Ilta-Sanomat 17.8.2022 ”Kommentti: Suomi empii energiahelpotuksia, vaikka verotuksen automaattinen kiristyminen pahentaa kansalaisten energiashokkia”.

415. Riikka Purra kirjoitti Maaseudun Tulevaisuuteen 24.8.2022 kolumnin ”Turve takaisin – Turpeessa Suomella on lähes yhtä paljon omaisuutta kuin Norjalla öljyssä”.

416. MTV3:n Internet-uutiset 6.9.2022 ”Fortum saa valtiolta lainaa 2,35 miljardia euroa”.

417. Tytti Tuppurainen puolusteli yritysjohdon ja hallituksen epäonnistuneita toimia Ilta-Sanomien 6.9.2022 julkaisemassa jutussa ”Ministeri Tuppurainen miljardilainasta: Fortumin ei pidä antaa joutua polvilleen Putinin edessä”.

418. Pekka Haavisto katui sähköverkkojen myyntiä ulkomaille Iltalehden 3.2.2016 julkaisemassa jutussa ”Caruna-kaupan valmistellut Haavisto: Meillä oli väärä arvio”. – Tosiasiassa Haavistolla itsellään oli.

419. Dosentti Mikko Paunio Oikean Median kolumnissaan ”Pekka Haavisto yritti tohtoriksi ilman opintoja – Haavisto ja vihreät arvot” 30.7.2017.

420. Muiden muassa Iltalehti suhtautui Mikko Paunion esille nostamiin faktoihin Pekka Haaviston virheistä ja väärinkäytöksistä hämmästyttävän ymmärtäväisesti esimerkiksi 21.7.2017 julkaistussa jutussa ”Presidenttiehdokas Haavisto tuskastui loanheittoon: ’Ei ole perusteita käydä uudelleen lävitse samaa myllytystä elämäntyöstäni’”.

421. MTV3:n Internet-uutiset 22.8.2022 ”Mykkänen torjuu MTV Uutisille Rydmanin toiveen paluusta kokoomuksen ryhmään: ’Ei toistaiseksi uutta tutkittua tietoa’”.

422. MTV3:n Internet-uutiset 2.9.2022 ”Wille Rydman perustaa oman eduskuntaryhmän: ’Minulle hyvin epämieluisa järjestely’”.

423. Aiheesta kirjoitti MTV3:n Internet-uutiset 21.8.2022 jutussa ”Wille Rydmanilta kysymys kokoomusjohdolle: ’Olisiko aika pakittaa pikajohtopäätöksistä – muuten HS:n tuomio on voimassa, kunnes toisin todistetaan’”.

424. Iltalehti 29.8.2022.

425. Toimittaja Kirsi Heikelin raportti julkaistiin Yleisradion verkkosivuilla 28.4.2022 otsikolla ”’Ollaan niin lähellä sotatilaa kuin päästään’ – syyttäjä järkyttyi Ruotsin mellakoista ja lasten osallistumisesta kivien heittämiseen”.

426. Yleisradion verkkouutiset 11.9.2022 ”Ruotsi äänestää hyvin jännittävässä tilanteessa, kun oikeiston ja vasemmiston puntit ovat lähes tasan – tässä vaaligurun vinkit vaalipäivään”.

427. <https://yle.fi/a/3-12618716>.

428. Iltalehti 8.9.2022 ”Perussuomalaiset jättää hallitukselle välikysymyksen Fortum-Uniper-asiassa”.

429. Iltalehti 13.9.2022 ”Asiantuntija: Luvassa yhtiökokouksia ja jopa muuttoliikettä – asuminen kallistunut rajusti Helsingissä ja Espoossa”.

430. Iltalehden Kreeta Karvala kirjoitti Sanna Marinin hehkuttamisesta 13.9.2022 Iltalehdessä julkaistussa asiallisen kriittisessä jutussa ”Sanna Marinin juhliminen kiinnosti EU-parlamentissa – ’Teistä on tullut ikoni’”.
431. Valtioneuvoston Internet-sivuilla julkaistu ”Pääministeri Sanna Marinin puheenvuoro Euroopan parlamentissa 13.9.2022”.
432. Yleisradion verkkouutiset toteuttivat kansan palvelijan tehtäväänsä kertomalla 30.5. 2021 otsikossaan, että ”Marinin ateriaetu onkin ollut noin 850 euroa kuussa”.
433. Iltalehti 19.11.2015 ”Ruotsin pääministeri: Olemme olleet naiiveja”.
434. Iltalehti 13.9.2022 ”Omistajaohjauksen ex-päällikkö Heliövaara: Virkamiehet ohitettiin jättimäisessä Uniper-ostossa 2017”. – Onkin mahdotonta, että Fortumin Uniper-ostoista ei olisi ollut tietoa pääministeri Juha Sipilän kansliassa, sillä omistajaohjaus kuuluu nimenomaan valtioneuvoston kanslialle. Näin ollen vastuu Suomen taloushistorian suurimmasta tappiosta kuuluu nimenomaan tuonaikaisille poliitikoille, jotka tunnettiin halustaan saattaa valtionyhtiöissä olevat rahat tuottamaan. Virkamiehet ja yrityspomot jäivät siinä lähinnä sivustaseuraajien tai toteuttajien rooliin.
435. Yleisradion verkkouutiset tiedotti 22.9.2022, että ”Venäjän hyökkäys maksanut Ukrainalle jo lähes biljoona euroa”.
436. Alexander Stubb esitteli kansainvälisiä suhteitaan Yleisradion verkkouutisten 1.4. 2015 julkaisemassa jutussa ”Pääministeri Stubb tapasi entisen venäläisoligarkin Mihail Hodorkovskin”.
437. Ilta-Sanomat 28.9.2022 ”Tämä Nord Stream -iskuepäilystä tiedetään – ’Johtaa voimakkaimpiin mahdollisiin reaktioihin’”.
438. Ilta-Sanomat havaitsi 28.9.2022, että ”Venäläisten Mersuja ja Bemareita vilisee pääkaupunkiseudun parkkihalleissa”.
439. Suomen Amnestyn johtokuntaan kuuluvan kosmologi Syksy Räsäsen tviittaukset Ukrainan sodasta saivat osakseen paljon kritiikkiä muun muassa Ilta-Sanomien 7.8.2022 julkaisemassa jutussa ”Syksy Räsäsen näkemys Ukrainan sodasta sai aikaan kritiikkivyöryn – näin hän kommentoi asiaa”.
440. Vihreä sisäministeri Krista Mikkonen, Suomen Amnestyn toiminnanjohtaja Frank Johansson ja Maahanmuuttoviraston turvapaikkayksikön sijaispomo Juha Similä Yleisradion verkkouutisten 27.9.2022 julkaisemassa jutussa ”Voiko Suomeen tulla venäläisiä turvapaikanhakijoita, koska he eivät halua lähteä sotaan? Lue tästä viisi kysymystä ja vastausta turvapaikoista”.
441. MTV3:n Internet-uutiset 26.9.2022 ”Lukashenka Putinille Venäjältä lähtevistä: ’Anna heidän paeta’ – vaikka koko Eurooppa kuohuu sodasta, Putin halusi puhua kollegalleen lannoitteista”.
442. Ilta-Sanomat raportoi Venäjältä solkenaan virtaavista tulijoista 28.9.2022 julkaisemassaan jutussa ”Liikenne rajalla jatkuu vilkkaana – venäläisten maahantulijoiden määrä tuplaantui viikon takaisesta”.
443. Yleisradion verkkouutiset 28.9.2022 ”Jokainen kotimaansa jättävä nuori venäläismies heikentää Putinin armeijaa – silti he Suomeen paetessaan herättävät meissä myös paljon vihaa”. – Näin Yleisradio syyllistää suomalaisia veronmaksajien rahoilla.
444. Rajavartiolaitos julkaisi oman asiantuntijakannanottonsa ”Rajavartiolaitoksen suunnitelma itärajan aidaksi on valmistunut” 27.9.2022.
445. MTV3:n verkkouutiset kertoivat 23.9.2022, että Ruotsissa oli kuollut ampumisen uhrina jo 48 ihmistä; jutussa ”Ruotsissa kuollut tänä vuonna ampumisissa ennätysmäärä ihmisiä”.
446. Outi Korhonen pääsi jälleen esittelemään ymmärtäväistä suhtautumistaan maahanmuuttoon Ilta-Sanomien 27.9.2022 julkaisemassa jutussa ”Mitä jos Venäjä pyytäisi Suomessa piileskelevien asevelvollisten miesten luovutusta? Professori vastaa”.

447. Yleisradion verkkouutiset suvaitsi venäläisen reservinupseerin poseerata 26.9.2022 julkaistussa jutussa ”Putinin viimeisin temppu oli liikaa reservin luutnantti Romanille, ja niinpä pietarilainen pakeni Suomeen vaimonsa kanssa”.
448. Ilta-Sanomat oli hereillä 28.9.2022 julkaisemassaan jutussa ”Katso kartasta, mistä raakaa sotaa käyvän Venäjän kansalaiset kahmivat kiinteistöjä Suomesta juuri nyt – Putinin ukaasi voi kiihdyttää liikennettä turvallisille ’kotipesille’”.
449. Helsingin Sanomat 30.3.2022 ”Riippumaton tutkimuslaitos: Putinin kannatus kasvanut Venäjällä kohisten”.
450. Yleisradion verkkouutiset 26.9.2022 ”Monet suomalaiset muuttavat esineitään rahaksi – sähkölaskun pelossa myyntiin menee koruja, pöytähopeita ja rannekelloja”.
451. Yleisradion verkkouutiset 30.9.2022 ”Ukrainan poliisi: 30 kuoli Zaporižžjan ohjusiskussa”.
452. Yleisradion verkkouutiset 28.9.2022 ”Tämä Nord Stream -kaasuputkien hajoamisesta tiedetään: Useat Euroopan johtajat vakuuttuneita siitä, että vuodot on aiheutettu tahallisesti”.
453. Yleisradion verkkouutiset 17.5.2022 ”Länsilähteet: Putin sotkeutuu sodan johtoon kuin eversti tai kenraali”.
454. Valloitettujen alueiden ja asukkaiden kohtelusta kertoi muiden muassa Verkkouutiset 24.9.2022 julkaisemassaan jutussa ”Kolme sotilasta saapui ovelle ja kysyi, haluanko liittyä Venäjään”.
455. MTV3 raportoi Putinin puheesta Internet-uutisten 30.9.2022 julkaisemassa jutussa ”Putinin puhe rönsyili erikoisista historiaviittauksista syytöksiin lännen satanismista – tilaisuus päättyi hurmioon, johon yhtyi koko Kremlin sali”.
456. MTV3:n Internet-uutiset tarjosi esimerkin Hullu-Putinin harjoittamasta kumolleen kääntelystä 21.9.2022 julkaistussa otsikossa ”Putin syyttää länsimaita ydinaseilla kiristämisestä: ’Länsi on ylittänyt kaikki rajat’”.
457. Suomen Akatemian päätös 350247 (4.5.2022).
458. Anna Rajala Helsingin Sanomien 8.5.2022 julkaisemassa jutussa ”Ulosteen politiikkaa tutkiva Anna Rajala sai aivan hiljattain jättiläismäisen rahoituksen tutkimukselleen Suomen Akatemialta”.
459. Anna Rajalan tutkimushankkeen kuvaus Suomen Akatemian verkkosivuilla, päätös 350247 (4.5.2022).
460. Helsingin Sanomat 8.5.2022 ”Ulosteen politiikkaa tutkiva Anna Rajala sai aivan hiljattain jättiläismäisen rahoituksen tutkimukselleen Suomen Akatemialta”.
461. Käsittelin aihetta vihervasemmistolaisten *cancel*-terroristien haukkumassa tutkimuksessani *Totuus kiihottaa* (luku 17.3).
462. Yleisradion verkkosivut kehuivat 1.6.2022 vasemmistonuoria edustaneen Johanna Vehkoon nimitystä jutussa ”Johanna Vehkoo valittiin journalistiikan työelämäprofessoriksi Tampereen yliopistoon”. Toimittaja Heli Mansikan kirjoittamassa jutussa väitettiin, että ”Johanna Vehkoo on faktantarkistuksen johtavia asiantuntijoita Suomessa”, vaikka tosiasiassa on hän yksi valtakunnan pahimpia politrukkeja ja agendatoimittajia valtavirtamediassa.
463. Kokoelmassani *Ääneen ajateltua*.
464. Emt.
465. Johanna Vehkoo piti yllä omaa agendatoimintaansa Yleisradion verkkosivuilla osoitteessa <https://yle.fi/aihe/oppiminen/valheenpaljastaja>. Kyseisenlaisen vääristelyn, maalittamisen, vihapuheen ja poliittisen toiminnan vuoksi Vehkoota ei olisi pitänyt palkita työelämäprofessuurilla Tampereen yliopistossa vaan heittää pihalle viestinnän opetuksen ja tutkimisen yhteyksistä, joissa hänellä ei ole kompetenssia.

466. Helsingin Sanomat 3.10.2022 ”Katri Makkonen siirtyy valtiovarainministeri Saarikon valtiosihteeriksi”. – Näin kepulainen Saarikko palkitsi Makkosen siitä, että hän haukkui mediatutkimustani *Totuus kiihottaa* Yleisradion A-studiossa 15.6.2020.
467. Yleisradion verkkosivut iloitsi maahanmuuttoa seuraavasta kielenvaihdosta 12.8.2022 julkaistussa ja toimittaja Paula Collinin kirjoittamassa jutussa ”Kielitieteilijä Janne Saarikivi: On todennäköistä, että suurin osa kielistä katoaa – suomen puhujia jää ehkä saarille tai pikkukyliin”.
468. Koneen Säätiön anonyymi tviittaaja 11.1.2022 esittämässään kiitoksessa Johanna Vehkoon tuomion kumoamisesta.
469. Päätoimittajien yhdistys vaati kannanotossaan 10.4.2018, että ”Julkisuudessa työtään tekevien vainoamiseen pitää voida puuttua”. Näin pyrittiin laajentamaan *toimittajien* sananvapautta ja heikentämään sitä muilta. Väitteet toimittajien ”vainoamisesta”, ”häirinnästä” ja ”kiusanteosta” ovat niin tökeröjä ja naurettavia, että niitä voidaan pitää paranoidisuuden merkkeinä. Näyttää siltä, että sananvapaus ja lehdistönvapaus ovat toimittajille tärkeitä aina, kun kyseessä ovat heidän omat oikeutensa, mutta muutoin toimittajat eivät välitä ihmisten yksityisyydensuojasta mitään, vaan jatkavat kernaasti uhriensa vainoamista, häirintää ja kiusantekoa medioidensa voimin.
470. Ylioppilas ja Päätoimittajien yhdistyksen varapuheenjohtaja Merja Ylä-Anttila osoitti kaiken arvostelukykynsä päätyessään poseeraamaan 14.2.2022 Yleisradion juttuun ”Päätoimittajat: Uutisoimatta jättäminen ei rajoita sananvapautta”.
471. Korkeimman oikeuden päätös KKO:2022:1 on merkitty ennakkopäätökseksi. Siihen voidaan hakea muutosta Euroopan ihmisoikeustuomioistumisesta, joka ei tosin ota käsiteltäväkseen asioita, joissa on tuomittu ”rasistisesta rikoksesta”. Olisi mielenkiintoista nähdä, päätyykö tapaus EIT peräseinään ja kuinka ulkomaalaistaustaisen miehen kokema kunnianloukkaus ja feministin omahyväisyys asettuvat vaakakuppeihin tuossa pilttuussa.
472. Suomen Akatemian päätös 341571 (26.5.2021).
473. Lapin Kansa 26.6.2020 ”Sukupuolentutkimuksen lehtorin irtisanominen Lapin yliopistosta herättää valtakunnallista kritiikkiä”.
474. Yleisradion verkkosivut 14.12.2022 ”Vihapuhujat haukkuvat ministerien ulkonäköä ja kehottavat jopa itsemurhaan Twitterissä – eniten kauheuksia saa niskaansa Tytti Tuppurainen”.
475. Kiinnitin Yleisradion sateenkaaritoimittajan Greta Virranniemen valejournalistiikkaan huomiota 19.2.2021 julkaisemassani kirjoituksessa ”Hallitus tuo HIV-kriisin takaisin ’ilmaiseksi’” (teoksessani *Ääneen ajateltua*). Toimittaja Virranniemi lavasti käyttäjille ilmaisten PrEP-lääkitysten tueksi jutun, jossa hallituksen päätöksen kustannuksista ja PrEP-lääkityksen vaikutuksista annettiin perin juurin virheellinen ja valheellinen kuva.
476. Yleisradion toimittaja Greta Virranniemi 14.12.2022 julkaistussa *woke*-jutussaan ”Vihapuhujat haukkuvat ministerien ulkonäköä ja kehottavat jopa itsemurhaan Twitterissä – eniten kauheuksia saa niskaansa Tytti Tuppurainen”.
477. Ilta-Sanomat 30.11.2022 ”Yle saisi kylmää kyytiä porvarihallitukselta – kokoomus ja perussuomalaiset esittävät jättileikkauksia”.
478. Tuija Saresma sai taas valtakunnallista julkisuutta Yleisradion verkkouutisen 12.12. 2022 julkaisemassa jutussa ”Vihapuheen tutkija Tuija Saresma palkittiin Vuoden tieteentekijänä – ’Lopulta kyse on demokratian murentamisesta ja tuhoamisesta’”. – Hölmöintä tuossa oli käsitys, että kansalaisten mielipiteet ovat demokratian vastaisia.
479. Viimeksi mainittuun vihapuheeseen vastasin Tuija Saresman kirjoittaman jutun kommenteissa. Myös muut Saresman esittämät vihapuheet ja vääristelyt olen kumonnut reseptiotutkimuksessani *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta* (s. 97–99, 102, 119, 134–140).

480. Tilanne 3.3.2023. Tuija Saresman reaaliaikaisen akatemiarahoituksen voi tarkistaa Suomen Akatemian verkkosivuilta <https://www.aka.fi/tutkimusrahoitus/arviointi-ja-rahoituspaatokset/rahoituspaatokset/rahoituspaatoshaku/>.

481. Kirjoitin feministi Tuija Saresman minua ja tutkimustoimintaani kohtaan osoittamasta ahdistelusta ja häirinnästä teokseni *Pavlovin koirat* (2022) sivulla 97.

482. Valtioneuvosto mainosti tilaamansa selvityksen tuloksia VN:n verkkosivuilla 20.6. 2022 julkaistussa jutussa ”Tutkimus: Vihapuheesta on tullut kiinteä osa verkon toimintakulttuuria ja sen kitkeminen kokonaisuudessaan on vaikeaa”. – Järjellisen ajattelun ja yhteiskuntakritiikin eliminoiminen oli kokonaisuudessaan vaikeaa myös DDR:ssä ja Neuvostoliitossa.

483. Valtioneuvosto mainosti tilaamansa ”Viha vallassa” -raportin tuloksia VN:n verkkosivuilla 4.10.2019 julkaistussa jutussa ”Tutkimus: Vihapuhe vähentää päättäjien osallistumista julkiseen keskusteluun”.

484. Suomen Uutiset 9.10.2022 ”Analyysi: Valtioneuvosto tutki vihapuhetta sadallatuhannella eurolla, mitä jäi käteen?”

485. Anu Bradford -niminen tieteilijä räksytti MTV3:n 5.12.2022 julkaisemassa jutussa, joka oli otsikoitu sanoin ”Elon Musk häviää taistelun internetin sielusta, uskoo suomalaistaustainen professori”.

486. Suomen Kuvalehti antoi Johanna Venkoon haukkua Elon Muskia hänen vapaamielisestä suhtautumisestaan sanankäyttöön kolumnissa ”Musk rikkoi Twitterin” 30.11. 2022. – Tosiasiassa Elon Musk tervehdytti Twitteriä palauttamalla sananvapauden.

487. Kansanedustajan halusta lähteä ajamaan autoa selvästi päihtyneenä kirjoitti muiden muassa Ilta-Sanomat 28.1.2003 julkaistussa jutussa ”Sirpa Pietikäisen humala vastasi kossupulloa”.

488. Sirpa Pietikäisen halusta kaitsea ja kahlita toisten ihmisten sanankäyttöä kirjoitti Kokoomuksen Verkkouutiset 14.12.2021 julkaisemassaan jutussa ”Vihapuhe tulossa EU-rikokseksi”.

489. MTV3:n Internet-uutiset 9.12.2022 ”Sadoilta professoreilta vakava woke-ideologiaa vastustava vetoomus: ’Pelko ja itsesensuuri värittävät akatemiaa, aktivismi korvaa tutkimuksen’”.

490. Suomen Uutiset kirjoitti aiheesta 5.11.2022 julkaistussa jutussa ”Yliopistoissa kiehuu: Tästä syystä sinulle väitetään, että woke-ilmiötä ei olemassakaan – ’on mahdotonta vastustaa ilmiötä, jolle ei ole annettu nimeä’”.

491. Demokraatti 29.6.2022 ”Naisvihamielisen pamfletin julkaisseen Suomen Perustan tukien kohtalo venymässä kesän yli”.

492. Professori Timo Vihavainen kirjoitti aiheesta blogikirjoituksessaan ”Häiriköinnin merkitys” 27.12.2022.

493. Tässä kirjoituksessa tarkastelun kohteena on 17.12.2022 Wikipediassa saatavilla oleva artikkeli aiheesta ”Totuus kiihottaa” <https://fi.wikipedia.org/wiki/Totuus_kiihottaa>.

494. Ks. Jesper Strömbäckin artikkelia “Four phases of mediatization: An analysis of the mediatization of politics” *The International Journal of Press/Politics* -lehdessä (vol. 13[3], 2008, s. 228–246).

495. Eeva Lehtimäki MTV3:n verkkosivujen jutussa ”Pihtarikartelli ja lutkanarsistit – perussuomalaisten ajatuspajan tuotoksesta pitää puhua” 10.6.2020.

496. Ks. Wikipedia-verkkotietosanakirjan artikkelia hakusanalla ”Totuus kiihottaa” <https://fi.wikipedia.org/wiki/Totuus_kiihottaa>. Tässä kirjoituksessa tarkasteltavana on 17.12.2022 saatavilla ollut versio.

497. Sama.

498. Timo Vihavainen verkkokolumnissaan ”Filosofin vaikeudet – Liian hyvä juttu?” 13.6. 2020 <https://timo-vihavainen.blogspot.com/2020/06/filosofin-vaikeudet.html>.

499. Verkkotietosanakirja Wikipediaa ylläpitävien anonyymien henkilöiden näkemys kirjani *Totuus kiihottaa* kirjoitus- ja toimitusprosessista <https://fi.wikipedia.org/wiki/Totuus_kiihottaa>. Viitattu 17.12.2022.

500. Kriitikko Juho Typpö Helsingin Sanomien 10.6.2020 julkaisemassa kostokirjoituksessaan ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisu hätkähdytti naisvihallaan – Poistetussa kirjassa haukuttiin ahdistelutapauksen nuoret uhrit”. – Tosiasiassa Helsingin Sanomien rivien väleistä tirskui toimittajan viha minua ja naisten palvonnasta poikkeavia käsityksiäni vastaan.

501. Kirjaani *Totuus kiihottaa* koskevana ”objektiivisena arviona” Wikipediaan pantiin näytteille äärivasemmistolaisen toimittaja Kai Hirvasnoron Kansan Uutisissa 10.6. 2020 julkaisema mielipide <https://fi.wikipedia.org/wiki/Totuus_kiihottaa>. Viitattu 17.12.2022.

502. Kokoelmassani *Ankara totuus*.

503. Helsingin Sanomat 9.9.2016 ”Nuoret harrastavat jatkuvasti vähemmän seksiä, ja syitä siihen pohditaan nyt ympäri maailmaa”.

504. Kirjani *Totuus kiihottaa* Wikipedia-artikkelissa siteerataan laajasti Suomen Kuvalehteen nimimerkillä ”Mediaansekaantuja” kirjoittaneen Pasi Kiviojan 18.6.2020 julkaistua pamflettia <https://fi.wikipedia.org/wiki/Totuus_kiihottaa>. Viitattu 17.12.2022.

505. Kokoelmassani *Alaston totuus*.

506. Tiedonantaja 15.1.2016 ”Emilia Palosen näkemyksiä paikallispolitiikan seminaarin alla”.

507. Wikipediaan päätyi ”auktorisoituna lähteenä” vanhan viholliseni Emilia Palosen Helsingin Sanomille antama vertaisapu, jonka hän antoi toimittaja Onni Niemen 10.6. 2020 julkaistulle jutulle ”Perussuomalaisten ajatuspajan julkaisua paheksutaan pääministeriä myöten – Jussi Halla-aho pitää selvitystä pamfletista liioiteltuna” <https://fi.wikipedia.org/wiki/Totuus_kiihottaa>. Viitattu 17.12.2022.

508. Demokraatti 13.6.2020 ”Jussi Halla-aho analysoi Jukka Hankamäen kirjaa: ’Erittäin etevää media- ja sensuurikritiikkiä”.

509. Timo Hännikäinen blogikirjoituksessaan ”Mitä Hankamäki todella sanoi” Sarastus-lehdessään 11.6.2020.

510. Arto Luukkanen Lauri Lehtisen haastattelussa ”Puoluesihteerin tehtävä – Arto Luukkanen uskoo tekevänsä Riikka Purrasta Suomen pääministerin” 18.8.2021.

511. Iltalehti kirjoitti Helsingin Sanomien päätoimittajan mokasta 18.11.2022 julkaistussa jutussa ”Kaius Niemi soitti villisti haitaria HS:n juhlien jatkoilla ennen rattikäryä”.

512. Helsingin Sanomien päätoimittaja Kaius Niemi oli mainostanut itseään ja lehteään Journalisti-lehden sivuilla 19.5.2016 julkaistussa jutussa ”Vastuullisen sanan puolella”, jossa hän poseerasi suurikokoisessa valokuvassa.

513. Sanna Marin sai vetää kaatokännit ja rämpiä Helsingin yöelämässä ilman seurauksia poliittiselle uralle, sillä mokata saa, jos on demari ja nainen – ja media suojelee.

514. Tilastokeskus julkaisi 21.7.2022 tiedotteen otsikolla ”Syntyneitä ennätyksellisen vähän alkuvuodesta 2022”. Tulos oli mittaushistorian alhaisin.

515. Kirjaani *Totuus kiihottaa* haukkunut Helsingin Sanomien toimittaja Juho Typpö hämmästeli nuorten seksikäyttäytymisen vähenemistä 9.9.2016 julkaistussa jutussa ”Nuoret harrastavat jatkuvasti vähemmän seksiä, ja syitä siihen pohditaan nyt ympäri maailmaa”. – Ei tullut taivastelijan mieleen, että syyt kontaktihalujen vähenemiseen saattavat löytyä valtavirtamedian harjoittamasta myllytyksestä, jolla nuorten tajuntaan on taottu, että seksissä on jotain epäilyttävää, väärää, vahingollista ja pahaa.

516. Timo Vihavainen 31.1.2023 julkaisemassaan verkkokolumnissa ”Yhteiskunnan vihollinen? Sananvapausskandaali vailla vertaa” <https://timo-vihavainen.blogspot.com/2023/01/yhteiskunnan-vihollinen.html>.

517. Esa Väliverronen pyrki sössimään tutkimukseni vastaanottoa Iltalehden toimittajan Juha Ristamäen 11.6.2020 julkaisemassa jutussa ”Provosointi on perussuomalaisten politiikan ydintä – naisten ’pihtauskartelli’ meni yli rajan” 11.6.2020. Tuo käsite oli tosin MTV3:n Eeva Lehtimäen keksintöä. Väliverronen myös halveksui tutkimustani Twitterissään, ja vastasin hänelle tavalla, joka on dokumentoituna kirjani *Pavlovin koirat* sivulla 108.

518. Esa Väliverronen valitteli tiedekriitikoiden tunkevan lonkeroitaan muutoin sopuisaan tiedeyhteisöön Professoriliiton sivuille 10.5.2021 laatimassaan blogikirjoituksessa ”Häiriköt tutkijoiden kimpussa”. – Kuinka yksinkertainen täytyy olla välttyäkseen ymmärtämästä, että tieteen oman ihanteen mukaista on tuottaa häiriöitä järjestelmäpolitiikkaan ja häiritä myös tieteellisiä kollegoja?

519. Tieteellisten seurojen valtuuskunta suitsutti omaa palkintoaan ja palkitsemaansa kirjaa 15.3.2021 julkaisemassaan tiedotteessa ”Vuoden tiedekirja -palkinto teokselle *Tieteen vapaus & tutkijan sananvapaus*”.

520. Yleisradion verkkouutiset 28.12.2022 ”Putin jakoi kahdeksan sormusta ex-neuvostomaiden johtajille, viittaus ’sormusten herraan’ herätti hilpeyttä”.

521. MTV3:n Internet-uutiset 2.11.2022 ”Nyt: Venäjän armeijan johto on keskustellut taktisten ydinaseiden käytöstä Ukrainassa”.

522. Suomenmaa 10.8.2022 ”Kiina uhkaa Taiwania ’äärimmäisillä toimilla’”.

523. Helsingin Sanomat 4.10.2022 ”Pohjois-Korea ampui ballistisen ohjuksen Japanin yli”.

524. Ilta-Sanomat 17.7.2022 ”Hallituslähde vahvistaa: Iranilla on nyt kyky valmistaa ydinpommi”.

525. Ks. omaelämäkerrallista teostani *Suomalaisen nykyfilosofian historia – Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä* (2009, s. s. 443).

Hakemisto

Jukka Hankamäen teokset

1. Enkelirakkaus
Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena

2. Rakkauden välittäjä
Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa

3. George Herbert Mead ja symbolinen interaktionismi
Tutkimus minuuden, merkitysten ja yhteiskunnan rakentumisesta

4. Dialoginen filosofia
Teoria, metodi ja politiikka

5. Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa
Vähä katekismus filosofiselle anarkistille

6. Filosofiset viuhahdukset
Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä

7. Työttömän kuolema
Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan

8. Kansallisfilosofinen manifesti
Tie tulevaisuuden Suomeen

9. Kuka halusi murhata filosofin?
Romaani filosofian hulluista päivistä ja myös rikoksesta

10. Suomalaisen nykyfilosofian historia
Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä

Mediatutkimukset

1. Totuus kiihottaa
Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian
tieto- ja totuuskriisistä

2. Pavlovin koirat
Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta

Verkkokolumnien kokoelmat

1. Sensuurin Suomi
Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista

2. Kansanvallan varkaat
Kirjoituksia kansanvallan kaventamisesta Suomessa

3. Valhe kaatuu
Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta

4. Minuutti on mennyt
Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta

5. Sanaakaan en vaihtaisi pois
Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä

6. Vastahankaan
Punavihreän kuplan puhkaisuja

7. Ankara totuus
Ansaittuja analyysejä ja valittuja verkkokolumneja

8. Poliittisesti korrektia
Kutkuttavan kivaa kujerrusta vastuuvalheista ja vihatotuuksista sinulle, kyyhkyläiseni

9. Alaston totuus
Kenttäpostia koronakriisin ja infosodan kaivanteista

10. Ääneen ajateltua
Taisteluita valejournalismin sulkutulessa
ja median mattopommituksessa

11. Pastöroimatonta filosofiaa
Vertaisvartioimattomia verkkokolumneja
kriisien syöksykierteestä

Ohjelmakirja

Kuinka Suomi korjataan?
Arvopohja ja kokonaisvaltainen ratkaisu

Kermaisin viiksin –
pastöroimatonta filosofiaa

Koronavirus levisi globaalin kansainvälisen kanssakäymisen siivin. Putinin klaustrofobinen megalomania on tuskainen tulos puolustusreaktioista monikulttuuri-ideologiaa ja maailmankyläpainajaista vastaan. Ihmiskunta hoippuu kuilun partaalla, sillä globalisaation toimintamalli – internationalismi – ei ole tuonut onnea vaan epäonnea.

Tämä teos sisältää filosofi Jukka Hankamäen verkkokolumnit vuodelta 2022. Kirjoituksissa analysoidaan koronapandemian jälkimaininkeja, Ukrainan sotaa ja maailman suistumista kriisien syöksykierteeseen. Hyvinvoinnin maljan valahdettua yli on ihmiskunnan turhautuneisuus kutsunut jälleen tuhon jumalat esiin kollektiivisen alitajunnan hämäristä.

FT, VTT Jukka Hankamäki esittää lahjomatonta kritiikkiä median ja yliopistomaailman pinnallisuutta kohtaan sekä paljastaa julkisia valheita.

Yhdessä tämän kokoelman kanssa ilmestyy teos *Pavlovin koirat – Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta*, jossa Hankamäki tarkastelee mediatutkimuksensa *Totuus kiihottaa* vastaanottoa sekä paljastaa hankkeensa taustoja.

Tämä kirjoituskokoelma on jatkoa kirjoille *Sensuurin Suomi*, *Kansanvallan varkaat*, *Valhe kaatuu*, *Minuutti on mennyt*, *Sanaakaan en vaihtaisi pois*, *Vastahankaan*, *Ankara totuus*, *Poliittisesti korrektia*, *Alaston totuus* ja *Ääneen ajateltua*.